

Giới thiệu Mì Thịt Bò+ Mì Dương Xuân=?

Truyện Mì Thịt Bò+ Mì Dương Xuân=?, chuyện tình cảm oan gia giữa một anh chàng với tính cách ngây thơ, còn cô gái thì với tính cách lạnh lùng rất háo sắc lại rất lưu manh.

Từ nhỏ hai người sinh thì gia đình đã đặt cho một cái tên nghe rất hay nhưng cũng rất ngộ, một cái tên có thể liên tưởng đến những thức ăn có thể phối hợp với nhau, nhưng đó chỉ là thức ăn chứ tình cảm thì không thể nào dung hòa khi hai con người có hai tính cách hòa toàn đối lập nhau.

Oan gia gặp nhau như nước với lửa thì làm sao có thể dung hòa được khi mỗi lần gặp mặt thì như đất trời rung chuyển. Vậy mà chỉ sau một biến cố lớn thì hai con người hai tính cách lại có thể ngồi xuống nói chuyện nhỏ nhẹ với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Mì Thịt Bò+ Mì Dương Xuân=?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Mì thịt bò + mì Dương Xuân = mù tạt

Ngưu Nhu Miên cười hô hô từ trong mộng tỉnh lại, tối hôm qua cô nằm mơ thấy mộng đẹp, cô mơ thấy mình biến thành nữ chính trong tiểu thuyết xuyên qua [Săn bắt mỹ nam], oa oa oa, nói không phải nở chữ ở cô đại mỹ nam nhiều như mây a. Ngưu Nhu Miên đưa tay sờ sờ cái gối đầu, quả nhiên nó bị ẩm ướt một mảnh to, cô chẹp chẹp miệng quay đầu qua bên kia ngủ tiếp, ây da — hình như miệng ai đó lại tiếp tục chảy nước miếng nữa rồi.

Hôm nay là ngày đầu tiên Ngưu Nhu Miên đi làm, cũng là lần đầu tiên Ngưu Nhu Miên mặc vào bộ đồ công sở, hôm nay là một ngày có ý nghĩa thời đại — cô chính thức cáo biệt kiếp sống quần bò a.

Ngưu Nhu Miên là nữ thanh niên ái quốc hàng thật chất lượng cao, bởi vì tình cảm ái quốc cao thượng cực kỳ sâu đậm, cô ‘kiên quyết duy trì hàng nội’, ở nước ngoài không có tìm bạn trai gì hết, một lòng một dạ xài nam nhân hàng trong nước. Cho nên vừa mới tốt nghiệp liền dứt khoát bỏ lè lết về Tổ Quốc, quyết tâm dấn thân vào trong “Bách Thảo Viên” này— đào rùa. Không phải rùa bình thường đâu nha, là kim quy tể đó {chàng rể vàng}. Mà cho dù không phải là rùa vàng, rùa bạc cũng thông qua tốt. Ngưu Nhu Miên cho rằng đối với con gái mà nói, nếu ba ba tui là người nghèo, đây là mạng của tui. Nếu ông tui là người nghèo thì phải nói là ngu xuẩn của tui, nếu ông xà tui là người nghèo, đây là nói lúc ở trong trường tui không có được ‘huấn luyện’ kỹ càng rồi.

Ngưu Nhu Miên đối với ngày đi làm đầu tiên tràn ngập chờ mong. Cái bức họa nhân sinh cuộn tròn sẽ mở ra a, sẽ trước mặt cô lóe sáng chớp tắt a. Ở phía trước là một loạt các soái ca hàng nội chất lượng cao nhìn cô mỉm cười. Nhưng không được hoàn mỹ là, công tác cô tìm được cũng không thật hài lòng cho mấy. Cô là đi du học thật đó, nhưng mà chỉ có học thôi, kinh nghiệm công tác vẫn còn là zero, hơn nữa lưu lượng nhân viên du học chảy trở về Tổ quốc đầu yêu cực kì lớn, thật tình là muốn tìm một công tác vừa lòng với mình so với tìm kim quy tể còn khó hơn. Hơn nữa nhân viên về nước phân thành nhiều loại như vậy nè:

Rùa biển: sinh viên du học về nước.

Tào biển : sinh viên du học về nước tạm thời thất nghiệp.

Rong biển: sinh viên du học về nước không ngừng tìm công tác nhưng vẫn tìm không thấy chỗ nào thích hợp.

Cỏ biển: người từ nước ngoài trở về, học thuật- bằng cấp-hoàn cảnh không cao, khó có thể tìm được công tác tốt như nhân viên du học về nước.

Hải âu: trước mắt thường xuyên bay qua bay lại trong nước cùng hải ngoại, đa số là làm hoạt động thương mại.

Hải cẩu: một nhóm sinh viên xuất ngoại lâu rồi, sau nhiều năm ở nước ngoài làm việc chăm chỉ, sẵn sàng “trở về với cội nguồn của mình”.

Hải phái: là nhân viên do các tập đoàn đa quốc gia hoặc cơ cấu ở hải ngoại phái về nước, đảm nhiệm cơ cấu đại biểu hoặc tầng lớp quản lý cao cấp.

Bọt biển: đã muốn học thành tài hoặc đã sắp tốt nghiệp, tuy rằng rất muốn, cực kỳ muốn về nước phát triển nhưng đối với tình hình trong nước thì không hiểu biết gì hết, chỉ đành thả ‘phao’ trôi lênh đênh trên đại dương thôi.

Sư tử biển: là nhân vật cấp đại sư của [rùa biển] {chỉ giới học thuật quyền uy.} [Sun: là thuộc dạng sư phụ rồi đó]

Hải sản: nhân viên du học về nước bị lừa gạt đi làm ở mấy công ty hạng bét.

Hải sâm: là đệ tử của [rùa biển], chỉ khác cái là không có kinh nghiệm công tác mà thôi.

Ngưu Nhu Miên kia tính tình lười biếng, ở Đức du học vài năm kỳ thật cũng không học được cái gì to tát cho mấy, điều cô học nhanh nhất chính là siêu cấp thêm mỹ nam nhỏ dãi. Quả thật nếu nói cô là lưu manh đệ nhị thì chả có ai xứng đáng làm đệ nhất hết mà! Bởi vì Ngưu Nhu Miên thuộc dạng hải sâm hải tào cho nên mới đầu về nước làm rong biển nửa tháng, sau lại làm hải tào một tháng, trước mắt là tính thoát khỏi cái tên hải sản này sau đó mục

tiêu là bay lên làm hải âu.

Ngư Nhu Miên thật thích sửa lại lời nhắn rồi cài vào điện thoại, tuy rằng cô mới đến nơi này, còn không có ai biết số điện thoại của cô nhưng cô vẫn đem nhạc chờ điện thoại nhắn lại trí lý một chút, “A là công ty, B là sói ca. Bởi vì một trong hai lý do trên mà tôi không có ở nơi này. Cho nên, ngài có việc gấp thì mời để lại lời nhắn cho tôi. Nếu anh là con dê mền [sói ca mặc âu phục], xin mời đôi quần áo khác rồi liên lạc cùng tôi sau. Nếu anh là nguyên sói [viên sói], mời anh giảm béo rồi liên hệ với tôi sau. Nếu anh là đại sói [sói ca cao lớn uy mãnh], đừng lo khi hẹn hò tôi không cao bằng anh, bởi vì tôi sẽ mang một đôi giày siêu cao gót, đảm bảo không làm anh thất vọng. Nếu anh là phó sói [sói ca có tiền], hào phóng thì mời nhắn lại, keo kiệt thì có thể miến. Nếu anh là hương sói [sói ca hay chơi bời cùng phụ nữ], nếu anh cũng giống như Sở đại hiệp đa tình thì cũng có thể cúp điện thoại được rồi đó. Bởi vì hai đứa đa tình ở cùng một chỗ quả thật chính là tai họa của nhân loại. Cuối cùng nói một câu thôi, ghi âm tin nhắn của tôi chỉ có 3 phút, mà hiện tại tôi đã dùng 2 phút 45 giây rồi. Mời ngài trong 15 giây còn lại nhanh chóng đáp lời, quá hạn thì không ai nghe đâu. BYYYYYEEEE~”

Ngư Nhu Miên từ nhỏ đã thích ăn mì Dương Xuân. Sau khi ăn một chén mì Dương Xuân lập tức từ một con cá chết trơn trắng mắt biến lại thành vui vẻ, quả thật so với dùng thuốc kích thích còn tốt hơn. Hôm nay bắt đầu làm việc ngày đầu tiên, công tác mới còn chưa biết làm gì hết, vì bom hơi cho chính mình, Ngư Nhu Miên đau lòng quyết định một lần xông pha đến quán ăn cao cấp “Duyên đôi điện” ăn một chén mì Dương Xuân. Cực kỳ đơn giản suy nghĩ như thế, Ngư Nhu Miên thẳng tiến đến “Duyên đôi điện”.

Dương Thuần Miến sáng sớm nay tỉnh lại, mồ hôi lạnh còn chảy ròng ròng, tối qua anh mơ thấy một con ác mộng, trong mơ anh thấy mình ở cổ đại, không thể nào kiềm chế yêu thương một cô gái diện mạo vô cùng bình thường nhưng tính cách siêu cấp đa tình. Chắc là vì mấy ngày trước đây thanh mai trúc mã Du Tư Giáng cự tuyệt lời thổ lộ của anh, một lần nữa nhào vào lòng của một người đàn ông khác làm anh đau lòng chết được. Nhiều năm anh đã chôn sâu tình yêu với Tư Giáng rồi, cuối cùng nhân cơ hội cô ta chia tay với người khác để tỏ tình...thế mà, lời thổ lộ của anh đã bị từ chối tàn nhẫn. Xem ra chen ngang thả câu cũng không phải dễ dàng như mọi người vẫn nói a ~ ~

Xem anh nè, là một thanh niên đẹp trai, trong mắt phụ nữ khác anh quả thật là ‘kim quy tế’ nha, làm thế nào mà trong mắt cô ngay cả phế liệu cũng không bằng, tự nguyện đem mình tặng cho nhà người ta, người ta cũng không muốn. [mì Dương Xuân nhà ta đang chịu kích thích, còn nghĩ mình thật là kim quy tế nữa chứ! ^^]

Dương Thuần Miến, kim quy tế hàng thật chất lượng cao— tuổi trẻ đầy hứa hẹn, anh tuấn mê người, đầu óc thông minh, cử chỉ tao nhã, nói năng thu hút, thân thể khỏe mạnh, nhiệt tình yêu thương tổ quốc. Nhưng bây giờ vì sao anh muốn tìm một cái cây một cọng dây thắt cổ lên tự tử đây? Con gái truy anh quả thật là nhiều như cá chạch bơi trên sông, tuy nói rằng cá chạch khó bắt nhưng cái này thì bỏ tay xuống dưới quơ lên cũng được một bầy nha, nhưng anh đến liếc mắt cũng không thèm nhìn một cái, mà con cá chạch anh thích thì sao, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn anh một cái.

Hôm nay công ty của Dương Thuần Miến có vài nhân viên mới đến, thân là Đại Boss anh cũng nên lịch sự đến để hoan nghênh vài câu. Tinh thần Dương Thuần Miến sáng nay có vẻ không tốt cho lắm, vì thế quyết định đến cái quán ‘Duyên đôi điện’ mới mở ăn mì thịt bò mà anh thích nhất, nạp điện cho mình sẵn tiện cải thiện tâm tình luôn. Mặc âu phục, mang cravat xong rồi, Dương Thuần Miến ngồi vào xe Mercedes của mình chạy thẳng đến ‘Duyên đôi điện’.

Ngư Nhu Miên bước vào ‘Duyên đôi điện’ mới phát hiện quán này mặt bằng nhỏ nhưng bên trong rất náo nhiệt, người ta ăn điểm tâm ngồi đầy cả quán. Nhìn qua nhìn lại nhìn tới nhìn lui rốt cục cũng phát hiện được một cái bàn chưa có ai ngồi. Đang muốn đi qua thì thấy một con dê mền đi trước cô, từng bước từng bước đi đến cái bàn kia ngồi xuống. Ngư Nhu Miên vội vàng chạy vài bước đuổi qua theo, trước mặt con dê mền cùng anh ta đồng thời ngồi xuống. Ngồi xuống xong thân nhiên cười, ai biết mí mắt con dê mền khẽ nâng, lạnh lùng nói: “Tiểu thư, tôi không thói quen cùng người khác ngồi chung một bàn.”

Miệng Ngư Nhu Miên đang tươi cười lập tức cứng đờ, trong đầu rủa thầm, TMD, nhìn anh mặc âu phục mang giày da thì ra là người đội lớp cầu, làm sao mà một chút phong độ galang cũng không có! Ngay cả cái mặt cũng không có được chút độ ấm nữa, vậy hử là mặc tang phục mới đúng chứ mặc âu phục cái nỗi gì!

Ngư Nhu Miên vài năm nay ở Đức, đã sớm quen với phong cách bất thành văn ‘Lady first’ của châu Âu. Ra vào cửa đều có đàn ông vì phụ nữ mở cửa. Từng có một lần, Ngư Nhu Miên đơn giản là chỉ đứng ở cửa đợi bạn, có một người đàn ông đứng ở rất xa đi lại vì cô mà mở cửa, Ngư Nhu Miên cũng không có biện pháp cười cười đi vào. Đợi người đó đi rồi cô lại xoay người chạy về chỗ cũ. {^^} Từ sau khi hiểu được đàn ông châu Âu phong độ lại galang như thế, Ngư Nhu Miên tích cực lợi dụng điểm này. Có lần chuyển nhà, cô đem đóng gói được hai cái thùng to khủng khiếp, mỗi thùng 50kg, lúc bận tốt của cô đưa cô ra xe lửa, người đó hỏi, cậu còn phải đổi xe, một người làm sao mà khiêng được hai cái thùng này. Ngư Nhu Miên nói các cậu yên tâm, tớ có biện pháp rồi. Mỗi khi Ngư Nhu Miên đến lúc đổi xe sẽ kéo lấy một người đàn ông đem cái thùng của cô đến cửa xe lửa, lúc để vào xe lại tùy tiện nắm lấy hai người đàn ông châu Âu khác giúp cô khiêng vào. Đáng thương trong đó có một chàng trai có vẻ gầy yếu, thiếu chút nữa bị cái thùng 50 kg của Ngư Nhu Miên đè gãy xương sống.

Tổng hợp từ những điểm trên, Ngư Nhu Miên càng thêm coi trọng những người đàn ông galang, vậy mà con dê mền này...hử, nghe con dê mền nói vậy, Ngư Nhu Miên trả lời, “Tiên sinh, ngài đã không có thói quen dùng chung bàn người khác thì tôi cũng không cần ngài đâu, ngài cứ tìm cái bàn khác là được rồi!” Nói rồi ngồi rung đùi đắc ý nhìn xem thái độ của con dê mền mặt lạnh này.

Sói ca này, không cần phải nói, chính là Dương Thuần Miến! Dương Thuần Miến vừa nghe trong lòng đã tức lắm rồi.

Vừa vặn lúc này nhân viên phục vụ đến đây, khuôn mặt tươi cười đón chào, giảng hòa, nói: “Vị tiểu thư cùng tiên sinh này, nhà hàng chúng tôi vừa mới khai trương cho nên khách có vẻ nhiều. Hai vị mỗi người nhường một bước, chấp nhận tạm thời dùng chung một cái bàn đi. Vì bởi thường, chúng tôi sẽ đưa một bữa ăn sáng đặc sắc cho hai người.”

Ngư Nhu Miên nghe vậy mặt mày lập tức hớn hở, nhìn người bán hàng, nói: “Tốt! Xem các người phục vụ tốt như vậy, tôi miễn cưỡng dùng chung một cái bàn với người này cũng được.” Nói xong, lại liếc mắt Dương Thuần Miến một cái.

Dương Thuần Miến cũng không hứng thú so đo cùng cô gái trước mắt này làm gì, im lặng không nhiều lời nữa.

[Nhân viên phục vụ: Nhà hàng chúng tôi vốn dĩ cũng sẽ đưa bữa ăn sáng đặc sắc ra mà, mặc kệ các người dùng chung hay không dùng chung một cái bàn.]

Người bán hàng lấy sổ tay ra, chuẩn bị ghi lại món ăn. “Hai vị dùng gì?”

“Tôi gọi mì thịt bò [mì Dương Xuân].”

Hai người trăm miệng một lời nói ra, sau ngắn người, nhìn đối phương bằng con mắt khác thường. {Sun: ô hô hô hô ^^}

[Dương Thuần Miến: Cái con nhò vừa thô lỗ vừa vô lễ này lại thích ăn mì Dương Xuân, thật là vũ nhục mì Dương Xuân. Còn gọi tên của mình, buồn bực chết người!]

[Ngu Nhu Miến: Cái thằng cha mặt lạnh không có tí ti phong độ galang này lại thích ăn miến thịt bò, thật sự là phá hư miến thịt bò. Dám bảo tên tôi, tôi bó chét anh bây giờ!]

Một hồi, mì cũng đến rồi, cũng có vài món ăn đặc sắc thật và một đĩa gia vị. Hai người đều yên lặng ăn mì của mình, Ngu Nhu Miến thấy đồ ăn sáng thật ngon ăn rất nhiều, mà Dương Thuần Miến một ngum cũng chưa động tới.

Thấy trên bàn có một đĩa đồ gia vị, Ngu Nhu Miến trầm nghĩ, vài năm không về nước, hiện tại trong nước đến ăn mì cũng phải chú ý đến thể, cho nguyên một loạt gia vị này, không biết cuối cùng tính tiền bát mì này là bao nhiêu đây? Chắc cũng không rẻ đâu, thôi cố gắng ăn hết vậy, coi như bù lỗ, nghĩ thế Ngu Nhu Miến cầm lấy từng tất cả gia vị thêm vào bát của mì nhấm nháp, độc nhất cô không ném thử là cái bột tiêu làm cô mẫn cảm

Dương Thuần Miến xem ở trong mắt, trong lòng lại khinh thường xuy một tiếng. Đồ gia vị bị Ngu Nhu Miến chạm qua, vốn là anh không muốn dùng, nhưng thấy cô ta không có dùng tới hũ bột tiêu yêu quý của mình, trong lòng thầm hô may mắn, vì thế liền tao nhã cảm lại đây. Bên này Ngu Nhu Miến đang cúi đầu ăn mãnh liệt lắm, lúc ngẩng đầu lên vừa thấy Dương Thuần Miến đang rắc bột tiêu lên bát của anh ta, há mồm ngăn lại: “Đừng rắc nữa, tôi bị dị ứng!”

Dương Thuần Miến căn bản là không để ý tới, tiếp tục rắc tiêu vào bát mình. Ngu Nhu Miến cũng nóng nảy, ra chiều ‘cửu âm bạch cốt trảo’ giành lấy cái hũ bột tiêu trong tay Dương Thuần Miến. Hai người tôi gạt qua anh gạt lại, bột tiêu rớt ra trong không trung rất nhiều, lúc này Ngu Nhu Miến rốt cuộc nhìn không được, từ từ nhắm hai mắt, mạnh mẽ hắt xì hai cái rõ to. Lúc mở mắt ra, hết cả hồn nhìn Dương Thuần Miến, âu phục trên người anh ta toàn dính mì trong miệng cô. ....cùng với nước miếng của cô ~_~

Ngu Nhu Miến xấu hổ cười hi hi, với tay giành cái khăn tay trên bàn trước. Dương Thuần Miến nghĩ Ngu Nhu Miến là muốn đưa cho mình, vì thế vươn tay ra tiếp. Ai ngờ Ngu Nhu Miến liếc cũng không thèm liếc một cái, mặc cho tay anh cứng đờ trong không trung, vô cùng tự nhiên chà chà lau lau cái mũi mình, trong miệng vẫn còn lẩm bẩm: “Đã nói cho anh tôi dị ứng rồi, anh không nghe, cái vụ này cũng không nên trách tôi a!” Trong nháy mắt, cái khăn tay đã bị Ngu Nhu Miến lau nhần nhúm bẩn thỉu tùm lùm, ngẩng đầu nhìn lên mới thấy Dương Thuần Miến một thân chặt vật giống như trứng ‘mìn’. Thấy anh ta trừng mắt nhìn mình, Ngu Nhu Miến cũng có chút chột dạ. Dương Thuần Miến cầm hận lấy khăn tay mình ra chà chà chà, lau lau lau rồi vứt khăn tay lên bàn, gọi phục vụ sinh tính tiền. Phục vụ sinh nói hai người tổng cộng là 24 đô la. Dương Thuần Miến không nói hai lời, ném năm mươi đô la, đứng lên bước ra khỏi nhà ăn. Ngu Nhu Miến nhìn người bán hàng cười cười nói: “Chúng tôi đi cùng nhau !” Nói xong, theo sát phía sau Dương Thuần Miến. {Sun: chiu này' hay ný' .....lấy' sổ ra chép vào' lam' kinh nghiệm, đi ăn khỏi tôn' tiên' ^^}

Ra nhà ăn, Ngu Nhu Miến đi mau vài bước vọt lên trước Dương Thuần Miến, lấy khăn tay mình ra, có chút áy náy nói: “Nếu không anh dùng khăn tay của tôi đi, tôi mua khăn khác!” Dương Thuần Miến oán hận trừng mắt nhìn Ngu Nhu Miến một cái, tức giận đi qua cô đi về xe mình. Nếu ánh mắt có lực sát thương khẳng định Ngu Nhu Miến đã sớm vạn tiền xuyên tâm, nằm bẹp dưới đất không thể nhúc nhích rồi.

Ngu Nhu Miến nhìn thái độ đáng ghét của anh ta mà cảm tức vô cùng, cô đưa khăn tay cho anh ta là hảo tâm thật mà, đã vậy không cảm ơn thì thôi. Tính xấu nổi lên, cô nghịch ngợm lấy khăn tay xếp chéo lại thành hình tam giác rồi buộc ngoài miệng, sau đó nói: “Tôi bị SARS nha, đồng chí, anh cũng nên cẩn thận coi chừng bị nhiễm SARS ah! Chúng ta đều là chiến sĩ dũng cảm chiến đấu bệnh SARS ah!” Nói xong, cung chân ngửa đầu khúc cánh tay tạo hình công nông binh. Dương Thuần Miến mở cửa xe, thấy Ngu Nhu Miến làm vậy cảm tức cúi đầu nhìn xuống cái cravat của mình, rất nhanh ngồi vào trong xe, lái đi như bay.

Ngu Nhu Miến nhìn về bóng dáng của cái xe Mercedes vừa chạy đi, hừ một tiếng, chua nói: “Ồ Đức ngay cả xe rác cũng Mercedes-Benz, anh kiêu cái gì mà kiêu! Xe của anh thì cũng là xe rác thôi! Nhớ ngày đó khi tôi còn ở Đức, mỗi lần ra vào đều có xe Mercedes-Benz cửa mở đón tôi vào, trong xe còn có thể lộn nhào nữa kia, cái xe bé tí của anh làm được không?” Nói xong, Ngu Nhu Miến đi về phía ga tàu điện ngầm.

Ngu Nhu Miến nói không sai, lúc trước cô ở bên Đức là ngồi xe như vậy đi học thật, bất quá—cái xe đó là xe bus Mercedes-Benz! Sinh viên có thể thi đi miễn phí =_=

Miến thịt bò cùng mì Dương Xuân lần đầu tiên gặp nhau, hai bên tan rã trong không vui, trong lòng đối với đối phương cực độ chán ghét.

Dương Thuần Miến cảm thấy cả người toàn là chấy rận, ngứa ngáy chịu không nổi, vội vàng lái xe về nhà cẩn thận tắm sạch một lần, mà tắm cũng cố gắng lắm ah, tư thế kia quả thật chỉ hận là không thể lột một tầng da mà vứt đi thôi. Sau đó gọi điện thoại cho người làm nấu nước tiêu ‘độc’, mà cái bộ âu phục cùng cái cravat mắc tiền kia cũng kính dâng cho thùng rác. Vẫn còn cảm thấy lo lắng, vì thế chạy thẳng đến bệnh viện tìm chú của mình làm kiểm tra. Trên đường đến công ty gọi điện thoại nói là việc đón tiếp nhân viên mới giao cho Lưu phó tổng làm đi, anh đến muộn.

Ngư Nhu Miên đứng trước tòa cao ốc mấy chục tầng, ngửa đầu nhìn lên, nghĩ rằng, đây là nơi mà về sau cô sẽ phấn đấu, trong lòng lập tức đẩy lên ý chí chiến đấu, hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang vượt qua cánh cửa tự động thẳng đến thang máy công ty.

Phó tổng công ty nói vài câu đơn giản liền bắt đầu làm việc. Chuyên ngành trước kia của Ngư Nhu Miên là thiết kế máy laser, sau lại thấy học hành phức tạp cộng với tính lười biếng, không muốn làm việc như một kỹ sư, về đây làm ứng cử viên trong bộ phận kinh doanh bán hàng laser. Không biết vì sao người trong công ty này có vẻ bài xích du học sinh. Phó tổng nói vài câu rồi đi, còn lại bà mặt lạnh Trương tỷ đứng đây. Lần đầu tiên cô đi làm, không khỏi có chút lúng túng vụng về, cái bà mặt lạnh Trương tỷ nói là hướng dẫn công tác cho cô, làm cho cô học tập vài thứ, thực tế là toàn kêu cô chạy vặt không thôi. Một chút thì kêu cô đi phân tài liệu, lát sau lại kêu cô đi gửi email, bây giờ thì kêu cô chạy xuống bãi gửi xe ở tầng dưới lấy tài liệu trong xe mang lên cho cô ta. Ngư Nhu Miên đau đầu chen vào thang máy. Trong nước không giống như Châu Âu, chỗ không tốt nhất chính là người đông quá, ở Đức có khi chạy xe trên đường, quay đầu nhìn lại cũng không gặp một bóng người. Thang máy tới lầu một, đi xuống một ít người, vừa thoát mái khoan khoải được một chút thì lập tức một đám người nhào vô. Ngư Nhu Miên cúi đầu đứng ở góc thang máy ngăn người.

Dương Thuần Miến xui xẻo đi ăn sáng gặp trúng một con nhỏ thần kinh, vì vậy thời gian buổi sáng liền vô duyên vô cớ bị lãng phí. Buổi chiều rất cuộc cũng đến được công ty. Dem xe dừng ở tầng gửi xe rồi đi vào thang máy.

Đến tầng gửi xe rồi, thấy có người đi ra Ngư Nhu Miên mới ý thức được mình cũng phải đi ra, gấp gấp chạy vọt ra ngoài không ngờ đụng trúng một người làm rớt tài liệu của người đó, cô hoảng hồn cùng đối phương đồng thời ngồi xồm xuống nhặt lên, miệng giải thích: “Thật xin lỗi, tôi chỉ. ....” Ngư Nhu Miên đang nói đột nhiên ngừng lại, cùng đối phương hai mặt nhìn nhau, thì ra người nọ đứng là Dương Thuần Miến!

Dương Thuần Miến gặp là Ngư Nhu Miên, đầu tiên là ngăn ra, sau đó sợ hãi lập tức vứt đi cái cặp tài liệu mà mình vừa nhặt lên. Ngư Nhu Miên trong lòng vốn đã khó chịu, thấy anh ta ném cái cặp tài liệu đi lại càng ghét thêm, xấu xí xoay người làm một cái mặt quỷ trêu tức anh ta rồi hiên ngang bước ra khỏi thang máy.

Ngư Nhu Miên đi ra thang máy thật lâu rồi, Dương Thuần Miến vẫn còn là bộ dáng ngừng thở bất động, nửa ngày sau mới phản ứng lại, hành động đầu tiên là lập tức lấy khăn tay che miệng che mũi, đứng lên. Trong lòng đang nghĩ ngờ mình sáng nay ra đường sao lại không xem lịch, gặp trúng con nhỏ thần kinh như vậy, khủng khiếp hơn là cô ta còn làm chung một tòa cao ốc với mình! Đợi cho thang máy tới công ty, anh xem cái cặp công văn lúc này như trái banh, dùng chân đá nó về phòng mình chứ không dám cầm lên. Sau đó kêu thư ký giúp anh lấy tài liệu trong đó ra rồi lập tức đem cái cặp công văn đó thiêu hủy, hạ lệnh xong vọt một đường vào thẳng toilet, kỳ kỳ chà chà trong đó thật lâu cũng không đi ra. Nhân viên công ty kinh ngạc nhìn thái độ khác thường của Đại Boss nhà mình.

Hai tay kính dâng tài liệu cho Trương tỷ xong, Trương tỷ lại kêu cô ôm một chồng tài liệu đến phòng photocopy. Ngư Nhu Miên uể oải bò vào phòng photocopy, nhìn xấp tư liệu núi cao núi thấp, thờ dài một hồi. ....haizz. Xem ra lần này “ngộ” sẽ ngâm mình ở nơi này đây. Trong lòng buồn chán cực độ, không thể không tự hỏi, chả lẽ mình nhận sai lời làm ứng cử viên osin Philippines ở đây sao?

Công tác tẻ nhạt nhàm chán làm tinh thần Ngư Nhu Miên tụt dốc thảm hại, hơn một giờ rồi cô vẫn cùng với cái máy photo lập lại có mỗi cái động tác. Đỉnh cao của sự nhiệt tình tham gia công việc mới đã sớm bay lên chín tầng mây. Mất thấy tư liệu đã photo xong rồi, tâm trạng cũng tốt dần lên, tính tình nghịch nổi lên, cô bắt ghế, xóc vẩy lên, đặt mông ngồi trên máy photo, nở một nụ cười tinh quái, bấm vào phím copy. Ai ngờ một giờ trước phòng photo này một bóng ma cũng không thấy, lúc này cửa lại đột nhiên mở ra. Ngư Nhu Miên thấy vừa vào là một con đế mèn, tập trung nhìn vào, người này đúng là Dương Thuần Miến!

Dương Thuần Miến mở to hai mắt, chăm chú nhìn cái máy photo từ từ in ra một bản sao cái quần lót, trước mặt một màu đen thui.

=_|| con nhỏ điên khùng này thật sự là nhân viên công ty mình?

Ngư Nhu Miên từ trên máy photo bối rối đứng dậy, ai ngờ đập hụt ghế, kết quả té một cái thật mạnh trên mặt thủy tinh của máy photo, sau đó lại theo đà ngã nhào xuống đất. Lúc mông chạm đất, vẩy còn chưa kịp buông xuống, thế là cái quần lót chằm bi màu đỏ nhỏ nhỏ xinh xinh hiện lộ trước mặt Dương Thuần Miến không sót chút nào.

Dương Thuần Miến nhìn Ngư Nhu Miên xấu hổ như vậy, lập tức lấy ra một cái khăn tay che miệng mình, nhưng còn không quên chế giễu: “Quần lót chằm bi màu đỏ, thật ngây thơ!”

Ngư Nhu Miên xoa xoa cái mông của mình nổi giận đùng đùng đứng lên, trong lòng oán hận nghĩ thầm, con đế mèn này đòi trước có thù oán với cô hay sao? Sớm không đến muộn không đến, cố tình lúc này đến! Vì thế đem toàn bộ oán hận từ sáng tới giờ trút hết lên người Dương Thuần Miến, “Anh lớn như vậy mà không có ai dạy anh muốn vào phòng phải gõ cửa sao?” Nhìn thấy Dương Thuần Miến cầm văn kiện trên tay đang muốn mở miệng, Ngư Nhu Miên khí thế bùng bùng tiếp tục nói: “Nếu không thể dùng tay gõ cửa, anh không biết dùng đầu đập vào sao? Hồi tiểu học học đá banh không có người dạy anh đánh đầu sao? [Con gái à, người ta đá banh mà đánh đầu là bất đắc dĩ thôi ~ ~]”, hơn nữa, đây là nhà các anh hã, anh muốn vào thì vào sao?”

Dương Thuần Miến càng nghe mặt càng đen, cuối cùng nặng nề nói: “Đây là công ty của tôi.”

Sự thật đã chứng minh, đàn ông và phụ nữ cãi nhau, đó là sự khác nhau của súng trường cùng súng máy. Súng máy bắn liên tục khí thế lắm, kết quả không trúng, súng trường vừa bắn một phát liền trúng ngay từ huyết.

Ngư Nhu Miên vừa nghe, sắc mặt lập tức biến đổi. Lúc này, chợt nghe máy copy răng rắc một tiếng, dường như có tiếng gì vỡ vụn thì phải, hai người đều quay đầu nhìn vào cái máy copy, miếng kính mà Ngư Nhu Miên té lúc nãy giờ đây vết rạn càng lúc càng lớn, cuối cùng trước mặt hai người ‘crack crack’ hai tiếng, anh dừng hy sinh!

Kết quả đã được dự đoán, ngày đầu tiên Ngư Nhu Miên bắt đầu làm việc thật ra là làm con mực hải sản chứ hải âu gì đâu. Ngư Nhu Miên trong lòng

bất bình nghĩ, nơi này không chứa thì có nơi khác chứa mình, có sao đâu, không được nữa thì về nhà chần bò cũng tốt! Hừ, tìm công tác cũng không khác với tìm bạn trai là mấy, căm ghét trước rồi chia tay là lựa chọn khôn ngoan không thể hợp lý hơn! Hơn nữa cái tên Dương Thuần Miên đáng ghét này loại đồng âm với mì Dương Xuân âu yếm của cô, thật làm cho cô bất bình mà.

Ngưu Nhu Miên đứng trong thang máy rời khỏi công ty, đột nhiên phát hiện cái chìa khóa mà cô làm mất dây chuyền mất rồi, trên cái khóa đó có một cây kiếm nhỏ tinh xảo mà cô mang về từ châu Âu. Cô hoảng hồn chạy về công ty tìm kiếm, nhưng tìm từ phòng làm việc đến phòng photo cũng không thấy, những nơi nào đi qua tìm cũng không thấy. Cuối cùng nghĩ lại có thể là ở tầng gửi xe, nghĩ thế liền leo lên thang máy xuống tầng gửi xe tìm kiếm.

Dương Thuần Miên cảm thấy hôm nay là một ngày cực kỳ tồi tệ, đầu tiên là đụng trúng con nhỏ thần kinh kia ở thang máy, hại anh rửa tay muốn tróc cả da. Còn ném một bộ âu phục quý báu, sau là phá hỏng một cái túi công văn hàng hiệu, hiện tại lại phá mất một cái máy photocopy của công ty, xem ra phải sàng lọc lại những nhân viên mới vào này một lần nữa thôi. Trong lòng căm khải, nếu ai cũng ngu ngốc giống như con nhỏ kia thì công ty mình quả thật là cái sở phế liệu. Hey~~ hơn nữa tên của con yêu nữ này lại đồng âm với mì thịt bò mà anh yêu nhất, thật sự là làm mất khẩu vị mà, nghĩ đến đây, tâm trạng công tác cũng xẹp lép như quả bóng xì hơi, về nhà ngủ một giấc thôi.

Ngưu Nhu Miên rốt cuộc cũng tìm được cái khóa của mình, thì ra nó bị rơi kế bên xe của bà Trương mặt lạnh, tâm tình vui vẻ phe phẩy cái chìa khóa, ai ngờ hưng phấn quá độ, cái chìa khóa xoay vòng quanh vài vòng rồi đột nhiên rời tay, ‘xoẹt’ một đường rồi an vị nằm trên một cái xe Mercedes màu bạc kế bên xe của Trương tỷ {Sun: đó các nàng là xe của ai ah >_>}

Ngưu Nhu Miên viết xong, vừa lòng lại nhìn một lần, sau đó đắc ý nhả nước miếng ra dán tờ giấy đó vô kính xe. Cười hắc hắc quay đầu lại, khuôn mặt lập tức đóng băng, cái người trước mắt đang tức giận đến sắc mặt xanh mét không phải oan gia Dương Thuần Miên còn có thể là ai?

Ngưu Nhu Miên ở “Duyên đôi diện” nghiêng răng nghiêng lợi ăn mì Dương Xuân, chỉ hận không thể cắn nó thành vạn đoạn. Hồi nãy vậy mà bị bắt quả tang tại hiện trường! Hơn nữa cái tên Dương Thuần Miên đáng ghét kia lại bắt cô kí hóa đơn thanh toán tiền phun sơn xe của anh ta. Không có biện pháp, công ty anh ta có thông tin của cô, cô muốn chạy cũng chạy không thoát. Ngưu Nhu Miên vừa ăn miến vừa bom hơi cho chính mình, trong lòng hô to: “Mình là con gián! Con gián có một trăm chân mang hài nhảy múa, ai giẫm cũng không chết!” Chỉ cần có tin tưởng, người ta sẽ không bao giờ thất bại. Vốn là muốn bom hơi cho chính mình, cổ vũ mình biến thành khí cầu, nhưng vừa nghĩ đến cái hóa đơn kia không biết có bao nhiêu con số 0 là khí cầu lại xì lẹp xẹp. Vì thế, cô ăn xong một chén, lại gọi thêm một chén nữa.

Dương Thuần Miên về lại công ty tra thông tin của nhân viên mới chỉ để xác định xem Ngưu Nhu Miên có bị Sars không, kết quả phát hiện thông tin của Ngưu Nhu Miên vẫn còn ở nước ngoài, thì ra là anh bị cô lừa dối, càng nghĩ là càng tức mà. Hiện tại cái con nhỏ thần kinh kia đắc tội với anh hai lần rồi, phun nước miếng trên xe của anh, hại anh phải đi rửa xe, mặt khác lại còn phá hư nước sơn xe anh nữa chứ. Sáng hôm nay cũng bởi vì cô ta mà không có ngồi nhấm nháp hương thụ mì thịt bò ở “Duyên đôi diện”, vì cái thiện tâm tình, vẫn là đi ăn một chén đi. Vì thế lái xe thẳng tiến đến “Duyên đôi diện”. Vừa bước vào “Duyên đôi diện”, liền đụng mặt Ngưu Nhu Miên vừa ăn xong đi ra. Hai mặt gặp lại, hết sức đỏ mặt ah!

Tâm tình ác liệt của Ngưu Nhu Miên không dễ dàng bị hai cái bát mì Dương Xuân bình phục, vừa nhìn thấy Dương Thuần Miên tâm tình ác liệt lại một nữa này lên đầu, Dương Thuần Miên kia tâm tình cũng chưa bình phục, vừa nhìn thấy mmm phần nợ rốt cục cũng bạo phát.

“Cái quán mà con nhỏ bị bệnh Sars như tôi vào ăn mà anh cũng dám đến? Hơn nữa nhìn anh như vậy không ngờ là dạng người độc ác vô lương tâm, nhẫn tâm bắt một người bệnh hoạn khổ rách áo ôm như tôi trả tiền sửa xe cho anh, người như anh nên đi ăn đạn chứ ăn mì cái gì! Ăn đi, ăn đi, ăn chết anh đi!” Ngưu Nhu Miên vừa nói vừa bật tay một cái ‘tách’ trên mặt Dương Thuần Miên.

Dương Thuần Miên nghiêng đầu đi, lạnh lùng nói: “Tư liệu công ty ghi lại thời kì cô bị Sars còn chưa về nước đâu!” Trong lòng thầm mắng con nhỏ này nói dối thật không chớp mắt mà.

+ + anh ta biết rồi? Ngưu Nhu Miên sừng sốt chốc lát, lập tức mặt dày nói tiếp, “Nước ngoài cũng có Sars ah!” Sau đó nhìn lên nhìn xuống Dương Thuần Miên một lượt rồi há mồm nói: “Đáng tiếc, xem anh bộ đẹp trai mà tâm địa lại độc ác như thế! May mắn tôi không có tìm cái loại con trai như anh làm bạn trai!”

“Thật xin lỗi làm cô thất vọng rồi, sao cô không nhìn lại bộ dạng của mình xem, cóc mà đòi ăn thịt thiên nga!” Khẩu khí Dương Thuần Miên cũng không tốt.

Dương Thuần Miên công kích lời này quả thật giống như lấy cây chọc trúng tổ ong vô vể. Ngưu Nhu Miên nổi giận đùng đùng, khiêu khích nắm lấy bả vai Dương Thuần Miên, nhón chân lên, giận dữ nói: “Bộ dạng tôi thể nào liên quan cóc gì đến anh? Bộ anh nghĩ anh là thiên nga sao? Tôi là con cóc thì như thế nào? Tôi làm con cóc tôi độc chết anh. Tôi nguyên rùa anh ăn thịt gà gập gà H5N1, ăn thịt bò gập bò điên, ăn thịt heo gập heo lở mông long móng, uống nước bị nghẹn chết, dùng bao cao su gập hàng secondhand!” Nói xong một hơi, Ngưu Nhu Miên cảm thấy so với ăn cái tô mì Dương Xuân còn đã nghiền hơn, trong lòng quyết định phải đi tìm một công việc khác thôi. =_ =

Dương Thuần Miên tức giận đến xanh mặt, Ngưu Nhu Miên khiêu khích đầu ngẩng cao, hát vang bài hát [Bạn không có kết cục tốt] rồi liền ngang rời khỏi “Duyên đôi diện”.

Lần đầu tiên mì thịt bò gập mì Dương Xuân, cảm giác giống như há mồm ăn trúng mù tạt, nước mắt nước mũi chảy ra như mưa, rồi tỉnh rồi mù, khổ không nói nổi. Nhưng ai mà ngờ, vài lần qua đi, ăn hoài lại nghiện cái cảm giác kích thích này, muốn ngừng mà không được. ~.~

Bạn đang đọc truyện *Mì Thịt Bò + Mì Dương Xuân*=? được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 2: Mì thịt bò+ mì Dương Xuân = bột tiêu

Vứt bỏ ý tưởng làm táo bạo qua một bên, không thêm quan tâm đến điều kiện làm việc nữa, Nguu Nhu Miên phát hiện thì ra tìm công tác cũng không khó lắm, mới qua hai ngày cô đã tìm được một công việc khác, tính chất công việc cũng đơn giản là chỉ làm lật vật.

Buổi tối đi làm đầu tiên là tham gia một buổi party mừng năm mới. Ông chủ nói chuyện xong, Nguu Nhu Miên liền lập tức dán thân vào thiên đường mỹ vị. Tình cảnh quen thuộc như vậy không khỏi làm cho Nguu Nhu Miên nhớ tới hai lần tham gia party lúc còn đại học.

Lần đầu tiên là lúc đón chào học sinh mới ở Đại học Bonn, khi Nguu Nhu Miên chạy đến là buffet đã muốn bắt đầu, cho nên cô không có nghe được bài phát biểu của hiệu trưởng. Đi tới đi lui vào vòng, vừa cầm nĩa chuẩn bị xông vào ‘chiến đấu’ thì bị một ông già người Đức nắm lại hỏi đồng hồ tay. Nguu Nhu Miên vốn là đến trễ, mắt thấy đồ ăn sắp bị quét sạch rồi, nóng lòng ah, nhưng trên mặt không lay động chút nào [bạn bè quốc tế đặt nickname cho cô là ‘mặt cười’ ^^]. Hàn huyên thật lâu, cuối cùng có người đề nghị cho bọn họ chụp ảnh chung. Ông già vui vẻ đồng ý ngay, ôm Nguu Nhu Miên bả vai chụp ảnh chung. Nguu Nhu Miên tuy rằng trên mặt tươi cười khả ái nhưng trong lòng lại thầm mắng lão già dè, dám ăn đậu hũ của tôi. Chụp ảnh xong, Nguu Nhu Miên lễ phép cùng ông già đó tạm biệt. Sau mới biết người đề nghị chụp ảnh là phóng viên báo chí ở Bonn, còn ông già người Đức ôm bả vai cô là hiệu trưởng đại học Bonn. =_=.

Lần thứ hai là lúc Viện Ngôn ngữ và Văn hóa Trung Quốc của đại học Bonn tổ chức party, Nguu Nhu Miên tuy rằng là khoa Vật lý nhưng vừa nghe bên đó có thức ăn Trung Quốc liền hăng hái chạy qua. Ăn hôm đó là khí thế ngất trời a, kết quả mấy ngày sau có bạn học nói cho cô, ảnh chụp Nguu Nhu Miên được đăng trên báo Văn hóa Trung Quốc.

=_ =

Party lần này của công ty quả nhiên là hoành tráng, có cả tôm hùm nữa à. Trong chớp mắt tôm hùm chỉ còn lại có hai con, Nguu Nhu Miên ba bước cũng chỉ còn hai bước vọt qua. Đúng lúc này, đột nhiên xuất hiện hai gã nam đồng nghiệp trước mặt của cô đem tôm hùm cướp đi. Đây hai người thật sự là không biết sống chết, dám cướp thịt trước miệng cạp mà! Xem lão nương đây! Nguu Nhu Miên vừa muốn bão nổi, chỉ thấy trong đó một người thân nhiên nói: “Tôi là đệ đệ của Đại boss.” Nguu Nhu Miên nghi ngờ nhìn hần, người đứng bên cạnh lại nói: “Tôi có thể chứng minh. Tôi họ Nhâm, nếu cậu ta không phải là đệ đệ của Đại boss, họ của tôi cô cứ viết ngược!” Nguu Nhu Miên vừa nghe, cười cười nhìn theo đệ đệ của Đại boss cùng chân chó (1) của cậu ta rồi đi. Hey, hiện tại xã hội sớm không còn kính già yêu trẻ nữa rồi, có quyền thế là có thể đi ngang như cua à, còn loại dân chúng tóc húi cua như Nguu Nhu Miên chỉ có thể làm ốc sên, trăm năm sau cũng không thể leo đến ngọn. Hai người bọn họ mới vừa đi, một nữ đồng nghiệp nhìn mặt Nguu Nhu Miên, bất đắc dĩ nói: “Hai người bọn họ lại lừa nhân viên mới!” Ngừng ngừng rồi nói tiếp: “Cái người mới thế với cô họ Nhâm đó, cậu ta họ Điền!”

>_

Xong vụ này, tôm hùm trong đĩa chỉ còn duy nhất một con. Nguu Nhu Miên nhanh nhẹn xuống tay, ai ngờ nửa đường lại nhảy ra một thằng Trình Giáo Kim, cùng cô tranh đoạt tôm hùm. Nguu Nhu Miên ngẩng đầu vừa thấy, đúng là một tiểu soái ca mười sáu tuổi. Nguu Nhu Miên mặc kệ, con tôm hùm này cô ‘chăm’ rồi là không buông tay đâu, cô hô to, “Buông tay!” Tiểu soái ca thấy thế, nói: “Tôi là đệ đệ của Đại boss, cô dám tranh với tôi?” Nguu Nhu Miên nghĩ rằng, lại một người tự nhận là đệ đệ Đại boss nữa? Gia đình Đại boss không xài kế hoạch hóa sao? Tiểu soái ca thấy Nguu Nhu Miên không tin, “Tôi mà dối cô, tên của tôi sẽ viết ngược!”, không nghe thì thôi, Nguu Nhu Miên vừa nghe liền nổi bão, “Cậu cũng họ Điền?” Tiểu soái ca lắc đầu, nói: “Tôi họ Vương!” Nguu Nhu Miên then quá thành giận, dùng giày cao gót đạp tiểu soái ca một cước, sau đó thừa dịp cậu ta ôm bụng, rốt cục cũng như ý cướp được tôm hùm đi qua bên khác chậm rãi thưởng thức. Tôm hùm mới ăn đến một nửa, chỉ thấy tiểu soái ca dẫn một đại soái ca đến. “Anh, chính là cô ấy!” Nguu Nhu Miên lập tức tròn tròn hai mắt. Thế mới biết thì ra Đại boss họ Vương thật.

>_

Thất nghiệp một lần nữa, Nguu Nhu Miên u ám ngồi ở “Duyên đối diện” ăn mì Dương Xuân, cố gắng tổng kết các bài học kinh nghiệm từ lần thất nghiệp, chủ yếu là cô không biết được tên họ đầy đủ của Đại boss. Vạn sự khởi đầu nan mà, trên con đường thành công đều có rất nhiều dấu vết của sự gục ngã. Thất bại lần này của cô có đáng gì đâu, Nguu Nhu Miên lần nữa xây dựng tâm lý quốc phòng cho mình. Vừa nghĩ đến sự giễu cợt của Dương Thuần Miễn, năng lượng của cô đầy đủ trở lại.

(1) Chân chó: chỉ những người xum xoe nịnh nọt

Sau đó một vài ngày, Nguu Nhu Miên lại trở về cái tòa cao ốc kia tìm công việc. Lần này cô đã điều tra tên họ của lãnh đạo cùng toàn bộ thân thích của ông ta rồi mới đi làm. Ngày đầu tiên đi làm, vừa bước vào thang máy liền thấy Dương Thuần Miễn cũng đứng trong đó. Nguu Nhu Miên thị uy, ngửa đầu đắc ý đứng bên cạnh Dương Thuần Miễn. Lúc này đột nhiên có một hơi ‘khí độc’ khuếch tán khắp thang máy, mọi người ai cũng đưa tay lên bịt mũi. Dương Thuần Miễn nhanh chóng tránh xa Nguu Nhu Miên, ghé tôm nhìn cô. Mọi người thấy Dương Thuần Miễn nhìn về phía Nguu Nhu Miên, lập tức cũng đồng loạt dùng ánh mắt lên án nhìn về phía Nguu Nhu Miên. Nguu Nhu Miên bị oan uổng ah, để làm rõ sự vô tội của mình, cô dùng cái mũi nhạy bén như câu của mình đánh hơi, sau đó xin lỗi, nói: “Buổi sáng tôi không có ăn hẹ!” Nguu Nhu Miên không nói thì thôi, vừa nói mọi người lại càng khẳng định cô là người ‘thả bom’. Nguu Nhu Miên cẩn thận quan sát thái độ của mọi người trong thang máy và tìm thấy một người đàn ông trung niên thập phần bình tĩnh, thái độ của ông ta hoàn toàn khác với những người khác. Vì thế cô nghi ngờ chỉ người đàn ông trung niên kia, nói: “Là ông ấy! Không phải tôi!” Ánh mắt của mọi người đồng loạt di chuyển về người đàn ông trung niên kia, mặt người đàn ông trung niên nháy mắt hồng đến lỗ tai, thang máy vừa mở cửa, ông ta ngay lập tức vội vã rời khỏi.

Cuối cùng Nguu Nhu Miên không có bị hàm oan, tâm tình thoải mái sung sướng vào công ty mới, ai biết không bao lâu đã bị gọi đến văn phòng của Đại boss. Đến văn phòng của Đại boss, đẩy cửa vào, cô lập tức sững sốt. Đại boss mới là người đàn ông trung niên trong thang máy lúc này!

= _ =

Nguu Nhu Miên đột nhiên có một loại dự cảm xấu. Nguu Nhu Miên vừa ngồi xuống, chợt nghe Đại boss chậm rãi nói: “Ngay cả đánh rắm mà cô cũng chịu không nổi, công ty cần cô làm gì? Ngày mai cô không cần đi làm!”

“Ông chủ, không cần ah, lần sau ngài đánh rắm tôi giả bộ không nghe, không được sao?” Nguu Nhu Miên cầu xin cho mình, ai ngờ Đại boss vừa nghe sắc mặt càng thêm khó coi. Vì thế Nguu Nhu Miên lần thứ ba thất nghiệp.

Nguu Nhu Miên ở “Duyên đôi diện” ăn mì Dương Xuân cho hả giận, vừa ăn miệng còn không quên lầm bầm: “Tôi cần chết anh! Tôi cần chết anh!” Trong lòng âm thầm mắng Dương Thuần Miễn 362 lần, nếu anh ta không nhìn cô, những người khác cũng sẽ không hiểu lầm cô, cô sẽ không phải đi làm rồi, cũng sẽ không đắc tội với Đại boss. Tóm lại toàn bộ đều đổ lỗi cho Dương Thuần Miễn! Hơn nữa hôm nay cô còn đau lòng nhận được hóa đơn sửa xe của anh ta. Nguu Nhu Miên âm thầm nhớ lại lời của Chúa: “Điều chúng ta tự hào nhất không phải là chúng ta không té ngã, mà sau mỗi lần té ngã chúng ta đều đứng lên.” Vì vậy đem ánh mắt chiến lược phóng tới công ty tiếp theo. Xin mọi người hãy cúi đầu chân thành mặc niệm cho công ty này trong ba phút ~ _ ~

Cùng lúc đó, trong văn phòng Dương Thuần Miễn cũng nghe nói hôm nay Nguu Nhu Miên bị đuổi việc lần nữa, nhớ tới Nguu Nhu Miên anh cũng cảm thấy buồn cười. Đang cười, đột nhiên hắt xì vài cái, thầm nghĩ không biết ai đang rủa mình. Nghĩ nghĩ, mấy ngày nay thời tiết Bắc Kinh lạnh lạnh, có lẽ là bị cảm rồi, xem ra phải mặc thêm quần áo ah.

Ngày này, Nguu Nhu Miên một lần nữa phấn chấn đi vào thang máy của tòa cao ốc kia. Khi vào thang máy cố ý nhìn nhìn trong đám đông có Dương Thuần Miễn không, không gặp anh lại cảm thấy có mấy phần cô đơn. Không biết vì sao lúc tìm được một công việc trong tòa cao ốc này, điều trước tiên Nguu Nhu Miên muốn làm là ở trước mặt Dương Thuần Miễn thị uy một chút, nhưng thời điểm thất nghiệp lại sợ vô tình đụng trúng anh ta.

Lần này cô đã hoàn toàn chuẩn bị sẵn sàng, điều tra kĩ tên họ của Đại boss và tính cách của ông ta, ở thang máy cũng không dám nhiều chuyện. Lên đường bình an đến công ty. Hôm nay cô đến hơi sớm một chút, bởi vì cô biết Đại boss công ty này rất khó chịu khi công viên đến muộn. Cô đứng ở cuối hàng của nhân viên mới. Vừa qua giờ làm một chút, một người vội vã đi vào công ty, Nguu Nhu Miên kéo tay anh ta lại, nói: “Làm sao mà anh dám đến trễ như vậy, nếu Đại boss biết, chắc chắn anh sẽ bị sa thải.” Thì thầm với anh ta: “Tôi điều tra, Đại boss công ty này khó chịu nhất là nhân viên muộn, là người ngoan cố bảo thủ, lòng dạ hẹp hòi, thích thù dai, ghét nhất bị nhân viên làm náo động. Tốt nhất là anh nên đứng hàng cuối như tôi.” Sắc mặt người này trầm xuống, không để ý Nguu Nhu Miên khuyên can, đi thẳng về phía trước, cuối cùng đứng ở trước mọi người, nói: “Thay mặt nhân viên hoan nghênh những nhân viên mới đến công ty tôi công tác, ngoại trừ một người.” > _

= _ =

Một tuần sau, Nguu Nhu Miên lại đến cao ốc này một lần nữa, ấy vậy mà cô trở thành người hơi hơi nổi tiếng rồi, trong cao ốc có một ít người biết cô, thật chất vì lịch sử bị đuổi việc quang vinh của cô. Không chấp là việc lật vật hay làm osin gì hết, đánh chết cô cũng phải làm việc trong tòa cao ốc này nhưng mà công tác càng tìm càng kém, đến chân làm tạp vụ cũng khó tìm đến vậy. Nhưng Nguu Nhu Miên nhà ta so với con gián còn muốn kiên cường hơn. Nguu Nhu Miên từng nói: “Hương vị mì Dương Xuân có một sức mạnh huyền bí, làm cho tôi không thể cưỡng lại được. Chỉ cần đánh hơi thấy nó, cho dù đang nằm trong mộ tôi cũng sẽ ngồi dậy tìm nó.” Đáng thương, những từ ngữ kinh điển trong [Thư gửi người phụ nữ vô danh] lại bị Nguu Nhu Miên nhà ta thay đổi hoàn toàn và công nhận như một tín ngưỡng của cuộc sống.

Nguu Nhu Miên đi vào thang máy, Dương Thuần Miễn từ thang máy đi ra. Nguu Nhu Miên lúc nào uể oải cũng được, nhưng tuyệt đối đứng trước Dương Thuần Miễn là không được mất tinh thần. Đợi Dương Thuần Miễn đi qua, Nguu Nhu Miên ngửa đầu, bấm nút đóng thang máy. Sau khi thang máy đóng cửa, Dương Thuần Miễn có chút dăm chiêu quay đầu nhìn lại thang máy đang muốn khởi động.

Trong thang máy, một thanh niên cười hỏi Nguu Nhu Miên: “Nguu tỷ, lần này bắt đầu làm việc lại tính làm mấy ngày ah?” Vấn đề này chỗ đau của Nguu Nhu Miên, nhưng Nguu Nhu Miên giả bộ không thèm quan tâm, nói giỡn: “Trước mắt mục tiêu của tôi là hai ngày! Hành vi của cả nhân không ai đoán được, cuộc sống khôn lường ah!” Thanh niên gật gật đầu, nở một nụ cười thân thiện nói: “Đừng vậy, tỷ không phải bỏ A, cũng không phải gia súc C!” Mặc dù Nguu Nhu Miên không biết anh ta là ai, nhưng nghĩ nhất định là đồng sự trước kia ở công ty mà cô chưa kịp làm quen đây mà, thật sự là khó chịu, nhưng may mắn là bây giờ không làm chung công ty! Nếu có đồng nghiệp như vậy, cho dù Đại boss không bỏ mình, mình cũng tự động từ chức! [Con gái à, con bỏ được không?!]

Ngày hôm sau Nguu Nhu Miên làm việc bình thường, nhưng là ngày hôm sau nữa, trong giờ nghỉ trưa Nguu Nhu Miên lên mạng sửa chữa tiểu thuyết xuyên qua [Sản bản nữ nam] của cô, bình thường giờ này ai cũng đi ăn cơm hết rồi, ai ngờ ông chủ còn ở đây chưa đi, kết quả bị ông chủ bắt được hành động phản cách mạng. Ông chủ lớn tiếng hỏi: “Cô đang làm gì?”

“Tôi đang tìm một cái gì đó.”

“Tìm kiếm cái gì?” Ông chủ đề cao giọng điệu.

“Tìm kiếm. .... cái có.”

Nguu Nhu Miên quét mắt qua một vài đồng nghiệp đang chế giễu cô, trong lòng chợt lạnh. Đến giờ làm việc cũng không có ai nhắc cô một tiếng, phỏng chừng ông chủ là cố ý đưa người tới ah, chẳng lẽ bọn họ rất muốn nhìn thấy mình bị sa thải sao? Thành phố hiện đại này bây giờ nhiều người ‘bỏ đi xuống giếng’, thấy người ta đau khổ thì cũng thờ ơ lạnh nhạt, rốt cuộc là xã hội phát triển hay nhân loại thoái hóa?

“Cô không biết quy định công ty khi làm việc không được lên mạng sao, nếu không bị sa thải!” Ông chủ xem ra tâm ý đã quyết, không hề chừa lại đường sống. Nguru Nhu Miên bị đuổi việc là kết cục đã định, đơn giản đứng lên và lớn tiếng nói: “Ông có nhìn thấy tôi làm việc không?” Nói xong, thu thập tài liệu của mình rời khỏi công ty. Những người bên cạnh nhìn thấy cô rời khỏi thì thầm nói nhỏ vui sướng khi người gặp họa, Nguru Nhu Miên trong lòng ghê tởm. Rốt cuộc là cái xã hội biến thái gì thế này, thật sự là không bằng tiểu thuyết trên mạng.

Giáo sư khua môi múa mép kiếm tiền, càng ngày càng giống doanh nhân;

Doanh nhân xuất hiện trên diễn đàn viết sách, càng ngày càng giống giáo sư.

Bác sĩ thấy chết mà không cứu, không quan tâm đến đời sống con người, càng ngày càng giống sát thủ;

Sát thủ xuất thủ nhanh nhẹn, không bao giờ chừa cho ai đường sống, càng ngày càng giống bác sĩ.

Ngôi sao giả bộ tao nhã, cho tiền càng nhiều, càng ngày càng giống kỹ nữ;

Kỹ nữ đáng yêu động lòng người, giá cả rõ ràng, càng ngày càng giống ngôi sao.

Cảnh sát hoành hành ngang ngược, bắt nạt kẻ yếu, càng ngày càng giống du côn;

Du côn oai vệ một phương, dám làm dám chịu, càng ngày càng giống cảnh sát.

Lời đồn đãi có căn có cứ, cơ bản là sự thật, càng ngày càng giống tin tức,

Tin tức tùy ý phóng đại, càng ngày càng giống lời đồn đãi.

Trong thang máy Nguru Nhu Miên một lần nữa gặp phải Dương Thuần Miển, Dương Thuần Miển trêu tức nói: “Nữ nhân ngốc, lại bị đuổi việc?” Nguru Nhu Miên trừng mắt một cái, không phục nói: “No one is a fool always, every one sometimes. [Không ai là kẻ ngốc mãi mãi, đôi khi thôi.]” Thấy Dương Thuần Miển không phản ứng, bổ sung thêm một câu: “Nghe hiểu được tiếng Anh sao? Nam nhân ngốc!” Dương Thuần Miển từ nhỏ tiếng Anh đã kém, tự nhiên lúc này đuổi mèo bị lôi ra, anh cũng chịu thua kém, trả lời: “Tôi là người, đương nhiên nghe không hiểu tiếng chim!” Nguru Nhu Miên làm động tác nôn ọe, sau đó rạng ngời ra khỏi thang máy.

Công việc kế tiếp, lại bởi vì trong giờ làm thêm Nguru Nhu Miên nói ẩu nói tả với đồng nghiệp, bị đồng nghiệp mách với ông chủ mà bị đuổi việc.

Ông chủ thông minh + nhân viên thông minh = lợi nhuận.

Ông chủ thông minh + nhân viên ngu ngốc = lương thấp.

Ông chủ ngu ngốc + nhân viên thông minh = lên chức.

Ông chủ ngu ngốc + nhân viên ngu ngốc = làm thêm giờ.

Làm thêm giờ còn phải trung thực điểm danh nữa, hey ~ thật sự là học không nổi ah!

Sau nhiều lần chìm nổi, Nguru Nhu Miên lo lắng tìm việc làm báo hại mái tóc gần như trắng ra, mắt thấy sẽ từ rong biển biến thành tảo bẹ, lúc này lại trúng tuyển một công việc khác.

Khi Nguru Nhu Miên lại một lần nữa bước vào tòa cao ốc kia, cô đã là người nổi tiếng, nơi đi qua nào cũng khiến cho mọi người lé mắt. Nguru Nhu Miên âm thầm hạ quyết tâm lần này nhất định phải giữ vững công việc này. Lần này ông chủ là một người đàn ông trung niên hào phóng, Nguru Nhu Miên cảm thấy ông ta tìm mọi cách chiều cô cô, cô từ đáy lòng cảm tạ ông ta vô cùng. Bởi vì áp lực tâm lý quá lớn, lúc ông chủ đưa cho cô một khuôn bông thủy tinh gửi cho khách hàng, Nguru Nhu Miên tiếp nhận khuôn bông mà tay run run, cuối cùng vẫn là làm rơi nó, bối rối nhất thủy tinh lên, thế nhưng còn bị đâm vào tay. Ông chủ tuy rằng sắc mặt ngưng trọng, nhưng không trách cứ Nguru Nhu Miên một câu. Nghĩ đến ông chủ chiều cô cô, trong lòng Nguru Nhu Miên cảm thấy phụ lòng ông chủ, vì thế chủ động đưa ra chào từ biệt. Nguru Nhu Miên cảm thấy ở bị xa thái so với tự mình đưa ra chào từ biệt, về sau có vẻ oai hơn, sẽ không tạo thành tâm lý bóng ma trong lần tìm việc sau. Bất quá nói trở về, nếu Nguru Nhu Miên có thể có bóng ma, bóng ma kia đã sớm giờ hai tay đầu hàng cô từ lâu rồi!

Nguru Nhu Miên ngồi ở “Duyên đối diện” kêu ba bát mì Dương Xuân lớn, phóng túng ăn, xem cái băng gác quần quanh bàn tay mình, nước mắt không khỏi rớt ra, giọt lớn giọt nhỏ rơi vào trong bát. Lúc này làm cho Nguru Nhu Miên không khỏi không nhớ lại chuyện của cô khi còn thơ ấu. Tiểu học cô là người nói dốt, một lần bị cô kêu lên đọc bài, có câu là “Các học sinh ở sân thể dục tập thể thao.” Nguru Nhu Miên ngay đọc tam lần, chữ C cùng CH đọc không đúng, cuối cùng giáo viên cho cô ngồi xuống để học sinh khác đọc, cô không chịu ngồi, đọc lại nhiều lần, đọc khoảng 10 lần hoặc hơn cũng đọc không đúng, đó là lần đầu tiên cô khóc cho chính mình. Sau đó, mỗi ngày cô ngồi đối diện với bức tường nhà mình để thực hành nói, cuối cùng trung học đã trở thành một người tranh luận tốt nhất. Còn có lúc cô đá cầu, mỗi lần đá cũng không thể nhiều hơn 2 cái, bị những học sinh khác cười nhạo, vì thế mỗi ngày tan học cô ở trước cửa nhà mình tập đá cầu, mãi cho đến lúc luyện có thể một hơi đá liên tục 376 cái, lúc sự cười nhạo của bạn cùng lớp, cô đăng kí thi đá cầu, sau lại đại diện cho trường học tham gia cuộc thi đá cầu với trường khác. Nguru Nhu Miên bình sinh không chịu nổi người khác xem thường cô, cô là tuyệt đối sẽ không bị cười nhạo đã đảo, là cô gái quật cường không dễ dàng nhận thua! Chưa từng nói, cuộc sống cũng giống như một quả hành tây: Bạn có thể lột nó đi một lớp, và đôi khi bạn khóc. Chỉ cần người ta không đầu hàng thì sẽ không bị đánh bại. Nguru Nhu Miên nghĩ đến đây, lau nước mắt nước mũi, tiếp tục ăn bát mì Dương Xuân trước mắt.

Một màn này vừa vận bị Dương Thuần Miển bước vào “Duyên đối diện” thu hết vào đáy mắt. Anh lặng lẽ xoay người ra khỏi “Duyên đối diện”, trong

lòng có một loại cảm xúc không hiểu xuất hiện, làm cho tinh thần anh bồn chồn không yên.

Nguru Nhu Miên nhanh chóng ăn hết ba bát mì Dương Xuân lớn, tâm trạng cũng tốt dần lên, nhưng muốn có một công việc trong cái tòa cao ốc kia xem ra cũng không phải là chuyện dễ. Hơn nữa bây giờ bạn tay bị thương, vì thế quyết định ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày, điều chỉnh cảm xúc, viết tiếp cuốn tiểu thuyết trên web, ngược đãi nam chính trong tiểu thuyết để phát tiết một chút. Nguru Nhu Miên tự động viên mình, Thượng Đế đóng cửa sổ này là để mở cho bạn một cửa sổ khác. Nói không chừng, tiểu thuyết còn có thể xuất bản. [Tác giả: Đáng thương Nguru Nhu Miên, tôi đã quên thông báo cho bạn rồi, gần đây thiên đường mưa lớn liên tục ~ mấy ngày gần đây Thượng Đế sẽ không mở cửa sổ ~ ~]

Mà Dương Thuần Miễn vài ngày nay, mỗi lần đi qua cửa thang máy lại có loại cảm giác mát mát không thể hiểu. Mà đi “Duyên đôi diện” cũng không gặp được con nhỏ thần kinh làm cho anh ngứa răng ngứa môi.

Mối quan hệ tệ hại của hai người mì thịt bò cùng mì Dương Xuân giống như bột tiêu. Thiếu bột tiêu, món ăn trong cuộc sống này bỗng thiếu một loại hương vị, nhưng là nếu bạn vô tình ăn trúng bột tiêu, sẽ muốn nhanh chóng phun nó ra, nếu không bạn sẽ cảm thấy miệng cay cay, có một chút khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Mì Thịt Bò+ Mì Dương Xuân*=? được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Mì thịt bò+ mì Dương Xuân = quả hồng

Ngày đầu tiên ở nhà dưỡng thương, Nguru Nhu Miên dần dần ngâm mình trên mạng, vừa ăn chocolate vừa online, một ngày trôi qua, ngày thứ hai đột nhiên cảm thấy đau răng, vì thế phải đi nha sĩ. Nha sĩ nói hai cái răng sâu mười mấy năm nay của cô cần phải tu bổ, ngoài ra cô đang mọc răng khôn, hơn nữa một nửa răng khôn đã bị nhiễm trùng, nếu mà phát triển nữa sẽ ảnh hưởng đến vị trí của những cái răng khác, bây giờ thừa dịp răng còn chưa phát triển nhỏ nó đi. Nộp tiền phí giải phẫu xong, nha sĩ bảo cô tuần sau đến phẫu thuật nhổ răng, bây giờ bác sĩ sẽ ‘tu bổ’ lại hai cái răng sâu của cô, trong quá trình tu bổ có gây tê một chút.

Nguru Nhu Miên về nhà, bắt đầu nấu canh. Bởi vì thuốc tê trong miệng còn chưa hoàn toàn biến mất, vì thế nằm ở trên giường tạm thời nghỉ ngơi một chút chờ canh chín, ai ngờ vừa ngã đầu xuống đã ngủ. Không biết ngủ bao lâu, Nguru Nhu Miên tự nhiên ngửi thấy một mùi khói khét lẹt bay ra, đột nhiên nhớ tới nồi canh còn ở trên bếp ga ah. Khi chạy tới phòng bếp, bốn bức tường phòng bếp đã bị cháy đen thui, mặc dù Nguru Nhu Miên nhanh chóng tắt lửa, hơn nữa còn dùng nước dập tắt lửa, nhưng đồ đạc trong phòng bếp vẫn bị cháy sạch vô cùng thảm. Thực tế vài năm nay sống ở Đức, Nguru Nhu Miên cũng thường xuyên tắt lửa, thần kinh của cô dường như hơi lú lẩn. Tuy nhiên do ký túc xá của cô là bốn người WG, [một mình một phòng, phòng bếp, WC dùng chung.] hơn nữa Đức là lò điện, không phải giống như trong nước xài bếp gas, cho nên không dễ cháy.

Mặc dù Nguru Nhu Miên bồi thường thiệt hại nhà bếp nhưng sau đó chủ nhà cũng không muốn đem phòng ở cho cô thuê nữa, vì thế cô không còn cách nào khác hơn là xách túi ra đi. Ở tạm khách sạn một đêm, Nguru Nhu Miên đem hành lý đáng thương của mình vứt vào ngăn tủ của khách sạn Carrefour, liền đi tìm phòng cho thuê. Bôn ba hơn nửa ngày, cuối cùng may mắn tìm được một phòng ở, hứa hẹn với chủ nhà đủ thứ điều xong Nguru Nhu Miên đi lấy tiền ngân hàng để đặt cọc.

Sau nhiều lần đau lòng ép buộc, tài khoản ngân hàng Nguru Nhu Miên cũng chỉ còn lại có 6000 nhân dân tệ. Nguru Nhu Miên đem tiền trong ngân hàng toàn bộ lấy ra một lần, cố ý buộc thành sáu gói nhỏ mới cẩn thận để vào túi da. Ai ngờ cô mới ra ngân hàng liền bị kẻ xấu theo dõi, nhưng cô không có cảm giác chút nào. Dù sao ở nước ngoài đã lâu, ý thức phòng thủ cũng bị thoái hóa rất nhiều, tính cảnh giác cũng ít chút. Ở Đức mỗi ngày Nguru Nhu Miên đến trường đều đi tới đi lui hơn 2 giờ tàu, mỗi lần lên xe liền ngủ, đến trạm mới tỉnh, vài năm nay chưa bao giờ bị đánh cắp bất cứ thứ gì.

Đi không được vài bước, Nguru Nhu Miên cảm giác cái túi da của mình đột nhiên bị người ta nắm kéo. Nguru Nhu Miên giật mình nhìn lại và thấy một người đàn ông áo đen đang cướp ví tiền của cô. Nguru Nhu Miên lập tức kéo lại, cứ như vậy tôi kéo qua ông kéo lại, tự nhiên từ trong cái ví da rớt ra một gói 1000. Người đàn ông áo đen nắm lấy cái ví của cô chạy đi. Nguru Nhu Miên nhặt cái gói tiền kia rồi lập tức đuổi theo, vừa chạy vừa kêu, nhưng người qua đường nhìn thấy trong tay người đàn ông cầm một cái con dao cũng không ai dám lên ngăn trở. Nguru Nhu Miên nghĩ rằng đó là toàn bộ gia sản của cô, có chết cũng phải giật lại, hai tay cô tháo giày cao gót, mang vớ ở trên đường cái bắt đầu chạy nước rút. Rẽ qua một góc phố, Nguru Nhu Miên đột nhiên đụng vào một người, lại bị đụng trúng ngay cái mông của người đó. Liếc mắt đảo qua, người này cũng đang thân một thân đen thui, vì thế nhanh chóng đứng lên nắm lấy đối phương, la lớn: “Kẻ trộm chết tiệt, trả ví cho tôi!” Cẩn thận nhìn lên, người này đúng là Dương Thuần Miễn, >_

Cô lo lắng nhìn xung quanh nhưng kẻ cướp nào có thấy bóng dáng gì đâu, Nguru Nhu Miên không chỗ trú ẩn vì thế toàn bộ đều đổ lên người Dương Thuần Miễn. {Sun: tội ghê, tai bay vạ gió .....}

“MD, tại sao tôi lại chọn ngày hôm nay ra đường chứ, sớm không gặp muộn không gặp, đúng lúc này lại gặp phải kẻ xấu như anh! Đường rộng nhất đẹp nhất Bắc Kinh sao anh không đi, hằng ngày toàn cản đường của tôi. Hiện tại cướp nó cướp tiền của tôi chạy rồi, anh phải bồi tiền cho tôi, nếu không tôi để anh đi!”

“Nếu tôi không đụng cô thì cô cũng có chạy kịp kẻ cướp không? Xem chân cô ngắn như chân vịt vậy mà đuổi ai!” Nguru Nhu Miên nghe thế liền ngay lập tức nhìn vào chân mình, trong lòng Dương Thuần Miễn cảm thấy sung sướng vô cùng, tiếp tục thừa dịp thắng xông lên: “Tôi bồi thường cô? Cô làm phá hư của tôi nhiều thứ như vậy, tôi còn chưa tìm cô bồi thường mà cô lại kêu tôi bồi thường cô hả?” Dương Thuần Miễn không biết vì sao mỗi lần đụng tới con nhỏ này, nói chưa được hai câu đã bắt đầu cãi nhau.

Ngư Nhu Miên càng xem cái chân của mình càng ngày càng chán nản, vắn lại: “Cây cột điện chân nó cũng dài, nó chạy trốn được sao? Hơn nữa, tôi không phải chỉ phá hư có một cái máy photocopy sao?”

Dương Thuần Miễn sững sốt, lập tức trả lời: “Còn nói nữa, cô gạt tôi nói cô bị bệnh SARS, hại tôi ném đi một bộ âu phục Dunhill [1] cùng một cái túi công văn.”

Ngư Nhu Miên nóng máu, một tay lấy gói tiền 1000 còn lại đặt vào trong tay Dương Thuần Miễn, cảm giác có chút không khống chế được, nói: “Bồi thường anh nhiều đó được rồi chứ?!” Dương Thuần Miễn sững sờ nhìn cái gói tiền này, nhiều đây làm gì đủ mua lại bộ Dunhill chứ, trong lúc đang suy nghĩ, Ngư Nhu Miên đã đi qua bên người anh.

Ngư Nhu Miên đi vài bước, liền cảm thấy có cái gì đó không thích hợp, phát hiện mình bây giờ gần như không xu dính túi, hơn nữa chân cũng đau đau, có thể là lúc đuổi theo kẻ xấu bị thương, mới vừa rồi vẫn còn khăn trương cho nên vẫn chưa cảm giác. Ngư Nhu Miên hai tay xé rách giày, bắt đầu hối hận mới vừa rồi xúc động làm chi ah? Cẩn mồi dưới, lại quay trở về, nhìn Dương Thuần Miễn còn đang sững sờ đứng lý hợp tình nói: “Tôi nghĩ rằng, vài thứ kia của anh phỏng chừng giá trị khoảng 900 ¥, cho nên anh phải trả tôi 100 ¥.” Không đợi Dương Thuần Miễn trả lời, Ngư Nhu Miên liền từ trên tay Dương Thuần Miễn rút ra tờ 100 ¥, khiêu khích liếc mắt Dương Thuần Miễn một cái, xoay người rồi đi. Mới vừa quay đi, khuôn mặt lập tức thâm tím xuống dưới, sắc mặt đau khổ, khắp khiễng ra đi, trong lòng âm thầm đau muốn chết, tự nhiên bị xói mòn hết 900 ¥.

= _ =

Ngư Nhu Miên đi đến cục cảnh sát gần nhất báo án, cảnh sát đang bắt một đám gái tra hỏi, Ngư Nhu Miên dánh về thất vọng đi theo người ta vào cục cảnh sát. Thật vất vả mới đến cô, cảnh sát đánh giá cô một thân hỗn độn, bản chân bị thương, lạnh lùng nói: “Xem ra cô chống lại lệnh bắt ah!”

“Chú cảnh sát, chú nghĩ sai rồi!”

“Được rồi được rồi, đừng kêu tôi là chú, tôi không dám đương nổi!” Cảnh sát không kiên nhẫn phát tay, sau đó cũng không ngẩng đầu lên, hỏi: “Tên gọi là gì, đã bị bắt bao nhiêu lần?”

= _ = Ngư Nhu Miên đứng lên, lớn tiếng nói: “Tôi là đến báo án!”

Cảnh sát lười biếng nâng mí mắt lên, nói: “Báo cường gian sao?”

“Bốp” một tiếng, Ngư Nhu Miên đập xuống cái bàn một cái rầm, lập tức thấy bàn tay đau quá, nhanh chóng thôi thôi. Lúc này có một cảnh sát khác nghe tiếng, nói: “Cô báo án thì qua bên kia, ở đây xem nào nhiệt cái gì?!” Ngư Nhu Miên lập tức bị đẩy qua bên kia.

Bên này thái độ cảnh sát xử lý báo án rất thân mật, hoàn toàn bất đồng với tên cảnh sát thăm vấn kia. Ngư Nhu Miên rút cục cũng cảm nhận được cái gì kêu là đối đãi với đồng chí cách mạng ấm áp như mùa xuân, cái gì kêu là đối đãi với kẻ thù thì tàn nhẫn khắc nghiệt như mùa đông.

Ngư Nhu Miên báo án xong, cảnh sát lịch sự nói: “Bình thường có hàng chục ngàn vụ cướp như thế này, chúng ta sẽ không có hành động đặc biệt, chỉ có thể tạm gác lại, về sau có cơ hội bắt được kẻ cướp thì thông báo cho cô. Cô cũng thấy đấy, bình thường có rất nhiều vụ án khác đang chờ đợi chúng ta xử lý, hy vọng cô có thể hiểu. Nhưng cô bị mất hộ chiếu, giấy chứng minh và các thứ khác linh tinh, một khi chúng tôi tìm thấy chúng tôi sẽ thông báo cho cô. Cô có thể cho số liên lạc không?”

“Điện thoại của tôi đã mất rồi, hiện tại trên người chỉ còn lại có 100 ¥, cũng không đủ tiền mua vé xe trở về nhà, anh có thể đem tôi làm manh lưu đuổi tôi về nhà sao?” Ngư Nhu Miên đặt tay lên bàn, khẩn cầu nhìn cảnh sát. Xong rồi, Ngư Nhu Miên lưu lạc đến mức muốn thành lưu manh luôn rồi!

Cảnh sát cười cười, nói: “Cô cũng thật hay nói giỡn. Như vậy đi, chờ cô có điện thoại lại đến cục đăng ký một chút. Hiện tại tôi chỉ có thể giúp cô nhiều như vậy thôi.”

Ngư Nhu Miên tuyệt vọng rời khỏi cục cảnh sát. Nhớ lại lúc trước ở Đức, cảnh sát Đức còn thật sự nhân rãi ah. Nhớ lúc đến mới Đức, cô băng qua đường, nhìn qua nhìn lại, trong phạm vi tầm mắt căn bản không một chiếc xe nào chạy hết, vì thế không quan tâm đến đèn đỏ băng qua đường luôn, ai ngờ một chiếc xe cảnh sát đậu bên kia đường, vì thế lúc cô đi qua vừa vắn bị cảnh sát bắt!!! Cảnh sát hỏi cô, nhìn thấy đèn xanh đèn đỏ không? Cô nói thấy được. Sau lại hỏi cô vì cái gì nhìn thấy đèn đỏ còn băng qua đường cái. Cô nói rằng không có xe ah. Vì thế cảnh sát lại hỏi cô có bị bệnh mù màu hay không, kết quả Ngư Nhu Miên nghe không hiểu ba chữ “bệnh mù màu”, không biết trả lời như thế nào, cuối cùng thiếu chút nữa bị kéo đến cục cảnh sát đi làm kiểm tra bệnh mù màu. {Sun: ồ hô hô ^^, đau bụng quá đi ah ^^}. Đây là lần đầu tiên đến cục cảnh sát Trung Quốc báo án, phát hiện thì ra cảnh sát trong nước quá bận rộn, căn bản không rảnh để ý trường hợp nhỏ như cô. Ngấm lại cũng đúng, buồn bán trẻ em là chuyện đại sự mà còn chờ được xử lý, chuyện nhỏ như cô để xử lý sau là đúng lý hợp tình rồi.

Rốt cục câu nói của Ngư Nhu Miên bây giờ cũng ứng nghiệm rồi “Bệnh nặng mới khỏi [đau răng], không chôn lưu thân!” {Sun: lúc Nhu Miên viết giấy đề lại cho Thuần Miễn ^^} , xem ra nói dối cũng không thể thuận miệng nói bậy ah. . Bây giờ điện thoại của cô cũng danh bạ điện thoại tất cả đều đã mất cùng với túi da rồi, hơn nữa vừa về nước không lâu, ngoại trừ nhớ số điện thoại cha mẹ, còn lại điện thoại người khác căn bản còn chưa có gọi nhiều đến mức nhớ trong đầu óc. Ngư Nhu Miên vài lần cầm lấy điện thoại muốn gọi cho cha mẹ gửi tiền cho mình, do dự mãi, lại suy sút buông điện thoại. Nhớ lúc Ngư Nhu Miên ở nước ngoài du học, tự nhiên gặp một cú đá kích nghiêm trọng không thông báo cho cha mẹ một mình trở về nhà. Lúc cha cô xuống lầu, nhìn thấy Ngư Nhu Miên ở ngồi dưới lầu tay cầm một cái vali to, lúc ấy ông còn nghĩ Ngư Nhu Miên bị trục xuất về nước. Không nói hai lời, liền đem Ngư Nhu Miên vào nhà, nấu cơm cho cô, còn an ủi Ngư Nhu Miên nói người không có việc gì trở về là tốt rồi, những cái khác không quan trọng. Ngư Nhu Miên nghe xong nước mắt nhịn không được, làm cha cô sợ tới mức vội vàng đi gọi mẹ cô nhanh về nhà. Sau lần đó, cha mẹ Ngư Nhu Miên nói, mặc kệ cô bên ngoài có cái gì không hài lòng, chỉ cần bọn họ còn sống một ngày thì lúc nào bọn họ cũng bảo vệ cô.

Bà chủ quầy bán quả vật rất cục nịnh không được, không kiên nhẫn, hỏi:“Rốt cuộc cô có gọi điện thoại không ah?”

Ngưu Nhu Miên chột dạ buông điện thoại, thừa dịp nói:“Tôi thử xem điện thoại của bà cầm có thoải mái hay không thôi, không gọi nữa, tư thế cầm quá không thoải mái !” Dưới con mắt xẹt điện của đại tẩu bán hàng, Ngưu Nhu Miên vội vã rời khỏi quầy bán quả vật.

Ngưu Nhu Miên đem 100 ¥ cẩn thận nhét trong áo ngực, ở trên đường tắc lư . Lúc này, rất xa nhìn thấy có cái gì đó lờ lờ tỏa sáng trên mặt đất, cô vội vàng chạy qua, đợi thấy rõ ràng, cả giận nói:“ TMD, ai phun đàm mà tròn như vậy ah!” = _ =

Khách sạn cũng thuê không nổi, Ngưu Nhu Miên đơn giản vào một tiệm internet online suốt đêm. Trên internet cô đã gửi một thông báo đầu tiên là một thời gian nữa không thể tiếp tục viết tiểu thuyết với các độc giả, rồi lại gửi một đồng email và QQ cho tất cả bạn bè của cô. Nhưng hầu hết bạn bè của cô còn ở Đức chưa tốt nghiệp, nếu không chính thì quê của chúng nó cũng không phải ở Bắc Kinh, cho nên cơ hồ tất cả đều là nước xa không cứu được lửa gần. Hơn nữa sau khi về nước cô không tìm được công việc phù hợp, cho nên chưa đến mức cùng mọi người liên hệ, bây giờ vừa liên hệ chính là hướng người tôi vay tiền, có chút khó mở miệng. Ở QQ gặp một vài người, thấy câu status của cô là vay tiền là đột nhiên logout , nếu không chính là qua loa an ủi vài câu, nói lần sau liên hệ linh tinh lang tang gì đó. Ngưu Nhu Miên càng nghĩ càng uể oải.

Ở trên mạng thờ thần suốt một đêm, buổi sáng Ngưu Nhu Miên tinh thần hoảng hốt bò ra khỏi tiệm net đi tìm điểm tâm, xui xẻo đi trên một con đường lại xem một chiếc xe Lexus màu đỏ dừng vào.

Bất quá bình thường vận rủi cùng vận may luôn luôn đến cùng một ngày. Lúc vận xui hoặc là vận may tới đỉnh, sẽ bắt đầu gặp nữa kia bất tay ‘chúng mình chuyển hướng nhé’, tựa như đồng hồ quả lắc. Rốt cuộc vận xui của Ngưu Nhu Miên bắt tay với vận may bắt đầu chuyển hướng rồi.

Trên xe một cô gái trẻ tuổi ăn mặc thời thượng quay kính xe xuống, tháo mắt kính, chần chờ đánh giá Ngưu Nhu Miên, sau đó bất ngờ kêu lên:“Ngưu Nhu Miên?” Ngưu Nhu Miên giống như mộng du nhìn về phía cô gái trẻ tuổi, ánh mắt si ngốc. Đáng thương Ngưu Nhu Miên sáng sớm còn chưa ăn được một chút bánh quẩy nào, thế nên hiện giờ dường như giống mấy ông bà già bị chứng si ngốc. = _ =

Lúc này cô gái đó đã kích động bước ra khỏi xe, một tay giữ chặt Ngưu Nhu Miên, khó nén vui sướng gấp lại nói:“Nhu Miên, là mình! Trác Bội Kiều đây!”

Sau đó, Trác Bội Kiều lái xe mang Ngưu Nhu Miên đến một tiệm cà phê cao cấp. Trác Bội Kiều là bạn ngồi cùng bàn với Ngưu Nhu Miên thời trung học, hai người cảm tình tốt lắm. Sau khi thi vào đại học, Trác Bội Kiều được tuyển thẳng ra nước ngoài, mà Ngưu Nhu Miên trúng tuyển vào học ở một trường đại học trong nước. Trác Bội Kiều sau khi xuất ngoại cũng chưa có cùng Ngưu Nhu Miên liên hệ, mà sau đó Ngưu Nhu Miên cũng đi Đức du học, vì thế liên lạc đi liên lạc. Cùng là sản phẩm của nước ngoài, Ngưu Nhu Miên cùng Trác Bội Kiều quả thực kẻ ở trên trời người ở dưới đất. Trác Bội Kiều hiện tại đã muốn là hải âu , thường xuyên đi tới đi lui trong ngoài nước. Mà ngày mai cô sẽ rời khỏi Bắc Kinh, ở tổng công ty châu Âu thường trú một năm . Hầu hết thời gian hai người nói chuyện đều là Trác Bội Kiều chậm rãi mà nói, mà Ngưu Nhu Miên rất ít đề cập chính mình. Trác Bội Kiều thấy tay Ngưu Nhu Miên cũng bị thương, về mặt lộ ra chua xót, vì thế thử hỏi:“Cậu hiện tại không thuận lợi sao? Có cái gì mình có thể giúp cậu ?”

Ngưu Nhu Miên gật gật đầu, nói đơn giản cảnh ngộ bị thâm gần đây. Trác Bội Kiều nghe xong, sáng khoái nói:“Chúng mình là bạn tốt vài năm không gặp, cũng sẽ không nói vòng vèo làm gì nữa. Mình biết cậu cũng không muốn vừa gặp mình liền mượn tiền, nhưng mà hiện tại điều kiện của mình cũng cho phép, cậu cũng đừng cự tuyệt, mình buồn nha. Trong một năm mình ở nước ngoài nè, phòng ở Bắc Kinh để không, trước hết cậu qua nơi đó ở đi. Bất quá anh họ mình không biết vì sao đem nhà anh ấy bán đi , nói nhà bán quá muốn đổi phòng khác, hiện tại nhà mới của anh ấy đang trang trí, thế cho nên anh ấy tạm thời cũng ở chỗ mình, đợi nhà trang trí hoàn tất xong anh ấy sẽ đi ra ngoài. Cậu cùng anh ấy tạm thời dùng chung nhà mình một tháng đi. Một hồi, mình đi ngân hàng cho cậu mượn 1 vạn, cậu dùng trước. Nếu thiếu tiền mà cần dùng gấp thì mượn anh họ mình cũng được. Anh ấy vừa soái lại vừa nhiều tiền đấy, cậu gặp may mắn rồi nhá!” Nói xong, Trác Bội Kiều ái muội nháy mắt một cái.

Có thể thấy phần lớn lời cảm ơn thường được nói ra ngoài, mà lời cảm ơn khó biểu đạt thường thường là giữ lại trong trái tim. Bởi vì cái loại cảm tạ này là một loại tình cảm mà ngôn ngữ không thể diễn đạt được. Mà lúc này, Ngưu Nhu Miên chính là như thế, gật đầu thật sâu nhưng lại nói không ra được nữa lời cảm ơn.

Theo sau, Ngưu Nhu Miên đi lấy hành lý trở về nhà Trác Bội Kiều. Nhà của Trác Bội Kiều là một căn hộ xinh đẹp trong một khu chung cư cao cấp. Anh họ Trác Bội Kiều ngày hôm qua bay đi Thượng Hải bàn công việc, có lẽ là ngày mai mới trở về, mà Trác Bội Kiều cũng là sáng sớm ngày mai bay đi. Theo Trác Bội Kiều nói, anh họ cô là người ngoài lạnh trong nóng, tính tình tốt lắm, người cũng rộng lượng, ở chung tốt lắm. Ngưu Nhu Miên nghĩ rằng ,“Đàn ông giống quả đào, phụ nữ giống trứng chim. Đàn ông bề ngoài thật mềm, bên trong thật cứng, muốn ăn là phải cắn từ từ; phụ nữ thì bên ngoài cứng rắn, bên trong rất mềm, muốn chinh phục đàn ông là phải lấy nhu thắng cương.” Ở đâu còn có loại đàn ông ngoài lạnh trong nóng nữa chứ ? Kem từ trong thùng lấy ra còn lạnh tê răng cơ mà.

Ngày hôm sau, sau khi Ngưu Nhu Miên đưa Trác Bội Kiều lên máy bay xong rồi lại đi cục cảnh sát. Cảnh sát đã tìm được hộ chiếu cùng giấy chứng minh của cô, nói có người ở trong hẻm nhặt được. Về tới nhà mới, Ngưu Nhu Miên cảm thấy rất cục vận may của cô cũng đến rồi, vì thế tâm tình tốt cô bắt đầu sửa lời nhắn lại điện thoại:“Xin chào! Chủ nhân nơi này Trác Bội Kiều đã ăn cắp tiền của công ty trốn ra nước ngoài, chúng tôi hiện tại đã vây quanh nơi này. Nếu bạn là Trác Bội Kiều, xin lập tức đầu hàng vô điều kiện, thẳng thắn ghi lại địa chỉ mới cùng cùng phương thức liên hệ của bạn. Nếu bạn là đồng phạm của Trác Bội Kiều, mời lưu lại số điện thoại của bạn, đợi chúng tôi tìm được cô ấy rồi sẽ thông báo cho bạn là người đầu tiên. Đường nhiên, bạn cũng có quyền giữ im lặng, nhưng lời nói của bạn sẽ được ghi lại và làm bằng chứng trước tòa.”

Buổi tối Ngưu Nhu Miên mơ thấy mộng đẹp, trong mộng cô cùng thái tử của [Săn bắn mỹ nam] gặp gỡ ngọt ngào. Buổi sáng ngủ dậy, Ngưu Nhu Miên xuống đường mua quần áo mới, đến cửa hiệu cắt tóc tia lại mái tóc và sau đó trở lại căn hộ sửa sang lại phòng, mua một đóa hoa tươi đặt trong phòng khách, chuẩn bị hoàn hảo nhất để nghênh đón kim quý tế buổi chiều sắp xuất hiện.

Ngưu Nhu Miên chờ đợi rồi lại chờ đợi kim quý tế, nhưng đối phương lại khoan thai đến chậm. Rốt cục đến 4 giờ cũng có người dùng chìa khóa mở cửa . Ngưu Nhu Miên chạy đến trước gương xoay xoay một chút, sau đó ba bước chạy còn hai bước chạy tới mở cửa. Lúc cánh cửa vừa mở ra, Ngưu Nhu

Miền cùng người tới đồng thời giật mình, lập tức trợn mắt nhìn lẫn nhau. Kim quy tế mà trong lòng Ngưu Nhu Miên tràn đầy chờ đợi kia không phải ai khác, đúng là oan gia Dương Thuần Miển!

Dương Thuần Miển vừa đến, ngàn vạn lần cũng không nghĩ tới mở cửa cho anh đúng là Ngưu Nhu Miên. Vì thế hai người liền bổ nhào vào nhau giống như gà đá, tóc tai đều dựng đứng cả lên.

“Cô là người em họ tôi muốn làm vệ sinh sao?” Dương Thuần Miển suy nghĩ nửa ngày, cảm thấy đây là khả năng duy nhất, cô nàng thần kinh thất nghiệp này đã muốn lưu lạc đến mức làm công nhân vệ sinh?

Ngưu Nhu Miên đã bị chọc giận, “Mắt chó không thấy được người, miệng chó không phun ra được ngà voi, đầu chó não heo không có chỉ số thông minh!” Nâng tay muốn đem cửa đóng lại. Ai ngờ Dương Thuần Miển giành trước lấy chân chặn ở cửa, vào phòng.

“Tại sao cô ở nhà em họ tôi? Nếu cô không thể đưa ra một lời giải thích hợp lý, đừng trách tôi mời cô đi ra ngoài.” Dương Thuần Miển bỏ hành lý xuống, lớn tiếng nói.

“Tôi là bạn trung học của em họ anh, cô ấy nói trong một năm này cô ấy ở Âu châu thì cho tôi ở đây, nói anh chính là ở tạm. Anh có tư cách gì mời tôi đi ra ngoài, tôi còn chưa mời anh đi ra ngoài là may lắm rồi!” Ngưu Nhu Miên không cam lòng yếu thế.

“Tôi là anh họ cô ấy! Hơn nữa căn hộ này lúc trước tôi thay cô ấy đăng kí đóng tiền! Tôi cũng tính là một nửa chủ nhân!” Dương Thuần Miển không nghĩ tới cô gái này muốn đuổi anh đi.

“Tôi là bạn cùng lớp của cô ấy! Không, là bạn tốt! Hơn nữa này căn hộ này lúc trước..... Lúc trước là ba tôi làm công nhân xây dựng nó! Tôi cũng được xem là..... là con cháu của người sáng lập!” Miệng Ngưu Nhu Miên lại nói lấp lửng rồi. Ngưu Nhu Miên a, vừa thoát vậy, tình hình được cải thiện một chút, chẳng lẽ lại xui tiếp nữa rồi!

Dương Thuần Miển cảm thấy rất khó giao tiếp cùng con nhỏ thần kinh này, vì thế nói: “Số điện thoại của em họ tôi là bao nhiêu, tôi tự gọi điện hỏi nó!”

“Cô ấy còn chưa có gọi điện thoại trở về, vì vậy đầu tiên anh về trước đi. Ít nhất là ngày mai sắp xếp xong cô ấy có thể gọi điện trở về. Nếu hôm nay anh thật sự không thể chịu đựng được cùng tôi sống trong một căn hộ, anh có thể đi ra ngoài ở trong khách sạn, tôi sẽ không ngăn cản anh ah.” Ngưu Nhu Miên vừa nói vừa rung đùi đắc ý.

“Cô ~ Cô ~” Dương Thuần Miển thật sự không nghĩ tới một nửa chủ nhân như mình lại bị Ngưu Nhu Miên đuổi ra ngoài khách sạn, tức giận đến mức nói không ra lời ah.

“Anh xem anh kia, nói cũng nói không rõ ràng, còn ở nơi này bập bẹ bập bẹ làm chi?! Lúc Einstein (Anh-xanh) chín tuổi khi không thể nói chuyện lưu loát, mẹ của ông ta còn nghĩ ông ta bị bệnh tâm thần. Mà anh thì không cần phải nghĩ chi ah, trực tiếp khẳng định luôn 100%.” Ngưu Nhu Miên đắc ý nhìn Dương Thuần Miển đã bị tức giận đến cực hạn, cũng không dám kích thích anh ta nữa, vạn nhất không tốt bị anh ta nắm cổ liệng ra ngoài, lúc đó có thể mất nhiều hơn được ah. Ngưu Nhu Miên gương cảm lên, nói: “Để xem ai là người không thể không chuyển đi!” Nói xong đi vào phòng mình. Dương Thuần Miển ngã ngối trên sofa phòng khách hít sâu thở sâu, điều chỉnh nhịp tim.

Sáng sớm hôm sau, Dương Thuần Miển đi tắm, Ngưu Nhu Miên muốn đi WC. Nhưng Ngưu Nhu Miên gõ cửa, Dương Thuần Miển chính là không ra, chống lại sự uy hiếp của Ngưu Nhu Miên, ở trong phòng tắm. ... đứng hát. Ngưu Nhu Miên chống nạnh, đe dọa nói: “Nếu anh không mở cửa anh sẽ hối hận!”

Ngưu Nhu Miên mặc áo ngủ rộng thùng thình, cầm cái gối ôm nhỏ nhỏ sofa đặt ở bụng chỗ rồi cố định, sau đó mang giày, choàng áo choàng, ra khỏi căn hộ. Ở trước cửa hàng xóm đứng lại, cố ý làm tóc mình rối bù lên, le lưỡi liếm nước miếng rồi chấm chấm vào trên má giả bộ nước mắt, sau đó làm ra một bộ dạng tiêu tụy cực kỳ bị thương, chuẩn bị xong, cuối cùng gõ cửa. Hàng xóm đại ca mở cửa, Ngưu Nhu Miên chớp ánh mắt, đáng thương hề hề nói: “Xin hỏi tôi có thể mượn WC nhà anh không? Tôi là bạn gái trước kia của Dương Thuần Miển, hàng xóm của anh, anh ấy nghe nói tôi mang thai, liền.....” Ngưu Nhu Miên lại lau nước mắt cá sấu, sứt sùi nói: “Anh cũng biết phụ nữ có thai nhiều nước tiểu, mà người kia thể nhưng nhân tâm không cho tôi vào cửa, anh có thể hảo tâm cho tôi mượn WC dùng một chút được không?” Ngưu Nhu Miển chớp chớp ánh mắt ra vẻ vô tội. Hàng xóm đại ca không nói hai lời, đem cô vào phòng. Ngưu Nhu Miển rất nhanh dùng xong WC, vốn định nói lời cảm ơn rồi đi, ai ngờ hàng xóm đại ca sẵn sóc rớt cho cô một ly nước ấm, để cho cô ngồi xuống, nói rất nhiều lời khuyên giải an ủi cô. Cái gì hiện tại xã hội đàn ông hư hỏng rất nhiều ah, con gái phải học bảo hộ chính mình linh tinh gì đó, thật sự là nói dong nói dài nói dai nói nhảm ah, Ngưu Nhu Miển nghe xong buồn ngủ rã rời nhưng vẫn phải gật đầu. Cuối cùng Ngưu Nhu Miển ở thời điểm thích hợp cũng đưa ra cáo từ, hàng xóm nhiệt tình vốn định đưa cô đến dưới lầu thay cô kêu xe, Ngưu Nhu Miển vội vàng xua tay cự tuyệt, nói có lẽ Dương Thuần Miển hết giận sẽ mở cửa cho cô. Hàng xóm đại ca lo lắng, thay cô gõ cửa, nửa ngày không thấy Dương Thuần Miển ra mở cửa, cũng có chút vội vàng. Ngưu Nhu Miển nghĩ một hồi Dương Thuần Miển ra mở môn khả năng show sẽ bị bề vì thế nói với hàng xóm nói: “Một hồi sau xin anh vui lòng đừng nói gì hết, nếu không bạn trai tôi sẽ nổi giận, tôi sẽ rất khó khăn để.....” Ngưu Nhu Miển muốn nói lại thôi. Hàng xóm đại ca vừa nghe trợn trừng mắt, báo hại Ngưu Nhu Miển sợ tới mức da đầu run run. Hàng xóm đại ca nhìn thấy Ngưu Nhu Miển vẻ mặt tiêu tụy chịu ngược, cũng chỉ đáp ứng. Không lâu, Dương Thuần Miển mở cửa. Gặp Ngưu Nhu Miển vốn định chất vấn cô vì sao không mang theo chìa khóa, lại thấy cô bên cạnh hàng xóm ở cũng không tốt để phát tác. Hàng xóm đại ca hèn mọn ngắm Dương Thuần Miển liếc mắt một cái, nói: “Cậu không thể đối tốt với cô ấy nhiều hơn sao?” Ngưu Nhu Miển cuống quýt ngăn cản hàng xóm đại ca tiếp tục ra tiếng, hàng xóm đại ca hừ Dương Thuần Miển một tiếng, dặn Ngưu Nhu Miển: “Nếu thật sự không được, cô lại đến chỗ tôi đi.” Nói xong, trở về nhà. Ngưu Nhu Miển đợi hàng xóm vào nhà rồi liền ngang đi qua Dương Thuần Miển không hiểu gì hết, cũng vào nhà.

Ngưu Nhu Miển đem cái gối trong bụng rút ra vứt trở lại sofa rồi đi thẳng đến toilet rửa mặt. Dương Thuần Miển mơ hồ cảm thấy dường như có cái gì đó không đúng, theo sát vài bước, truy vấn Ngưu Nhu Miển: “Rốt cuộc cô lại làm cái gì nữa rồi?”

Ngưu Nhu Miển vừa đánh răng vừa ậm ừ mơ hồ không rõ nói: “Không làm gì cả! Nói là đem anh từ bỏ con chúng ta mà thôi.” Nói xong, còn làm bộ sờ

sờ bụng. Dương Thuần Miên sắc mặt lập tức thay đổi, tức giận đến phát run, lấy tay chỉ vào Ngưu Nhu Miên, “Cô ~ cô ~” Ngưu Nhu Miên đánh răng xong, mỉm cười nói: “Cô cái gì mà cô, baby Einstein!”

Dương Thuần Miên sờ sờ ngực, bình tĩnh lại cảm xúc kích động, bước đi. Nghĩ thầm con nhỏ này quả là làm tức chết người không đền mạng, trong tầm mắt của anh tốt nhất không thể có cô. May mắn thay anh không có mắc bệnh tim, nếu không phỏng chừng uống mấy hộp Cứu Tâm Hoàn cũng không đủ. [Cứu Tâm Hoàn: một loại thuốc trợ tim]

Không bao lâu, Ngưu Nhu Miên tắm rửa xong chuẩn bị đi ra ngoài. Trước khi cô ra khỏi cửa, Dương Thuần Miên đột nhiên gọi cô lại, nghiêm túc nói: “Cô định đến cái tòa cao ốc kia hả?!”

“Cất! Tôi mới không đi đến cái tòa cao ốc kia đâu!” Ngưu Nhu Miên liếc mắt Dương Thuần Miên một cái.

“Rốt cục cô cũng buông tha việc tìm kiếm công tác trong tòa cao ốc kia rồi ư?” Về mặt Dương Thuần Miên lộ vui mừng.

“Này thôi!” Ngưu Nhu Miên đột nhiên trở nên rất nghiêm túc, “Lúc trước tôi đến tòa cao ốc tìm việc kia là vì muốn chọc tức anh. Hiện tại tôi sống cùng với anh, mỗi ngày đều có thể chọc tức anh, tôi còn đi tòa cao ốc đó để làm chi?” Ngưu Nhu Miên nói xong, đắc ý nhìn về tươi cười của Dương Thuần Miên bị giận dữ thay thế, xoay người ra cửa. Trong thực tế, Ngưu Nhu Miên cảm thấy tòa cao ốc kia thật sự là điềm xấu của cô, cô ở nơi cũng không may mắn, cho nên quyết định đi đến nơi khác tìm việc làm.

Dương Thuần Miên tức giận đến cái mũi cũng muốn nở ra, trong lòng âm thầm quyết định, về sau vẫn là đừng để ý đến con nhỏ này thì tốt hơn. Sau đó lẩm bầm lẩm bầm: “Tôi không để ý tới cô ấy, tôi không tức giận! Tôi không để ý tới cô ấy, tôi không tức giận!” Tự an ủi mình xong cũng rời khỏi căn hộ.

Dương Thuần Miên đến công ty, trái lo phải nghĩ đều cảm thấy mình một tháng kể tiếp không thể bị động như thế, mới qua một ngày mà bị Ngưu Nhu Miên làm tức giận đến mức đủ để bom khí cầu rồi, cứ thế này một thời gian nữa, quả thực anh có thể thành bom hơi cho xe đạp điện cũng không chừng. Không được! Anh phải chủ động! Vì thế anh kêu Lưu phó tổng đi tìm vài nữ viên chức cái lộn vừa chuyên nghiệp vừa khí thế nhất công ty, đào tạo cho anh ta một khóa chiến thuật hùng biện. ^0^

Ngưu Nhu Miên đi đến một hội chợ việc làm, trong hội chợ việc làm tình cờ gặp được Chương Vũ- bạn học cũ, hiện tại cô ấy đang làm việc trong một đoàn làm phim. Ngưu Nhu Miên nghĩ nghĩ, nói không chừng được đạo diễn coi trọng, từ nay về sau lên làm Đại Minh tinh, liền chạy nhanh nhận công việc này. Chương Vũ đơn giản giới thiệu công việc, Ngưu Nhu Miên ôm mộng đẹp về nhà.

Một ngày này Dương Thuần Miên cũng không thuận lợi, sau một ngày được vài nữ viên chức phun nước miếng huấn luyện hùng biện, Dương Thuần Miên đã muốn té xuống địa ngục vài lần, tài ăn nói của Dương Thuần Miên tuy rằng không có tiến bộ nhảy vọt, nhưng trái tim cũng đã tôi luyện không thể phá vỡ =_=! Đồng thời trong lòng cảm khái thật sâu, trước kia làm thế nào mà anh không phát hiện phụ nữ đáng sợ như thế? Nguyên lai phụ nữ mới là động vật đáng sợ nhất Kỷ Jura, vừa mở miệng là có thể giết người. Đề nghị nhà văn Cổ Long trong tác phẩm [Thất chủng binh khí truyền kỳ] phải thêm vào một thứ binh khí mới: “miệng nữ nhân”, hơn nữa là phải đứng hàng đệ nhất trong bảng xếp hạng nha.

Ngưu Nhu Miên về nhà không lâu sau liền nhận được điện thoại của Trác Bội Kiều gọi tới.

“Nhu Miên, mình đến rồi, điện thoại của mình là XXXX, có việc gì đó thì có thể gọi điện thoại cho mình. Đứng rồi, cậu nhìn thấy anh họ của mình chưa?”

“Thấy! [Tám trăm năm trước tớ đã biết người đàn ông phải đáng hận này rồi!]”

“Có phải đẹp trai lắm không?”

“Đẹp trai lắm! Đẹp trai tới mức mỗi ngày làm tớ chảy nước miếng ròng ròng! [bất quá là mắng anh ta văng nước miếng!]”

“Cậu may mắn lắm nha, đến lúc đó đừng quên cảm ơn mình đó!”

“Nhất định! [cảm ơn cậu đã cho mình một cơ hội gần gũi để tra tấn anh ta!]”

“Vậy cậu cùng anh mình sống chung hòa thuận nhé, không nói nữa, mình bây giờ phải đi ra ngoài rồi !”

“Uhm, hòa bình thế giới toàn dựa vào hai chúng tớ thôi ! [hai chúng tớ chỉ là chiến tranh địa phương không ảnh hưởng đến hòa bình thế giới]”

Lúc này, Ngưu Nhu Miên nghe được âm thanh mở cửa, vội vàng gác điện thoại, thuận tay cái tờ giấy nhỏ lúc nãy cô ghi số điện thoại nhét vào sô pha. Cô cũng không muốn cho Dương Thuần Miên gọi điện thoại báo cáo Trác Bội Kiều !

Dương Thuần Miên vào nhà, gặp Ngưu Nhu Miên vừa buông điện thoại, nghi ngờ hỏi: “Vừa rồi là ai gọi điện thoại đến, là em họ của tôi sao?”

“Không phải, là một người theo đuổi tôi mà thôi.”

“Như cô mà cũng có người theo đuổi?” Dương Thuần Miên nghĩ thẳng nào không có mắt mà theo đuổi con nhỏ điên khùng này ah.

“Hey oy~~! Rõ ràng là anh không biết điểm tốt của tôi rồi!” Ngưu Nhu Miên đắc ý dương dương tự đắc nói. Dương Thuần Miên mặt tối sầm, nghĩ thầm trong bụng: tôi là rất hiểu cô tốt đến mức nào mới nói như vậy ah! Ngưu Nhu Miên tiếp tục khoe khoang nói: “Từng có cái soái ca muốn cùng tôi cộng phó hoàng tuyền, tôi là chết sống không chịu ah! [soái ca: Nếu cô không trả tiền cho tôi, tôi liền cùng cô đồng quy vu tận!]. Từng còn có cái soái ca cùng tôi ước hẹn đến kiếp sau, kết quả tôi nghĩ anh ta có lẽ kiếp sau làm heo, cho nên cho liền say goodbye . [soái ca: Muốn theo đuổi tôi? Kiếp sau đi!]”

Từng có một soái ca sẵn sàng liều mạng với người đàn ông khác vì tôi[soái ca: Các người nói tôi cùng Nguru Nhu Miên trời sinh một đôi, tôi liền cùng các người liều mạng!] Còn từng có một soái ca sẵn sàng chết vì tôi[soái ca: Cùng một chỗ cõi cô, tôi tình nguyện chết!] Anh nói xem mị lực lớn đến của tôi thế nào nào? Đó là một đội xe tăng cũng ngăn không được!” [Con gái à, con tự tin quá đi >”

[Cộng phó hoàng tuyền: cùng nhau xuống suối vàng!!!, Đồng quy vu tận: cả hai cùng chết!!!!]

Dương Thuần Miên càng nghe càng cảm thấy tuyệt vọng với xã hội này, chẳng lẽ hiện tại soái ca đều không có con mắt, không có đầu óc sao? Nghĩ nghĩ, cảm thấy chỉ có một loại khả năng, anh chần chờ hỏi Nguru Nhu Miên: “Cô nói bốn soái ca lúc này là cùng một người.”

“Đương nhiên không phải. Là bốn người!”

Dương Thuần Miên trong lòng lạnh lẽo, âm thầm nghĩ, TMD, về sau ai gọi anh là soái ca anh liền liều sống chết với người đó! Nghĩ nghĩ, lại hỏi: “Trước kia có phải cô đã làm việc ở bệnh viện tâm thần hay không? Bốn người bọn họ đều là bệnh nhân cô quản lý?” [TMD: một cách chửi, giống như m* n ở VN]

“Anh cho là ai cũng không có con mắt, không có đầu óc giống như anh ah!” Nguru Nhu Miên thở phì phì trở về phòng.

=_ = Dương Thuần Miên thở dài: “Trời ơi. .... cái xã hội gì thế này!” lắc lắc đầu cũng trở về phòng mình.

Nguru Nhu Miên nghĩ đến vài ngày nữa sẽ phẫu thuật nhỏ răng, mấy ngày sau đó cũng không thể vui vẻ ăn uống được cái gì, vì thế đi mua một cái giò heo, quyết định buổi tối ăn thịt heo hầm bù lỗ cho những ngày sau này. Nguru Nhu Miên là người cực kì thích ăn, lúc trước mới qua Đức du học ngay cả cơm trắng cũng không có để ăn, bởi vì không muốn ừy khuất cái dạ dày đáng yêu của mình, vài năm nay đã tu luyện thành một đầu bếp tài hoa.

Dương Thuần Miên từ khi học đại học, sau đó lại ra ngoài làm việc, rất ít có cơ hội ăn về nhà ăn cơm. Dương Thuần Miên nghe trong nhà có mùi thịt heo hầm liền từ phòng mình chạy đến phòng bếp. Mới vừa dùng chân trong phòng bếp đã bị Nguru Nhu Miên trừng một cái muốn lột hai con mắt. Nhưng mà Dương Thuần Miên thật sự chống không nổi cái mùi thịt heo hầm thơm ngon bay khắp nhà bếp. Vì thế tiến ra ah, cách một hồi lại giả bộ đi vào trong tủ lạnh phòng bếp lấy cái gì đó để ăn. Cuối cùng Dương Thuần Miên đơn giản ngồi ở phòng khách xem TV, kích động liên tục đổi kênh. Nguru Nhu Miên xem ở trong mắt, hát thầm ở trong lòng, nghĩ rằng, tiểu tử ngươi xong đời, hôm nay nhất định phải bị ta tiêu diệt! Hắc hắc hắc ^o^

Nguru Nhu Miên cố tình quạt quạt đem hương vị thịt hầm phiêu tán khắp nhà, sau đó bụng đến nhà ăn, nụ một cười quý dị mang lên hai cái khay, sau đó cười tủm tỉm ngoác Dương Thuần Miên cùng lại đây ăn. Dương Thuần Miên mừng rỡ, nghĩ rằng con nhỏ này còn không có xấu xa đến mức không có thuốc chữa, không cần suy nghĩ quá nhiều liền nhanh chóng ngồi vào nhà ăn. Dương Thuần Miên vừa tính gấp một cục giò heo, Nguru Nhu Miên cũng từ từ mở miệng: “Mùi ngửi miễn phí, giò heo 900¥!” Dương Thuần Miên đang gấp miếng giò heo nghe vậy báo hại đem giò heo làm rơi xuống đất. Nguru Nhu Miên liếc mắt Dương Thuần Miên một cái, tiếp tục không nhanh không chậm nói: “Lãng phí rơi trên đất, phạt tiền 1000¥!” Dương Thuần Miên nhanh chóng đem giò heo để lại vào khay ăn, vừa muốn nói chuyện, lại nghe Nguru Nhu Miên nói: “Gấp rồi không ăn, nửa giá 450¥!” Dương Thuần Miên vừa nghe, thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh. May mắn anh cũng là kẻ có tiền, nếu dân nghèo cùng khổ mà đụng tới Nguru Nhu Miên còn không bị cô cắt cổ mới là lạ! Nguru Nhu Miên đắc ý nhìn Dương Thuần Miên rơi vào bẫy của mình mà không biết, chòm đầu về phía trước tìm tòi, mỉm cười nói: “Soái ca, anh quyết định xong chưa? Muốn anh giò heo hay là đồ nguội trong tủ lạnh!” Dương Thuần Miên nghĩ trong lòng dù sao anh cũng gấp rồi, với lại vẫn chưa ăn tối, giờ ăn luôn. Đại khái là cô cô này đau lòng vì 900¥ lúc trước trả cho anh, tiểu nhân mượn cơ hội trả thù đây mà. Dù sao lúc trước 900¥ đó anh cũng không muốn bắt đền Nguru Nhu Miên làm gì, lần này trả lại cho cô cũng tốt. Nghĩ đến đây, Dương Thuần Miên có vài phần không cam lòng nói: “Tôi trả 900¥ là được chứ gì!” Theo sau vẫn nhịn không được oán giận một câu, “Cô không ra hắc điểm là việc thực đáng tiếc cho tài năng của cô!” Ánh mắt Nguru Nhu Miên nhú lại, rung đùi đắc ý nói: “Cái này gọi là cướp của người giàu chia cho người nghèo!” Nhìn Dương Thuần Miên đang cắn cái giò heo, Nguru Nhu Miên đột nhiên lạnh lùng phun ra một câu: “Tôi không có thói quen xài chung một bàn với người khác!” Về mặt giống y như Dương Thuần Miên lúc hai người bọn họ mới gặp. Gặp Dương Thuần Miên ngẩng đầu nhìn cô, cô thề lưỡi. Dương Thuần Miên bắt đắc dĩ nói: “Thật sự là tiểu cô nương lòng dạ hẹp hòi!” Từ khi hai người bọn họ gặp nhau, trải qua thời gian dài như vậy, hai người lại ngồi trước bàn ăn một lần nữa, không khí bữa cơm chiều nay cũng có chút hài hòa.

Sau khi ăn xong, Nguru Nhu Miên lên mạng viết tiểu thuyết, nhưng ngồi khoảng 20’ lại thấy mỏi cổ, vì thế ra phòng khách xem TV. Mà cùng lúc đó, Dương Thuần Miên ở trong phòng đọc sách cũng thấy mệt mỏi, cũng đi ra xem TV. Hai người ra khỏi phòng vừa lúc đụng vào nhau, mắt to trừng mắt nhỏ một hồi, lập tức nhận ra được mục đích đối phương cũng giống mình, thế là lập tức nhào về phía điều khiển từ xa.

Dương Thuần Miên người cao chân dài, so với Nguru Nhu Miên vóc dáng nhỏ nhắn thì đương nhiên nhanh hơn. Nhưng là Nguru Nhu Miên mặc kệ, vừa thấy mình chậm hơn Dương Thuần Miên, nhất thời quýnh lên, từ sau lưng Dương Thuần Miên kéo lấy cái quần ở nhà rộng thùng thình của anh, kết quả ..... Dương Thuần Miên lộ ra toàn bộ cái mông. Nguru Nhu Miên thế này mới phát hiện Dương Thuần Miên không mặc quần lót, bất quá kinh ngạc của cô cũng không hơn được Dương Thuần Miên, Dương Thuần Miên vạn lần cũng không nghĩ tới Nguru Nhu Miên kéo quần của hân. Mà Nguru Nhu Miên thừa dịp Dương Thuần Miên đang kéo quần, đã đi trước một bước cướp được điều khiển từ xa. Nguru Nhu Miên “hắc rống hắc rống” làm bộ như đại tinh tinh vỗ hai tay trong ngực, sau đó nhảy lên ở ngồi sô pha, mở TV. Dương Thuần Miên lúc này đã kéo quần xong rồi, giận trừng mắt con nhỏ đáng ghét kia, hít sâu một hơi cũng ngồi vào sô pha.

Nguru Nhu Miên chuyển tới kênh phim truyền hình, tuy rằng cô cũng không phải rất thích xem phim truyền hình, nhưng thấy Dương Thuần Miên chau mày, bộ dáng không thể chấp nhận được, hắc hắc hắc, rõ ràng so với cô lại càng không thích xem hơn, vì thế cô ý xấu không chịu đổi kênh. Trong thời gian TV quảng cáo, Dương Thuần Miên hỏi Nguru Nhu Miên có thể chuyển kênh khác không. Nguru Nhu Miên do dự một chút, sau đó bàn giao điều khiển cho Dương Thuần Miên. Dương Thuần Miên chuyển tới kênh [thế giới động vật], cảm khái nói: “Thế giới động vật xem còn hay hơn ba cái phim truyền hình nhảm nhí gì đó.”

Xem một hồi, Nguru Nhu Miên nói bên kia sắp bắt đầu rồi, vì thế cầm lại điều khiển từ xa quay lại kênh phim truyền hình, thấy Dương Thuần Miên về mặt bất mãn, khuyên nhủ nói: “Anh xem phim truyền hình với tôi đi, cái này cùng thế giới động vật không có gì khác nhau đâu!” Dương Thuần Miên thấy con nhỏ này nói mình giống như cô ta, chỉ vào TV, giận dữ hỏi: “Cái này làm sao giống thế giới động vật?” Nguru Nhu Miên phát tay một cái, giải thích

nói:“Có cái gì không giống đâu? Đầu là phụ nữ chạy phía trước, đàn ông chạy phía sau, vừa chạy vừa truy , cái này có khác với thể giới động vật lắm sao?”

=_ =|||

Dương Thuần Miển cảm thấy cô cô này quả thật là rất nguy hiểm, so với virus còn xâm hại thân thể hơn, vì bảo toàn tính mạng vẫn là cách xa cô ta tốt hơn, ngoài việc biết nấu ăn, còn lại toàn là vô dụng. Dương Thuần Miển đứng lên chuẩn bị trở về phòng. Mới vừa đi hai bước, lại nghe Nguru Nhu Miển ở sau trêu ghẹo nói:“Hắc hắc, bất quá nói cũng không phải khen nha, mông của anh trông còn có phong cách hơn khuôn mặt của anh nữa!” Dương Thuần Miển quay đầu giận dữ trừng Nguru Nhu Miển, trong lúc vô tình lướt qua một tờ giấy trên xô pha, vì thế cầm lên. Nguru Nhu Miển vừa thấy, trong lòng hô to không ổn, nhanh chóng vươn hai tay ba chớp lại, Dương Thuần Miển dựa vào chiều cao của mình đem giờ giấy lên cao cho Nguru Nhu Miển với không tới, Nguru Nhu Miển giờ hai tay lên đơ, thấy không đến, mắt thấy Dương Thuần Miển sẽ tờ giấy ra coi, dưới tình thế cấp bách há mồm cắn cánh tay Dương Thuần Miển một ngụm. Dương Thuần Miển ăn đau nhưng không buông tờ giấy, Nguru Nhu Miển thấy chiêu ‘chó cùng rút giậu’ này không thành công thế nên đơn giản đẩy Dương Thuần Miển ngã trên xô pha, theo sau chồm qua đoạt lấy. Ai biết Dương Thuần Miển đem tờ giấy giấu sau lưng, Nguru Nhu Miển chớp vào không khí, mất đà, liền như vậy ngã vào trên người Dương Thuần Miển, mà đôi môi cũng rất công bằng in trên môi của Dương Thuần Miển. Hai người lập tức cứng đờ đồng thời giật mình, chăm chú nhìn đối phương. Nguru Nhu Miển phản ứng đầu tiên, lập tức đoạt lấy tờ giấy trong tay Dương Thuần Miển còn đang run sợ, nhanh chóng nhét vào áo ngực, sau đó rất nhanh đứng dậy. Cùng lúc đó, Dương Thuần Miển cũng nhảy dựng lên. Hai người đồng thời vọt đến toilet, cầm lấy bàn chải đánh răng của mình ở trước bồn rửa mặt đánh răng thật mạnh, vừa đánh còn không quên chán ghét trừng mắt nhìn đối phương, càng nhìn nhau lại càng thấy ghê tởm, đánh răng lại càng dùng sức, thế nên trong phòng tắm hiện giờ cũng đang diễn ra một cuộc thi xem ai đánh răng mạnh hơn =_=. Nguru Nhu Miển vốn đánh tốt lắm, nhưng thấy Dương Thuần Miển đánh một lần còn cảm thấy không đủ, lại lấy kem đánh răng đánh thêm một lần nữa, cô cũng không chịu thua kém, lần lấy kem đánh răng tiếp tục cùng liều mạng cạnh tranh với Dương Thuần Miển. Không biết chà bao nhiêu lần, mãi đến khi nướu răng đau quá, hai người mới dừng tay.

Dương Thuần Miển nhìn nhìn ngực của Nguru Nhu Miển, hỏi:“Đó là tờ giấy gì mà cô liều mạng như vậy?” Vừa nói một câu, Dương Thuần Miển cảm thấy nướu răng đau quá, giống như vừa rồi chà rớt một tầng da thì phải, vì thế hơi nhíu mày. Nguru Nhu Miển trả lời:“Bức thư tình của một soái ca! Không thấy tôi đem nó đặt trong áo ngực sao? Tôi luôn luôn đặt nó trong trái tim ah.” Nói xong, chỉ chỉ vào ngực của mình, khi nói chuyện Nguru Nhu Miển miệng cũng đau chết được. Dương Thuần Miển thấy Nguru Nhu Miển đã đem tờ giấy đặt ở nơi anh không có khả năng chém giết, cũng chỉ từ bỏ. Dương Thuần Miển nhìn cánh tay bị Nguru Nhu Miển cắn đến chảy máu, tức giận nhìn Nguru Nhu Miển. Mắt Nguru Nhu Miển nhìn vào miệng vết thương của Dương Thuần Miển, nói:“Nói cho anh một tin tốt lành, máu đó không phải là máu của anh, dường như là máu trên nướu răng của tôi. Mặt khác cũng thông báo thêm cho anh một tin xấu, kết quả kiểm tra AIDS của tôi còn không có đâu!”

=_ =||| Dương Thuần Miển tuy biết rằng con khùng này thích lừa anh chọc giận anh, thế nên tin này nhất định cũng là giả, biết thế nhưng mà trong lòng vẫn bất an lắm. Hai người giương mắt trừng đối phương, sau đó trong lòng nguyên rủa đối phương một trăm tám mươi lần rồi cũng tự về phòng mình, đồng thời hạ quyết tâm ngày mai nhất định phải cướp được TV.

Mối quan hệ của Nguru Nhu Miển cùng Dương Thuần Miển giống như quả hồng, thời điểm chưa chín thì chát chát, nhưng sau khi chín rồi, bạn sẽ phát hiện nó ngọt ngào, có một chút mùi vị của cây gai dầu, giống như hương vị của tình yêu.

Cây gai dầu (tên khác là cây cần sa): Hoa và lá có chất độc gây nghiện

Bạn đang đọc truyện *Mì Thịt Bò+ Mì Dương Xuân*=? được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Mì thịt bò+ mì Dương Xuân= kẹo mạch nha

Sáng sớm hôm sau, Nguru Nhu Miển ăn mặc gọi cảm thấy rõ, Dương Thuần Miển cảm thấy rất là buồn bực, cúi kinh nói:“Cô tìm công việc gì vậy? Ăn mặc thành như vậy? Dù không có tiền cũng không thể bán mình à!”

Nguru Nhu Miển trừng mắt nhìn Dương Thuần Miển một cái, vênh váo tự đắc nói:“Tôi đang công tác trong tổ nhân viên của đoàn làm phim, nói không chừng đạo diễn vừa thấy tôi, phát hiện tài năng của tôi liền đưa tôi lên làm ngôi sao thì sao?! Về sau anh mà gặp muốn gặp tôi thì phải xếp hàng!”

Dương Thuần Miển trong lòng thầm nghĩ, tôi xếp hàng mà không thấy được cô mới tốt đó! Đạo diễn không bị cô làm tức chết là phúc đức của ông ta rồi! Đạo diễn, ông tự cầu phúc đi ! A men ~

Nguru Nhu Miển đến tổ phim mới biết được, cô chỉ là tay sai vặt thôi, di chuyển đạo cụ xung quanh, đi ra ngoài mua cái này nọ cho ngôi sao, lúc diễn viên quần chúng không đủ còn kéo cô lên bổ sung, tóm lại là khác xa trong tưởng tượng của cô. Chạy hết một ngày này so với một ngày làm khuôn vác ở bến tàu còn mệt mỏi hơn. Bạn tốt Chương Vũ cũng thấy được công việc này quá không thích hợp với Nguru Nhu Miển, vì thế giới thiệu Nguru Nhu Miển ngày mai chuyển đi chỗ khác. Nguru Nhu Miển qua hết ngày này, giấc mộng là ngôi sao điện ảnh xem như hoàn toàn tan vỡ, bất quá cô cảm thấy làm ngôi sao ca nhạc vẫn còn có khả năng.

>”

Dương Thuần Miễn buổi chiều hôm nay đi giám sát việc trang trí nhà mới của mình, đôn đốc công nhân đẩy nhanh tiến độ công việc, anh nóng lòng muốn tới đây sống càng nhanh càng tốt, sống cùng con khủng kia một ngày là tồn thọ hết một năm!

Khi Ngu Nhu Miễn trở lại căn hộ, Dương Thuần Miễn đang ở phòng khách xem báo, thấy Ngu Nhu Miễn mỗi một uể oải đi vào, liền trêu chọc nói:“Nhu thế nào? Ngày đầu tiên lại bị sa thải sao?”

“Tôi á hả? Làm thế nào có thể chứ?!” Ngu Nhu Miễn không muốn Dương Thuần Miễn coi thường, bắt quá lo lắng mới vừa nãy giờ gặp Dương Thuần Miễn bỗng bay mất tiêu.

“Hôm nay tôi tham gia bộ phim điện ảnh được gọi là [Con lốc], diễn xuất của tôi lập tức chiếm lấy cảm tình của mọi người trong đoàn, đạo diễn nói tôi rất có tiềm lực trở thành ngôi sao, nhưng tôi đang lo lắng một chút, sau này nếu tôi lên làm ngôi sao, về sau bạn bè muốn gặp tôi đều phải hẹn trước rồi xếp hàng ah, điều này sao có thể?! Vì thế tôi dẫu dằn nói lời cự tuyệt . Mà bộ [Con lốc] này thành công là do tôi: ‘xử nữ điện ảnh kỳ tài’ này chỉ đạo diễn xuất đó!!!”

Dương Thuần Miễn ‘xi’ một tiếng, ở chung vài ngày nay anh cũng biết phẩm tính của Ngu Nhu Miễn rồi, lời cô nói không đủ để tin.

“Anh không tin hả? Không tin cuối tuần này đi ra ngoài rạp chiếu phim tự mình coi đi!” Ngu Nhu Miễn nói xong, lập tức trở về phòng.

Khi cơm chiều, Dương Thuần Miễn ăn bánh bao, Ngu Nhu Miễn thấy vậy thêm lắm ah, vì thế Ngu Nhu Miễn vẽ mặt tươi cười tìm Dương Thuần Miễn xin một cái. Dương Thuần Miễn nghĩ đến hôm qua bị Ngu Nhu Miễn cướp hết 900 đồng tiền, nghĩ rằng phải tìm một cơ hội gỡ hòa mới được, vì thế đắc ý nói:“450 một cái!”

Ngu Nhu Miễn vừa nghe liền phát hỏa, nói:“Biết bánh bao dùng làm chi không? Nếu anh còn nhớ nguồn gốc của bánh bao, nên biết bánh chưng chi dùng để dụ kim quy tế.” Dương Thuần Miễn đang ăn bánh bao, nghe thế miệng lập tức bị đóng băng. Lại bị đánh bại!

Buổi tối, Dương Thuần Miễn xem xong thời sự liền chiếm TV không chịu buông, hai chân bắt chéo, nghĩ rằng hôm nay rốt cục cũng bị anh giành trước. Tuy rằng anh cũng không phải rất muốn xem TV nhưng nghĩ đến mình chiếm lấy TV không cho Ngu Nhu Miễn xem, có thể thành công thắng một ván, thế là trong tim toàn màu hồng thôi.

Khi Ngu Nhu Miễn từ trong phòng đi ra, Dương Thuần Miễn còn cố ý khiêu khích đem remote chỉnh lớn âm thanh. Ngu Nhu Miễn cười khuyên Dương Thuần Miễn:“Ít xem TV một chút đi! Này đối với anh không tốt đâu! Nói cho anh nghe một chút, mỗi ngày ngồi xem TV nhiều như thế sẽ chịu nhiều bức xạ.” Vừa nói Ngu Nhu Miễn còn vừa khoa tay múa chân làm động tác bức xạ phun vào người Dương Thuần Miễn,“Sau đó anh sẽ già mau hơn người khác, ngực cũng mau hơn người khác, sinh con cũng bị ngớ ngẩn hơn con người khác ba lần! Lại nói một chút, anh vốn không linh hoạt rồi, bộ dạng cũng già trước tuổi, gen cũng không tốt lắm, còn đây dọa mình như vậy mà cam chịu sao?” Nói xong, vô cùng đồng tình lắc lắc đầu.

=_=_

Dương Thuần Miễn nghĩ thầm trong đầu, con nhỏ này miệng độc thật đó, mấy người nữ nhân viên đang đào tạo chiến thuật hùng biện cho anh cho cũng không phải là đối thủ của cô! Anh vừa chiếm cái TV đã bị cô nói thành thâm như vậy, hừ, bắt quá anh không mắc lời cô đâu, ý đồ của cô là muốn chiếm TV mà anh...nhất định không cho. Xem ai thua ai. Hừ!!!

Ngu Nhu Miễn cũng không phải rất muốn xem TV, nhưng gặp Dương Thuần Miễn hướng cô tuyên chiến rõ ràng như thế, ngược lại khơi dậy quyết tâm muốn cướp TV của cô. Vì thế Ngu Nhu Miễn về phòng lấy một cái bìa bao một cuốn sách lại, cũng ngồi vào sofa giả bộ xem. Thái độ hết sức chăm chú, khi thì lộ ra khuôn mặt mê đắm, khi thì đưa tay đặt ở trên môi. Dương Thuần Miễn vốn cũng không có hứng thú với TV cho mấy, lúc này thấy vẻ mặt Ngu Nhu Miễn xem quyển sách kia hứng thú như thế, nhìn không được mở miệng hỏi:“Đó là sách gì vậy? Có thú vị như vậy sao?” Vốn định thăm dò liếc mắt một cái, ai ngờ Ngu Nhu Miễn vội vàng đem sách đóng lại, nói:“Không nói cho anh!” Thấy Dương Thuần Miễn phản nộ rồi đi, cô lại bời bời thêm một câu, nói:“Đó là một cuốn tiểu thuyết lâu đời nổi tiếng, đại khái nội dung là một mỹ nữ không hiểu sao lại té xỉu, sau đó bị một người đàn ông mạnh mẽ kéo vào rừng rậm.” (Sun: đó các nàng là chuyện gì vậy? các nàng chắc chắn là ai cũng biết hết nha!!!), hai mắt Dương Thuần Miễn sáng lên, thấy Ngu Nhu Miễn có chút hứng thú nhìn anh, mặt nhất thời đỏ lên, chợt nghe Ngu Nhu Miễn tiếp tục nói:“Cũng không phải đẹp mặt gì, nếu anh muốn xem, cho anh nè, nhưng tôi và anh đôi, tôi thích xem TV!” Nói xong, đem sách xếp lại. Dương Thuần Miễn ngượng ngùng gật gật đầu, lại sợ Ngu Nhu Miễn đùa giỡn nữa, vì thế hai người một tay giao sách một tay giao remote, giống như mafia trao đổi con tin lấy tiền chuộc trong TV. Remote vừa đến tay, Ngu Nhu Miễn lập tức chuyển tới kênh phim truyền hình, tiếp tục xem bộ phim ngày hôm qua cô xem. Mà Dương Thuần Miễn vừa lật sách ra, lập tức há hốc mồm—

[Công chúa bạch tuyết]!

Dương Thuần Miễn thẹn quá thành giận, ném cuốn sách trên sofa, cầm giận nói với Ngu Nhu Miễn:“Cô cẩn thận già mau hơn người khác, ngực cũng mau hơn người khác, sinh con cũng bị ngớ ngẩn hơn con người khác ba lần!!!”

“Anh yên tâm, tôi có ngực cũng đủ lừa gạt anh, mặt khác anh xem xem hình dáng tôi thông minh lanh lợi thế này này, nếu thật sự sinh baby ngực thật thì cha baby cũng nhất định là anh!”

“Mình không tức giận, mình không tức giận, mình không để ý tới cô ấy, mình không để ý tới cô ấy.” Dương Thuần Miễn nhân lúc mình chưa bùng nổ, miệng lầm bầm niệm chú đi vào phòng mình. Một chân lý đã được rút ra, đại khái là thế này, con trai con gái mỗi lần tranh luận, nếu con gái nói câu cuối cùng, nếu sau đó con trai lại nói cái gì nữa, một cuộc tranh luận mới lại bắt đầu. Dương Thuần Miễn chạy nhanh về lấy kinh Phật ra đọc, cố gắng làm cho lòng mình yên tĩnh như nước.

Không bao lâu, Nguru Nhu Miên cũng trở về phòng, đóng cửa lại và bắt đầu hát, Dương Thuần Miên cảm thấy có một giọng hát ma chê quỷ hờn xuyên vào lỗ tai, chạy nhanh lấy headphone gắn vào tai chống lại giọng hát kinh dị kia. Hát gần một giờ, bên kia Nguru Nhu Miên rốt cục cũng không hát nữa. Dương Thuần Miên nghĩ thầm, hôm nay Nguru Nhu Miên tự nhiên nổi hứng ca hát là ngày mai có chuyện gì nữa đây?

Sáng sớm hôm sau, Dương Thuần Miên lại nhìn thấy Nguru Nhu Miên ăn mặc sáng ngời chuẩn bị ra ngoài, kỳ quái hỏi cô: “Cô không phải mặc kệ sao? Mặc như vậy làm gì?”

“Hôm nay tôi chuyển đi công tác ở sân khấu, có lẽ bọn họ sắp xếp tôi ca hát không chừng, nói không chừng lần này tôi vừa cất giọng ca liền thành hit thì sao? Về sau tôi nói chuyện với anh không dùng lời nói nữa mà dùng lời ca thôi.”

Dương Thuần Miên nhớ lại giọng hát ma chê quỷ hờn nghe được hôm qua, vội vàng lắc đầu, sợ hãi nói: “Cô vẫn tiếp tục nói chuyện đi, ca hát làm người ta sợ chứ không nổi!”

Nguru Nhu Miên hung tợn trừng mắt nhìn Dương Thuần Miên một cái rồi đi ra ngoài.

Buổi chiều, Dương Thuần Miên lại đi thúc giục tiến độ trang trí. Đốc công nói có một chút đồ đạc phức tạp, cần thời gian nhiều chút. Dương Thuần Miên trả lời, chỉ cần thời gian trang trí có thể ngắn lại, đồ đạc thiếu chút nữa cũng không sao hết. Từ xưa đến giờ Dương Thuần Miên đều là yêu cầu chuyện gì cũng phải hoàn mỹ, lúc này thay đổi đến thế không khỏi làm cho đốc công có chút suy nghĩ.

Buổi tối, Nguru Nhu Miên trở lại còn uể oải hơn cả hôm qua, Dương Thuần Miên thấy thế vội hỏi: “Lại bị xa thải?” Nguru Nhu Miên vút một cái bịch to cho Dương Thuần Miên. Dương Thuần Miên tiếp được, mở ra coi, đó là một túi cà chua, kinh ngạc hỏi: “Đêm nay chuẩn bị chiến trứng với cà chua sao? Tôi có thể cùng ăn sao?” Dương Thuần Miên vẫn đang nhớ cái giò heo 900 tệ lúc trước mới ăn. Tay nghề nấu com của Nguru Nhu Miên thật đúng là không tầm thường.

“Ăn đi! Ăn đi! Ăn chết anh đi!” Nguru Nhu Miên đặt mông ngồi vào sô pha.

“Không phải chiến trứng với cà chua thế cô mua cà chua làm gì chứ? Làm món khác?”

“Không phải mua! Là khán giả trong khán đài nhiệt tình đưa đó!”

“Xem ra diễn xuất rất thành công mà, vậy cô hé ra bộ mặt thật nghiệp tang tóc đó làm gì?”

“Lúc lên sân khấu hát, tôi không nghĩ bọn họ sẽ ném vào tôi!”

=_ = Dương Thuần Miên lúc này cũng không biết làm thế nào để khuyên giải an ủi Nguru Nhu Miên.

“Người phụ trách sân khấu nói, dù sao ném thì cũng ném rồi, đừng lãng phí đồ ăn, vậy là kêu tôi cầm lại xoay sinh tố.”

>_

“Không đâu! Tối nay tôi ăn cái này!”

Com chiều, Nguru Nhu Miên làm trứng chiên cà chua, làm canh cà chua với trứng, tóm lại đem cái túi cà chua kia làm ra hết. Dương Thuần Miên cũng muốn ăn nhưng nhìn Nguru Nhu Miên lại cảm thấy cho không đành lòng, vì thế nhìn đồ ăn rồi ngẩn người, lâm vào thế khó xử. Nguru Nhu Miên nhớ lại cái giò heo lần trước lừa anh ta hết 900 tệ, chắc là vì vậy nên anh không dám lại hành động thiếu suy nghĩ, Nguru Nhu Miên giải thích, nói: “Này không cần tiền! Anh tận tình ăn đi!” Dương Thuần Miên thầm nghĩ, nếu là người khác, tôi tận tình ăn thì rất tốt thôi, nhưng nghĩ đến Nguru Nhu Miên lại liên tục hai lần mất đi công tác, cũng còn kiên trì. Bất quá ăn mới ăn một ngụm thì cái miệng lại dính không được, đồ ăn Nguru Nhu Miên nấu thật sự rất thơm, đối với người hàng năm ăn com ở tiệm, com thường quá thật có một sức hấp dẫn đặc biệt với bọn họ.

Nguru Nhu Miên thấy Dương Thuần Miên ăn thiết tình, trong lòng cũng có một tí cảm động. Có nhiều người thất nghiệp bây giờ còn ngồi ở bên lề đường không ai quan tâm kia kia, trước mắt oan gia này thế mà săn sóc cô như thế, không đành lòng tổn thương cô. Đang nghĩ, thấy Dương Thuần Miên ngẩng đầu nhìn cô, vì thế liền mỉm cười nhìn Dương Thuần Miên. Dương Thuần Miên thấy Nguru Nhu Miên cười với anh, khuôn mặt lập tức cứng đờ, nơm nớp lo sợ run run hỏi: “Cô lại có cái quỷ ý gì vậy?” Nguru Nhu Miên vừa nghe, chút cảm kích vừa nẩy lập tức bay ngay lập tức, tức giận nói: “Ừ! Tôi hạ độc! Hừ!” Nói xong, tập trung vào ăn phần của mình. Khiến cho Dương Thuần Miên ù ù cạc cạc không hiểu thế nào, con nhỏ này một hồi cười một hồi giận, quả nhiên là thần kinh có vấn đề.

Buổi tối, Dương Thuần Miên nghĩ tới hai ngày gần đây thất bại liên tục, trong lòng không phục lắm, khi Nguru Nhu Miên còn đang đứng rửa chén anh liền chiếm lấy TV trước. Nguru Nhu Miên rửa chén xong về phòng mình, lúc đi qua phòng khách lạnh lùng nói: “Ít xem TV một chút! Xem nhiều không tốt cho mắt! Hơn nữa có xem TV thì xem chương trình nào rửa chén giúp tôi á, hoặc là về phòng mình ngủ nghỉ ngơi một chút, cái nào thấy cũng tốt hơn là coi TV!”

Dương Thuần Miên không để ý tới Nguru Nhu Miên, tiếp tục xem. Nguru Nhu Miên đi vào phòng một hồi lại cầm một quyển sách bao bìa đảng hoàng đi ra, tiếp tục hình tượng ngày hôm qua ngồi trên sô pha coi truyện. Khi xem hai con mắt đều biến thành hình cửa sổ, miệng lại không ngừng cười dâm dăng. Dương Thuần Miên vốn cũng không muốn xem TV, thấy bộ dáng Nguru Nhu Miên như vậy trong lòng ngứa a, một lát sau rốt cục nhin không được hỏi: “Lại là sách gì vậy?”

“Ngày hôm qua lấy Công chúa Bạch Tuyết lừa anh, thật ngượng ngùng, hôm nay sách này tuyệt đối là truyền thuyết về một cô nương và bảy chàng trai,

trong truyện nói về là một mỹ nữ như hoa như ngọc cùng bảy chàng trai đi du ngoạn giang hồ!” Dương Thuần Miễn mới đầu còn bán tín bán nghi, lập tức nghĩ lại, dù sao anh cũng không muốn xem TV, thay đổi thì cũng không sao, nếu lần này thật là truyền thuyết như vậy mà bỏ lỡ thì rất đáng tiếc, vì thế chủ động đưa cho Nguru Nhu Miên remote. Nguru Nhu Miên tiếp nhận remote, một tay lấy sách đưa cho Dương Thuần Miễn, Dương Thuần Miễn vừa nhìn vào, trước mắt đen thui –

[Bất tiên quá hải]! (1)

Dương Thuần Miễn đứng ở phía sau Nguru Nhu Miên cầm quyển sách như nhủ nhủ đập vào đầu cô, sau đó đứng dậy về phòng, trước khi về phòng còn không quên nói hai câu: “Ít xem TV một chút, xem nhiều không tốt, có phòng không chịu về nghỉ ngơi có phải tốt hơn xem TV không?”

“Cái này cũng gọi là nghỉ ngơi vậy! Các nhà khoa học đã dùng thực nghiệm chứng minh rằng người ta đi ngủ thì tiêu thụ nhiều calo hơn là ngồi coi TV!”

=_ = Dương Thuần Miễn hít sâu một hơi, vào phòng, đóng cửa lại, vội vàng tìm bản kinh Phật ngày hôm qua. Hôm nay anh nên tụng đoạn nào đây???

Một chút sau Nguru Nhu Miên đến gõ cửa phòng Dương Thuần Miễn, gọi anh ta ra ngoài phòng khách thương lượng một số chuyện. Sau khi ngồi ở sofa, Nguru Nhu Miên nói quanh co nửa ngày, rốt cục nói ra khỏi miệng: “Ngày mai tôi phải nhổ bốn cái răng khôn, cần gây tê, bác sĩ nói phải có người cùng đi, đưa tôi về nhà. Bởi vì sau khi gây tê động tác sẽ chậm chạp trong một thời gian, cho nên vì phòng sự cố phát sinh, đây là cần thiết.” Nguru Nhu Miên thấy Dương Thuần Miễn cũng không cự tuyệt, tiếp tục nói: “Tôi vừa về nước, hơn nữa anh cũng biết tôi tìm công tác cũng không phải thuận lợi cho mấy, ở Bắc Kinh cũng không có bạn bè gì, cho nên muốn kính nhờ anh giúp tôi lần này.”

Dương Thuần Miễn không biết vì sao mỗi lần ngồi cùng với Nguru Nhu Miên, anh liền cảm thấy rằng mình ngra ngứa, dường như hễ gặp cô là phải cãi lộn thì phải, nhưng thấy cô đáng thương lại không đành lòng. Vốn định đồng ý rồi, nhưng nghĩ làm sao mà có cơ hội phản công tốt như thế, vì thế giả bộ lạnh lùng nói: “Vậy cô cảm ơn tôi như thế nào?”

“Tôi đây về sau sẽ ít chọc anh hơn!” Nguru Nhu Miên nghĩ nghĩ, cảm thấy chính mình không có gì có thể cảm ơn Dương Thuần Miễn ngoài cái này.

=_ = “Đây là thái độ chân thành mà cô cầu tôi giúp cô sao?” Dương Thuần Miễn đề cao giọng, lập tức nghĩ nghĩ, cũng hiểu được con nhỏ này có làm gì được đâu, à mà không, làm cơm cũng còn được đi, vì thế nói: “Trước khi tôi về nhà thì có một bàn cơm ngon lành trong một tháng, được chứ?!”

“Tôi không thể làm được!” Lần này đến lượt Nguru Nhu Miên nóng nảy, “Ngày mai đi xe taxi về nhà tốn nhiều lắm cũng chỉ có mấy trăm hà. Vậy mà anh lại bắt tôi nấu cơm tới một tháng lận, hơn nữa tôi cũng không biết buổi tối anh muốn ăn cái gì, cái này cũng quá bóc lột rồi! Anh là lão hoàng hà?!”

“Cái gì lão hoàng?!” Dương Thuần Miễn không hiểu.

“Chính là một danh từ chỉ những người ngay cả bà già cũng không buông tha, có khi cũng dùng để hình dung những người đàn ông thường xuyên muốn xem truyện một nữ bảy nam, đương nhiên cũng có lúc người ta lấy tên này đặt cho chó nhà họ, cái này chúng ta muốn nhúng tay vào cũng không được à!” Nói xong, Nguru Nhu Miên còn bắt đầu đi buông tay.

=_ =||| “Rốt cuộc là cô cầu tôi hay là tôi cầu cô vậy?!” Dương Thuần Miễn lại kích động.

Nguru Nhu Miên quyết miệng, thấp giọng than thở: “Thế cũng không thể một tháng chứ? Như vậy dài quá, thật là nô dịch người thất nghiệp mà. Bất quá so sánh với húp không khí ngoài đường với nấu cơm cho anh, tôi tình nguyện nấu cơm cho anh!”

Dương Thuần Miễn trong lòng yên lặng niệm vài câu kinh Phật, sau đó cố gắng bình tĩnh nói: “Tiền đồ ăn tôi chi. Tôi trả thêm tiền công cho cô được chưa?! Hơn nữa tôi cũng không phải mỗi ngày đều trở về làm cho anh à! Nói không chừng rất nhanh tôi lại tìm được công việc khác!”

“Tôi đây cũng không phải mỗi ngày đều có thể trở về làm cho anh à! Nói không chừng rất nhanh tôi lại tìm được công việc khác!”

“Không thể trở về thì gọi điện thoại trước cho tôi. Cho tôi biết số di động nói!”

“Tôi còn chưa mua di động!” Nguru Nhu Miên thì thào, đột nhiên hai mắt sáng lên, nói: “Nếu không anh cho tôi mua một cái di động mới để trả tiền công nấu cơm cũng tốt lắm!”

“Đãi ngộ thế này đều vượt qua đầu bếp ba sao !” Dương Thuần Miễn liếc mắt Nguru Nhu Miên.

“Nhưng bọn họ phụ trách phục vụ tới cửa mà, thật là.....!” Nguru Nhu Miên cũng không chịu thiệt, sau đó hí hửng cười nhìn Dương Thuần Miễn.

Buổi sáng hôm sau, lần đầu tiên Nguru Nhu Miên ngồi trên xe hơi của Dương Thuần Miễn, sau khi lên xe không thể không nhìn quanh, trái chạm phải sò tung lung khắp nơi. Dương Thuần Miễn nhẹ nhàng cười, Nguru Nhu Miên thấy Dương Thuần Miễn cười cô thì thật khó chịu, vù lấp miệng em nói: “Đừng tưởng rằng tôi còn chưa ngồi xe này bao giờ, mỗi ngày ở Đức tôi đều ngồi đó, hơn nữa lúc trước đi tổng bộ tập đoàn Wolfsburg, từ xe Lamborghini đến xe Maybach xe gì tôi chưa thấy qua, xe này của anh ở Đức cũng là cái loại xe bán ở ven đường thôi, đặc ý cái gì! Hơn nữa, xe của Wolfsburg còn hơn cả xe anh của mấy trăm lần, xe anh thế này chỉ đáng vào viện bảo tàng thôi.” Dương Thuần Miễn không nghĩ tới mình vô tâm cười một chút mà bị Nguru Nhu Miên oanh tạc thành như vậy, chầm chọc nói một câu: “Sao cô không mang khẩu trang, tôi sợ cô lây bệnh Sars cho người ta thôi!” Dương Thuần Miễn lắc lắc đầu, phiền lòng nói: “Giống tôi quên mang bao cao su!” Nói xong, lập tức phát giác mình nói sai! Nguru Nhu Miên kinh ngạc nhìn Dương Thuần Miễn, lập tức lùi xa mấy tấc, nói: “Bây giờ không phải là vấn đề tôi có Sars hay không, tôi thấy anh coi chừng có vấn đề về AIDS đó! Một hồi đến bệnh viện anh cũng kiểm tra đi!” Đột nhiên cực kì hối hận tại sao ngày đó mình cần anh ta chứ?!

Thật sự là phong thủy thay phiên nhau chuyển, hiện tại đến phiên Nguru Nhu Miên lo lắng. Dương Thuần Miễn giải thích thế nào Nguru Nhu Miên cũng

không chịu thay đổi ấn tượng về anh ta: một tay ăn chơi trác táng!!!

Đến bệnh viện, Nguu Nhu Miên đi theo y tá vào phòng thay quần áo. Y tá kêu cô cầm dép lê cùng áo giải phẫu đi ra ngoài trước, tự mình thay đi. Đây là lần đầu tiên Nguu Nhu Miên đi phẫu thuật, sau khi thay quần áo xong cảm thấy rất kỳ quái, quần áo này vừa rộng lại vừa lớn, trên áo có một cộng dây buộc quanh cổ, phía trước cũng không nút áo, nửa người trên đều lộ ra hết rồi không phải sao. Đang buồn bực, nữ y tá bước vào, vừa thấy Nguu Nhu Miên liền nở nụ cười, nói này quần áo ..... cô mặc ngược rồi.

=_||| quả nhiên nông dân chỉ chạy máy cày không thể chạy xe Mercedes mà!!!

Sau khi bị đẩy phòng giải phẫu, y tá đem mũ oxy mang cho Nguu Nhu Miên, Nguu Nhu Miên rất là lo lắng. Huyết áp gắn trên tay rồi, tay cũng cố định, ngón tay cũng gắn một cái giá. Nguu Nhu Miên chưa gặp qua trận thế nào thế này a, lập tức hoảng sợ, trái tim đập bùm bùm, sóng điện tâm đồ trên màn hình càng ngày càng nhảy mãnh liệt. Lúc này bác sĩ đến đây, ba cô y tá cố định Nguu Nhu Miên, bác sĩ chích cho Nguu Nhu Miên một liều gây tê. Chích thuốc xong, bác sĩ cùng y tá mới buông cô ra, sau đó cười tủm tỉm nói với cô: “Ngủ một giấc ngon nhé!” Tình cảnh này làm cho Nguu Nhu Miên không khỏi nhớ những tên tội phạm biến thái trên TV, lập tức hô to một tiếng: “Cứu mạng!” Trước khi nhắm mắt còn lơ mơ nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của bác sĩ cùng y tá, sau đó lập tức liền ngủ. [Tác giả: Trời ơi, con gái, con nghĩ bác sĩ là sát thủ hả?!!]

Trong lúc giải phẫu, Dương Thuần Miên vẫn chờ bên ngoài, trong lòng quả thật có vài phần lo lắng, Dương Thuần Miên thầm nghĩ đại khái chắc là bệnh viện làm cho anh có áp lực tâm lý. Mãi đến Nguu Nhu Miên bình yên từ phòng giải phẫu đẩy ra ngoài, thế này mới an tâm. Bác sĩ dặn dò Dương Thuần Miên vài câu liền rời đi. Dương Thuần Miên đợi thật lâu vẫn không thấy Nguu Nhu Miên tỉnh lại như lời bác sĩ nói, không khỏi có chút lo lắng, nhỏ giọng gọi cô vài tiếng, thấy cô không phản ứng, vì thế lại nhẹ lay động cô vài cái, vẫn không hề có động tĩnh. Thấy khóe miệng Nguu Nhu Miên có nước miếng chảy ra ngoài, bực mình nói: “Nước miếng của cô chảy ra kia!” Nghe thế Nguu Nhu Miên lập tức mơ mơ màng màng, hai tay xoa xoa khóe miệng!

=_||| nguyên lai thuốc mê đã sớm hết rồi, con nhỏ này đang ngủ! Dương Thuần Miên thế này mới nhẫn tâm đem Nguu Nhu Miên lắc tỉnh. Nguu Nhu Miên tỉnh lại, cảm thấy ngoài hai má có chút hơi sưng, răng có chút đau, mọi thứ khác thấy cũng không có gì không ổn. Nhưng sau khi về nhà soi gương mới nửa tề xiu. Ngoại trừ hai má bị sưng như con heo béo nục nịch, hai bên khóe miệng lại có vết bầm tím. Ban đầu là bởi vì miệng cô quá nhỏ, các bác sĩ khi phẫu thuật không thể tránh khỏi có chút va chạm. Nhớ lúc trước cô mắng Dương Thuần Miên đầu heo, bây giờ không khỏi không hối hận, miệng con người ta không thể quá độc được, nếu không sớm muộn gì cũng bị báo ứng trên thân mình.

Cơm chiều, Dương Thuần Miên lái xe chở Nguu Nhu Miên đi “Duyên đôi diệp”, đãi Nguu Nhu Miên một chén súp, còn mình thì vui vẻ ngồi ăn mỹ thực bò, trong lòng Nguu Nhu Miên tuy biết Dương Thuần Miên là cố ý chọc giận cô, nhưng cũng không thể không ăn súp đó.

Sau khi ăn xong, hai người đi mua di động. Di động mới kiểu dáng rất nhiều, Nguu Nhu Miên cùng Dương Thuần Miên hai người lại hiếm khi chọn chung một kiểu di động, nhưng lúc lựa chọn màu sắc di động vẫn lại mâu thuẫn. Nguu Nhu Miên thuận miệng hỏi: “Màu nào đẹp hơn?”

“Màu trắng đi!”

“Người thích màu trắng là người có chỉ số thông minh thấp nhất, người thích màu tối chỉ số thông minh có vẻ cao hơn, khoa học gia đã nói như vậy.” Nguu Nhu Miên nói xong, không quên bổ sung một câu: “Baby Einstiens!”

“Thật ra tôi thích màu đen!” Dương Thuần Miên lập tức sửa miệng.

Nguu Nhu Miên gật gù đầu, nói: “Người thích màu đen là thằng ngốc giả bộ không thích màu trắng!”

Dương Thuần Miên vốn không nghĩ cãi lộn với Nguu Nhu Miên ở bên ngoài nhưng mà đến lúc này, cũng kiềm chế không được, tức giận nói: “Tôi mua cho cô, nếu cô không lấy cái màu trắng này thì tự mình trả tiền đi.”

Nguu Nhu Miên quay lại nói với tiểu thư bán hàng: “Chúng tôi sẽ lấy cái di động màu trắng này!” Cầm lấy cái di động màu trắng, lại bất đắc dĩ bổ sung một câu với tiểu thư bán hàng: “Hey~~! Ở cùng với kẻ ngốc một chỗ, sớm muộn gì cũng biến thành đầu heo thôi! Cô xem xem tôi này, buổi sáng còn vô cùng xinh đẹp, không phải bộ dạng này đâu!” Nói xong, chỉ chỉ hai gò má bị sưng của mình.

Dương Thuần Miên nén giận thanh toán tiền, sau đó đem Nguu Nhu Miên kéo lên xe. Trong lòng thầm nghĩ, đời trước mình thiếu con nhỏ này cái gì sao? “Cô đã nhổ hết bốn cái răng rồi, làm sao mà còn nhanh nhồm nhanh miệng như vậy được?!”

“Bởi vì tôi ít răng hơn người khác cho nên lời nói bay ra khỏi miệng không bị chặn nên nói nhiều thôi!”

“Cũng xem là tự hiểu mình đấy!”

Buổi tối, vốn là Nguu Nhu Miên muốn chiếm TV, Dương Thuần Miên thừa dịp Nguu Nhu Miên đi đổi túi đá chườm mắt liền soạn quyền. Nguu Nhu Miên cười tủm tỉm nhìn hân, sau đó lại về phòng mình đi lấy quyển sách ngồi ở sofa xem. Lần này Dương Thuần Miên cũng không bị lừa. Ngắm lại cùng một tình huống mà bị cô đùa giỡn hai lần còn chưa đủ sao? Chẳng lẽ còn bị cô lừa lần thứ ba? Nguu Nhu Miên ngồi xem chừng nửa giờ, Dương Thuần Miên dần dần ngồi không yên. “Cô lại đang xem [Bát tiên quá hải] hả? Hay vẫn là đang xem [Công chúa bạch tuyết]?”

“Tôi đang xem một câu chuyện về bảy cậu bé đáng yêu cùng một gia đình của hai vợ chồng trẻ!” Nguu Nhu Miên nhìn không chuyển mắt vào cuốn sách, nhìn cũng không nhìn Dương Thuần Miên. Một chút hứng thú của Dương Thuần Miên bị câu lên, nghĩ rằng, tuy rằng con nhỏ này vô cùng gian trá, nhưng kỹ xảo gian trá này có thể lừa anh ba lần được sao? Liên hỏi: “Nói nội dung đơn giản, được không?”

Nguu Nhu Miên xoa xoa cái má bị sưng của mình, nói quanh co nói: “Là một câu chuyện nói về bảy cậu bé đáng yêu lợi dụng lúc đôi vợ chồng trẻ không đề phòng, từng bước từng bước tiến vào nhà bọn họ, kết quả lại bị hai vợ chồng trẻ thu phục. Nhưng cuối cùng lại xuất hiện tình huống đảo ngược, người

chồng bị giết chết , người vợ tuổi trẻ xinh đẹp rơi vào ma chướng của bảy cậu bé.....” Nói xong, thấp giọng cười âm thầm ba tiếng.

“Thật sự?” Dương Thuần Miển thấy hứng thú rồi nhưng lập tức ý thức được mình biểu hiện quá mức rõ ràng, vì thế ho khan một tiếng.

Ngư Nhu Miển tiếp tục nói:“ Quyền sách này tình tiết khúc chiết, lại có nhiều đoạn văn ngược cùng.....” Ngư Nhu Miển áp a áp ứng,“Nhưng tổng thể mà nói vẫn có thể xem là nhất tác phẩm tuyệt vời.” Dương Thuần Miển rất cực chịu không nổi dụ hoặc, ngoan ngoãn đem remote đưa tới tay Ngư Nhu Miển, Ngư Nhu Miển cười đem sách đưa cho Dương Thuần Miển, tiếp tục ngồi xem TV.

Dương Thuần Miển ngừng thờ, mở sách ra, vừa thấy thiếu chút nữa té xỉu học máu –

[Hồ lô biến]! (1)

Dương Thuần Miển nhìn không chớp mắt đi thẳng vào phòng mình, mãi đến kệ sách tụng kinh, dường như bản này cũng bị anh niệm xong rồi, xem ra ngày mai phải mua một quyển khác.

Ngày hôm sau, Ngư Nhu Miển ở nhà viết tiểu thuyết trên mạng. Một ngày ăn cháo loãng, đến cơm chiều Ngư Nhu Miển vẫn là nấu cháo, Dương Thuần Miển bất mãn nói:“Còn có lựa chọn khác sao?”

“Có!” Ngư Nhu Miển ngắn gọn nói, thấy ánh mắt Dương Thuần Miển nóng bỏng chờ mong, cô lại lạnh lùng nói:“Ăn hoặc là không ăn!”

=_

Lập tức đặt một chén lớn trước mặt Dương Thuần Miển, thấp phần nghiêm túc nói:“Đồng chí cách mạng, trong bếp còn có mì ăn liền đó!”

Dương Thuần Miển vốn định đi ra ngoài ăn, sau lại nghĩ buổi tối còn phải giành TV nữa, không thể đi, vì thế cũng cắn răng ngồi ăn cháo với Ngư Nhu Miển, ăn xong xoắn tay áo lên chuẩn bị nghênh đón buổi đấu tranh giải cấp lần thứ tư!

Buổi tối, Dương Thuần Miển lại chiếm lĩnh TV, anh quả thật là nuốt không nổi mối hận mỗi ngày bị con nhỏ này lừa mà. Lần này Ngư Nhu Miển cũng không giả bộ đi lấy bìa sách gì đó nữa, trực tiếp ôm từ trong phòng ra một tá giấy a4, sau đó ngồi trên sofa vừa đọc vừa chỉnh sửa.

Ngư Nhu Miển ngồi khoảng nửa giờ, về mặt nhìn nghiêm trọng bất thường. Dương Thuần Miển nghĩ rằng, lần này tuyệt đối không thể để con nhỏ này thành công, vì thế thà chết chứ là không hỏi. Mắt thấy phim truyền hình Ngư Nhu Miển hay coi sắp bắt đầu, Dương Thuần Miển thấy Ngư Nhu Miển vẫn là vững như Thái Sơn, đơn giản không hỏi cô, trực tiếp nghiêng qua xem tờ giấy trong tay cô rồi cuộc viết cái gì. Ngư Nhu Miển lần này cũng không giống như ba lần trước, thậm chí giấu cũng không giấu, bằng lòng cho Dương Thuần Miển xem. Dương Thuần Miển vẫn là hỏi:“Cái gì vậy?”

“Tiểu thuyết một nữ bảy nam.” Ngư Nhu Miển thân nhiên trả lời.

“Lại là một nữ bảy nam hả? Tên là gì?” Dương Thuần Miển lần này thông minh, không hỏi nội dung sách trước, hỏi tên trước.

“[Sản bản nữ nam].”

“Nội dung là gì?”

“Chính là nói về một sắc nữ siêu cấp nghĩ biện pháp giữ lấy trái tim của bảy người nam nhân.”

“Oh? Có chuyện xưa này sao? Cô lại lừa dối nữa đi.”

“Lừa dối cái Fu*k! Anh xem hay không xem thì nói một lần!” Ngư Nhu Miển vừa dứt lời, remote cũng đã đến tay cô.

Ngư Nhu Miển thoải mái nằm ở sofa xem TV, nhưng bên kia Dương Thuần Miển là càng xem sắc mặt càng kém, cuối cùng đơn giản đem bản thảo trả lại cho Ngư Nhu Miển.“ Bộ tiểu thuyết này tôi xem không nổi nữa, bắt quá quá thật là một nữ bảy nam, cô nương trong sách này giống y như cô vậy, lấy ngược đãi nam nhân làm vui. Thật không biết cô đọc truyện một nữ bảy nam này làm gì chứ?”

“Bởi vì tôi cũng viết tiểu thuyết một nữ bảy nam mà, cho nên tôi phải tham khảo văn về loại này a!”

“Cô đã tham khảo [Bát tiên quá hải],[Công chúa bạch tuyết] cùng [Hồ lô biến], còn có cái bản [Sản bản nữ nam] này nữa à?”

“Không phải a, tôi chỉ tham khảo có ba bản, bản này vốn không phải tham khảo,” Ngư Nhu Miển nói một chút, lập tức rõ ràng nói:“ Bản [sản bản nữ nam] này là tôi viết .”

>_

Khóe miệng Ngư Nhu Miển giương lên, cười khê nói:“Quan hệ nhân quả anh nói sai rồi! Không phải viết này quyển sách này mà tôi biết được cách ‘ngược nhân’ , mà là vì ngược anh nên có ‘linh cảm ngược’ , vì thế viết quyển sách này!” {Sun: ngược nhân: ngược đãi người khác, mà người đó ở đây là Dương Thuần Miển ~_~}

=_ = Dương Thuần Miển âm trầm nói:“ Rốt cuộc đời trước con phạm vào cái tội lớn ngập trời gì mà ông trời phái con ác nữ này đến tra tấn con thế này?!”

“Anh không biết là hai chúng ta rất có duyên phận sao?” về mặt Nguu Nhu Miên còn thật sự nghiêm nói, Dương Thuần Miễn có chút đăm chiêu nhìn lại, cô tiếp tục thâm tình nói: “Ngay từ ngàn năm trước chúng ta đã gặp nhau rồi, đó là một mùa hè mà có tái sinh mấy trăm lần trên thế giới này tôi cũng không quên được, chúng ta bởi vì vận mệnh mà gặp nhau, chúng ta cùng nhau tung tăng trên một đám cỏ, trong một làn gió nhẹ nhàng thổi qua, ở trên người của tôi còn để lại một dấu răng không thể phai nhòa, việc này sau lại thành một đoạn giai thoại thiên cổ. Khi đó, tên của tôi kêu..... Lữ Đồng Tân.”

“Sau khi Lữ Đồng Tân thành tiên, một ngày đi qua sông thấy một người chết đuối. Ông ta liền vớt lên, giết một con chó, lấy tim thay vào cứu người đó. Người đó sống lại lại mắng “Ta đang muốn chết, ông cứu ta làm gì?”.

Rồi ông lại lấy bùn đất nặn ra tim phổi bỏ vào bụng chó. Con chó sống lại lại cắn Lữ Đồng Tân.”

>_

Ngày hôm sau, Nguu Nhu Miên đi bệnh viện tái khám, hai bên má bị sưng ngày càng nghiêm trọng, vết thương ở khoeo miệng cũng có xu hướng xấu đi, thật là một giai đoạn không hay ho mà. Nguu Nhu Miên nghe lời thầy thuốc dặn phải dùng bàn chải đánh răng của trẻ con. Đến siêu thị, cảm thấy bàn chải đánh răng của trẻ con đều rất đáng yêu, vì thế liền mua hai thanh hộp bàn chải dành cho baby từ 4 đến 12 tháng.

Về đến nhà còn nhịn không được lại lấy ra coi tiếp, ai mà ngờ lúc đó có người đi bên người cô sát quá, lúc đi qua đụng trúng cô. Bàn chải đánh răng vì có vỏ nhựa bên ngoài nên không sao nhưng cái túi plastic đựng chúng thì bay đi. Nguu Nhu Miên chạy nhanh đem mấy cái bàn chải để vào cái túi, nhưng ai ngờ gió thổi cái túi plastic bị gió thổi bay xuống thùng rác nhà hàng xóm. Vừa vặn bị hàng xóm đại ca nhìn hết cảnh này. Hàng xóm đại ca liếc mắt nhìn cái bàn chải đánh răng trẻ con trong tay Nguu Nhu Miên, lập tức nhìn vào cái bụng bằng phẳng của cô, lại nhìn đến cô về mặt sầu khổ sưng vù như bánh bao của cô, tức giận mắng to một câu: “TMD, thực không phải đàn ông!” Sau đồng tình nói: “Em gái à, em phải nhớ kỹ trên thế giới này còn có rất nhiều đàn ông tốt! Có khi buông tay cho cũng là một loại nhận được! Trên thế giới không ai bắt em có nghĩa vụ phải nhường nhịn hần!” Nói xong, nổi giận dùng dùng vào nhà.

>_

Buổi chiều, Dương Thuần Miễn gọi điện thoại trở về nói cơm chiều Nguu Nhu Miên một mình ăn đi, Nguu Nhu Miên nghĩ rằng tám phần là trốn không muốn ăn cháo chung với cô cho nên chuồn mất đây mà. Nguu Nhu Miên không nói hai lời liền gác điện thoại. Hôm nay bệnh tình của cô càng lúc càng nghiêm trọng, ngay cả nói chuyện cũng cảm thấy đau đớn.

Buổi tối, Dương Thuần Miễn đứng giờ trở về căn hộ cướp TV. Ngồi gần nửa tiếng cũng không thấy Nguu Nhu Miên đi ra. Trong lòng Dương Thuần Miễn đột nhiên có chút lo lắng, dần dần đứng ngồi không yên bắt đầu miên man suy nghĩ. Chẳng lẽ Nguu Nhu Miên trách anh không trở lại ăn cơm? Lúc gác điện thoại ngay cả chữ ‘gặp lại sau’ cũng chưa nói nữa! Hay là ngày hôm qua nói cô viết văn có vẻ khó coi, trong lòng cô cảm thấy khó chịu? Mà chắc không đâu, cuối cùng cô vẫn cướp được TV trên tức mình mà, có thấy giận gì đâu! Thế thì tại sao đợi cả nửa ngày cũng không thấy trong phòng cô có động tĩnh gì thế này? Sẽ không phải ngã bệnh rồi chứ?! Nghĩ đến đây, Dương Thuần Miễn từ từ sò pha đứng lên đến gõ cửa phòng Nguu Nhu Miên. Một lát sao, từ trong phòng chạy ra một con quốc bảo Nguu Nhu Miên, quốc bảo dùng ánh mắt hỏi Dương Thuần Miễn có chuyện gì. [Sun: quốc bảo của Trung Quốc là con gấu trúc, hai mắt nó có hai cái đốm đen rất to, câu này là chỉ Nguu Nhu Miên không ngủ nên hai mắt thâm quầng như quốc bảo! ^__^]

Dương Thuần Miễn nói quanh nói co một vòng, nghĩ không ra lý do nào hay ho thế nên đơn giản nói thẳng: “Hôm nay cô không xem phim truyền hình hả?”

Nguu Nhu Miên cầm một tờ giấy nhỏ, viết vào vài chữ, sau đó miễn cưỡng đưa cho Dương Thuần Miễn. “Hôm qua là tập cuối cùng rồi! Lão hoàng, anh còn muốn xem tiểu thuyết một nữ bảy nam cũng không có cơ hội đâu! Nhanh chóng đi xem thế giới động vật của anh thôi!”

“Vậy bây giờ cô đang làm gì chứ?” Không biết vì sao Dương Thuần Miễn đột nhiên có loại cảm giác mất mát không hiểu được.

“Lên JJ!” Một tờ giấy khác lại đưa tới. Dương Thuần Miễn vừa thấy, thần sắc đột biến, con nhỏ vậy mà còn trực tiếp và rõ ràng hơn anh! Vạn phần kinh ngạc nhìn Nguu Nhu Miên. Nguu Nhu Miên nhìn biểu hiện Dương Thuần Miễn là lạ, nghĩ nửa ngày mới hiểu được cái gì, lập tức giả bộ mặt heo trên anh, lại viết ra một tờ giấy nữa: “Anh đừng coi tôi rảnh mà suốt ngày chọc anh! PS:JJ= Viết tắt của thành phố văn học Tấn Giang!” Lập tức “Bang” một tiếng đóng cửa lại. Dương Thuần Miễn thấy mình tức đến mức đầu cũng muốn bốc khói, ai biết Nguu Nhu Miên lại mở cửa ra, ném một tờ giấy trên mặt anh, lập tức nặng nề đóng cửa lại.

“Cho anh bài thơ nè! Ngày mai đọc rồi giải đi! Đề lưu manh!” Dương Thuần Miễn vừa thấy, “[Nằm xuân] (2) Hoa mai yên tĩnh. Nằm chi thương hận. Hương nhẹ như thủy. Dịch thấu xuân lục. Ngan giống như lục. Ngan giống như thấu lục.” Bài thơ này rốt cuộc là có huyền cơ gì đây? Dương Thuần Miễn nghĩ nát óc cũng không thể giải.

Quan hệ hai người Nguu Nhu Miên cùng Dương Thuần Miễn tựa như kẹo mạch nha, khi ăn cảm thấy dính răng nhưng một khi không ăn, lại có một cảm giác hoài niệm đặc biệt với cái răng bị dính kia. Đa số mọi người có loại tâm lý tinh tế này, mà cũng vì lý do này mà mới có sự tồn tại của kẹo mạch nha.

Bạn đang đọc truyện *Mi Thệt Bò+* *Mi Dương Xuân*=? được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 5: Mì thịt bò+ mì Dương Xuân= hạp tử

Nửa đêm, Dương Thuần Miển đang ngủ mơ mơ màng màng bỗng nhận được điện thoại Nguru Nhu Miển. Nguru Nhu Miển bên kia hữu khí vô lực nói:“Cứu tôi!” Dương Thuần Miển trong lòng cá kinh, lập tức nghe Nguru Nhu Miển suy yếu tiếp tục nói:“Hoàng hoàng!”

=_= Dương Thuần Miển tức nha, con nhỏ này quả thực coi anh như chó nê! Bất quá cũng không nghĩ nhiều lắm, vội vàng chạy qua phòng Nguru Nhu Miển kể bên. Nguru Nhu Miển thấy Dương Thuần Miển vào, đôi mắt liền đỏ, ừm khuất nói:“Tôi đã sốt mấy giờ rồi!” Nói xong, nước mắt liền chảy xuống. Dương Thuần Miển sải chân bước tới bên giường, sờ lên cái trán Nguru Nhu Miển, quả nhiên nóng phồng tay.“Đi bệnh viện!” Dương Thuần Miển lấy một cái áo choàng khoác lên ngoài áp ngủ của Nguru Nhu Miển, do dự một chút lập tức ôm cô xuống lầu.

Đem Nguru Nhu Miển đặt vào ô tô rồi lại điều chỉnh điều hòa trong xe tới lớn nhất, sau đó lại đem áo lông của mình chồng lên người Nguru Nhu Miển. Thấy bộ dáng Nguru Nhu Miển điềm đạm đáng yêu, trong lòng cũng thấy không đành lòng, tuy rằng nhỏ này xưa nay đều làm anh tức giận đến thất điên bát đảo nhưng lúc này không có kiêu ngạo khí cũng làm cho người ta thương tiếc như vậy, một loại tình cảm ngây ngô mà Dương Thuần Miển không biết trong lúc này lặng lẽ đang tới.

Mà Nguru Nhu Miển đột nhiên nhìn thấy Dương Thuần Miển ôn nhu như thế, quan tâm đến mình như thế, nhớ đến ngày đó thất nghiệp Dương Thuần Miển còn an ủi cô, từng tí cảm động này dần dần hòa tan trong tim, nước mắt lại không thể ức chế. Dương Thuần Miển thấy Nguru Nhu Miển càng khóc càng lợi hại, an ủi cô:“Không có việc gì, rất nhanh sẽ tốt thôi!” Nguru Nhu Miển thấp giọng thì thào:“Anh đương nhiên là nói không có việc gì rồi, người phát sốt cũng có phải anh đâu, hơn nữa nếu tôi sốt chết, anh phải làm sao bây giờ?” Nguru Nhu Miển hít mũi một cái rột, tiếp tục nói:“Thì còn ai ra chọc anh nữa!”

=_|| Dương Thuần Miển nghĩ thầm trong lòng, có nên quăng cái mằm tai họa này chết luôn trong bệnh viện hay không vậy, so với ngày hôm qua cô không nói chuyện quả thật là tốt lắm mà, bất quá đầu thì nghĩ vậy nhưng tay cũng đã bắt đầu khởi động ô tô.

Dương Thuần Miển đưa Nguru Nhu Miển bệnh viện, bác sĩ chỉ cho Nguru Nhu Miển một liều hạ sốt, kêu cô ở bệnh viện lại một đêm quan sát tình hình. Mới đầu Nguru Nhu Miển không chịu, chết sống cùng Dương Thuần Miển trở về, sau Dương Thuần Miển lại nói ở lại giúp cô, cô mới không kiên trì nữa. Người độc thân chỉ lúc nào bị bệnh mới hiểu hết nỗi đau khổ của sự cô đơn mà!!!

Nguru Nhu Miển trong lòng phức tạp, muốn nói cái gì đó với Dương Thuần Miển ngồi ở bên giường lại nói không ra một lời. Dương Thuần Miển cũng thế, nhìn con nhỏ trước mặt nhu nhược này hoàn toàn khác với con nhỏ hung dữ gian xảo ngày hôm qua, có một loại tình cảm khác thường bỗng chảy qua trong lòng anh. Hai người đưa tình nhìn nhau, Nguru Nhu Miển không biết cảm tạ như thế nào, miệng mấp máy nửa ngày, cuối cùng thừa dạ nói ra:“Hoàng hoàng, tôi quả thật là không nuôi không anh!”

>_

Ngày hôm sau, Nguru Nhu Miển thức dậy, thấy Dương Thuần Miển nằm sắp ngủ ở bên giường cô. Lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng Dương Thuần Miển ngủ, cảm thấy anh thật sự rất đẹp trai, kim lòng không đậu khẽ vuốt đầu Dương Thuần Miển. Vừa sờ soạng vài cái, Dương Thuần Miển cũng thức dậy, Nguru Nhu Miển trong lòng hoảng hốt vội vàng rút tay về, nhưng sợ cũng không quên ra về, vì thế liền thuận thế nói:“Thành thật mà nói thì tôi rất thích anh, bề ngoài đẹp trai của anh, vẻ mặt tức giận của anh, thậm chí cả cách anh ngủ nữa! Nhưng làm tôi tức giận nhất là anh là con chuột sao lại có lông mèo trên đầu vậy?!” Nói xong, lắc lắc cọng tóc vừa rồi mới bứt được trên đầu Dương Thuần Miển.

Dương Thuần Miển vừa tỉnh đã bị Nguru Nhu Miển chọc tức, hít thật sâu một hơi. Sờ cái trán của Nguru Nhu Miển, quả thật hết sốt rồi thế nên làm thủ tục Nguru Nhu Miển xuất viện.

Trên đường về nhà, Dương Thuần Miển không vui nói với Nguru Nhu Miển:“Cô đừng bảo tôi là hoàng hoàng!”

“Tên đó thì có sao đâu? Hoa hồng mà có gọi bằng tên khác thì nó cũng thơm mà. Hơn nữa, chúng ta là con cháu của rồng, là con cháu của Thiên Tử, da vàng, gọi anh hoàng hoàng anh nên tự hào mới đúng!”

“Cô lại bảo tôi là hoàng hoàng, về sau cô mà bệnh chết cũng đừng bảo tôi đưa cô đi bệnh viện.”

“Thật là lòng dạ sắt đá!” Nguru Nhu Miển oán hận nói xong, lập tức nhỏ giọng than thở:“Vì trong điện thoại chỉ có mình số anh thôi.”

Dương Thuần Miển nghe xong bất đắc dĩ thở phào một hơi, không cần phải nhiều lời nữa, anh quả thật bị con nhỏ này đánh bại rồi.

Về đến nhà, Nguru Nhu Miển lập tức đi tắm rửa, thay đổi áo ngủ rồi nhảy lên giường nằm xuống. Mới vừa nằm xuống, không nghĩ tới Dương Thuần Miển lại bung vào một bát cháo. Nguru Nhu Miển cảm động hai tay run run, vừa mới dứt vào miệng lập tức phun ra cái vù, nói:“Còn không có chín đâu!” Dương Thuần Miển lập tức đi nấu lại, ai ngờ một hồi bụng tới cháo lại có chút gì đó vàng vàng, vừa nhìn đã biết bị khê rồi. Nguru Nhu Miển thông minh cười, nói:“Hoàng hoàng, tôi rất đói bụng, anh lại cho tôi một bát khác đi!” Vì thế thừa dịp Dương Thuần Miển đi ra ngoài, vội vàng đem bát cháo kia đổ đi, ai ngờ Dương Thuần Miển lại đột nhiên trở lại, cái mản đồ cháo của Nguru Nhu Miển vừa lúc bị anh nhìn hết từ đầu tới đuôi. Dương Thuần Miển giận dữ đi ra, Nguru Nhu Miển cũng lập tức cảm thấy không ổn. Thấy Dương Thuần Miển không nói hai lời liền quay đầu ra ngoài, cô vội vàng từ trên giường nhảy xuống, theo đi ra ngoài, từ phía sau kéo lấy Dương Thuần Miển, thật có lỗi nói:“Cháo này nhất định là bị khê rồi, đáng quá đi, không tin anh ăn thử xem” Dương Thuần Miển xoay qua một chút, sắc mặt có hơi dịu đi, hỏi:“Làm sao cô biết?”

“Vừa thấy màu là biết rồi, anh nấu cháo trắng chứ có phải nấu cháo ngô đâu! Thực ngốc!”

“Ai lần đầu tiên nấu cháo mà nấu tốt đâu!” Dương Thuần Miên ngánh cổ nói, bất quá trong lòng cũng hết giận.

“Vâng vâng vâng! Là tôi sai lầm rồi, cô phụ một phen ý tốt của đại thiếu gia ngài lần đầu tiên xuống bếp. Tôi giải thích!” Ngu Nhu Miên vừa nói xong cái đầu ngu ngốc đột nhiên cũng linh hoạt, nói: “Từng có một chén cháo gạo trắng bị khê đặt trước mặt tôi, tôi không quý trọng, chờ tôi mất đi sau mới hối hận không kịp. Trong cuộc sống chuyện thống khổ nhất cùng lắm cũng chỉ thế thôi. Nếu sau này lên trời có thể lại cho tôi một cơ hội nữa, tôi nhất định sẽ..... Đem cái bát kia cho heo ăn, tuyệt đối không thể đồ lãng phí như vậy!”

>__

Ngu Nhu Miên nhìn bóng dáng Dương Thuần Miên cô đơn, đột nhiên cảm thấy mình có chút quá đáng. Vì thế buổi tối, tuy rằng cô không thể ăn cơm, nhưng vẫn quyết định chống thân thể lê lét xuống làm cơm cho Thuần Miên. Nhưng vì gần đây cô chỉ có thể ăn thức ăn nhẹ, không có mua đồ ăn cho anh nên trong tủ lạnh lúc này chỉ còn có rau cần tây.

Dương Thuần Miên đánh hơi được hương vị đồ ăn từ phòng trong đi ra, phát hiện tối nay Ngu Nhu Miên làm là rau cần xào, là đồ ăn mà bình thường anh cần bản không dính vào. Thấy khuôn mặt Ngu Nhu Miên tươi cười hoan nghênh anh ngồi xuống thế nên cũng không lập tức mở miệng cự tuyệt, bất quá vẫn là nhú nhú mày, nói: “Chỉ có rau cần sao?”

“Uh, có đồ ăn là tốt rồi. Còn có cháo anh muốn ăn sao?” Ngu Nhu Miên chỉ chỉ cái bát của mình. Nghĩ rằng, cố ý làm cho anh thể mà anh lại chả cảm kích, có phải trả thù tôi vừa mới đồ cháo anh nấu không?!

“Từ nhỏ tới lớn không ăn rau cần!” Dương Thuần Miên nhăn mặt nhìn cần tây.

“Cho nên anh mới có thể bị AIDS, biết không?” Ngu Nhu Miên buông thìa xuống, nghiêm túc nói.

“Ăn rau cần cùng AIDS có quan hệ gì đâu? Nói ra thì tôi cũng không bị AIDS!” Dương Thuần Miên lại nhắc lại.

“Cần tây là một cây diệt trùng, anh không ăn, cũng không cơ hội để tiêu diệt vi trùng trong người anh, thế thì thử hỏi vì sao vi trùng AIDS không vào được người anh, thử hỏi nam giới vì sao không bị AIDS cơ chứ?! Nếu không anh làm sao mà thích coi thể giới động vật cùng tiểu thuyết một nữ bảy nam như thế, mà nha, cái này cũng không khó để phân tích.....”

“Được rồi được rồi! Tôi ăn tôi ăn!” Ngu Nhu Miên vừa ngồi vừa phân tích đạo lý rõ ràng, còn Dương Thuần Miên ngồi nghe mặt vừa xanh lại vừa trắng. Ngu Nhu Miên kia thấy anh không ăn rau cần, cô càng nói càng hăng, nước miếng tung bay, Dương Thuần Miên vội vàng gấp thiết nhiều rau cần bỏ vào trong bát, quả nhiên thấy Ngu Nhu Miên cười vừa lòng nhìn anh ăn.

Dương Thuần Miên vừa ăn lại nhớ tới bài thơ hôm qua Ngu Nhu Miên đưa anh vì thế hỏi: “Bài thơ ngày hôm qua cô đưa tôi là có ý gì vậy?!”

“Này hử..... Buổi tối có cơ hội thì nói cho anh, ăn cơm ít nói một chút.” Ngu Nhu Miên nói xong, tiếp tục vui đầu chiến đấu với bát cháo của cô.

Buổi tối, Ngu Nhu Miên cũng còn có hơi phát sốt, Dương Thuần Miên khuyên Ngu Nhu Miên không cần lên mạng, uống thuốc rồi đi ngủ sớm đi, bất quá vẫn là nhớ mãi không quên bài thơ kia. Ngu Nhu Miên vào phòng, Dương Thuần Miên cũng về phòng mình. Đang đọc sách khoảng chừng một tiếng, đang muốn đi WC, phát hiện ở chỗ cửa có nhét vào một tờ giấy nhỏ! Cầm lên vừa thấy, tức giận đến muốn học máu. Tờ giấy kia là bài giải của bài thơ!

“[Nằm xuân] ‘Ám mai u nghe thấy hoa, nằm chi thương hận đề, xa nghe thấy nằm như nước, dịch thấu đạt xuân lục. Ngạn giống như lục, ngạn giống như thấu lục, ngạn giống như thấu xanh rì.’

[Ta xuân] Ta không có văn hóa, ta chỉ số thông minh rất thấp, muốn hỏi ta là ai, một con lừa to. Ta là lừa, ta là đầu lừa, ta là đầu lừa ngốc.”

Dưới còn vẽ cái mặt quỷ, ý kêu anh không được giận dữ!!!

Dương Thuần Miên ở trong phòng đi qua đi lại vài vòng, sau đó niệm vài câu kinh vẫn cảm thấy tâm tình khó bình phục, vì thế bắt đầu tự hỏi, anh có nên mua thêm một cái mỏ không???

Buổi sáng hôm sau, khi Dương Thuần Miên đi làm, lúc đi qua cửa phòng đóng chặt của Ngu Nhu Miên, do dự một chút, vẫn là trở lại gõ vài cái nhẹ lên cửa phòng Ngu Nhu Miên, nghe được tiếng trả lời của Ngu Nhu Miên liền vào phòng, sờ sờ đầu của cô, vẫn còn hơi nóng, hỏi: “Thuốc bác sĩ cho có uống không?” Ngu Nhu Miên gật gật đầu, lại nói: “Lần trước đi châu Âu tôi có mua một lọ thuốc hạ sốt, bất quá là thuốc châu Âu có hơi mạnh, tôi đi lấy cho cô.”

Dương Thuần Miên đem thuốc đặt ở đầu giường Ngu Nhu Miên, lúc ra ngoài, suy nghĩ một chút lại nói: “Có việc nhớ gọi điện thoại!”

Dương Thuần Miên đi rồi, Ngu Nhu Miên vốn định thử xem lọ thuốc của Dương Thuần Miên nhưng mà trên tay vô lực, loay hoay cả buổi cũng không mở ra, vì thế liền từ bỏ. Hỗn loạn ngủ thẳng đến buổi chiều, ra một thân mồ hôi, tinh thần tốt hơn rất nhiều, mặt cũng không sưng lên nữa. Có tình lúc này Ngu Nhu Miên lại nhận được lời từ chối sản xuất của một tờ tạp chí nào đó, tâm trạng chán nản ngay lập tức, không chỗ phát tiết, đi xuống dưới lầu mua nữa cân thịt heo cùng một bắp cải trắng, băm cho hả giận.

Dương Thuần Miên ở công ty không an tâm công tác, thỉnh thoảng nhìn di động mình. Buổi chiều vừa qua, Dương Thuần Miên quyết định sớm trở về. Ai

ngờ đến nhà liền nhìn đến một con nhỏ đầu heo mặt mày hung ác đang quyết liệt bằm đồ ăn, so với đồ tể còn đồ tể hơi. Da đầu run run, chìa khóa trong tay lập tức rơi xuống.

Ngư Nhu Miên nghiêng đầu mắt nhìn Dương Thuần Miễn, không nói một lời, tiếp tục hung hăng bằm cái trắng, miệng còn lẩm bẩm: “Bằm chết mày bằm chết mày!” Dương Thuần Miễn kinh hãi, trong lòng thầm nghĩ, không phải trong lòng là muốn bằm tôi chứ? Nghĩ đến đây, sau lưng lạnh buốt. Xem cô sinh long hoạt hổ như vậy, đột nhiên vạn phần hối hận vì sao mình ngu ngốc không thành thật đợi ở công ty nữa đi.

Dương Thuần Miễn thật cẩn thận trở lại phòng, sau đó đứng ở phòng khách rất xa nhìn Ngư Nhu Miên nhưng cũng không dám lên nói chuyện. Nghĩ rằng, bệnh nhỏ này chắc hết rồi, nếu về sau mà ngày nào cô cũng hung dữ như vậy chắc mình phải sớm chạy đi mất. Thấy Ngư Nhu Miên bằm xong cái trắng, lại bắt đầu bằm thịt heo, Dương Thuần Miễn rốt cục nhìn không được, nói: “Tôi đi mua đồ ăn về là được rồi, cô đừng bằm nữa!”

“Không! Tôi phải bằm! Tôi bằm! Bằm! Bằm ~” Nói xong, Ngư Nhu Miên còn bằm ác hơn. Mỗi lần con dao chặt xuống là Dương Thuần Miễn nhìn không được chảy một giọt mồ hôi, cuối cùng thử nói: “Nếu không ta đi ra ngoài ăn đi, hôm nay tôi mời khách! Hơn nữa, tôi cũng có không treu chọc cô mà, cô cùng tôi có cừu sâu đại hận như vậy sao?”

Đột nhiên Ngư Nhu Miên ném con dao lên thớt, lau mồ hôi trên trán, mặt trầm xuống, suy sút nói: “Hôm nay bản thảo của tôi lại bị trả về rồi!”

“Là biên tập nào sáng suốt như vậy trời!” Dương Thuần Miễn vừa nói xong, liền nhìn đến Ngư Nhu Miên cắn răng cắn lợi cầm con dao lên bằm tiếp, vội vàng sửa miệng: “Thật sự là sáng suốt đó! Nếu nhận bản thảo của cô, bằng hành văn của cô này, đăng lên không phải lập tức nổi tiếng sao? Còn không đoạt bát com của hần sao? Không được, vì bát com của hần, hần nhất định phải phong tòa văn về của cô!”

Ngư Nhu Miên tuy biết Dương Thuần Miễn là trái lương tâm an ủi cô, nhưng nghe xong trong lòng vẫn dễ chịu hơn. “Anh nói xem làm sao mà bản thảo của tôi không bị trả về nữa?”

“Cái này đơn giản! Lúc cô gửi bản thảo đi đừng kí tên ghi địa chỉ thì tốt rồi!” = _ =

Ngư Nhu Miên cầm con dao lại mạnh mẽ hùng hồn khí thế bằm tiếp, thậm chí còn có mấy miếng thịt văng trên mặt. Dương Thuần Miễn theo bản năng co rụt cổ lại, cẩn thận cẩn thận hỏi: “Nếu không tôi thay người bằm cho, cô xem cô mệt rồi kìa, đầu toàn mồ hôi!” Nói xong, Dương Thuần Miễn cẩn thận đi qua tiếp nhận con dao. Ngư Nhu Miên đi chuẩn bị bột.

Sau khi hòa hảo, hai người mỗi người một cái cây cán bột, một cái bao hãm. Mới đầu, Dương Thuần Miễn căn bản là không biết làm thế nào với cái cây này nhưng dưới sự chăm sóc của Ngư Nhu Miên, rất nhanh anh liền nắm giữ kỹ năng cán bột.

“Tôi xem cô tinh thần hôm nay tốt hơn nhiều, sốt dường như cũng không còn, lọ thuốc tôi đưa cô buổi sáng thật có tác dụng đó.” Dương Thuần Miễn vừa cuốn vừa cười nói, trong lòng lại nghĩ, TMD, lọ thuốc này tác dụng cũng rất mạnh rồi đó, ai lại xem xem con nhỏ này, không uống cũng đã đủ mạnh rồi, hiện tại càng trầm trọng thêm, còn chỗ cho tôi sống sao? Tôi muốn đập đất thành Phật đó! Lần sau chết cũng không thể đưa lọ thuốc này cho cô!

“Uh, ít nhiều cũng nhờ thuốc của anh, vì mở ra nắp lọ thuốc đó ra mà tôi gặp đến độ ra một thân mồ hôi, cuối cùng cũng nắp lọ thuốc cũng không mở ra. Bất quá cũng không phát sốt.” Ngư Nhu Miên mí mắt cũng không nâng, tiếp tục gói sủi cào.

= _ = Dương Thuần Miễn nghĩ rằng, xem cô bằm thịt cái thân đầy mồ hôi kia kìa, sốt có cao thì nó cũng chạy mất rồi!

Ngư Nhu Miên đột nhiên ngừng đầu nhìn về phía Dương Thuần Miễn, không tự tin hỏi: “Hoàng hoàng anh nói thử xem, tiểu thuyết tôi viết thật sự rất tệ sao? Có phải tôi không có khả năng viết tiểu thuyết không?” Ngư Nhu Miên vốn là mặt đã sưng bây giờ lại chu miệng nhăn nhó, làm cho Dương Thuần Miễn không khỏi không liên tưởng đến Trư bát giới trong truyện [Tây du kí]. Ngư Nhu Miên ư ờ ời tiếp tục nói: “Ngày đó anh mới xem có mấy phút cũng xem không được.”

“Cũng không phải khó coi, chỉ là không thích hợp để tôi xem thôi. Kỳ thật nếu cô ở trên mạng ở viết tiếp mà chú ý đến khẩu vị độc giả thì người ta sẽ coi nhiều hơn.”

“Làm sao mà trúng khẩu vị của độc giả? Ví dụ coi?” Ngư Nhu Miên nghiêm túc nhìn về phía Dương Thuần Miễn.

“Ví dụ hả! Để tôi nhớ coi! Có rồi, ngày hôm qua trên mạng nhìn thấy một tin. Trong một đoạn của tiểu thuyết có viết một câu làm người ta kinh sợ nè, viết vậy: Có một người đàn ông sinh ra một con ngư.” [ngư= trâu]

“Sau đó?” Ngư Nhu Miên truy vấn.

“Ngày hôm sau tôi lại đọc tiếp cuốn tiểu thuyết đó, ông ta viết vậy, thì ra nam trang đó là nữ cái nam trang, cô ta sinh ra một cậu bé mà tên của cậu bé đó kêu ngư ngư.”

= _ =|| “Xem ra trình độ viết văn của tôi còn chưa đủ đẳng cấp rồi. Anh nói xem có phải tôi không thích hợp viết tiểu thuyết khôi hài không, tôi viết một kết cục mà tôi đọc vào còn phải rơi lệ, thế mà độc giả đọc vào lại cảm thấy buồn cười.” Ngư Nhu Miên càng nói âm thanh càng thấp, đột nhiên hai mắt sáng quắc, hưng phấn nhìn về phía Dương Thuần Miễn, “Nếu không tôi viết truyện ma cũng được đó! Học tập phương pháp vừa rồi anh dạy tôi hấp dẫn độc giả.” Ánh mắt Ngư Nhu Miên mê ly nhìn về phía trước, cố ý làm một khuôn mặt u mê, cầm con dao trong tay giơ về phía trước, nói: “Vào một đêm khuya cách đây một tháng, Hoàng Thế Nhân vừa thu tiền trở về nhà, trên đường về nhà, đột nhiên cảm thấy gió lạnh phát phơ, không khỏi kéo chặt cổ áo, lúc này.....” Mặt heo của Ngư Nhu Miên đột nhiên quay qua nhìn Dương Thuần Miễn, dọa Dương Thuần Miễn hoảng hồn nhảy về sau mấy bước. Dương Thuần Miễn thầm nghĩ cái dạng này cần chi mà kể chuyện quỷ, không kể cũng đủ dọa người rồi! Chỉ nghe Ngư Nhu Miên tiếp tục nói: “Một người phụ nữ mặc áo trắng đột nhiên xuất hiện ở trước mặt Hoàng Thế Nhân, Hoàng Thế Nhân tập trung nhìn vào, người phụ nữ này thế nhưng không

có đầu!”

Dương Thuần Miễn thấy Nguru Nhu Miên dừng lại, vội vàng nịnh hót nói: “Không sai! Không sai!”

Nguru Nhu Miên ngọt ngào cười, rung đùi đắc ý tiếp tục gói sủi cảo trong tay, vừa gói vừa nói: “Để kì sau tôi viết, viết như vậy ‘Hoàng Thế Nhân tập trung nhìn vào, người phụ nữ này thế nhưng không có đầu..... Rồi! ‘Con ma’ áo trắng nhìn Hoàng Thế Nhân nhe hàm răng trắng toét cười, nói: ‘Đầu sáng chói, mái tóc tung bay!’”

=_=_|||

Dương Thuần Miễn thấy dùng Nguru Nhu Miên ánh mắt trung cầu ý kiến nhìn mình, nuốt nuốt nước miếng, nói: “Cá nhân tôi cảm thấy cô vẫn đừng thay đổi phong cách, tiếp tục phong cách khôi hài này thấy có tiền đồ hơn!”

Thấy Nguru Nhu Miên bết bết miệng, Dương Thuần Miễn vội vàng tiếp tục hỏi: “Vì sao cô lại viết tiểu thuyết trên mạng vậy?”

“Có một ngày bỗng nhiên tôi phát sốt, sốt cháy cả một buổi tối, trải qua một đêm kinh khủng cùng ma bệnh đấu tranh quyết liệt, buổi sáng rốt cục tôi cũng hết sốt, vì thế tôi liền bắt đầu viết tiểu thuyết.” Nguru Nhu Miên thần nhiên nói.

“Chẳng lẽ là cảm thấy cuộc sống mỏng manh cho nên tranh thủ lúc mình còn sống mà viết hả?”

Nguru Nhu Miên lắc lắc đầu, nói: “Không phải!”

“Đó là vì.....?”

Nguru Nhu Miên cầm cái hủ cảo trong tay buông xuống nồi nước sôi, không vội không chậm, nói: “Đầu bị cháy hổng !”

=_=_|||

“Cô viết vẫn như vậy có người xem mới là lạ!” Dương Thuần Miễn lắc đầu bất lực.

“Có, tôi còn có mấy fan nữa mà!” Nguru Nhu Miên phản bác nói.

.....

“Sắc nữ, một mâm dưa chua đủ chưa?”

“Hoàng hoàng, tôi băm anh nhồi há cảo bây giờ!!!”

Gói cho tới khi nào xong thôi, Nguru Nhu Miên thấy thịt sắp hết rồi nhưng da bì thì còn nhiều lắm, vì thế quyết định gói vài cái hộp tử. Dương Thuần Miễn là người miền nam, không biết hộp tử là cái gì. Nguru Nhu Miên liền biểu diễn cho anh xem. Lấy một ít thịt đặt vào trong da bì, sau đó lại dùng một cái da bì khác đặt trên, ở bốn phía bóp lại, cuối cùng đập bẹp thành một cái hộp tử hình tròn. Dương Thuần Miễn thấy Nguru Nhu Miên làm mẫu xong rồi, cũng nhìn không được cầm lấy một cái da bì bắt chước làm theo, khi đến lúc bóp cho hai miếng da bì lại với nhau thì làm không được, Nguru Nhu Miên nhìn không được cầm tay dạy anh, miệng còn thì thầm: “Anh bóp như vậy không chặt, lúc bỏ vào nồi nó bung ra hết !” Dương Thuần Miễn nhìn Nguru Nhu Miên trước mắt, trong lòng dường như có một con sâu con đi qua, ngứa ngứa, nhột nhột, vốn đang chuyên chú nhìn Nguru Nhu Miên, thấy Nguru Nhu Miên ngứa đầu nhìn anh, anh cuống quýt đem tầm mắt dời tới hộp tử trên tay.

Nguru Nhu Miên nói lúc bỏ vào nồi nhất định phải bỏ số chẵn nếu không sẽ là điềm xấu, vì thế bọn họ gói tổng cộng bốn hộp tử.

Cơm chiều, một người hai cái hộp tử, hai người không có khắc khẩu mà hòa hợp ăn cùng nhau. Dương Thuần Miễn ăn rất nhiều sủi cảo, nhưng cuối cùng vẫn là cảm thấy hai cái hộp tử kia ngon nhất, mà Nguru Nhu Miên tuy rằng ăn rất chậm, nhưng hộp tử một cái cô cũng không ăn.

Có khi quan hệ của con người giống như cái hộp tử kia, lúc ban đầu là vì thịt ít mà da nhiều mới bắt đầu dĩ chấp nhận mà làm, nhưng khi hai miếng da bì bọc lấy chút thịt ít ỏi kia giống như câu mà chúng ta thường ‘Hưởng một mình không bằng chia xẻ’, mà chính bởi vì chia xẻ mà ban đầu hai người không có quan hệ lại đi đến cùng nhau, dần dần sinh ra một loại cảm tình tuyệt không thể tả.

Bạn đang đọc truyện *Mì Thịt Bò+ Mì Dương Xuân*=? được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Mì thịt bò+ mì Dương Xuân= cá

Buổi tối, Dương Thuần Miễn ở trong phòng viết blog, không ngờ Nguru Nhu Miên cửa cũng không thèm gõ, vẻ mặt hưng phấn đột nhiên xông tới, kích

động nói:“Có nhà biên tập muốn xuất bản tiểu thuyết của tôi!”

“Là thật sao?! Thật tốt quá!” Dương Thuần Miên cũng giả bộ vui cùng, bắt quá trong lòng lại nghĩ, tiểu thuyết một nữ bảy nam của cô đã xuất bản rồi sao hả trời? Tin tức này quả thực so còn làm anh lo lắng hơn cả tin thị trường chứng khoán Trung Quốc xuống điểm!

= _ =

Ngưu Nhu Miên thấy Dương Thuần Miên biểu tình cứng ngắc, hình như đều không phải thiệt tình vui vẻ vì cô, tiến lên hai bước, vô tình nhìn thấy blog của Dương Thuần Miên trên máy tính. Dương Thuần Miên cuống quýt tắt blog đi. Ngưu Nhu Miên cười hắc hắc, nói:“Gần mực thì đen, gần đèn thì sáng, hoàng hoàng mà tác giả nuôi cũng viết nhật ký!”

Sắc mặt Dương Thuần Miên trầm xuống, Ngưu Nhu Miên không muốn phá hư tâm tình của mình, vội vàng thức thời hỏi:“Viết cái gì vậy? Có thể nói một chút không?”

Dương Thuần Miên do dự một chút, nói:“Viết cảm tình của tôi với thanh mai trúc mã.”

Không biết vì sao Ngưu Nhu Miên nghe xong trong lòng có chút không vui, nhưng vẫn tiếp tục hỏi:“Vậy bây giờ hai người thế nào?”

“Cô ấy cự tuyệt tôi !” Dương Thuần Miên cô đơn nói.

Ngưu Nhu Miên âm thầm mắng một câu xứng đáng, ở mặt ngoài lại oán giận nói:“Cô gái này thật là..... không đúng à!” Thấy Dương Thuần Miên có hơi dịu đi, cô lại tiếp tục nói:“Cũng không biết cô ấy lớn lên bị hông chỗ nào mà bị anh thích!”

= _ = Dương Thuần Miên nghĩ cũng biết con nhỏ quỷ nữ này sẽ không bao giờ an ủi anh!

Ngưu Nhu Miên không ngừng tiếp tục nói:“Con gái giống như tôi đây mới là cực phẩm trong cực phẩm![Dương Thuần Miên thầm nghĩ: Ai đụng tới cô sẽ tới thế giới cực nhọc thì có!] Anh phải nâng cao phẩm vị của mình lên![Tôi có phẩm vị cho nên mới không sa đọa đến mức theo đuổi cô đó!] Lần sau tìm người mới nhất định phải cảnh giác cao độ, đối chiếu với tiêu chuẩn của tôi nè![Ủ, nhất định! Bắt cô đối chiếu, nếu mà có một chút giống cô thì tôi sẽ sống chết không cần!] xem đáng người hoàn mỹ của tôi này!” Dương Thuần Miên rốt cục nghe không nổi nữa, lên mạng tìm một tấm hình mỹ nữ gọi cảm xinh đẹp nước ngoài, khiêu khích nói:“Cô đem tấm hình này so với cô coi?” Ngưu Nhu Miên ho khan một tiếng, nói:“So với ngực.....” Cúi đầu nhìn thoáng qua, quyết định bỏ qua cái này,“So với eo.....” Lấy tay ước lượng, nhìn nhìn lại ảnh chụp, quyết định xem xuống chút nữa, nghiêng đầu xoay thân nhìn nhìn cái mông, rốt cục nóng nảy!“Vì sao tôi phải so với cô ấy chứ?!”

“Vậy cô tìm cái gì để so! Búp bê Barbie?” Dương Thuần Miên thấy mình lần đầu tiên cái lộn chiếm ưu thế, TMD, cảm giác thực thích, vì thế thừa dịp truy kích!

“Búp bê Barbie? Đó là búp bê à, nếu Barbie là con người, thân hình nó là 39-23-33, anh tìm được đứa con gái nào như vậy à?”

“Biết đâu nằm mơ thì sao?”

“Anh không biết đâu, trong mộng nó có dáng người ma quỷ, nó có sáu ngón chân.”

“Nếu cô có dáng người kia, mười sáu móng chân cũng có một đám con trai theo đuổi.” Dương Thuần Miên đột nhiên thích xem bộ dáng cà lăm Ngưu Nhu Miên.

Ngưu Nhu Miên lúc này đã tức giận đến nói không ra lời, chỉ vào Dương Thuần Miên nói:“Anh ~ anh ~” Dương Thuần Miên cười nói:“Baby Einstein!”

“Tốt ~ tôi vừa uống thuốc, đầu có chút mơ màng, bắt quá anh chờ coi, ngày mai có cái gì chờ anh!” Nói xong, Ngưu Nhu Miên thờ phỉ phỉ đi ra ngoài.

Ngưu Nhu Miên bị tức đến mức đầu đau, nhớ lời bác sĩ dặn, nếu đau đầu ra khỏi phòng dạo một chút, mặc xong quần áo đơn giản liền đi xuống lầu hóng gió. Dương Thuần Miên mắt nhìn Ngưu Nhu Miên vừa ra ngoài cửa, anh cũng ra ngoài phòng khách ngồi trên sofa, nghĩ rằng, con nhỏ này hẳn sẽ không giờ trò cũ chứ?! (Sun: giả bộ mang thai ah ... >.

Ngưu Nhu Miên ở dưới lầu đi thông thả rồi đi thông thả, đi qua đi lại vừa lúc đụng tới hàng xóm đại ca về nhà. Hàng xóm đại ca gặp Ngưu Nhu Miên liền thân thiết hỏi:“Không có việc gì chứ?! Muốn vào nhà của tôi ngồi một chút không?”

“Chờ hết giận, tôi sẽ trở về. Đại ca, tôi không sao, anh trở về đi.” Nói xong, Ngưu Nhu Miên tiếp tục đi bộ. Cô ngàn vạn lần cũng không nghĩ tới, hàng xóm đại ca vì lời không chủ ngữ “chờ hết giận” của cô càng thêm hiểu lầm Dương Thuần Miên. Hàng xóm đại ca sắc mặt âm trầm vào nhà.

Ngày hôm sau, Dương Thuần Miên mới ngủ dậy liền cảm thấy lo sợ bất an, nghĩ tới ngày hôm qua Ngưu Nhu Miên bị chọc tức quá, anh coi tình tình cô tuyệt đối sẽ không chịu bỏ qua, cho nên tắm rửa xong liền chuẩn nhanh ra khỏi nhà.

Ngưu Nhu Miên đang tích cực chuẩn bị bản thảo để xuất bản, đến giữa trưa đói bụng quá nên đi ra ngoài kiếm cái gì ăn, tự nhiên nhớ tới hôm qua bị Dương Thuần Miên chọc tức muốn xỉ khói, vì thế cầm điện thoại sửa lời nhắn lại:“Nhĩ hảo, hiện tại không ai ở nhà, điện thoại của hoàng hoàng cũng không có ở đây. Muốn tìm tôi có thể gọi qua số 136XXXXX, tìm hoàng hoàng, xin nghe lời nhắn của hoàng hoàng.[ghi âm tiếng chó tru 15 giây]. Nếu ngài nghe mà không hiểu Hoàng hoàng nói gì, mời học tập xong tiếng nói của chó rồi gọi lại đây, cảm ơn.” Ngưu Nhu Miên sửa xong lời nhắn liền đi ra ngoài mua đồ ăn.

Dương Thuận Miễn ở công ty nghĩ tới Nguru Nhu Miên, con nhỏ này là người tiểu nhân, mà kẻ tiểu nhân thì có thủ tất báo, cảm thấy đêm nay đi ra ngoài ăn có vẻ an toàn thế nên gọi điện thoại trở về, vừa vặn Nguru Nhu Miên đi ra ngoài, vì thế anh liền nghe được lời nhắn điện thoại kia. Dương Thuận Miễn nghe xong quyết định chiều nay trở về ăn cơm, dù sao cô cũng báo thù xong rồi, anh lại thanh toán một tháng cơm phí cùng tiền công, vì cái gì không tranh thủ chứ?

Dương Thuận Miễn đứng giờ cơm trở về, Nguru Nhu Miên thấy anh trở về, miễn cưỡng nói:“Tôi nghĩ hôm nay anh không về ăn cơm, cho nên không có chuẩn bị đặc biệt gì, ăn đồ chế biến sẵn đi. Đợi tôi một chút.”

Dương Thuận Miễn gạt đầu đi vào phòng thay quần. Tới lúc đi ra thấy Nguru Nhu Miên đang bụng hai cái khay nhỏ đặt trên bàn, mùi thơm bốn phía.

Một hồi, ăn cơm, Nguru Nhu Miên đưa cho Dương Thuận Miễn cái khay có thịt, còn mình thì tiếp tục ăn cháo.

Dương Thuận Miễn ném thử một ngum, cảm thấy hương vị không tồi nên vừa lòng tươi cười, ăn từng ngum từng ngum. Nguru Nhu Miên nhúm mi, hỏi:“Hoàng hoàng, ăn ngon không?”

“Ừ, không tồi!”

“Tôi biết anh nhất định thích.” Nguru Nhu Miên giả hoạt cười, Dương Thuận Miễn lập tức có loại dự cảm xấu.

“Đây là cái gì?”

Nguru Nhu Miên chậm rãi phun ra bốn chữ:“Đồ ăn của chó!”

=_||| biết ngay con nhỏ này sẽ không dễ dàng buông tha anh mà.

Dương Thuận Miễn vội vàng chạy đến WC phun ra, Nguru Nhu Miên xấu xa đi theo, nói:“Lúc trước tôi đi Đức, thầy giáo nói thức ăn chó của Đức ngon lắm, còn kêu chúng tôi ném thử nữa, nhưng ở Trung Quốc thì tôi không biết làm sao. Bất quá nhìn bộ dáng vừa rồi của anh chắc là không tồi đâu. Người ta là cố ý mua cho anh thức ăn chó sẵn đó, anh vậy mà ói ra, thật là.....!”

Dương Thuận Miễn vừa đánh răng vừa giận trừng mắt nhìn Nguru Nhu Miên, sau cầm lấy áo khoác quyết định đi “Duyên đôi diện” ăn mì thịt bò, trước khi ra khỏi cửa còn trông thấy vẻ mặt đắc ý của Nguru Nhu Miên.

Dương Thuận Miễn đi rồi, Nguru Nhu Miên cũng ném thử một ngum trong cái nồi kia, nhấp nhấp thử, nói:“Hương vị cũng không tệ lắm!”

Dương Thuận Miễn ở “Duyên đôi diện” ăn mì xong, lại cảm thấy đến tối về vẫn tốt hơn, vì thế ở ngoài chung cư đi dạo một trận, mãi đến đêm khuya mới về. Vừa đi vào chung cư, đột nhiên cảm thấy sau lưng tê rần, có người ở dùng gậy đánh anh a, anh vội vàng lấy tay chặn lại, thấy xương cốt cánh tay đau muốn chảy nước mắt.. Dương Thuận Miễn quay đầu lại muốn nhìn mặt đối phương, ai ngờ vừa quay qua đón ngay cây gậy đập vào đầu, máu chảy đầy mặt. Đối phương thấy anh đổ máu, cuống quýt đào tẩu. Dương Thuận Miễn dùng tay còn lại đỡ lấy cái trán đầy máu đi về căn hộ. Vô lực gõ vài cái lên cửa, chậm chạp không thấy Nguru Nhu Miên đến mở cửa, vì thế lấy tay sờ soạng tìm cái chìa khóa.

Đúng lúc này, cửa mở. Nguru Nhu Miên thấy một người đàn ông mặt đầy máu, hét lên một tiếng, không chút suy nghĩ, lấy cái giá áo trong tay đập vào đầu Dương Thuận Miễn. Dương Thuận Miễn lập tức cảm thấy trên đầu đau quá, nghĩ thầm, con nhỏ này xuống tay còn ‘độc’ hơn người vừa nãy. Khóc thét một tiếng, nói:“Là tôi!” Nguru Nhu Miên thế này mới thấy rõ Dương Thuận Miễn, vội vàng túm anh vào phòng, Nguru Nhu Miên tìm mấy miếng băng gạc nhưng vết thương trên đầu Dương Thuận Miễn quá lớn, dùng băng gạc căn bản là không được, vì thế Nguru Nhu Miên linh động lấy băng vệ sinh cầm máu cho Dương Thuận Miễn, sau đó đỡ Dương Thuận Miễn xuống lầu gọi xe.

Nguru Nhu Miên đỡ Dương Thuận Miễn lên taxi, lo lắng nói với tài xế:“Đại ca, chúng tôi đi bệnh viện gần nhất.” Tài xế sừng sờ nhìn miếng băng vệ sinh trên đầu Dương Thuận Miễn, nửa ngày không dám phản ứng. Nguru Nhu Miên lập tức hét lớn:“Chưa thấy qua đàn ông xài băng vệ sinh à?!”

“Vâng, lần đầu tiên gặp!” Nói xong, tài xế lái xe đi.

Dương Thuận Miễn sắc mặt đen thui, muốn lấy miếng băng vệ sinh ra, nhưng một tay loay hoay cả nửa ngày cũng không xong, Nguru Nhu Miên lại lấy ra một miếng băng vệ sinh khác dùng sức ấn vào trán Dương Thuận Miễn, tiếp tục cầm máu cho anh, vừa ấn vừa nói:“Tôi biết anh để ý người khác nhìn anh, cho nên cố ý mang thêm mấy cái băng khác để thay cho anh này.”

=_||| Dương Thuận Miễn nhìn miếng băng vệ sinh dính đầy máu trên tay, ngẩn người.

“Cho tôi đi xuống!” Rốt cục Dương Thuận Miễn nóng nảy, Nguru Nhu Miên kiên nhẫn khuyên anh:“Làm sao mà đi xuống được? Đang trên đường cao tốc đó?” Lập tức thấy tài xế ở phía trước lắc đầu nhanh liệt. “Đến bệnh viện tôi liền bắt anh ném xuống.” Nguru Nhu Miên hết sức lo lắng, gắt gao đè lại miếng vết thương của Dương Thuận Miễn, tay hơi run run. Thấy vẻ mặt Dương Thuận Miễn tức giận, còn nói thêm:“Được rồi, anh chịu đựng một chút đi! Mà anh phải cảm thấy may mắn à!”

“Vì sao tôi phải cảm thấy may mắn?” Dương Thuận Miễn trong lòng thầm nghĩ, ngày hôm qua mới chộc con nhỏ này một chút, hôm nay đã bị báo ứng nhanh như vậy? Chẳng lẽ tôi thật sự thiếu nợ cô mấy trăm năm nay sao? Một chút không thể ngỗ nghịch cô?

“May mắn tôi còn không có em bé, nếu không tôi sẽ dùng miếng tã của nó để cầm máu cho anh!”

>_

Lái xe cười ha ha báo hại xe chạy như điên, Nguru Nhu Miên không vui nói với tài xế: “Đại ca, chúng tôi là chạy tới bệnh viện, không phải vội vàng đi đâu thái!”

Đến bệnh viện, bác sĩ lập tức tiếp nhận Dương Thuần Miễn, đem Dương Thuần Miễn nâng đến một cái xe đẩy. Nguru Nhu Miên đi theo xe đẩy hai bước, an ủi Dương Thuần Miễn, nói: “Lão hoàng, anh sẽ không có việc gì, người ngốc không dễ dàng chết như vậy!” Nói xong, đôi mắt Nguru Nhu Miên liền đỏ.

Bác sĩ thấy thế, an ủi Nguru Nhu Miên: “Cô cầm máu cho anh ta tốt lắm, không cần lo lắng, tính mạng Hoàng tiên sinh không có nguy hiểm gì đâu.”

=_= Dương Thuần Miễn vừa nghe, mới nhớ tới miếng băng vệ sinh còn nằm trên tay mình, vội vàng kêu Nguru Nhu Miên lấy ra, nghĩ đến ngay cả bác sĩ cũng nghĩ anh họ Hoàng, vô lực nói với bác sĩ: “Bác sĩ ngài mau chữa trị cho tôi đi, nếu để vậy hoài, tôi nay tôi không cần đi ngoại khoa mà phải chuyển qua khoa bệnh tâm thần mất!”

Cái trán Dương Thuần Miễn khâu tổng cộng bốn mũi, cánh tay phải bị gãy xương nhỏ, bác sĩ băng bó trên đầu, nói cố gắng hết sức không nên cử động, ba ngày sau có thể tháo băng. Lần này đến phiên Nguru Nhu Miên canh giữ bên giường bệnh Dương Thuần Miễn một buổi tối.

Một đôi vợ chồng già đi ngang qua giường bệnh bọn họ, nhìn đến hai người, thầm nghĩ, bây giờ thanh niên cũng thật khó lường, nhớ ngày đó mình cùng bạn già cãi nhau, cũng chỉ đập tay đập chân xuống bàn xuống giường hai ba cái, nhiều nhất thì chỉ chửi nhau vài cái liền xong rồi, ngay cả bát chúng tôi cũng không dám đập, đừng nói tới đánh nhau. Nhìn đôi vợ chồng son kia coi, mặt nữ bị nam đánh cho thành đầu heo, nam bị nữ đánh vỡ đầu, cánh tay bị gãy, haizzz...! Tuổi trẻ bây giờ thật là biết hơn người xưa! Hai vợ chồng trong lòng đều tự cảm khái, nắm tay mà đi.

Một hồi, lại một đôi vợ chồng trung niên đi ngang qua, trong lòng thầm nghĩ, U.....! So với đôi này, nhà chúng tôi coi như là náo loạn nhỏ mà thôi, nhìn xem tình hình người ta chiến đấu kịch liệt ghê chưa?! Tại hạ tự thấy kém cỏi, bội phục bội phục! Nam nghĩ rằng, xem mặt nữ sưng vù, nếu không phải mấy chục cái tát chí sọ cũng chưa tới hiệu quả này, TMD, người đàn ông này xuống tay cũng thực ‘độc’! Nữ nghĩ rằng, xem đầu với tay của nam kia, nếu không phải đánh nhau kịch liệt chắc cũng không có khả năng thâm như vậy đâu! Hậu quả của chiến tranh thế giới thứ hai chắc cũng như vậy thôi! Hai vợ chồng đồng thời nhìn đối phương một cái, lập tức nắm chặt tay nhau.

Buổi sáng, Nguru Nhu Miên cùng Dương Thuần Miễn hai người về tới nhà. Nguru Nhu Miên giúp Dương Thuần Miễn cởi áo khoác, sau đó dìu anh nằm trên giường. Nguru Nhu Miên nấu cho Dương Thuần Miễn một bát cháo đậu đỏ, ăn xong cho anh ta uống thuốc rồi ngủ.

Nguru Nhu Miên thấy trong nhà cũng không còn gì bồi bổ thân thể cho Dương Thuần Miễn, vì thế đi xuống lầu mua đồ ăn, vừa vận dụng tới hàng xóm đại ca vô cùng lo lắng đứng ở cửa, dường như đang đợi ai đó. Hàng xóm đại ca nhìn thấy Nguru Nhu Miên, lập tức hỏi: “Thân thể anh ta thế nào?”

“Không sao, chỉ là khâu bốn mũi mà thôi.” Nguru Nhu Miên trả lời xong đột nhiên ý thức có cái gì đó không đúng. Anh ta làm thế nào biết được Dương Thuần Miễn bị thương? Chẳng lẽ.....? Có khi nào lúc trước mình vô tâm vui đùa lại làm hại Dương Thuần Miễn. Nguru Nhu Miên nghĩ rằng phải nhanh chóng chấm dứt hiểu lầm này, vì thế Nguru Nhu Miên bày ra bộ mặt khốc tang, ai oán nói với hàng xóm đại ca: “Đại ca ơi, trải qua lần này anh ta bị thương, tôi đã nhìn ra, đôi này tôi không thể nào cách xa anh ta được, nếu anh ta có mệnh hệ gì, tôi cũng không muốn sống nữa!” Lập tức còn lau nước mắt cá sấu, thấy hàng xóm đại ca có chút áy náy, Nguru Nhu Miên tiếp tục nói: “Bất quá, trải qua lần này, anh ta cũng hiểu được, nói là về sau nhất định đối tốt với tôi, sẽ không khi dễ tôi nữa.” Hàng xóm đại ca gật gật đầu, lập tức an ủi Nguru Nhu Miên vài câu liền rời đi.

Hàng xóm đại ca đi rồi, Nguru Nhu Miên nghĩ thầm lần này Dương Thuần Miễn bị thương tất cả đều là một tay cô tạo thành, trong lòng càng thêm áy náy. Mua đồ ăn xong vội vàng chạy về nhà trọ. Sau khi nấu xong bát canh ‘Ngao thượng bài cốt’ liền lặng lẽ vào phòng Dương Thuần Miễn, canh giữ ở bên giường anh.

Nhìn vết thương trên trán cùng với cánh tay mang băng gạc của Dương Thuần Miễn, trong lòng Nguru Nhu Miên cũng không vui gì. Ngồi không một hồi, Dương Thuần Miễn liền tỉnh, nói là đau ngủ không được. Lúc này, canh ‘bài cốt’ đã nấu xong rồi, Nguru Nhu Miên bưng đến một chén, cẩn thận đút cho Dương Thuần Miễn ăn. Tuy rằng Dương Thuần Miễn cảm thấy Nguru Nhu Miên đút anh cũng hơi là lạ nhưng cũng xem là hưởng thụ đi. Từ đầu đến cuối, Nguru Nhu Miên cũng chưa nói thêm câu nào châm chọc Dương Thuần Miễn, vẫn là hỏi han ân cần, cái này ngược lại làm cho Dương Thuần Miễn cảm thấy run sợ à. Thầm nghĩ, chẳng lẽ mình bệnh mà làm con nhỏ này đổi tính ư? Hay là bình tĩnh trước khi bão tố?

“Rất đau ha? May mắn người không có việc gì.” Nguru Nhu Miên yếu ớt nói.

Dương Thuần Miễn thấy Nguru Nhu Miên nói chuyện đứng đắn như vậy, ngược lại không biết trả lời thế nào, không tự nhiên, nói: “Bác sĩ cũng nói không phải vết thương lớn, nghỉ ngơi mấy ngày thì tốt rồi.” Thấy Nguru Nhu Miên vẫn là khuôn mặt u sầu, vì thế đùa giỡn nói: “Như thế nào, đau lòng hả? Đừng có trưng ra khuôn mặt đau khổ đó nữa, nếu không người khác nhìn vào còn tưởng rằng cô là hoàng thái thái!”

Nguru Nhu Miên vừa nghe bản tính liền phát tác, tinh thần lập tức dâng cao gấp trăm lần, nói: “Tôi là sợ Hiệp hội động vật bảo hộ tố cáo tôi ngược đãi súc vật! Nói tôi đánh gãy chân chó của anh, đập vỡ đầu chó của anh.[Nguru Nhu Miên thầm nghĩ, Dương Thuần Miễn anh là Hao Thiên Khuyển chuyển thể sao?] hơn nữa, anh như vậy, làm tôi biết tra tấn ai đây?” Nguru Nhu Miên ngấm lại mình hiện tại thành dạng đầu heo, lại nhìn nhìn cái đầu băng bó của Dương Thuần Miễn, vội vàng lấy di động ra, ngồi kế bên người Dương Thuần Miễn, nghiêng đầu qua chụp ảnh chung. Chụp xong, cười hi hi nói với Dương Thuần Miễn: “Đầu heo đầu chó chụp ảnh chung lưu niệm.” Dương Thuần Miễn bất đắc dĩ lắc lắc đầu.

[Hao Thiên Khuyển là con chó của Nhị lang thần Dương Tiễn.]

Buổi chiều, Nguru Nhu Miên cùng Dương Thuần Miễn hai đứa bệnh nhân ngủ thẳng cẳng đến tối. Buổi tối Dương Thuần Miễn đi ra phòng khách xem TV, Nguru Nhu Miên cũng từ trong phòng đi ra, ngồi kế bên người anh, nói: “Ban biên tập nói vì nguyên nhân thời gian, sách phải làm tranh minh họa mới được!”

“Minh họa cái gì?” Dương Thuần Miến không hiểu.

“Thì minh họa bản đồ trong tiểu thuyết của tôi á.”

“Cô tưởng sách của cô là sách giáo khoa địa lý hả? Còn muốn làm minh họa cái gì. Cũng tốt, cô vẽ cho bọn họ một cái bản đồ thế giới đi, sau đó vẽ bảy châu lục, mỗi châu vẽ một nữ nam vào.”

“Tâm tình tôi vốn không tốt á, anh còn họa vô đơn chí. Cần thận ngày mai tôi lấy xương anh hầm canh ‘bài cốt’ bây giờ!” Ngưu Nhu Miến thấy Dương Thuần Miến lập tức thỏa hiệp, còn nói thêm: “Biên tập nói còn tùy sách tặng đồ, anh nói nên tặng cái gì thì tốt đây?”

“Cái này á! Mùa đông đến, quá lạnh, tặng miếng lót giày đi. Hơn nữa sách kia của cô phỏng chừng cũng chỉ có thể bán con gái trong trấn, tặng miếng lót giày là thích hợp nhất, người ta đỡ phải đi mua!” Dương Thuần Miến thấy Ngưu Nhu Miến đã muốn muốn hung thần ác sát nhào lại đây, nhanh chóng sửa miệng nói: “Kỳ thật, sách của cô ngay cả con gái thị trấn đều biết, có thể thấy được lực ảnh hưởng của cô lớn bao nhiêu rồi. Cô phải cao hứng mới đúng chứ?!”

“Làm sao hôm qua bị người ta đánh một cây mà hôm nay tự nhiên xuất hiện năng khiếu vậy? Miệng lợi hại hơn à! Còn biết được châm biếm nữa! Sớm biết tôi đã đánh trước hai cây!” Ngưu Nhu Miến liếc Dương Thuần Miến một cái.

“Chịu ảnh hưởng của cô! Hơn nữa, ai đánh tôi người đó rõ nhất!”

“Tôi trên người mấy vạn ưu điểm anh không học, vạn dặm mới tìm được một khuyết điểm mà anh lại học. Anh không cảm thấy khó chịu à, không phải theo đuổi chủ nghĩa hoàn mỹ sao, bây giờ vứt bỏ nó mà hấp thu các loại cận kề à, muốn làm rác rưởi sao?!” Dương Thuần Miến tức giận đến hiệp nết, Ngưu Nhu Miến lập tức ngừng nói, khẩn trương tiến lên hỏi: “Đau đầu?”

Dương Thuần Miến vốn cũng không phải đau đầu, vừa thấy liền biết thời tiết gập gập đầu. Ngưu Nhu Miến chạy nhanh rút cho Dương Thuần Miến một ly nước ấm, nhìn anh uống xong, thế này mới trở về phòng. Dương Thuần Miến trong lòng âm thầm đắc ý, anh đã tìm được phương pháp tạm thời chế trụ con nhỏ này rồi.

Buổi sáng hôm sau, Ngưu Nhu Miến nói với Dương Thuần Miến trong nhà không còn gì ăn cả, dù sao bác sĩ cũng dặn phải đi ra ngoài hít thở không khí mới mẻ, hai người liền lái xe đi siêu thị Carrefour.

Một đứa tiểu đội trưởng đầu heo, một đứa quân sư quạt mo, hai người đẩy xe đi trong siêu thị thập phần bất mắt. Ngưu Nhu Miến nghĩ Dương Thuần Miến vì cô mà bị thương, mua rất nhiều đồ ăn tính bồi thường, còn lời thề son sắt nói: “Buổi tối bộc lộ tài năng cho anh xem!” Nói xong, nghiêng đầu cười. Dương Thuần Miến giây đó lại hoảng hốt, cảm thấy này con nhỏ đầu heo cũng có lúc đáng yêu.

Đi đến quầy bán thịt đông lạnh, Ngưu Nhu Miến đột nhiên ý xấu nổi lên, với tay chụp một cái bảng giá thịt chó dán lên miếng băng gạc trên đầu Dương Thuần Miến, cười toe toét. Sau đó, lại chụp thêm một miếng băng giá thịt heo dán lên mặt mình, vừa lòng nhìn nhìn, lấy đi động ra, hai đứa đầu to lại chụp ảnh chung lần 2. Hai cái bảng giá ghi là cùng khối lượng. Quay điện thoại lại nhìn một cái, Ngưu Nhu Miến phát hiện cái đầu heo sưng vù của mình còn muốn nặng hơn đầu chó bị thương của Dương Thuần Miến mấy chục gram, tuy rằng nặng hơn một ít, nhưng giá thị trường thì thịt heo rẻ hơn thịt chó, cho nên tổng giá trị cách dĩ nhiên là quý hơn Dương Thuần Miến. Ngưu Nhu Miến cái này cũng không vui, chu cái miệng trư. Dương Thuần Miến vừa thấy, đắc ý nói: “Hắc hắc! Vẫn là đầu của tôi đáng giá, cô còn nói đáng người cô đẹp, cô xem xem, vóc dáng có 160cm thế mà đầu còn nặng hơn người 180 cm như tôi.”

“Trong óc anh tất cả đều là cây cỏ, trong óc tôi tất cả đều là bảo bối, anh có thể không nhẹ hơn tôi sao?”

Cây cỏ?!= “Còn nói mình đáng người đẹp, cô nhìn xem cái đầu to của cô bây giờ kia! Đi đường mà đi nhanh cũng đã mất trọng tâm, đầu đập xuống đất! Vẫn là mau lại đây vịn vào xe đẩy đi!” Nói xong, dùng cánh tay trái lạnh lạnh nhéo nhéo cái mặt đỏ đỏ phì phì của Ngưu Nhu Miến, sau đó đem tay cô kéo đến để trên xe đẩy.

Ngưu Nhu Miến tránh khỏi tay Dương Thuần Miến, vừa muốn mở miệng phản bác, lúc này một người phụ nữ trung niên cổ nhìn Dương Thuần Miến, có chút hoài nghi hỏi: “Thuần Miến?”

Dương Thuần Miến lập tức ngừng cười, nghiêm túc trả lời: “Dì! Dì cũng đến mua đồ?!”

“Đúng vậy! Lâu rồi cũng chưa đến nhà dì a. Mà đầu con là như thế nào vậy? Thiếu chút nữa dì nhận không ra!”

“Cái này à, ngày hôm qua không cẩn thận bị đập! Không có gì đáng ngại!”

“Vị tiểu thư này là?” Người phụ nữ trung niên nhìn về phía Ngưu Nhu Miến.

Ngưu Nhu Miến vừa định tự giới thiệu, đã thấy Dương Thuần Miến giành trước trả lời: “Cô ấy là y tá, phụ trách chăm sóc con mấy ngày nay.”

Ngưu Nhu Miến trộm nhìn nhìn Dương Thuần Miến một cái, nghĩ rằng, tôi có làm cái gì đâu mà anh nói xạo thế hả?! Bất quá thấy Dương Thuần Miến không ngừng nháy mắt với cô, cô lại không biết thân phận của vị phu nhân này, vì thế Ngưu Nhu Miến chưa nói: “Đúng vậy, tôi là y tá của anh ta.” Thấy Dương Thuần Miến vừa lòng nhìn cô cười cười, cô lại tiếp tục nói: “Nhưng bệnh nhân này tính tình thật sự không tốt, dì xem anh ta đem mặt tôi đánh thế này này. Ngày mai tôi liền từ chức nặc kệ anh ta!” Nói xong, đem mặt mình qua cho phu nhân ấy xem, quả nhiên đắc ý nhìn Dương Thuần Miến mặt đen thui.

Phu nhân hàn huyền vài câu cùng Dương Thuần Miễn liền đi. Nhưng tâm tình Ngưu Nhu Miên lại đột nhiên biến thành xấu, cho đồ đặc ném vào xe cho hả giận, không để ý đến Dương Thuần Miễn. Không lâu, Dương Thuần Miễn rốt cục nặng nề mở miệng: “Bà ấy là mẹ của Dư Tư Giáng, thanh mai trúc mã tôi thích.”

“Hừ!” Ngưu Nhu Miên tức giận cầm mười hộp trứng cá muối ném vào trong xe, không nói lời nào. Mãi đến khi tính tiền, Dương Thuần Miễn đứng ở phía sau Ngưu Nhu Miên, nhìn chăm chăm vào Ngưu Nhu Miên, nhưng không biết nói cái gì với cô cho phải. Bởi vì Dương Thuần Miễn toàn chú ý đến Ngưu Nhu Miên nên anh đập lên chân người ngoại quốc phía sau mà không biết. Nay người ngoại quốc ghen nửa ngày, nửa ngày còn lại tìm ngôn ngữ, rốt cục tìm được vài từ dùng được, dùng tiếng Trung gượng gạo của mình nói với Dương Thuần Miễn: “Chân của anh, đặt trên chân của tôi, nhưng lại dùng sức! Tôi có chút đau, nhưng không sao, chân không có bị hư!”

Ngưu Nhu Miên cùng Dương Thuần Miễn đồng thời quay đầu, phì cười, không khí hai người trong lúc này có hơi dịu đi. Lúc bọn họ tính tiền, đột nhiên mấy tính tiền vang lớn, sau mới phát hiện hai người đã quên đem hai cái nhân kia dán lại trên hai hộp thịt. May mắn hiểu lầm rất nhanh được giải quyết. Dương Thuần Miễn thừa dịp Ngưu Nhu Miên không chú ý, đem hai cái nhân đó vụng trộm bỏ vào túi áo.

Sau đó, hai người đi hiệu thuốc. Vào hiệu thuốc, Ngưu Nhu Miên hỏi ông chủ: “Có thuốc làm cho người ta mất trí nhớ không?” Ông chủ sững sốt, lắc lắc đầu.

“Có thuốc cho chó bị bệnh uống không?” Ông chủ sững sờ.

“Vậy có bán xe lăn không?” Ngưu Nhu Miên lại hỏi.

Ông chủ lại lắc lắc đầu, trong lòng bắt đầu nói thầm, cô gái này điên rồi sao?

Dương Thuần Miễn nhìn không được, nói: “Cô mua xe lăn gì chứ?”

Ngưu Nhu Miên quay đầu lại, hung tợn nói: “Tôi đem chân chó của anh đánh gãy, cho anh ngồi có được hay không?”

Ông chủ hiệu thuốc thế này mới nhìn ra đầu mối, thì ra là tình nhân cãi nhau à, vì thế cười cười.

Dương Thuần Miễn thấy ông chủ hiệu thuốc cười, cũng có chút xấu hổ, nhanh chóng nói: “Tôi có hơi ho khan, mua thuốc ho đi.”

“Có thể ho khan cũng không tồi, hươu cao cổ muốn ho khan cũng không có cách ho khan đâu, không mua!” Ngưu Nhu Miên dỗi nói: “Ông chủ, mua bao cao su!”

“Cô mua cái đó làm gì?” Dương Thuần Miễn vừa nghe Ngưu Nhu Miên mua bao cao su trong lòng đột nhiên hốt hoảng.

“Ông chủ, ông nhìn thấy không, đầu óc anh ta bị hỏng rồi, bao cao su mà hỏi tôi mua làm gì?” Ngưu Nhu Miên nói với ông chủ, sau đó quay đầu nói với Dương Thuần Miễn: “Tôi thổi bong bóng được chưa, còn lại đặt trong ô tô của anh, lần sau ai ngồi xe anh đừng quên nói tôi mua đó!” Lập tức quay sang ông chủ, “Tôi muốn bao cao su màu sắc rực rỡ á!” Ông chủ không dám chậm trễ, nhanh chóng lấy cho Ngưu Nhu Miên.

Hai người về chung cư vừa vận dụng tới hàng xóm đại ca. [Tác giả: hàng xóm đại ca huynh cũng là manh lưu à, mỗi ngày đều rảnh rang ở bên ngoài dọa người ta.] Hàng xóm đại ca chào hỏi nói: “Đi siêu thị về à?!”

Dương Thuần Miễn gật gật đầu, Ngưu Nhu Miên tiếp lời nói: “Không phải! Vừa dắt chó đi dạo về!”

=_= Dương Thuần Miễn trong lòng nghĩ không phải chỉ nói cô là y tá thôi mà, có cần giận đến giờ không a. Phụ nữ thật phiền toái!

Trở lại nhà, Ngưu Nhu Miên đem đồ đặc gì đó chuẩn bị về phòng mình. Dương Thuần Miễn thấy Ngưu Nhu Miên vào phòng, gọi lại: “Cô không làm cơm chiều?”

“Trong tủ lạnh có đồ ăn chó đóng hộp đó, tự mình nấu đi! Nếu không còn có mười cái trứng cá muối mới mua, đủ anh ăn!” Ngưu Nhu Miên phiền chán nói.

“Nhưng cô vừa nói ở siêu thị, buổi tối bộc lộ tài năng cho tôi xem mà!” Dương Thuần Miễn chưa từ bỏ ý định.

Ngưu Nhu Miên cuộn cuộn xắn tay áo lên, “Thấy chưa? Bộc lộ xong rồi!” Nói xong, trở về phòng, ném lại Dương Thuần Miễn sợ run. =_=

Ngưu Nhu Miên trở về phòng, mới phát hiện mình vì sao phải giận thế chứ, vì Dương Thuần Miễn nói cô là y tá sao?! Chỉ một việc nhỏ như thế mà cũng làm mình khó chịu trong lòng như vậy? Lắc lắc đầu, không nghĩ, nhanh chóng viết tiểu thuyết của mình thôi.

Dương Thuần Miễn ừ ừ cạc cạc không hiểu gì hết, nhưng cũng không dám đi ghẹo Ngưu Nhu Miên. Vì thế chỉ phải đi tìm cái ăn, cẩn thận giấu lại kỳ thật đồ ăn chó hương vị cũng không tồi, bất quá quay đầu nhìn cánh cửa phòng đóng chặt của Ngưu Nhu Miên, quyết định vẫn đừng đi mạo hiểm chọc cô. Tùy tiện qua tủ lạnh lấy một hộp thịt ra ăn, nhưng một tay rất khó mở ra, Dương Thuần Miễn loay hoay cả nửa ngày còn không cẩn thận cắt đến ngón tay, muốn lau ngón tay này, nhưng tay kia thì cũng bị thương, bắt đắc dĩ chỉ phải cách đi gõ cửa phòng Ngưu Nhu Miên.

Ngưu Nhu Miên vừa mở cửa là thấy ngay cái tay đầy máu của Dương Thuần Miễn. Dương Thuần Miễn cúi mặt, đem cái tay bị gãy lắc lắc trước mặt Ngưu Nhu Miên. Ngưu Nhu Miên chau mày, oán giận nói: “Anh bị nghiền tự mình hại mình à!” Lập tức kéo Dương Thuần Miễn ngồi vào sofa phòng

khách, vừa xử lý miệng vết thương, miệng còn thăm oán: “Y tá? Anh có trả tôi tiền công à? Chăm sóc cái người tàn chân tật cộng thêm có cái đầu lưà ngốc nữa, trách nhiệm đó người bình thường có thể đảm nhiệm được không?” Ngu Nhu Miên nói xong, hưng hăng lấy tay gõ một chút lên cái trán bị thương của Dương Thuần Miển, quả nhiên báo hại Dương Thuần Miển đau đớn muốn khóc lên. Dương Thuần Miển thấy Ngu Nhu Miên cũng không còn tức giận nữa, trong lòng cũng đột nhiên cảm thấy thoải mái, cười nhìn Ngu Nhu Miên, thấy cô ngẩng đầu lại nhanh cúi mặt xuống dưới, đau khổ nói: “Cô muốn trả lương bao nhiêu?”

“Phải trả cả chi phí chăm sóc điều dưỡng nữa.” Ngu Nhu Miên nghĩ đến Dương Thuần Miển cũng bởi vì mình mà bị thương, cô chăm sóc anh cũng là hợp lý, “Dù sao sách tôi cũng sắp ra rồi! Nói sau, qua vài ngày rảnh tôi khỏi, tôi phải đi tìm công tác. Nhìn cái bộ dạng anh kia: “Cô muốn trả lương bao nhiêu?”” Ngu Nhu Miên oai miệng học cái điệu bộ đau khổ vừa rồi của Dương Thuần Miển, sau đó tiếp tục nói: “Quả nhiên là sắc mặt của lão hoàng, đau lòng thì anh đi chết đi!” Thấy khuôn mặt Dương Thuần Miển sáng lên, Ngu Nhu Miên nhớ lại nói cô là y tá à? Có thù không báo đầu phải quân tử, vì thế liền nói, “Bất quá, anh phải bồi thường à nha, tôi chưa cho phép mà một mình nói dối, nói tôi là y tá của anh, phí tổn thất tinh thần này là 1000!”

“1000? Nếu tính như vậy thì phí tổn thất tinh thần mà cô báo hại tôi còn không hơn mười vạn mới là lạ đó!”

“Cái đó không giống nhau à! Hai chúng ta chỉ là giúp đỡ lẫn nhau thôi, mà bây giờ anh đã tổn hại danh tiếng của tôi trước mặt người thứ ba, đó là mẹ của trướng cá muối à, cho nên cần bồi thường! Hơn nữa, phí tinh thần tổn thất của tôi bằng có mười cái chân heo hầm à, anh còn muốn thế nào nữa?! Hơn nữa vì bị anh chọc tức, tôi viết bao nhiêu bản thảo điều bị vứt hết, anh biết không? Tiền nhuận bút của tôi là trả thù lao theo số từ tôi viết. Mặt khác, vạn nhất linh cảm của tôi bị anh chọc tức báo hại không còn, sách không hoàn thành được, tiền phí vi phạm hợp đồng anh thay tôi trả sao? Còn có.....”

“Đừng nói nữa, tôi bồi thường được rồi chưa?!” Dương Thuần Miển cũng không muốn bị 1000 tệ này làm oanh tạc. Cổ Long đại ca ơi, huynh có thể hiểu nỗi thống khổ của đệ không? Xin huynh sắp xếp lại bảng xếp hạng bình khí một lần nữa, được không? Cho con nhỏ này thời gian, phòng chừng có thể xả ra 100 trật tự tồn tại, lúc trước vì sao mà anh xa thải cô chứ? Mướn đến làm đàm phán thương mại không phải rất tốt à? Mà không chỉ làm đàm phán thương mại, đàm phán mà bị liệt, phải cô ta đi chọc giận đối thủ buôn bán, đem bọn họ tiến vào bệnh viện hết cũng tốt lắm à!

“Đúng rồi, tôi mà làm y tá thì bệnh nhân có hai điều kiện phải tuân thủ.” Thấy Dương Thuần Miển ngờ ngác nhìn cô, Ngu Nhu Miên chậm rãi nói ra: “Điều thứ nhất, y tá luôn luôn đúng. Điều thứ hai, nếu y tá sai làm thì.....” Ngu Nhu Miên nhướn nhướn lông mày, “Mời xem lại điều thứ nhất.”

=_=_|| “Ồ đầu có y tá như vậy à!! Cô có chắc là cô làm y tá mà không phải làm lãnh đạo không? Mà cũng không có quan hệ nào giữa lãnh đạo và nhân viên như vậy à! Y tá như cô sẽ đem tôi chiếu cố tới nhà xác !” Dương Thuần Miển kịch liệt đưa ra kháng nghị.

“Quan hệ chúng ta? Cái đó cũng không phải quan hệ lãnh đạo với cấp dưới à.”

“Đó là cái gì?”

“Anh là chuột tôi là miêu, anh là thịt heo tôi là dao.” Ngu Nhu Miên cười hi hi nói. [miêu= mèo]

>_

Nhìn miếng băng gạc trên tay Dương Thuần Miển, Ngu Nhu Miên hưng trí nổi lên, lấy bút chì màu sắc rực rỡ vẽ trên ngón tay của Dương Thuần Miển một cái đầu chó nhỏ. Vẽ xong, còn nhìn nhìn, mới vừa lòng buông xuống.

“Miêu lãnh đạo, vậy bây giờ cô có thể làm cơm chiều cho tôi chưa?” Dương Thuần Miển xem như nhận mệnh, cô cô này đầu võ mồm cực nhanh, kỳ thật tâm địa vẫn không xấu.

“Được rồi, buổi tối ăn cá.” Ngu Nhu Miên thấy Dương Thuần Miển người đầy thương tích cũng không làm khó nữa.

“Cho tôi bỏ nào sao?” Dương Thuần Miển vui vẻ nói, nhìn ngón tay được Ngu Nhu Miên xử lý, tâm tình cũng dần dần tốt lên, lại sờ sờ miệng vết thương trên trán của mình.

“Bỏ nào cho anh? Anh ăn hai con cá voi cũng không bỏ đâu, đừng mơ nữa!” Ngu Nhu Miên nói xong, đứng dậy đi thẳng xuống phòng bếp.

Phát tiết xong rồi, Ngu Nhu Miên trong lòng quả nhiên thoải mái thống khoái. Đến phòng bếp chuẩn bị làm cá, nhìn thấy hai củ hành tây, vì thế hứng thú nổi lên. Dương Thuần Miển cũng theo tới phòng bếp, hỏi: “Đây là gì chứ?”

“Vẽ này nọ chơi!” Ngu Nhu Miên nói xong, liền cầm bút khắc lên củ hành tây, Dương Thuần Miển ở một bên nhìn, một hồi hai người đều bị hành tây kích thích chảy nước mắt, đều tự dùng tay áo xoa xoa nước mắt. Dương Thuần Miển vốn muốn chạy đi, bất quá bị ‘miêu lãnh đạo’ Ngu Nhu Miên cứng rắn giữ chặt nên chạy không được. Cuối cùng Ngu Nhu Miên rốt cục khắc thành hai khuôn mặt, chỉ vào một củ hành tây cười tủm tỉm nói: “Đây là tôi!” Dương Thuần Miển thật mạnh gật gật đầu, nói: “Giống y như cái mặt sưng vù của cô!” Ngu Nhu Miên lơ đãng chỉ vào một củ hành bị cô phá hư, oai miệng tà mặt nói: “Đây là anh!” Dương Thuần Miển nhủ mầy, bất quá nhìn kỹ cũng cảm thấy đáng yêu. Ngu Nhu Miên đem hai củ hành đặt trong tủ lạnh, vừa lòng quan sát một hồi, liền bắt đầu kho cá Võ Xương.

Dương Thuần Miển vẫn nhìn vào hai củ hành tây kia, càng xem càng thuận mắt, dù sao cũng nhàm chán, rảnh rỗi đứng bên Ngu Nhu Miên xem cô nấu cơm. Muốn nói nhưng lại không biết nói cái gì, vì thế liền hỏi về tiểu thuyết của Ngu Nhu Miên. “Trong tiểu thuyết cô thích anh chàng nào nhất?”

“Tôi thích nhất Chocolate.” (Chocolate: tên nhân vật trong tiểu thuyết của Ngu Nhu Miên)

“Vì sao lại thích Chocolate?” Dương Thuần Miển đột nhiên có hứng thú với mẫu đàn ông Ngu Nhu Miên thích.

“Bởi vì Chocolate vui!”

> _

“Vậy vì sao anh thích Du Tư Giáng?” Ngu Nhu Miên do dự hỏi ra.

“Tôi thích cô ấy tao nhã nhẹ nhàng, mảnh mai xinh đẹp, tươi cười ngọt ngào.” Dương Thuần Miễn vẽ mặt say mê nói.

“Vậy nhất định anh không phải thật sự yêu cô ấy.” Ngu Nhu Miên nhẹ giọng nói.

“Vì sao?”

“Bởi vì những người bị bắt vào tình yêu rất mù quáng, lại không thể nói rõ cuộc vì sao mình yêu đối phương, mà anh có thể nói ra rõ ràng yêu đối phương chỗ nào, thế thì đoạn tình cảm này kỳ thật không phải tình yêu.” Ngu Nhu Miên nhẹ nhàng nói.

Dương Thuần Miễn ngẩn ra, nhìn Ngu Nhu Miên nghiêm trang, cẩn thận ngẫm lại hình như có vài phần đạo lý. Đột nhiên cảm thấy dao động, nhưng lập tức không phục, nói: “Cô biết cái gì? Toàn múa mép khua môi, nhìn cô như vậy bạn bè cũng không có mà còn nói như chuyên gia, có lực thuyết phục gì không?”

Ngu Nhu Miên chống nạnh, ngửa đầu chống lại Dương Thuần Miễn: “Chỉ bằng tôi viết tiểu thuyết một nữ bảy nam! Anh có tư cách gì nói tôi, anh mới là hoa tươi chờ mãi vẫn chờ không được bãi phân trâu cấm đó!”

“Cô ~” Dương Thuần Miễn phản đối, “Phân trâu có nhiều chất dinh dưỡng, hoa tươi toàn dựa vào nó.” = _ =

Ngu Nhu Miên giận trừng mắt nhìn Dương Thuần Miễn, tay bắt đầu cầm dao lên, Dương Thuần Miễn nháy mắt liền run sợ, chỉ thấy Ngu Nhu Miên mạnh mẽ băm đầu cá, cầm gậy nói: “Quan hệ tôi mèo anh chuột tạm thời sửa một chút.”

“Đổi thành cái gì?”

“Anh là con cá thì tôi là mèo! Hoặc anh là con cá thì tôi là con dao!” Nói xong, Ngu Nhu Miên ra sức băm con cá cho hả giận, sức mạnh kia làm Dương Thuần Miễn đứng xem mà muốn té xỉu. _ = _

Đôi khi tình yêu cũng giống như ăn cá, rất nhiều người vì sợ hóc xương mà không ăn, chỉ có những người kiên nhẫn cuối cùng mới tận hưởng được hương vị thơm ngon của nó. Kỳ thật, những con cá nhiều xương thì vị càng ngon, giống như những xung đột trong tình yêu, nhờ những hiểu lầm mà tình yêu càng thêm bền chắc.

Bạn đang đọc truyện *Mì Thịt Bò+ Mì Dương Xuân*=? được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Mì thịt bò+ mì Dương Xuân= thịt bò

Buổi tối, Dương Thuần Miễn nằm chán ngồi ở phòng khách xem TV, không bao lâu thấy Ngu Nhu Miên cúi đầu từ trong phòng đi ra, đặt mông ngồi vào bên người Dương Thuần Miễn. “Bọn họ nói tôi viết văn đáng khinh, còn nói tôi cường gian ngôn ngữ dân tộc.” Dương Thuần Miễn thấy Ngu Nhu Miên như muốn khóc, vội vàng an ủi: “Cường gian cũng tốt, như vậy mới có thể sinh đứa nhỏ, mới có thể sinh ra ngôn ngữ mới. Đây là sự đổi mới ngôn ngữ vĩ đại cỡ nào à!”

Ngu Nhu Miên nhìn Dương Thuần Miễn cả người bị thương, đầu mang băng gạc lúc này an ủi cô, trong lòng có một loại cảm giác vui vẻ kỳ lạ, buồn chán lúc trước không cánh mà bay, nhìn chàng trai đáng yêu trước mắt này cũng không thể không cười lên tiếng.

“Hoàng hoàng, giúp tôi thổi bong bóng đi.” Ngu Nhu Miên đề nghị nói.

“Bong bóng?” Dương Thuần Miễn không nhớ có mua bong bóng lúc nào à, nghĩ lại, sẽ không phải là cái bao cao su kia chứ?! = _ =|||

Quả nhiên, thấy Ngu Nhu Miên xách một hộp bao cao su màu sắc rực rỡ đi ra. Mặt Dương Thuần Miễn bắt đầu dần dần đỏ lên, nhưng mà Ngu Nhu Miên vẽ mặt lại tự nhiên, không thấy chút xấu hổ. Kỳ thật lúc Ngu Nhu Miên du học ở Đức, căn tin thường xuyên phát bao cao su cho sinh viên, hơn nữa Đức người ta đặc biệt thích tặng bao cao su, cho nên cô đã nhìn quen lắm rồi. Ngu Nhu Miên thấy trên mặt Dương Thuần Miễn đỏ ửng, trêu ghẹo nói: “Hoàng hoàng, đồ mặt cái gì?”

Dương Thuần Miễn im lặng không nói, Ngu Nhu Miên tinh thần phấn chấn, nói: “Lúc này anh phải nói: ‘Tinh thần tỏa sáng!’”

Dương Thuần Miễn ‘ừ’ một tiếng, ừ xiu nói: “Tinh thần tỏa sáng!” Nghĩ thầm trong bụng, tôi biến thành cái dạng này còn có thể đi chụp quảng cáo người

tàn tật, còn tinh thần tỏa sáng gì nữa chứ?!= __=

Thấy Ngu Nhu Miên đưa cho anh một cái, ý bảo anh thổi, sắc mặt Dương Thuần Miễn lại biến đổi. Ngu Nhu Miên trêu đùa hỏi:“Làm thế nào thất bại rồi?”

Dương Thuần Miễn nghĩ đến Ngu Nhu Miên vừa rồi kêu anh nói lời kịch, vì thế thấp giọng trả lời:“ Ngu Nhu Miên, tôi có thể thổi không thổi nữa hay không!” Trong tay Dương Thuần Miễn đã bị Ngu Nhu Miên nhét vào một cái bao cao su đồ.

Ngu Nhu Miên không để ý tới Dương Thuần Miễn, tự mình lấy một cái màu đen ra thổi, thổi mới hai cái, phát hiện má vì mới nhô răng nên còn đau quá, vì thế vứt cái bao cao su đang cầm qua một bên, chuẩn bị đi uy hiếp lợi dụng Dương Thuần Miễn.

“Hoàng hoàng, cái hộp này tổng cộng có tám cái, nếu anh thổi hết cho tôi thì tám ngày sao á, buổi tối mỗi ngày anh muốn ăn cái gì tôi đều làm cho anh cái đó, cho anh cảm thụ thể này là hương vị của đế vương.” Ngu Nhu Miên nói xong, nhẹ nhàng cười chờ Dương Thuần Miễn mắc câu. Quả nhiên thấy Dương Thuần Miễn nháy mắt, rõ ràng động lòng rồi, nhưng cúi đầu vừa thấy nguyên hộp bao cao su lại bắt đầu do dự .

“Hoàng hoàng, nếu anh không muốn trả lời bằng miệng, chúng ta dùng hành động đi. Trả lời trong ba giây, quá ba giây coi như đồng ý.”

Dương Thuần Miễn cảm giác con nhỏ này định có quỷ kế, lập tức tập trung tinh thần chuẩn bị nghênh đón ba giây kia, chợt nghe Ngu Nhu Miên tuyên bố:“Đồng ý xin gờ một tay, không đồng ý xin gờ hai tay! Chân chó không chơi! 1-2-3, bắt đầu!”

>_

Vài cái đầu tiên, Dương Thuần Miễn thổi tốt lắm. Ngu Nhu Miên lấy dây thun buộc lại, cái bong bóng màu đỏ thứ nhất thì xong rồi. Ngu Nhu Miên thấy thấy cái bao cao su, cảm thấy co dãn không tới, miệng than thở :“Không biết có thể giữ thể này bao lâu.” Đột nhiên một ý tưởng kì quái nảy ra, chạy đến phòng cầm tờ giấy đi ra, viết vài chữ trong đó rồi xếp lại thành sáu miếng, mỗi lần Dương Thuần Miễn thổi xong một cái bong bóng thì cô lại lấy tờ giấy đó bỏ vào trong. Dương Thuần Miễn vốn định xem, Ngu Nhu Miên chết sống không cho anh xem, anh cũng chỉ từ bỏ. Ngu Nhu Miên cảm thấy cái màu đen kia màu sắc không đẹp, liền ném vào một bên sofa. Vì thế, vì thức ăn tám ngày sau, Dương Thuần Miễn thổi đến đầu hoa mắt váng, rốt cục thổi xong bảy cái bong bóng. Bảy cái bong bóng có sáu tờ giấy, bắt quá Dương Thuần Miễn căn bản là nhìn không thấy cái chữ gì trong đó.

Ngu Nhu Miên lại lấy đến một cây bút đen, ở trên bảy cái bong bóng viết là “Hoàng hoàng cùng lời nguyện đồ ăn” bảy cái chữ thật to, sau đó đem bong bóng treo trong phòng khách, xong rồi vừa lòng cười hắc hắc ngồi xem ở sofa, Dương Thuần Miễn nằm té xỉu kế bên, anh thổi đến nổ cả phổi, mồ hôi chảy ròng ròng, còn thiếu le lưỡi nữa là thành hình tượng con chó vàng, = __=

Ngu Nhu Miên ngọt ngào cười, sờ sờ đầu Dương Thuần Miễn:“Hoàng hoàng, trưa mai muốn ăn cái gì?”

“Tôi muốn ăn thịt bò, tôi muốn ăn thịt dê.”

“Ok! Sáng sớm ngày mai tôi sẽ đi mua thức ăn liền.” Ngu Nhu Miên càng xem bảy cái bong bóng kia lại càng thích. Dương Thuần Miễn nhìn bảy cái bong bóng kia trong lòng tức giận vô cùng. Bất quá thấy Ngu Nhu Miên rốt cục không giận nữa, trong lòng cũng nghĩ nghĩ lại. Đột nhiên cảm thấy Ngu Nhu Miên là vì thích anh mới có thể giận dỗi chuyện ở siêu thị chuyện như thế, nhưng mà lại không dám xác định, vì thế cẩn thận hỏi:“Nói cô làm y tá thật sự làm cho cô giận như vậy sao? Hay là bởi vì lí do khác?”

Ngu Nhu Miên miễn cưỡng liếc Dương Thuần Miễn một cái, túm một cái gối nhỏ ở sofa đặt bụng mình, giả bộ bộ dáng thu cúc, một bộ dáng vờ bị ức hiếp, dùng khẩu âm nông thôn nói:“Tôi chỉ muốn một lời giải thích thôi!” Nói xong, Ngu Nhu Miên đứng lên trở về phòng, Dương Thuần Miễn vội vàng túm góc áo lại Ngu Nhu Miên, cũng làm ra một bộ biểu tình bí hiểm:“Trời sinh chúng ta cùng nhau sống dưới ánh sáng tỏa đường của quốc dân đáng, chúng ta kết nghĩa huynh đệ một phen đi!” Ngu Nhu Miên cười, giữ chặt tay Dương Thuần Miễn túm anh đứng lên sofa thượng, lôi kéo một mối nữa chừng, đột nhiên tâm tư vừa chuyển, bày ra một bộ dáng hiên ngang lâm liệt:“Vì giành thắng lợi, hướng anh nã pháo!” Một phen lại đem Dương Thuần Miễn đã muốn đứng lên bỏ đó, vung vung về phòng.

Buổi tối, lúc Dương Thuần Miễn rửa mặt bởi vì cánh tay bị thương, có chút bất tiện, vì thế gọi Ngu Nhu Miên tới giúp đỡ. Ngu Nhu Miên đêm nay tâm tình không tồi, vì thế kiên nhẫn nâng khăn mặt giúp Dương Thuần Miễn lau mặt. Dương Thuần Miễn gật gật đầu, nghiêm túc nói:“Thổi bong bóng quá nhiên đáng giá, hiện tại tôi bắt đầu hưởng thụ cảm giác của đế vương!”

Ngu Nhu Miên vừa nghe, cổ ý gõ lên cái trán bị thương của Dương Thuần Miễn, không đợi Dương Thuần Miễn mở miệng oán giận, cô đã nói:“Không có chuyên tốt như vậy đâu! Anh đừng chọc tôi tức giận à! Nhớ rõ ở cổ đại có ông hoàng để Tư Mã Diệu, cùng phi tử ở trên giường mưa gió một hồi, sau hoàng đế lại nói ‘Ta không chơi với người!’ liền nằm xuống ngủ, kết quả nửa đêm bị phi tử lấy chăn trùm lại ngộp chết! Cho nên anh cũng cẩn thận một chút với tôi!”

“Bị chăn trùm ngộp chết?!” Dương Thuần Miễn từ từ nhắm hai mắt lắc đầu, trong lòng cảm khái, nhìn xem, quả nhiên đàn bà đáng sợ nhất đó! Lão Cô, huynh rốt cuộc chừng nào mới sửa bằng xếp hạng binh khí a!

Ngu Nhu Miên bắt đầu lau cánh tay cho Dương Thuần Miễn, lau cánh tay xong, nghĩ thuận tiện lau chân cho anh ta cũng tốt lắm. Không nghĩ tới Dương Thuần Miễn ngượng ngùng, Ngu Nhu Miên mặc kệ không thêm để ý, tháo dép của anh ra, vừa lau chân vừa nói:“Gần đây Bộ Y Tế thông báo khăn cấp, hiện giờ bệnh tay chân miệng đang lan tràn, làm ơn chú ý vệ sinh tứ chi để tránh bị mắc bệnh!”

=_|| con nhỏ này!

Buổi sáng, Ngu Nhu Miên cùng Dương Thuần Miễn hai người đi siêu thị mua đồ ăn. Ngu Nhu Miên thấy ngựa miệng nên mua một bịch hạt dưa. Khi

trở về, Ngu Nhu Miên vừa đi vừa cắn hạt dưa, vỏ hạt dưa toàn bộ đều nhét hết vào túi tiền Dương Thuần Miễn. Dương Thuần Miễn mới đầu không muốn, nhưng cũng không có cách nào thay đổi sự thật, vì thế cũng bắt đầu cắn hạt dưa, hai người vừa đi vừa cắn. Bất quá mới ăn có mấy hạt lại cảm thấy kì lạ, hạt dưa mà sao không có hương vị gì hết, ăn không ngon, hỏi: “Đây là hạt dưa gì vậy? Không có hương vị gì hết.”

“Cái này hả? Hạt dưa này để cho chim chóc ăn mà.”

= =||| quả nhiên không phải người thường, ăn đồ ăn cũng không giống đồ ăn bình thường! May mắn anh có quyền làm chủ lựa chọn đồ ăn tám ngày sau, nếu không ăn mấy cái này không phát triển bệnh độc mới là lạ! “Sao cô ăn cái này?! Ghê quá!”

Ngu Nhu Miên không sao cả nói: “Ồ Đức thường xuyên ăn, ăn quen mà!”

Ngu Nhu Miên ngửa đầu nói với Dương Thuần Miễn: “Hoàng hoàng, cơm trưa anh làm chủ, cơm chiều tôi làm chủ đi.”

“Không được! Tám ngày sau cô làm chủ cũng không muộn.” Dương Thuần Miễn nhìn cái bịch hạt dưa cho chim chóc ăn kia, trong lòng vô cùng sợ hãi.

“Như vậy đi, chúng ta ai thì chạy đến cái ghế kia, ai chạy trước thì cơm chiều người đó làm chủ!” Ngu Nhu Miên đưa tay chỉ chỉ cái ghế ở xa xa, nhanh chóng co giò chạy đi.

Dương Thuần Miễn chạy nhanh đuổi theo, chỉ cần vài bước liền vượt qua Ngu Nhu Miên. Lúc vượt qua người Ngu Nhu Miên còn không quên quay đầu làm cái mặt quỷ. Ngu Nhu Miên ăn gian chạy trước thế mà còn không chạy nhanh bằng Dương Thuần Miễn, quýnh lên xấu xa nắm kéo quần áo Dương Thuần Miễn. Dương Thuần Miễn sau sự kiện lộ mông lần trước đã sớm có phòng bị, lấy tay đánh nhẹ lên mông của Ngu Nhu Miên, chạy nhanh đến mục tiêu phía trước. Chạy đến, mạnh mẽ đặt mông ngồi sau đó nghiêng người nằm xuống, lấy tay chống đầu, đắc ý nhìn Ngu Nhu Miên chạy sát tới sau. Ngu Nhu Miên đứng trước ghế, thờ hồn hên, bĩu môi nói: “Đã tàn tật còn chạy nhanh như vậy! Quả nhiên ngay cả cảm thụ cũng không sánh bằng!”

Đúng lúc này, một cụ ông tay cầm thùng nước son kinh ngạc nhìn Dương Thuần Miễn đang nằm dài trên ghế, không nói nên lời. Dương Thuần Miễn cùng Ngu Nhu Miên hai người không hiểu nhìn về phía cụ ông, chỉ thấy cụ ông bất đắc dĩ nói: “Tôi mới vừa đi một hồi liền phát sinh việc này!” Vừa nói vừa chỉ chỉ vào mấy chữ nhỏ trên ghế, hai người tập trung nhìn vào, ba chữ: “Son chưa khô!”

Ngu Nhu Miên nhìn Dương Thuần Miễn đang há hốc mồm, cười đến thiếu chút nữa nội thương. Dương Thuần Miễn nhìn người mình đầy son, đau khổ nói: “Cứ xui xẻo như vậy nữa chắc không còn cách nào sống à!”

Ngu Nhu Miên đột nhiên nghiêm túc nói: “Không, anh nhất định phải sống, phải sống giống như cậu á! ” Nói xong, tiếp tục ôm bụng cười to.

Hai người vào nhà trọ, Ngu Nhu Miên cố nén cười giúp Dương Thuần Miễn thay quần áo. Dương Thuần Miễn bất đắc dĩ nói: “Cô nói hai ta có phải bất tự tương khắc không!”

Ngu Nhu Miên ho khan một tiếng, nói: “Không có khả năng! Tuyệt đối không phải tương khắc đâu, nhất định là tôi khắc anh!” Nói xong, cười hắc hắc nhìn Dương Thuần Miễn, Dương Thuần Miễn ngửa mặt lên trời thờ dài một tiếng.

Vừa thay quần áo xong, còn chưa nấu cơm, chợt nghe có người ầm chuông cửa. Ngu Nhu Miên vừa mở cửa, chỉ thấy một cô gái tóc quăn uốn lọn, mi như cong vút, mắt hạnh hàm mỉm, đôi môi đỏ mọng kêu gọi. Một đôi thật bông tai to hình tròn vòng ẩn hiện dưới mái tóc. Trên thân mặc một bộ áo lông màu trắng, mặc một chiếc váy sọc ca rô ô vuông, eo nhỏ nắm không chặt. Chân mang một đôi boot cao. Quả thực là cực phẩm trong cực phẩm, người nào gặp cũng thấy đổ kị.

“Cô là y tá?” Dư Tư Giáng thấy cô gái mở cửa ngáy ngốc nhìn mình, chần chờ đặt câu hỏi, lập tức tiếp tục nói: “Tôi tìm Thuần Miễn.”

Ngu Nhu Miên theo bản năng sờ sờ mặt mình, nghĩ thầm trong bụng chẳng lẽ bộ dáng tôi giống y tá lắm sao? Xem ra phải đi hưởng ứng lệnh triệu tập làm y tá trong bệnh viện à nha. Nghĩ nghĩ, Dư Tư Giáng đã vào phòng.

Dương Thuần Miễn thấy Dư Tư Giáng đầu tiên là ngẩn ra, lập tức mừng như điên, luống cuống tay chân, mời Dư Tư Giáng qua sofa phòng khách ngồi chơi.

Dư Tư Giáng nhàn nhã cười, ôn nhu nói: “Thuần Miễn, hôm qua nghe mẹ nói anh bị thương, đúng lúc hôm nay làm việc đi ngang qua đây liền đi lên thăm anh, không điện thoại trước có lẽ không sao đâu.”

“Làm sao có thể? Tôi cầu còn cầu không được nữa là!” Dương Thuần Miễn vừa mới dứt lời liền thấy không ổn, sửa lời nói: “Lúc nào cũng hoan nghênh.”

Ngu Nhu Miên thế mới biết, cô gái này thì ra là trúng cá muối! Xem Dương Thuần Miễn bộ dạng muốn chảy nước miếng lưng tròn, cảm thấy vô cùng vô cùng không vừa mắt.

“Y tá, sao còn không đi pha trà!” Dương Thuần Miễn nhìn Ngu Nhu Miên phía sau Dư Tư Giáng. Ngu Nhu Miên vừa nghe, tức giận đến hai hàng lông mày dựng thẳng, quay đầu không để ý tới Dương Thuần Miễn. Dư Tư Giáng thấy y tá làm gì cả nửa ngày cũng không lên tiếng trả lời, cảm thấy rất kỳ quái, vì thế quay đầu nhìn lại. Lúc này, Dương Thuần Miễn thừa dịp Dư Tư Giáng quay đầu, dùng khẩu hình miệng nói Ngu Nhu Miên trả cho cô tiền, sau đó khoa tay múa chân năm trăm tệ. Ngu Nhu Miên thấy có tiền, hướng Dư Tư Giáng lễ phép cười. Dư Tư Giáng quay đầu thấy Ngu Nhu Miên tao nhã cười, lập tức chuyển hướng Dương Thuần Miễn. Ngu Nhu Miên hưng tơn khoa tay múa chân nói tám trăm, thiếu một phân cũng không được! Dương Thuần Miễn bất đắc dĩ gật đầu, Ngu Nhu Miên thế này mới đi pha trà. Nghĩ rằng, làm người sống trên đời này trăm ngàn lần không thể hốt hoảng, nếu không sẽ vì che dấu một lời nói dối mà tiêu phí thật nhiều tiền tài cùng tinh lực.

Dư Tư Giáng thấy Dương Thuần Miển băng đầu, thân thiết hỏi: “Thuần Miển, không thoải mái sao?”

“Không, đầu có hơi đau, hiện tại tốt hơn nhiều.” Dương Thuần Miển ngoài miệng đáp, trong lòng lại nghĩ, bị Ngu Nhu Miển chào giá, lừa đảo, có thể thư thái mới là lạ!

“Thuần Miển, mặt của cô y tá kia có thật là anh đánh không? Mẹ nói em còn không tin, anh hiền lành như vậy làm sao có thể động thủ đánh người? Hay là đối y tá khác đi?”

Dương Thuần Miển giả bộ ngờ ngẩn đề lừa đảo, chuyển hướng đề tài: “Gần đây em cùng bạn trai mới sống chung có tốt không?”

“Tụi em cãi nhau. Có lẽ tính cách em không thích hợp với anh ta.” Dư Tư Giáng thản nhiên nói.

“Tư Giáng, trong tình yêu, có lẽ chủ nghĩa hoàn mỹ của em không thích hợp.” Dương Thuần Miển thành khẩn nói.

Lúc này Ngu Nhu Miển đã bùng trà lên đây, khi đặt trước mặt Dư Tư Giáng, còn có ý tứ khác hàm xúc nói: “Đư tiểu thư, cẩn thận nhấm nháp một chút, trà này thật quý báu đó!” Cố ý đem hai chữ quý báu tăng thêm ba phần âm lượng, sau đó chuyển hướng qua Dương Thuần Miển, đưa lưng về phía Dư Tư Giáng hướng Dương Thuần Miển cười xấu xa, sau đó liền đứng phía sau Dương Thuần Miển. Dương Thuần Miển dùng ánh mắt bảo Ngu Nhu Miển về phòng đi, Ngu Nhu Miển giả ngu không hiểu.

Dư Tư Giáng cảm thấy cô y tá này là lạ, vốn muốn trò chuyện với Dương Thuần Miển nhiều một chút, nhưng nhìn Ngu Nhu Miển ở đây, cảm thấy nói chuyện không tiện, vì thế đứng dậy chuẩn bị cáo từ. Dư Tư Giáng vừa mới đứng lên đột nhiên cái bao cao su màu đen Ngu Nhu Miển nhét trong ghế —— lộ ra. Dư Tư Giáng còn chưa biết cái gì đã thấy hai thân hình hung ác dừng mãnh xông đến. Dư Tư Giáng thấy cô y tá quái dị kia đập đầu Dương Thuần Miển một cái rồi cướp được ‘cái gì đó’, Dư Tư Giáng cả kinh nhìn anh đào hế mở.

Ngu Nhu Miển giương lông mi lên, nói với Dư Tư Giáng: “Tôi nhặt được một cục tiền, Đư tiểu thư!” Sau đó chuyển hướng Dương Thuần Miển, ngữ khí giương lên: “Có phải hay không? Dương tiên sinh!”

Dương Thuần Miển mặt đen thui, cứng ngắc vặn ra một nụ cười, đáp lại: “Đúng vậy! Cũng không biết bao nhiêu tiền đây?”

“Tôi nghĩ, đại khái chắc cũng không thua tách trà lúc này bao nhiêu đâu!” Ngu Nhu Miển vừa nói vừa rung đùi đắc ý.

Dư Tư Giáng đột nhiên thấy tò mò, hỏi: “Cái gì vậy?”

Dương Thuần Miển đau đầu không biết trả lời như thế nào đã thấy xấu xa nháy mắt với anh, Dương Thuần Miển lập tức có loại dự cảm tai vạ sắp tới nơi, quả nhiên nghe Ngu Nhu Miển nói: “Đư tiểu thư! Chúng tôi hay nói giỡn ấy mà! Kỳ thật là Dương tiên sinh thích ăn kẹo cao su, sợ cô chê cười nên không dám cho cô xem. Dương tiên sinh, anh tiếp tục ăn đi! Bác sĩ nói ăn kẹo cao su giúp anh khôi phục tốt hơn đó.” Nói xong, nhanh chóng đem bao cao su nhét vào trong miệng Dương Thuần Miển.

Dương Thuần Miển tức muốn học máu, nhìn Dư Tư Giáng cố gắng trung ra nụ cười, trong lòng âm thầm mắng Ngu Nhu Miển một trăm tám mươi lần. Ngu Nhu Miển cùng Dương Thuần Miển đưa Dư Tư Giáng tới cửa, hai người trừng nhau, thậm chí cánh tay cũng không nhàn rỗi —— đánh nhau, lúc Dư Tư Giáng tới cửa quay đầu lại, Ngu Nhu Miển đang véo lên mặt Dương Thuần Miển, thấy Dư Tư Giáng quay đầu lại, hai người nhanh chóng đổi thành khuôn mặt tươi cười. Cái tay Ngu Nhu Miển đang véo má Dương Thuần Miển lập tức biến thành động tác sờ sờ, thân thiết nói: “Dương tiên sinh, anh phải nhai vài cái mới được nha, nếu không không có tác dụng đâu à!” Dương Thuần Miển biết rõ Ngu Nhu Miển lợi dụng Dư Tư Giáng, nhưng cũng không muốn ăn một lúc hai cái bao cao su, trên mặt đành phải trung ra một cái tươi cười rạng rỡ.

Dư Tư Giáng đi rồi, cánh cửa mới đóng lại, hai người rốt cục lộ ra gương mặt dữ tợn. Dương Thuần Miển lấy ra cái bao cao su màu đen trong miệng ra, chất vấn Ngu Nhu Miển: “Kẹo cao su?! Cô có muốn ném thử hương vị không?! Có phúc cùng hưởng thôi! Lần trước tôi còn cùng cô ăn cháo Tam Điểm mấy hôm đó!” Ngu Nhu Miển cảm thấy không ổn, nhanh chóng bỏ chạy, Dương Thuần Miển đuổi sát tới, thề sống thề chết cũng phải làm cho con nhỏ này ném thử hương vị bao cao su. Chạy đến chỗ sô pha, Ngu Nhu Miển bị Dương Thuần Miển túm lấy, mắt thấy sẽ bị cưỡng ép ăn cái bao cao su này, Ngu Nhu Miển quơ gào trên sofa vừa hay đụng trúng một cái gì đó, nhanh chóng cầm nó đập lên đầu Dương Thuần Miển đầu, chỉ thấy Dương Thuần Miển lập tức bị điện giật, Ngu Nhu Miển nhìn lại trên tay mình —— là một cây vợt điện đập muỗi! Vì thế thừa dịp Dương Thuần Miển đang bị tê tê, lại hướng đầu vỗ mạnh một cái nữa, thấy anh ngã xuống đất, lập tức cười ha ha hai tiếng, nhảy lên sô pha học đại tinh tinh vỗ ngực vài cái, “Hắc rống hắc rống”, đắc ý nhìn xuống Dương Thuần Miển còn quỳ rạp trên mặt đất. Thấy Dương Thuần Miển nửa ngày nằm úp sấp không phản ứng, Ngu Nhu Miển đột nhiên hoảng hốt, vội vàng nhảy xuống sô pha, quỳ bên cạnh người Dương Thuần Miển, khẩn trương lắc lắc anh, kêu: “Hoàng hoàng! Hoàng hoàng!” Thấy Dương Thuần Miển không nhúc nhích, không biết làm sao, lo lắng gọi: “Anh không sao chứ, anh đừng làm tôi sợ mà! Dương Thuần Miển!” Nước mắt đã rơi xuống rồi, cô vội vàng đi đến điện thoại gọi điện thoại cấp cứu. Lúc này đột nhiên một đôi tay kéo Ngu Nhu Miển lại, chỉ nghe Dương Thuần Miển ở sau cô, đắc ý lớn tiếng nói: “Hôm nay tôi không thể không cho cô ăn cái này mà!” Ngu Nhu Miển quay đầu, Dương Thuần Miển nhìn thấy Ngu Nhu Miển lệ rơi đầy mặt đột nhiên giật mình. Ngu Nhu Miển lau nước mắt trên mặt, với tay đoạt lấy bao cao su trong tay Dương Thuần Miển, gặm đôi bỏ vào miệng nhai ‘khôk liệt’, sau đó đứng lên, không nói hai lời liền trở về phòng. Dương Thuần Miển lúc này mới phản ứng lại, giữ chặt tay Ngu Nhu Miển, thăm dò cẩn thận hỏi: “Cô không sao chứ?”

Ngu Nhu Miển khóc nức nở, miệng ngậm bao cao su, lớn tiếng hét lên: “Ăn bao cao su sẽ chết người sao?! Gì chứ?! Già chết hù dọa người à!” Ngu Nhu Miển tự nhiên tức giận làm cho Dương Thuần Miển không hiểu gì hết. Ngu Nhu Miển “Phèo” một cái phun bao cao su trên mặt đất, ném lại Dương Thuần Miển sợ run quay về phòng. Đi tới cửa, Ngu Nhu Miển đột nhiên lộn lại trở lại, nhặt cái bao cao su kia lên, oán hận nói với Dương Thuần Miển: “Không thể lãng phí! Nếu chưa cắn nát, tôi còn muốn lấy nó nuôi cá nữa à!” Nói xong, oai phong lẫm liệt mang theo bao cao su trở về phòng, bỏ lại Dương Thuần Miển ngây ra như phỗng.

Nuôi cá?! =_ =|||

Ngư Nhu Miên trở về phòng, thăm mắng mình, làm thế nào mà khóc như vậy chứ! Làm cho tiểu tử này chê cười. Sau lại nghĩ tới lúc trước mình từng nguyên rủa Dương Thuần Miễn xài bao cao su gấp hàng secondhand, lại tỉnh lại, về sau cái miệng tuyệt đối không thể quá mức ác độc, nếu không sớm muộn gì cũng phải ứng nghiệm trên người mình, cầm bao cao su giờ lên ánh đèn xem nó có bị hỏng hay không nhưng nó đen thui thấy không rõ lắm, tức giận tìm một cái hộp đem bao cao su ném vào, nhét vào một ngăn tủ trong góc.

Dương Thuần Miễn thấy Ngư Nhu Miên oán hận vào phòng không biết làm sao, ở phòng khách đi qua rồi lại đi lại, vài lần giờ tay muốn gõ cửa phòng Ngư Nhu Miên, lại do dự buông xuống, kỳ thật anh cũng không biết mình rốt cuộc làm gì mà chọc giận Ngư Nhu Miên nữa. Ngay lúc Dương Thuần Miễn muốn nâng tay gõ cửa, Ngư Nhu Miên đột nhiên mở cửa ra, cái tay Dương Thuần Miễn vội vàng đổi thành gãi đầu.

Ngư Nhu Miên tà tà liếc mắt Dương Thuần Miễn một cái, lớn tiếng hỏi:“Anh làm gì vậy? Lén lút !”

Dương Thuần Miễn vừa vò đầu vừa nói:“Com trưa thịt dê cùng thịt bò đâu?”

“Đừng ha, không nhắc là tôi quên rồi! Trước hết tôi đem hai cái vừa rồi tính toán mới được à!” Ngư Nhu Miên kéo Dương Thuần Miễn đến sô pha ngồi xuống, suy nghĩ, nói:“Tiền trả nước 800, tiền giữ bí mật bao cao su 800! Tôi chưa cho phép lại nói tôi là y tá của anh, phí tổn thất tinh thần 1000! Tổng cộng 2600! Trả tiền đây!”

“Cái gì chứ? Lại phí tổn thất tinh thần! Không phải lần trước đã đồng ý làm y tá sao?” Dương Thuần Miễn kháng nghị.

“Lần trước đó là đồng ý trước mặt mẹ trứng cá muối thôi, cái này không bao gồm trứng cá muối!” Ngư Nhu Miên liếc mắt Dương Thuần Miễn một cái, thấy Dương Thuần Miễn muốn nói nhiều, lập tức chủ động nhảy ra ngăn chặn:“Tôi còn chưa tính phí kính hách mà anh già chết lúc này nữa à!”

“Vừa rồi rồi cô hại tôi ăn bao cao su thì sao?!” Dương Thuần Miễn cũng không yếu thế.

“Tôi không ăn nó sao? Tôi còn ăn nhiều hơn anh hai cái đó, lại còn bị dính nước miếng của anh nữa! Về phần phí dụng già chết, lần sau tôi cũng già bộ một lần dọa anh, bồi thường bằng tiền không đủ để bù lại tâm hồn mong manh yếu ớt đã bị khủng bố tổn thương của tôi đâu à, phải cho anh tự mình thể nghiệm một lần mới được.” Ngư Nhu Miên phẫn hận nói.

“Còn nói tôi là lão hoàng đó! Cô nhìn cô xem, không chỉ viết tiểu thuyết một nữ nhiều nam mà còn biết ăn tươi nuốt sống bao cao su!” Dương Thuần Miễn lớn tiếng lên án.

Ngư Nhu Miên miễn cưỡng nhắc mí mắt, nói:“Ai nói tôi không phun nó ra ! Lúc này tôi mới phun nó ra đó!” Ngư Nhu Miên lấy một quyển sổ nhỏ ghi ghi, sau đó đứng lên, nói:“Cuối tháng quyết toán sổ sách à!”

“Tôi thấy cô đừng tìm công tác nữa, mỗi ngày ngồi ở nhà lừa gạt tôi lấy tiền cũng tốt lắm!” Dương Thuần Miễn cảm giận nói.

Ngư Nhu Miên đóng cuốn sổ lại, khoe miệng cong lên, làm giận nói:“Ồi chào! Là một chủ ý không tồi nha! Bất quá anh chỉ sống ở đây một tháng, lừa gạt anh chung quy cũng không phải kể lâu dài à! Còn phải tìm công việc!”

Dương Thuần Miễn tức giận từ sô pha đứng lên, một tay chỉ vào phòng bếp,“Nhanh đi làm com trưa! Trả cho cô nhiều tiền như vậy, ai cho cô làm biếng!”

“Tuân lệnh! Coi tiền như rác! Tiểu nhân thay mặt cho ba mẹ đi nấu com cho ngài!” Ngư Nhu Miên cất cuốn sổ, vui vẻ chạy tới phòng bếp .

Ngư Nhu Miên vốn muốn dùng hai củ hành tây ngày hôm qua để xào thịt bò, không nghĩ tới bị Dương Thuần Miễn ngăn lại, kêu cô lấy hai củ khác đi, dùng dùng củ hành kia, vì thế Ngư Nhu Miên liền lấy rau cần xào thịt bò cùng. Đồ ăn bung lên bàn, Dương Thuần Miễn vừa thấy rau cần lại bắt đầu nhũn mày. Ngư Nhu Miên vù lấp miệng em nói:“Mặt nhăn cái gì mà nhăn, nhanh chóng ăn đi, nhìn cái mặt anh vừa rồi thấy trứng cá muối, quả thật là hận không thể một đầu chui vào trước ngực cô ta á, không sợ ngộp chết à! Không biết có bao nhiêu mỹ nữ đã lọt vào tầm mắt quấy rầy tội lỗi của anh rồi ! Nam mô a di đà phật! Thiện tai! Thiện tai!”

“Tôi nào có?” Dương Thuần Miễn đánh chết cũng không thừa nhận, bất quá trong lòng lại nghĩ, nếu có thể ngộp chết ở trước ngực mỹ nữ cũng đáng cuộc đời.

Ngư Nhu Miên ánh mắt nhú lại, nói:“Còn nói không có? Bản chất xấu xa đen tối của anh đã bị bộc lộ qua ánh mắt kia. Sức hút của cầu nhìn thấy xương cũng giống như anh nhìn thấy ngực mỹ nữ vậy đó.” Ngư Nhu Miên hèn mọn nói:“Sách ~ sách ~ sách ~ đừng nói dối lương tâm nữa mà! Muốn nhìn phụ nữ không có mặc áo ngực á, anh tìm tôi đi, tôi giới thiệu chỗ đó cho anh xem! Cho anh xem đủ luôn!”

“Ở đâu?” Dương Thuần Miễn 35 truy vấn.

“Nhà trẻ chứ đâu!”

>_

Buổi chiều, Ngư Nhu Miên ngoài ý muốn nhận được điện thoại của một người bạn trung học vài năm chưa liên lạc –“Bạch thiếu gia”, nói là hôm nay anh ta mới từ Thượng Hải bay về Bắc Kinh, buổi tối mời Ngư Nhu Miên ăn com. Ngư Nhu Miên sáng khoái đáp ứng. Ngẫm lại lúc trước biệt danh “Bạch thiếu gia” là do cô đặt chứ đâu, vì da anh ta còn mềm và trắng hơn con gái nữa, mỗi lần chọc ghẹo thì mặt lại đỏ, gia cảnh không tồi, nhìn có vẻ

thiếu gia giống như cây non bị bệnh. Bất quá, sau khi tốt nghiệp đại học, bạch thiếu gia không chịu đi theo tương lai tươi sáng của cha mẹ định sẵn mà đi gia nhập không quân. Mà Ngu Nhu Miên một ngày trước khi rời Trung Quốc mới đột nhiên báo cho bạn bè biết cô đi Đức du học. Bạch thiếu gia tham gia không quân đương nhiên không thể liên hệ với nước ngoài, vài năm nay bọn họ là hoàn toàn cắt đứt liên lạc. Có một lần, cô nghỉ về nước, Bạch thiếu gia vừa vặn cũng nghỉ ở quân đội, hai người liền đi ăn cơm, lúc đó Bạch thiếu gia không ngừng nói nào là nước ngoài không tốt ở trong nước vẫn tốt hơn, làm cho Ngu Nhu Miên nghe xong không thoải mái, bữa cơm tan rã trong không vui, sau đó không liên lạc nữa. Từ biệt từ năm đó tới nay không ngờ lúc này lại gặp mặt bạn cũ.

Ngu Nhu Miên nói với Dương Thuần Miễn cô đi gặp bạn cũ, kêu Dương Thuần Miễn buổi tối thiết thòi ăn cơm dư lúc trưa đi. Dương Thuần Miễn buông cuốn sách trong tay, nói:“Răng còn chưa tốt mà đã chạy loạn chung quanh!”

“Tôi lại không đi đường bằng răng, anh quản tôi à!”

“Đó có phải là một trong bốn soái ca mà cô nói thề sống thề chết muốn sống ước hẹn kiếp sau với cô không?”

“Không phải! Bốn người bọn họ là bạn học đại học của tôi! Hiện tại đã sớm không biết đi nơi nào nuôi heo rồi!”

“Nghe còn tốt hơn cô à, cô bây giờ còn không tìm được chỗ nào nuôi heo!” Dương Thuần Miễn xấu ý dả kích Ngu Nhu Miên.

“Tôi à! Tôi hiện tại sửa thành nuôi chó!” Ngu Nhu Miên cười tủm tỉm nói.

Dương Thuần Miễn trừng mắt, “Cô nhìn xem cô như vậy, còn dám viết trong sơ lược lý lịch là sinh viên tốt nghiệp đại học N?”

“Anh tốt nghiệp đại học nào?” Ngu Nhu Miên không phục hỏi.

“Tôi tốt nghiệp Đại học Bắc Kinh.” Dương Thuần Miễn thần nhiên nói.

Ngu Nhu Miên trong lòng giật mình, nghĩ thầm trong bụng nhìn không ra à, hoàng hoàng này còn có cái mũ chó hàng hiệu! Xem anh ta ngu ngốc thế mà không nghĩ tới tốt nghiệp đại học hạng nhất Trung Quốc, cũng lạ là vẫn mở được công ty quy mô lớn nha. Bất quá vẫn là hoài nghi hỏi:“Anh có cái gì chứng minh, chứng minh mình là Đại học Bắc Kinh không?”

Dương Thuần Miễn thấy Ngu Nhu Miên kia căn bản là không tin, về phòng lấy ra một cái áo T-shirt, phía sau lưng in bốn chữ to “Đại học Bắc Kinh”, phía trước có tên và khóa học của Dương Thuần Miễn, “Trường học chúng tôi kỷ niệm trăm năm ngày thành lập, tôi đi.”

Ngu Nhu Miên lấy cái áo T-shirt, vừa nhìn vừa hoài nghi miết Dương Thuần Miễn, không phục bêu môi:“Vẫn là không tin, ai biết anh có mua bằng giả trong đó không à?” Nói xong, ghen tị đem cái áo T-shirt vứt trên sofa.

Khi Ngu Nhu Miên ra ngoài, Dương Thuần Miễn đang trong toilet, Ngu Nhu Miên đứng ngoài cửa nói:“Hoàng hoàng, giữ nhà chăm chỉ nha, tôi đi ra ngoài à! Có cô nào đến đây ăn trộm nhớ căn hộ nha, đừng có đi qua liếm đó!” Nói xong, đắc ý đi ra, lại miết đến cái áo T-shirt trên sofa, nghĩ tới Dương Thuần Miễn là tốt nghiệp đại học Bắc Kinh mà cô vô cùng sùng bái trong lòng sẽ không vui, xấu ý lấy ra son môi, trên áo anh viết thêm hai chữ, thừa dịp Dương Thuần Miễn chưa ra nhanh chóng vẽ đi.

Dương Thuần Miễn mới từ toilet đi ra, chợt nghe thấy âm thanh đóng cửa. Ngồi vào sofa nhìn tới cái áo T-shirt của mình bị Ngu Nhu Miên viết bậy lên đó, tức giận đến mặt trợn trắng, chỉ thấy phía sau hai chữ Bắc Kinh, trước sau bị Ngu Nhu Miên dùng son môi bỏ thêm một chữ, hiện tại biến thành – bao gao Đông Bắc!

Buổi chiều Dương Thuần Miễn nhận được điện thoại của bạn thân Chu Lễ Cơ. Chu Lễ Cơ là bạn bè mà Dương Thuần Miễn quen biết trên trường, chỉ nhánh công ty của Chu Lễ Cơ ở Bắc Kinh cùng tòa cao ốc mà Dương Thuần Miễn lập công ty. Vài lần lui tới, rất là hợp ý, sau lại trở thành huynh đệ đáng tin không có gì giấu nhau. Hai người đều thâm mến một cô gái rất nhiều năm nhưng vẫn không có cơ hội thích hợp thổ lộ. Lần này Chu Lễ Cơ vừa trở lại Bắc Kinh đã gọi điện thoại cho anh, nói trước tiên xử lý chuyện công ty, qua mấy ngày cùng ra ngoài ăn cơm. Nói ngắn gọn hai câu liền treo điện thoại. Đây là sự khác nhau của đàn ông cùng phụ nữ, phụ nữ thích đem ra trong điện thoại, mặc kệ chuyện quan trọng hay là chuyện bà tám, mà đàn ông thì thích ngắn gọn giáng, gặp mặt nói sau, vô luận là công sự hay là việc tư.

Dương Thuần Miễn vừa cúp điện thoại không lâu liền nhận được điện thoại của Trác Bội Kiều. Lúc trước Dương Thuần Miễn vẫn chờ cuộc điện thoại này để oán giận Ngu Nhu Miên độc ác, lúc này nhận được điện thoại, không biết vì sao lại không muốn nói xấu Ngu Nhu Miên. Trác Bội Kiều nói Ngu Nhu Miên là người ngoài miệng không buông tha người ta, kỳ thật tốt bụng lắm chỉ là tính tình thích chọc phá người ta làm vui thôi, nói Dương Thuần Miễn một tháng này rộng lượng một chút. Dương Thuần Miễn nói vài câu đáp lời Trác Bội Kiều, liền cúp điện thoại.

Tình yêu giống như miếng thịt bò bít-tết, độ chín khác nhau, hương vị cũng khác nhau. Bất quá, chỉ cần không nấu quá chín, nó sẽ không mất đi phần ngon. Mà những người đàn ông và phụ nữ trong tình yêu thường lại bởi vì tình yêu chưa chín mùi mà hồn nhiên không biết.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

PS: có vị độc giả đại học Bắc Kinh phản ứng nói, trường học bọn họ không có người nào vô dụng như Dương Thuần Miễn. Oh~~, chỉ là một cuốn tiểu thuyết thôi mà, có cần nghiêm túc thế không. Bất quá tôi đã tiếp xúc qua vài người sinh viên của đại học Bắc Kinh quả thật còn hài hước hơn, nhưng là cũng có số phần tử không bình thường, đó là có một khía cạnh rất nổi bật nhưng một số mặt còn rất yếu kém.

Kỳ thật viết đoạn này, đơn giản là ông xã tôi là tốt nghiệp đại học Bắc Kinh, trên trang bìa cuốn ‘Săn bắn nữ nam’ của tôi viết là như vậy ‘Nữ vương ác độc’, tôi nghe xong đồ một thân mồ hôi, sau đó tôi nói với ông xã, ông ta viết lại thành hai chữ ‘ác nữ’, tôi không phục, vì thế kêu ông ấy là bao gao

Đồng Bắc. Ông ấy là người Đồng Bắc. Nếu làm cho độc giả Bắc Đại khó chịu, nếu không tôi đòi Dương Thuần Miên tốt nghiệp Nam Đại đi? Kêu hành tây Giang Nam? Chỉ sợ Nam Đại trường học chúng ta không có người nào vô dụng như vậy. Tôi rút cuộc nên đem Dương Thuần Miên an bài đến chỗ nào thì tốt đây? Tốt nghiệp Đại học truyền hình? Đắc tội thì xin mọi người giờ cao đánh khẽ, bao dung! ^ _ ^

Dương Thuần Miên nhà tôi xin gửi một lời xin lỗi với độc giả Bắc Đại, tặng kèm một câu truyện cười, chỉ đọc giải trí thôi, đừng giận nhé!

Cổ vấn tuyển sinh của Đại học Bắc Kinh: một cụ ông đi tới, hỏi: “Xin hỏi trường này học gì?”

Cổ vấn tuyển sinh: “Thực xin lỗi, chúng con tuyển sinh viên cho đại học Bắc Kinh!”

Cụ ông: “Chính là hội đại học của Bắc Kinh đó! Anh này không viết đại học Bắc Kinh thôi?”

Cổ vấn tuyển sinh = _ = “Không phải đại học của Bắc Kinh, là đại học Bắc Kinh!”

Cụ ông: “Điều không phải giống nhau sao?!”

Cổ vấn tuyển sinh = _ = không để ý tới cụ ông, không còn lời nào để nói.

Cụ ông: “Được rồi được rồi, vậy hỏi trường học các anh tuyển sinh điểm bao nhiêu đi?!”

Cổ vấn tuyển sinh: “Thấp nhất là 601!”

Cụ ông: “Má ơi! Đây không phải vượt qua điểm trúng tuyển của Bắc Đại rồi sao?!”

Cổ vấn tuyển sinh = _ = “Chúng ta chính là Bắc Đại a!”

Bạn đang đọc truyện *Mì Thịt Bò+ Mì Dương Xuân*=? được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Mì thịt bò+ mì Dương Xuân= chao

Ngư Nhu Miên đến khách sạn mà Bạch thiếu gia hẹn trước mới phát hiện khách sạn này là một khách sạn bốn sao cao cấp, trong lòng thầm nghĩ, gặp mặt bạn cũ mà cũng long trọng như vậy nữa. Ngư Nhu Miên cúi đầu nhìn nhìn cái quần bò của mình, sửa sang lại mái tóc rồi bù rồi kiên trì đi vào. Tiếp tân dẫn Ngư Nhu Miên tới chỗ mà Bạch thiếu gia đã đặt sẵn. Ngư Nhu Miên thấy Bạch thiếu gia còn chưa đến nên tranh thủ đi vào toilet sửa sang lại dáng vẻ. Khi trở về, đã thấy ở bàn đưa lưng về phía mình ngồi một vị nam tử. Ngư Nhu Miên nghĩ rằng đây nhất định là Bạch thiếu gia, vì thế vội trộm đi qua phía sau, đúng lúc anh đang muốn uống nước, đập lên bờ vai của anh một cái bộp. Đối phương đang uống nước thỉnh thoảng bị đập cho một cái làm bị nghẹn ho khan hai tiếng, vừa lấy ra khăn tay ra lau miệng vừa quay đầu. Đó là một vị soái ca màu da ngăm ngăm, thể trạng anh vĩ cao ngất. Ngư Nhu Miên ngẩn ra, lập tức xấu hổ nói: “Soái ca, vừa mới em thấy lưng của anh, thật sự..... là có dính 1 cọng tóc, thực tại có tổn hại hình tượng cao lớn uy mãnh của anh, vì thế em tự chủ trương thay anh vuốt ve.” (Sun: ăn đậu người ta mà còn ko dám nhận nữa, thật là...) Soái ca cười nhìn Ngư Nhu Miên, cũng không buồn bực, buông khăn tay xuống, bắt đầu đi nói: “Nhu Miên, vài năm không gặp, cô vẫn như cũ!” “Bạch thiếu gia?” Ngư Nhu Miên giật mình đánh giá soái ca trước mắt từ trên xuống dưới, lại vỗ mạnh xuống bả vai Bạch thiếu gia lần hai, cảm khái nói: “Vài năm không gặp, không ngờ anh lại gia nhập bộ đội để mền! Bây giờ nếu đi trên đường gặp soái ca như anh, nói không chừng tôi còn chạy theo cửa anh cũng không biết!” “Thật không?” Ánh mắt Bạch thiếu gia chợt lóe. Ngư Nhu Miên gật đầu nghiêm túc, ngồi xuống bên người anh. “Chúng ta đều quen thuộc như vậy mà còn dùng ăn cơm ở chỗ này, vừa câu thúc, vừa không tiện nói chuyện. Đứng rồi, làm thế nào anh liên lạc được với tôi vậy?” “Gần đây tôi vẫn đều ở chi nhánh công ty Thượng Hải, mấy hôm trước nghe Tiểu Thiên nói cô ở Bắc Kinh, hơn nữa lại lên mạng tìm người mượn tiền, thấy trên đó cô để lại số điện thoại, tôi liền từ Thượng Hải bay đến Bắc Kinh.” “Vì cho tôi mượn tiền nên anh đặc biệt bay về?” Ngư Nhu Miên có chút không thể tin. Bạch thiếu gia cười mà không đáp. Ngư Nhu Miên không nghĩ tới Bạch thiếu gia vào xã hội lâu như vậy mà cái tính giúp đỡ người vẫn không đổi. Lúc trước thi vào trường đại học, Ngư Nhu Miên vì rất nắm chắc bài vở của kì thi đại học, vì thế không thèm quan tâm đề bụng chút nào, thế cho nên sau tiến vào trường thi, mới biết thi là toán học, không phải tiếng Anh. Vừa vậy, lúc ấy Bạch thiếu gia ngồi ở bàn trên cô, vì thế Bạch thiếu gia liền đưa đáp án xuống cho Ngư Nhu Miên. Còn lần này Bạch thiếu gia đúng là vì cô mượn tiền mà đến, lúc này Ngư Nhu Miên có loại suy nghĩ nói không rõ phức tạp xẹt qua trong lòng. “Đã lâu không cùng anh đánh bài, ba tôi vẫn còn nhắc anh hoài, ông nói có cơ hội còn phải làm cho thắng tiểu tử kia đến trong nhà đánh bài cùng nhau thắng cấp với ông đó.” Ngư Nhu Miên cười tủm tỉm nói. Bạch thiếu gia cười nhẹ, “Có cơ hội tôi cùng cô về nhà, lại đi bồi bá phụ đánh bài.” “Kỳ thật tôi vẫn không biết anh năm đó vì cái gì đột nhiên tham gia không quân, có điều bây giờ nhìn thấy anh như vậy thì mới cảm thấy lúc trước tham gia không quân thật sự là một hành động sáng suốt.” Ngư Nhu Miên nheo mắt lại, cười mỉa mỉ. Trước giờ Ngư Nhu Miên vẫn thích không quân, cảm thấy nó thật sự rất soái, trước kia lúc học đại học khi còn quen được mấy người bạn không quân qua chương trình tìm bạn bốn phương. “Đúng rồi! Đây này là nơi không có cấm hút thuốc! Anh không hút thuốc sao? Nhớ lần trước tôi về nước còn thấy anh hút rất lợi hại.” “Sống trong quân đội buồn tẻ cho nên mới hút thuốc. Bất quá bây giờ tôi bỏ rồi!” “Bỏ thuốc dễ dàng như vậy sao? Anh tôi nói bỏ thuốc mấy năm mà bỏ cũng không được. Bất quá, bỏ được là tốt rồi, anh cũng biết tôi ghét nhất là người khác hút thuốc mà!” Bạch thiếu gia mỉm cười gật đầu. Bạch thiếu gia bảo bồi bàn mang đồ ăn ra. Ngư Nhu Miên uống miếng nước, nhẹ nhàng nói: “Bây giờ nghĩ lại thấy thật nhớ thời cấp ba, các người ở trong toilet đánh bài, tôi ở bên ngoài canh gác. Bất quá cũng kỳ quái, các người đánh nhiều lần như vậy cũng chưa bị giám thị bắt được, tôi mới đánh có một lần liền bị sa lưới. Hại tôi hết giờ tự học còn bị cô giáo giữ lại giáo huấn nữa chứ.” Ngư Nhu Miên ngửa đầu hồi tưởng. Bạch thiếu gia cười khẽ ra tiếng, nói: “Còn nói nữa! Việc này của cô

được xem là truyền thuyết của trung học trường mình rồi. Hiện tại bạn bè trung học nhắc tới sự kiện kia, mở đầu đều là như vậy, ‘Nhớ ngày đó, Ngu Nhu Miên bị chủ nhiệm lớp giáo huấn cả sau giờ tự học, sự kiện kia thật sự là đại khoái nhân tâm ah!’ Còn đám chúng tôi cũng nhớ đánh ‘hào quang’ của cô, căn bản không bị ai giáo huấn hết, hết giờ tự học liền ra về. Chủ nhiệm lớp giống như đập trúng địa lôi, không thể tưởng được cô lần đầu tiên bị bà cô ấy giáo huấn, khí thế kia đúng là mạnh mẽ vô cùng.” Ngu Nhu Miên than thở: “Bọn họ cũng thật là vô tình, chỗ cần vụng vồ thì không dùng, mà cả bọn đánh bài thế mà chỉ có mình tôi bị giáo huấn, không tức giận mới là lạ đó! Hơn nữa tôi trước kia học tập cũng tốt, nếu không tôi mới không thèm xông lên cho canh pháo các người đâu!” “Ngu Nhu Miên, nghe nói cô công tác tìm không thuận lợi, lấy điều kiện của cô, tìm phân công tác hẳn là không khó mới đúng chứ?” Bạch thiếu gia quan tâm hỏi. “Vấn đề là bọn họ không có thấy được sở trường của tôi, tôi vì này nguyên nhân này bị đuổi việc.” Ngu Nhu Miên nhớ tới lịch sử tìm công việc bi đát của mình, lòng liền cảm thấy uể oải. “Cô vẫn giống như trước tùy tiện động tay động chân, đúng không?” Bạch thiếu gia vừa nói liền trừng. Ngu Nhu Miên chu cái miệng, bắt đầu đi nói: “Tôi mà có một nửa cẩn thận của anh thì tốt rồi.” “Ngu Nhu Miên, nếu không có tôi công ty tôi công tác đi?” “Anh mở công ty về cái gì?” “Công ty linh kiện ô tô.” “Tôi căn bản không hiểu lĩnh vực này, hơn nữa đọc sách nhiều năm như vậy, cuối cùng phải dựa vào quan hệ tìm công tác, có chút.....không chịu được.” Ngu Nhu Miên khó xử nói. “Cô nghĩ lại đi, đừng vội cự tuyệt.” Bạch thiếu gia ôn hòa nói. Đồ ăn lên đây, đĩa thứ nhất là ‘Long nhãn linh cầu’. Ngu Nhu Miên vừa thấy liền nở nụ cười, lông mi giương lên, nói với Bạch thiếu gia: “Sao hay thế? Còn nhớ tôi thích ăn long nhãn? Ai kêu người ta tặng quà cho ba anh nhiều long nhãn như vậy, mỗi lần đến nhà anh đều có long nhãn ăn!” Bạch thiếu gia cười lắc lắc đầu. Ngu Nhu Miên vừa ăn vừa nói: “Dù sao nhà ít người ăn cũng không hết, không ăn thì làm sao!” Tiếp theo là canh ‘Long ngư rau thơm’. Ngu Nhu Miên nghĩ rằng, Bạch thiếu gia vẫn giống như trước đây, vẫn còn nhớ rõ món ăn cô thích. Ngu Nhu Miên ăn thật chậm, Bạch thiếu gia ánh mắt ôn nhu nhìn Ngu Nhu Miên dùng cơm, chậm rãi nói: “Xem hình tượng không có gì biến hóa lớn, có điều ăn cơm tao nhã hơn trước.” “Mới không phải đâu! Là vì tôi vừa rút bốn răng khôn, nếu không tôi còn thích ăn từng ngụm từng ngụm!” Ngu Nhu Miên nói xong, nhìn thấy Bạch thiếu gia lộ ra vẻ lòng tươi cười. Sau khi ăn xong, hai người hàn huyên thật lâu, mãi đến khi Bạch thiếu gia nhận được điện thoại của khách hàng, hai người mới vội vàng trao đổi điện thoại số di động. Bạch thiếu gia gọi taxi cho Ngu Nhu Miên, thấy cô ngồi trên xe rồi mới yên tâm lái xe rời đi. Ngu Nhu Miên đi không bao lâu, Dương Thuần Miên chán đến chết ở trên mạng thang lang, lúc này chợt nghe đã có người kêu cửa, đang buồn bực Ngu Nhu Miên làm thế nào nhanh trở lại như vậy, ai ngờ người tới cũng là Dư Tư Giáng. Dư Tư Giáng vừa vào, liền đi thẳng vào vấn đề nói: “Có một cái nút thất đỉnh trên váy em bị mất rồi, anh xem có phải rớt mất ở đây không?” Mặt Dư Tư Giáng đầy lo lắng. Dương Thuần Miên giúp Dư Tư Giáng ở kế bên sofa tìm kiếm nút thất, cuối cùng rốt cục cũng tìm được trong sofa một cái nút thất lớn màu đỏ. Một khắc tìm được nút thất kia, về mặt vô cùng lo lắng của Dư Tư Giáng nháy mắt tràn đầy tươi cười vui sướng, tiếp nhận nút thất, cầm trong tay nhìn chăm chú vào nó, rồi lại đột nhiên giống như nhớ tới cái gì, tươi cười lập tức thay thế bằng thương cảm. Dư Tư Giáng đem nút thất cẩn thận để vào túi xách, ngồi xuống sofa, nhìn quanh một hồi, hỏi: “Thuần Miên, y tá đâu?” “Cô ấy hả? Đi ra ngoài hẹn hò rồi.” “Không phải làm y tá sao, sao còn đi hẹn hò?” “A ~ đúng vậy, chính là bởi vì cô ấy không có trách nhiệm như vậy cho nên anh mới muốn đuổi việc cô ấy đó, bất quá ngày mai cánh tay của anh đi tháo băng, cho nên để cô ấy nghỉ ngơi ngày cuối cùng cũng tốt lắm.” Dương Thuần Miên nhìn biểu tình Dư Tư Giáng không khỏi có chút lo lắng. Lấy hiểu biết của anh, quần áo mà hơi có không tròn vẹn hoặc là không thích, Dư Tư Giáng sẽ ném đi, tuyệt đối sẽ không vì tìm một viên nút thất như thế mà lo lắng, vì thế nhìn không được hỏi: “Tư Giáng, em không sao chứ?” “Không có gì, chỉ là vừa chia tay bạn trai, tâm tình có chút không vui.” “Làm thế nào mà chia tay?” “Từ lần trước đến cao phòng mà anh làm việc, tự nhiên quen với Lưu Liêm, chúng ta trở thành bằng hữu.” “Lưu Liêm? Quản lý công ty tầng 25?” Dư Tư Giáng gật gù đầu, “Lúc chúng em ở cùng một chỗ, khi vui vẻ dường như cả thế giới chỉ có hai người chúng em hạnh phúc nhất thôi nhưng khi cãi nhau lời nói thốt ra giống như là vũ khí lợi hại nhất thế giới. Không biết vì sao lại đột nhiên cãi nhau nữa, chúng ta từng cố gắng không khác nhau nhưng là cuối cùng em phát hiện chúng em làm không được.” Giọng nói Dư Tư Giáng chua xót. Dương Thuần Miên nhìn Dư Tư Giáng không hạnh phúc, trong lòng cũng thương tiếc và đau lòng vô cùng. Trước kia anh từng nghĩ qua một trăm lần lúc Dư Tư Giáng tình cảm không thuận lợi kể về với anh, anh tuyệt đối sẽ nhân cơ hội thổ lộ, nhưng lúc này anh không có thực hành cái phương pháp mà mình từng tập luyện thứ N kia. Dương Thuần Miên nghĩ rằng, đại khái là vì lần trước bị cự tuyệt đi. “Có lẽ theo lời em nói là tính cách hai người không thích hợp. Tư Giáng, em hẳn là tìm cho mình một người đàn ông vừa chiều em vừa bao dung em.” Dư Tư Giáng bắt đầu đi khẽ cười một tiếng, nâng mi, nửa thật nửa giả nói: “Giống như anh vậy sao?” Dương Thuần Miên đầu tiên là ngoài ý muốn sững sờ, lập tức cũng nửa thật nửa giả nói: “Em xem anh thế này này, thật là không phải tốt bình thường đâu! Em xem xem thân thể này đi, rắn chắc lắm a! [Tác giả: nhờ băng vải mà nó rắn chắc đó!] làm bạn gái của anh là rất có phúc rồi, dù cho nhà có ở trên tầng 100, cũng mỗi ngày ôm em lên lầu về nhà. Bất quá có quên cái chìa khóa thì vẫn là đứng thang máy đi xuống lấy trở về có vẻ tốt hơn!” Dương Thuần Miên thấy khuôn mặt đau khổ của Dư Tư Giáng dần dần tươi cười, tiếp tục cố gắng nói: “Tuyệt đối không kén ăn, phàm là bạn gái làm, đồ ăn của chó cũng là thiên đường nếm vị của nhân gian! Hơn nữa điều quan trọng nhất là, tuyệt đối sẽ không phát sinh cãi nhau, bởi vì anh nhất định thất bại!” Dư Tư Giáng miệng cười càng tươi, suy nghĩ một chút, nói: “Thuần Miên, em thấy anh thay đổi rồi, trước kia anh không có nói như vậy dễ dỗ con gái bao giờ!” “Có sao?” Dương Thuần Miên có chút xấu hổ, trong lòng nghĩ, sẽ không là bị con nhỏ nữ quý kia ảnh hưởng chứ?! “Thuần Miên, bây giờ tâm tình em tốt hơn rất nhiều, cảm ơn anh! Đêm nay em quyết định nói rõ ràng với Lưu Liêm, em đi trước đây.” Dương Thuần Miên tiến bước Dư Tư Giáng, trong lòng còn nói thầm, chẳng lẽ mình thật sự thay đổi sao? Sao mình không cảm thấy gì hết a? Gãi gãi đầu, không nghĩ nữa. Buổi tối, Ngu Nhu Miên đứng trước cửa nhà, đột nhiên nhớ tới hôm qua Dương Thuần Miên già cỗi dọa hù cô, quyết định hôm nay phải ăn miếng trả miếng. Ngu Nhu Miên cởi áo khoác cùng giày ra, sau đó đem chân vào vào trong ống tay áo khoác to, sau đó bắt tay ấn cửa rồi giờ hai tay ra phía trước, nhìn như người đang chống đỡ đầu đang đưa hai cánh tay ra. Dương Thuần Miên mơ mơ màng màng đến cửa, vừa mới mở cửa, chợt nghe thấy u oán thanh âm: “Trả mạng cho ta!” Lập tức đập vào mắt là một ‘cái gì đó’ không đầu còn hai cánh tay thì run run bỏ nhào về phía mình. Dương Thuần Miên cả kinh, nhấc chân đá một cước, chợt nghe “ai u” một tiếng, “nữ quý” té xuống đất, Dương Thuần Miên tập trung nhìn vào, đúng là Ngu Nhu Miên! Ngu Nhu Miên đau nhe răng trợn mắt, lên án nói: “Sao anh dám lấy chân chó mà đá tôi hả?! Hoàng hoàng chết tiệt! Anh tưởng anh là Hoàng Phi Hồng à!” Dương Thuần Miên nhanh chóng nắm một tay đem Ngu Nhu Miên kéo vào phòng, trong lúc vội vàng kéo đi, đầu Ngu Nhu Miên bị đập vào cạnh cửa. Ngu Nhu Miên cảm giác đầu tê rần, lập tức liền ngất đi. = = = Dương Thuần Miên đem Ngu Nhu Miên đặt nằm ở sofa, nhẹ nhàng lắc lắc Ngu Nhu Miên, không thấy cô tỉnh lại, lập tức lớn tiếng gọi tên Ngu Nhu Miên, cũng không thấy cô có phản ứng. Dương Thuần Miên cảm thấy hoảng hốt chưa từng có, lại một tay ôm lấy Ngu Nhu Miên lắc mạnh liệt. Ngu Nhu Miên dưới sự lay động kịch liệt của Dương Thuần Miên rốt cục cũng tỉnh lại, bất quá nghĩ đến còn chưa có đạt được mục đích hù dọa anh, vì thế liền tiếp tục giả chết. Dương Thuần Miên lúc này đã gấp đến độ trán chảy mồ hôi, anh vội tháo bỏ miếng băng gạc trên tay mình, chịu đựng đau đớn đem Ngu Nhu Miên công lên lưng thẳng đến bệnh viện. Ngu Nhu Miên cảm giác được Dương Thuần Miên dùng hai thủ đem cô công trên lưng, mới nhớ tới Dương Thuần Miên tháo đi băng vải, hoảng hốt mở to mắt, nhảy xuống lưng anh, tự cảm thấy vui đùa có chút quá đáng, vì thế cười gượng nhìn Dương Thuần Miên. Dương Thuần Miên thấy Ngu Nhu Miên sinh long hoạt hổ đứng trước mặt anh, đầu tiên là hít sâu một hơi, nhưng lửa giận vẫn là không thể không bạo phát. “Con nhỏ này, đùa vui làm phải không? Sao không đùa nữa đi?” Ngu Nhu Miên tự biết mình đuối lý, bất quá vẫn là thấp giọng lầm bầm nói: “Lần trước không phải anh cũng đem tôi dọa khóc đó?” Dương Thuần Miên giận trừng mắt nhìn Ngu Nhu Miên vài lần, cuối cùng đặt mông ngồi vào sofa, quay đầu đi chỗ khác, hờn dỗi. Ngu Nhu Miên sờ sờ cái đầu mình bị đụng đau muốn chết, trong lòng thầm mắng chính mình, đã bị đụng đầu càng không chiếm được tiện nghi, về sau loại chuyện trả thù này không làm nữa. Ngồi xồm thân xuống, nhặt miếng băng vải muốn băng lại cho Dương Thuần Miên, lại bị Dương Thuần Miên tránh ra. Dương Thuần Miên rốt cục cảm nhận được ngày đó Ngu Nhu Miên vì sao giận rồi, đứng lên, vốn định nói vài câu nhưng lại không biết nói cái gì, cuối cùng quay đầu về phòng. Ngu Nhu Miên nhìn cánh cửa phòng Dương Thuần Miên đóng chặt, mặt mày trở về phòng mình. Cái vai bị Dương Thuần Miên lắc lắc mới này giờ vẫn ần ần còn đau. Mở ngăn kéo ra lấy cái bao

cao su màu đen kia, oán hận lại cắn hai miếng mới vừa lòng bỏ lại vào hộp. = _ = Không lâu sau, nghe được có người kêu cửa, Ngu Nhu Miên cùng Dương Thuần Miên đồng thời từ trong phòng mình đi ra muốn đi mở cửa, nhưng khi vừa đi ra nhìn đối phương, hai người đều dừng lại một chút. Ngu Nhu Miên liếc mắt cái tay phải của Dương Thuần Miên, đi trước hai bước mở cửa. Thì ra ngoài cửa là hàng xóm đại ca. Hàng xóm đại ca thấy Ngu Nhu Miên vừa mới đứng ở cửa nhà, lại còn nhìn thấy một đôi giày nữ cùng hai cái găng tay thất thần ném xuống đất, còn tưởng rằng Ngu Nhu Miên xảy ra chuyện gì rồi, lúc này thấy Ngu Nhu Miên bình yên vô sự, trong lòng cuối cùng mới nhẹ nhõm, Ngu Nhu Miên cùng hàng xóm đại ca khách khí vài câu, nhận lại cái găng tay cùng giày liền đóng cửa lại. Khi Ngu Nhu Miên đi ngang qua phòng khách, liếc mắt nhìn Dương Thuần Miên đang ngồi trên sofa, Ngu Nhu Miên giả bộ im lặng đi qua sofa, lại nghe Dương Thuần Miên tức giận nói: “Hôm nay cô định đem cái áo kỷ niệm trăm năm của tôi đổi thành cái gì nữa?!” Dương Thuần Miên nói xong, thầm thương cho cái T-short của mình. “Người ta cảm thấy người như anh là không có khả năng tốt nghiệp Bắc Đại thôi, nhiều nhất cũng là học ở Bắc Đại khi còn nhỏ!” Ngu Nhu Miên than thở xong, lập tức ngồi vào bên người Dương Thuần Miên, ghen tị tiếp nhận cái T-short, thấp giọng nói: “Kỳ thật tôi vốn là muốn viết ‘Chó vàng thôn Bắc Đại’, nhưng là sợ viết nhiều lãng phí cây son môi Lancome tôi mang từ Đức về cho nên mới viết ít hơn á!” [Lancome: một thương hiệu mỹ phẩm nổi tiếng của Đức.] May mắn Dương Thuần Miên đều cạo râu mỗi ngày, nếu không phỏng chừng giờ phút này râu đã sớm mọc dài như tóc rồi. “Ngày mai giặt sạch cho tôi, rồi là nó cho cẩn thận, phải có một cái hóa đơn nữa chứ, cô lấy quyển sổ nhỏ của cô ghi vào đi, tiền bồi thường thiệt hại cái áo trị giá 5000 tệ!” “Anh làm sao có thể tính như vậy chứ?!” Ngu Nhu Miên vừa nghe bồi tiền lập tức tranh cãi nói: “Vậy ai kia lấy chân chó đá tôi tính thế nào? Tôi nói tôi vừa rồi ăn toàn là bảo ngư vì cá không hà, tám phần đều bị anh đá ra nội thương! Hơn nữa đầu tôi còn bị anh lôi đi đụng đến sưng vù lên đây này! Không tin anh xem!” Nói xong, Ngu Nhu Miên đem chính mình đầu tiên đến trước mắt Dương Thuần Miên. Dương Thuần Miên nhìn nhìn, lập tức nhớ tới trên đầu mình ngày đó cũng vô duyên vô cớ bị Ngu Nhu Miên đập trúng, vì thế Dương Thuần Miên biện giải nói: “Vừa rồi tôi cũng không phải cố ý, hơn nữa nội thương của tôi cũng chưa lành đâu, không tin cô xem đây này! Hơn nữa, trên đầu tôi ngày đó cũng bị một đập một cú rồi, cô không thấy nó vẫn còn sưng sao?!” Nói xong, Dương Thuần Miên cũng đem cái đầu mình tiến đến bên cạnh đầu Ngu Nhu Miên, hai người cứ như vậy đầu đối với đầu, nhìn giống như hai con bò Tây Ban Nha chuẩn bị húc nhau. >”

Dương Thuần Miên nhìn qua thấy Ngu Nhu Miên bốn cọt thành công, ánh mắt cười đến loan thành Nguyệt Nha. Ngu Nhu Miên tháo găng tay, vui vẻ ăn, Dương Thuần Miên cũng bị cuốn hút, cũng gắp cây kem lên ăn từng ngậm từng ngậm. Ăn xong, Ngu Nhu Miên lại mua hai cây kem, đưa cho Dương Thuần Miên. Hai xong hai cây kem, mặt cùng tay nhỏ bé của Ngu Nhu Miên đều đông lạnh đỏ bừng, khoe ra nói: “Thế nào? Múa đông ăn kem cảm giác cực đỉnh đúng không?! Từ trung học đến giờ, mùa đông nào tôi cũng thích ăn kem cùng bạn bè!” “Cô thực quái!” Dương Thuần Miên đột nhiên cảm thấy Ngu Nhu Miên mặt đỏ nhìn qua thực đáng yêu. “Mùa đông làm cho chính mình lạnh thật lạnh, sau đó ngồi ở bên lò sưởi sưởi ấm, đây là chuyện thích ý cỡ nào a! Nếu lại có cái bạn trai đem mình ôm vào trong ngực, tay của hai người cùng nhau nắm với nhau này, tình yêu thế này thật là tuyệt, chỉ sợ chuyện tốt đẹp nhất trên thế gian này cũng lắm cũng chỉ như thế thôi.” Ngu Nhu Miên nói xong, chuyển hướng Dương Thuần Miên, không nghĩ tới Dương Thuần Miên lúc này cũng đang lẳng lẳng nhìn mình. Đưa tay ở trước mặt Dương Thuần Miên lắc lắc, cười nói: “Đông lạnh choáng váng rồi? Xem ra này phương pháp này chỉ thích hợp cho những người đầu óc linh hoạt giống tôi thôi, không thể dùng cho cái người bị đông lạnh đầu giống anh rồi!” Cúi đầu nhìn nhìn cánh tay Dương Thuần Miên, tháo một chiếc găng tay đang mang trên tay mình ra, đem bàn tay đó đặt vào trong túi áo choàng của Dương Thuần Miên, “Một người một tay nhé! Miên cho anh nói tôi khi dễ anh!”. Cứ như vậy, hai người hai bàn tay cùng nhau nắm lấy đi sóng đôi trên đường. “Hoàng hoàng, tôi phải hảo hảo nắm lấy anh, không thể cho anh ở trên đường chạy loạn!” Ngu Nhu Miên cùng Dương Thuần Miên lúc này trong lòng đều cảm thấy có một loại hạnh phúc không nói nên lời. Đi đến một cửa hàng lễ phục cao cấp, đầu tiên Ngu Nhu Miên thử một bộ lễ phục dạ hội màu đen, từ lưng lộ đến bên hông. Dương Thuần Miên nhìn thẳng lắc đầu, khủng hoảng nói: “Lộ nhiều lắm!” “Anh có bản lĩnh ah? Anh quần tôi lộ bao nhiêu?” Ngu Nhu Miên phản bác. “Cô làm bạn gái tôi tham dự, phải quan tâm đến hình tượng của tôi. Nếu không tôi không trả một nửa tiền kia!” Dương Thuần Miên cảm thấy Ngu Nhu Miên mặc bộ lễ phục này rất hoàn hảo, nhưng mà vừa nghĩ đến mặc đi tham dự vũ hội, liền cảm thấy không hài lòng. Hai người chọn đến chọn đi, Ngu Nhu Miên thích, Dương Thuần Miên không hài lòng, Dương Thuần Miên chọn trúng, Ngu Nhu Miên chướng mắt, nói nông dân hiện tại cũng không mặc quần như vậy! Lúc đầu nhân viên cửa hàng còn nhiệt tình ở một bên phục vụ, đến sau đơn giản ngồi vào một bên, chờ hai người bọn họ tranh luận xong có kết quả rồi phục vụ tiếp. = _ = Cuối cùng Ngu Nhu Miên cũng nóng nảy, nói với nhân viên cửa hàng: “Cô có trang phục thể thao không? Tôi lấy nó mặc!” Nói xong, nhìn về phía Dương Thuần Miên. Nhân viên cửa hàng vì thế đề nghị nói: “Trong cửa hàng chúng tôi cũng cung cấp dịch vụ làm lễ phục theo ý khách hàng, nếu hai vị không hài lòng thì có thể làm một bộ trang phục hợp ý hơn, bất quá giá phải đắt hơn một chút.” “Được! Đắt bao nhiêu cũng đều mua!” Ngu Nhu Miên hào khí nói ra, lập tức nghĩ lại cảm thấy không ổn, bổ sung nói: “Tôi bỏ ra 2000, còn lại là thuộc người tư bản chia ra!” Ngu Nhu Miên lấy tay chỉ chỉ Dương Thuần Miên. Vì thế Ngu Nhu Miên cùng Dương Thuần Miên cùng nhau thiết kế lễ phục dạ hội. Phạm là chỗ Ngu Nhu Miên thiết kế hở hang, Dương Thuần Miên liền lập tức tô màu đậm lên, song phương giằng co không dứt, nhân viên cửa hàng hòa giải nói: “Kỳ thật nơi này biến thành vẽ hoa văn rất có hương vị.” Trải qua một giờ thiết kế, rốt cục hai người dưới sự hòa giải của nhân viên cửa hàng cũng hoàn thành xong bản thiết kế. Lễ phục dạ hội tơ lụa màu đen, vai trái có ba cái đai đeo, một cái để vuốt theo cánh tay, một cái đính cho trên vai, cái chính giữa buông thả trước ngực, thiết kế bộ ngực là dạng nếp uốn, tuy rằng không mặc áo ngực nhưng cũng có tác dụng nâng ngực, từ ngực phải đến ngực trái nghiêng 15 độ, thành cuộn sóng phập phồng, chỗ nhũ cầu chính giữa ngực là cuộn sóng thấp ba chỗ, tập phần gọi cảm Ngực phải bộ là chạm rỗng thiết kế hoa văn, bao lại toàn bộ bộ ngực, ngực trái bởi vì hơi thấp hơn phía bên phải, cho nên là thiết kế thấp ngực, lộ ra hơn nửa ngực, dùng một thanh lụa dài làm thành một bông hoa hồng đen. Thắt lưng sườn trái lộ ra, chỉ dùng một miếng vải voan, phía bên phải còn lại là thiết kế chạm rỗng. Lưng lộ ra xương bả vai. Làn váy thẳng tắp rũ xuống, bên trái xẻ tà đến hông, khi đi lại đùi như ẩn như hiện. Cái này còn phải phối hợp cùng một cái vòng cổ nữa, nhưng sợ Dương Thuần Miên phiền toái lại đưa ra một cái xích chó để mang cần cổ, Ngu Nhu Miên thiết thời dùng một cái khăn lụa dài thay thế. Ngu Nhu Miên tuy rằng cảm thấy vẫn là vòng cổ tốt hơn, nhưng mà mình đã không có năng lực kinh tế mua vòng cổ, cũng không muốn nợ Dương Thuần Miên tiêu hao nhiều, cho nên cũng đồng ý đề nghị này. Hai người vừa lòng rời khỏi cửa hàng lễ phục. Rất xa, Ngu Nhu Miên ngồi được hương vị chao, dọc theo hương vị đi đến một quán ăn nhỏ, Ngu Nhu Miên hưng trí bừng bừng ăn một chén. Dương Thuần Miên nhìn Ngu Nhu Miên ăn, nhưng Ngu Nhu Miên sau khi ăn xong, cố ý dùng cái miệng thối thối ở trên mặt Dương Thuần Miên bật hơi, Dương Thuần Miên nóng nảy, cũng ăn một chén, đem cũng ăn được mình miệng thối hoặc bật vào mặt đối phương, vì thế hai người càng ăn càng nhiều, phân cao thấp xem ai ăn nhiều hơn. Cuối cùng, ông chủ quán chao buồn bán lời nhất, nhưng Dương Thuần Miên cùng Ngu Nhu Miên hai người đi trên đường cũng không dám nói chuyện. Bởi vì vừa rồi Ngu Nhu Miên nhìn thấy một con chó nhỏ đáng yêu, tiến lên đùa, vừa mới mở miệng, thế nhưng làm con chó nhỏ hít một cái té ngã, lăn xuống đường cái. Vì thế, hai người liền như vậy mất trùng mắt nhỏ về tới nhà trọ. Tình yêu trong mắt người khác có khi không mỹ mãn, hạnh phúc hay không hạnh phúc cũng giống như người ta uống nước, ấm lạnh tự biết, cái này giống như chao kia, thơm hay không thơm chỉ sợ chỉ có người ăn là rõ ràng nhất.

Bạn đang đọc truyện *Mi Thệt Bò+* *Mi Dương Xuân*=? được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Mì thịt bò+ mì Dương Xuân= colktail

Trở lại nhà trọ không lâu, Dương Thuần Miển nhận được điện thoại Dư Tư Giáng, cô nói cô đã chia tay cùng Lưu Liêm, có điều Lưu Liêm nhất định không chịu chia tay. Phiên toái là dạ tiệc tối mai tại tòa cao ốc, Dư Tư Giáng vì muốn thoát khỏi Lưu Liêm đã xung phong đáp ứng làm bạn gái Dương Thuần Miển, khẩn cầu Dương Thuần Miển nhất định phải thay cô nói dối việc này. Dương Thuần Miển tuy rằng vô cùng khó xử, nhưng sau khi cân nhắc, cuối cùng cũng đáp ứng thỉnh cầu của Dư Tư Giáng.

Buông điện thoại rồi, Dương Thuần Miển nhìn Ngưu Nhu Miển đang hát lảm bảm gì đó ở phòng bếp chuẩn bị chưng bánh bao, hoàn toàn không biết nên mở miệng như thế nào. Ngưu Nhu Miển thấy Dương Thuần Miển gác điện thoại rồi mà vẫn mặt co mảy máu, tò mò hỏi: “Ai vừa mới gọi điện thoại đến vậy?”

“Dư..... Tư Giáng.” Dương Thuần Miển nói rất là do dự.

Ngưu Nhu Miển bắt mắt liếc mắt Dương Thuần Miển một cái, học cách Dương Thuần Miển nói mới rồi: “Dư..... Tư Giáng.” Sau đó ề ề nói: “Anh nhìn xem anh đi, tiếp điện thoại tình nhân trong mộng đến, ngay cả nói cũng nói không lưu loát, đầu lưỡi bị đông đá rồi à?” Ngưu Nhu Miển khó chịu dùng sức trộn bột.

“Cô cái cũng nói được! Lời nói cử chỉ của cô xem xem có chút nào giống con gái nhà người ta không? Cô như vậy làm cho tôi không biết thế nào mang người đi tiệc tối!” Dương Thuần Miển dừng một chút, âm thầm hạ quyết tâm, rốt cục cũng có dũng khí nói ra: “Tư Giáng điện thoại nói, vì không muốn bạn trai cũ dấy sự cho nên nhờ tôi làm bạn gái của cô ấy tiệc tối lần này, cho nên.....”

“Anh nói mang tôi ra ngoài làm anh mất mặt? Cho nên anh bỏ tôi mà đi với cô ta?” Ngưu Nhu Miển trừng mắt lạnh lùng nhìn Dương Thuần Miển, cuồng nộ mãnh liệt thoáng chốc tràn ngập trái tim, đồng thời còn có vài phần chua xót không cách nào hình dung được.

Dương Thuần Miển thấy ánh mắt Ngưu Nhu Miển càng ngày càng phát ra sát khí, đứng lên, giải thích: “Tư Giáng cũng có khó xử của cô ấy, hy vọng cô thông cảm được. Lần này là do lỗi của tôi xử lý không ổn, bộ lễ phục dạ hội kia tôi sẽ thanh toán tiền xem như tôi bồi thường cho cô nha.”

“Ai hiếm lạ gì quần áo của anh! Vừa hay tôi lại đang nghĩ, cùng anh đi lên phố vạn nhất đụng phải người quen về sau sẽ không còn mặt làm người. Lần sau trên đường, có chết tôi cũng muốn..... Cho anh mang theo cái khăn che mặt! Không phải, là không có lần sau!” Ngưu Nhu Miển tận lực bình tĩnh nói xong, đem nước vung mãnh liệt lên mặt nhằm áp chế trong lòng cùng ức khuất cùng với lửa giận quay cuồng, rửa mặt xong liền trở về phòng.

Dương Thuần Miển nhìn Ngưu Nhu Miển đóng cửa lại. Nếu Ngưu Nhu Miển giống như bình thường giận dữ với anh có lẽ trong lòng anh còn dễ chịu hơn một chút, nhưng lúc này Ngưu Nhu Miển bình tĩnh như thế, lại làm cho anh cảm thấy trong lòng vô cùng khó chịu.

Ngưu Nhu Miển vừa đóng cửa lại, đôi mắt liền đỏ, miệng mắng “Thối hỗn đản”, đặt mông an vị ngồi trên giường. Vừa lúc này di động vang lên, là Bạch thiếu gia gọi điện thoại tới. Bạch thiếu gia nghe Ngưu Nhu Miển nói chuyện bằng giọng mũi, thân thiết hỏi: “Nhu Miển, cô bị cảm sao?”

“Uhn, có một chút, không sao đâu.”

“Thời tiết Bắc Kinh bắt đầu lạnh rồi, cô phải mặc thêm quần áo nhiều chút, lần trước gặp mặt tôi thấy cô mặc vẫn là rất đơn bạc. Trước kia khi trung học, cô không phải sợ nhất lạnh sao? Còn nhớ cô còn cố ý kêu mẹ cô đem cho hai cái áo bông cho cô mà.”

“Anh nhớ cũng thật rõ ràng! Còn nói nữa, các anh đều nói tôi mặc vào nhìn giống như hòm thư. Đại Trần còn nhét giấy vào miệng tôi nữa, nói anh ta muốn gửi thư.” Ngưu Nhu Miển lau nước mắt, nín khóc nín cười. Trung học thật sự là thời gia tốt đẹp nhất, không lo lắng gì cuộc sống bên ngoài cả. “Tim tôi có chuyện gì? Chẳng lẽ chính là dặt tôi mặc thêm quần áo? Trước kia khi trung học anh cũng không nói chuyện giống như bây giờ đâu.”

Bạch thiếu gia ở điện thoại bên kia cười hắc hắc, “Ngày mai ở tòa cao ốc của công ty có cái tiệc tối, tôi không có bạn gái, muốn lời cô theo giúp tôi đi mà.”

Ngày mai? Tiệc tối của tòa cao ốc? Ngưu Nhu Miển cẩn thận đề ra nghi vấn, mới phát hiện thì ra công ty của Bạch thiếu gia ở Bắc Kinh lại cũng cùng đặt trong tòa cao ốc kia. Thế giới thật đúng là nhỏ quá! Ngưu Nhu Miển trong lòng cười gian hai tiếng, Dương Thuần Miển anh chờ coi! Lập tức sáng khoái đáp ứng Bạch thiếu gia. Trong lòng thầm hạ quyết tâm, nhất định phải đem Dư Tư Giáng hạ cấp xuống, vì thế hẹn Bạch thiếu gia ngày mai cùng nhau lên phố chuẩn bị giao tranh.

Gác điện thoại, Ngưu Nhu Miển tâm tình đã từ mưa to chuyển thành sáng sủa, lảm bảm ca hát rồi đi ra phòng khách. Dương Thuần Miển thấy Ngưu Nhu Miển tươi cười từ trong phòng đi ra, đầu tiên là sững sờ, lập tức cảm thấy da đầu nhút nhát.

Nhìn Ngưu Nhu Miển bắt đầu bấm nắm mẻo, Dương Thuần Miển cẩn thận từ từ đi lại đây, thấy Ngưu Nhu Miển đang ngắm mục tiêu nhìn về phía hai củ hành tây trong tủ lạnh kia, Dương Thuần Miển chạy nhanh trước đem hai củ hành tây lấy đến nắm vững trong tay. Ngưu Nhu Miển miễn cưỡng nhìn Dương Thuần Miển liếc mắt một cái, rung đùi đắc ý tiếp tục thái đồ ăn.

Dương Thuần Miển thấy tâm tình Ngưu Nhu Miển tốt một cách khác thường, trong lòng càng thêm khó chịu, thừa nhỏ giọng hỏi: “Cô không sao chứ? Không tức giận?”

“Giận có tác dụng gì sao? Giận lên thì anh mang tôi đi, không mang theo trứng cá muối kia đi à?” Ngu Nhu Miên ánh mắt nâng cũng không nâng, tiếp tục vùi vào vàng thái đồ ăn.

“Tuy rằng giận cũng không có tác dụng gì, nhưng mà lấy tính tình của cô là không có khả năng khinh địch từ bỏ như vậy đâu.” Dương Thuần Miên vừa nói vừa dùng mắt nhìn trộm thái độ của Ngu Nhu Miên.

“Ồi! Chờn nào thì anh hiểu biết tôi nhiều như vậy ah? Chọc tôi cùng anh trở mặt anh mới vừa lòng phải không?” Ngu Nhu Miên quăng đao thái đồ ăn lên thớt, sau đó mở cổ áo ra, không đợi cuốn tay áo, Dương Thuần Miên đã nhảy lên đến mấy thước đứng ở ngoài.

“Anh chỉ cần đem bộ lễ phục dạ hội quần áo kia thanh toán tiền xong là ok, những cái khác ta lười cùng anh nói.” Ngu Nhu Miên trong lòng thâm nặc, hoàng hoàng chết tiệt, xem tôi xử lý con cầu phản bội anh như thế nào! ^^

Ngu Nhu Miên bắt đầu thái nhuyễn nội tạng trư, có phế trư, đại tràng, bụng trư, tâm trư, can trư, duẩn phẩn, vân vân. .... Thái nhuyễn xong, Ngu Nhu Miên bắt đầu chưng bánh bao, đem bánh bao tạo thành hình đầu chó, nặn ra hai cái lỗ tai nhỏ, dùng đậu đen làm hai mắt, sau đó vẽ một cái miệng nhỏ nhỏ hồng hồng. Sau khi hết thấy đều làm xong, Ngu Nhu Miên phát hiện cái nút thắt cổ áo của mình không thấy nữa, tìm kiếm mọi nơi cũng tìm không được, suy nghĩ không phải rơi vào kia trong đồng đồ ăn lý mới này đi?! (tâm trư = tìm trư=tìm lợn)

Dương Thuần Miên lúc này dọc theo mùi đồ ăn đến phòng bếp, thấy cái bánh bao đầu chó kia mặt tối sầm, bắt quá đuối lý cũng không dám đưa ra dị nghị.

Đồ ăn mang lên bàn, Ngu Nhu Miên chu cái miệng nhỏ ăn từng ngậm từng ngậm, so với ngày thường càng thêm cẩn thận. Dương Thuần Miên trước lướt qua một ngậm, hương vị cực kỳ ngon, không khỏi khen: “Rất thơm!”

“Ừ, anh ăn nhiều một chút!” Ngu Nhu Miên thân nhiên nói, thấy Dương Thuần Miên gật gật đầu, cô lại tiếp tục nói: “Anh biết anh qua ăn cái gì không? Đây tâm trư can trư phế trư a, thích hợp nhất cho cái loại người vô tâm vô phế vô can giống anh ăn đó!”

Dương Thuần Miên đã sớm thành thói quen với cái miệng độc ác của Ngu Nhu Miên, cũng là lơ đãng, khò khè khò khè mồm to ăn bánh bao thơm ngào ngào. Ngu Nhu Miên nếu có chút đăm chiêu nhìn Dương Thuần Miên, lập tức cũng buồn đầu tiếp tục ăn.

Chỉ chốc lát, chỉ nghe Dương Thuần Miên “Ai ư” một tiếng, Ngu Nhu Miên nghe tiếng lập tức tươi cười hiện lên mặt, chạy qua bên Dương Thuần Miên, nhảy nhót nói: “Mau nhỏ ra!”

Liên nhìn thấy Dương Thuần Miên cau mày, phun ra một viên nút thắt. Ngu Nhu Miên lấy khăn tay xoa xoa cẩn thận, cầm lấy nút thắt nhìn trái rồi lại nhìn phải, vừa lòng nói: “Không sai! Cuối cùng bị anh ăn rồi!”

Dương Thuần Miên vừa nghe liền nóng nảy, “Thì ra là cô ngồi chờ tôi ăn đấy?!” Ở chung cùng nữ nhân này, một giây cũng không thể thả lỏng cảnh giác.

“Nếu không anh cho là thế nào? Không vì cho anh giúp tôi tìm nút thắt, tôi có thể cho anh ăn cơm thuận lợi như vậy sao?” Ngu Nhu Miên khiêu khích đón nhận Dương Thuần Miên, lập tức lại ra vẻ an ủi anh, nói: “Làm người phải biết đủ thiếu ah, ai xem anh nhỏ ra thế này với lại đi ra bằng cách kia cách nào ít tổn sức hơn?!”

=_|| Dương Thuần Miên lúc này mới phát giác, đối với một nữ nhân, tính cách mới là mấu chốt. Trù nghệ cho dù hay cỡ nào nhưng nữ nhân đó mà có tính cách ma quỷ thì này trù nghệ này cũng chỉ có thể biến thành một loại kỹ năng giết người khác thôi! Trời ạ ~ Ngu Nhu Miên cô muốn giết tôi sao?

Buổi tối, Ngu Nhu Miên từ phòng đi ra, yêu cầu Dương Thuần Miên trước tiên kết toán tiền lương cuối tháng đi. Dương Thuần Miên lòng mang áy náy với Ngu Nhu Miên, tuy rằng không hài lòng về cái quyền sở ghi chi phí xảo trá kia của Ngu Nhu Miên nhưng là vẫn quyết định thanh toán.

“Bây giờ chúng ta đến ngân hàng lấy tiền đi.” Ngu Nhu Miên tính lấy tiền này tài khoản cho tiệc tối ngày mai.

“Gấp như vậy làm gì chứ? Ngày mai không được sao?”

“Không được! Tôi muốn lấy tiền của tiểu nhân đêm hôm nay!”

=_ = Dương Thuần Miên oán giận thì oán giận nhưng vẫn mặc áo khoác cùng đi đến ngân hàng với Ngu Nhu Miên.

Tài khoản lấy nhiều nhất một lần cũng chỉ là 3000, Dương Thuần Miên vì thế trước lấy 3000 cho Ngu Nhu Miên. Ngu Nhu Miên vừa lấy đến số tiền lừa dối này, kích động lắm a. .... Rốt cục cũng cảm nhận được cái loại khoái cảm của tiền tài bất nghĩa. Bất quá lương tâm vẫn là khiển trách mình một chút.

Nghĩ đến lần trước bị cướp bóc, Ngu Nhu Miên cầm tiền, nhìn trên nhìn dưới nhìn trái nhìn phải đánh giá chính mình, rốt cuộc thì giấu chỗ nào thì tốt đây? Dương Thuần Miên hai tay giao trước ngực, đứng ở một bên kiêu chân xem kịch vui, Ngu Nhu Miên cuối cùng quyết định — làm cho Dương Thuần Miên cảm, làm cho anh đến nhà rồi lại thanh toán tiền lại cho cô, coi như chưa đến lúc về tối nhà, này tiền vẫn là Dương Thuần Miên sở hữu, nếu đánh mất cũng coi như tài sản của anh bị tổn thất, không có liên quan gì đến cô.

Cái này đổi thành Ngu Nhu Miên hai tay giao nhau trước ngực ở một bên kiêu chân xem Dương Thuần Miên. Dương Thuần Miên nhìn trên nhìn dưới nhìn trái nhìn phải đánh giá chính mình, rốt cuộc để chỗ nào thì tốt đây? Lúc mới ra ngoài, hai người cũng không mang theo túi gì. Ngu Nhu Miên còn câu nói mát một câu làm Dương Thuần Miên muốn đông lạnh: “Nếu anh là người Scotland thì tốt rồi!”

“Vi cái gì?”

“Scotland váy ngắn, có cái túi tiền. ....” Ngu Nhu Miên ngừ khí ái muội đột nhiên dừng lại, lập tức đem tầm mắt di chuyển tới trần nhà. [Sun: đàn ông Scotland mặc váy ngắn a~~~~]

Dương Thuần Miễn lập tức tỉnh ngộ, cau mày, “Sắc nữ! Cái gì cũng dám nói!”

“Xỉ ~ ít nhất tôi nghĩ cái gì thì nói cái đó, dù sao cũng tốt hơn người nào có mặt ngoài chính đứng đắn, kỳ thật đầu óc xấu xa!” Ngu Nhu Miên nói xong chuyện, Dương Thuần Miễn đã đem tiền để trong áo lạnh.

Ngu Nhu Miên đi theo Dương Thuần Miễn ra ngân hàng. Vừa ra khỏi cửa, Ngu Nhu Miên liền nhìn mọi nơi hết nhìn đông tới nhìn tây, Dương Thuần Miễn nhìn không được hỏi: “Cô làm cái gì thế?”

“Tôi tìm phạm nhân cướp bóc!” Ngu Nhu Miên tiếp tục nhìn quanh bốn phía.

=_= nữ nhân này!

“Vi cái gì tôi vừa ra ngân hàng liền lập tức bị người cướp đoạt, mà anh lấy tiền, ngay cả một cái quỹ ảnh cũng chưa có một cái! Rất không công bình !” Ngu Nhu Miên quệt miệng nói.

“Vấn đề nhân phẩm! Cô tiếp tục tìm phạm nhân cướp bóc, tôi đi trước.” Dương Thuần Miễn nói xong, nắm thật chặt áo, cước bộ nhanh hơn.

Ngu Nhu Miên đơn giản đưa tay vòng tới bên miệng bắt thành hình cái loa, đứng bên đường hô lớn: “Có người nào tới cướp bóc không? Trên thân nam nhân phía trước tôi có rất nhiều tiền!” Dương Thuần Miễn nghẹn họng trợn trối, kinh ngạc quay đầu nhìn Ngu Nhu Miên, chỉ thấy Ngu Nhu Miên xoa thắt lưng, đặc ý hướng anh làm một cái mặt quỷ. “Không có người cướp thì tôi đến cướp, cướp được thì là của tôi, ngày mai anh lại trả cho tôi tiền lương khác.”

Dương Thuần Miễn thấy Ngu Nhu Miên vọt lại đây, vội vàng bỏ chạy đi. Ngu Nhu Miên ở phía sau đuổi theo không bỏ. Cứ việc Ngu Nhu Miên toàn lực chạy hết cả hơi nhưng phía trước Dương Thuần Miễn lại lạt mềm buộc chặt trên đầu cô. Mỗi lần thấy cô sắp đuổi tới, anh liền trước tiên chạy đi xa xa. Nhưng lúc khoảng cách hơi rút ra chút, Dương Thuần Miễn lại thả chậm bộ pháp. Vì thế, vào một ngày mùa đông ở trên đường phố, một đôi nam nữ mặc thật trang phục lạnh dày thật dày, một trước một sau rượt nhay chạy, trong miệng thở ra khí thật lạnh, nhìn giống như hai cái bánh bao đậu ở trên đường truy đuổi.

Ngu Nhu Miên thấy mình chạy không qua Dương Thuần Miễn, đơn giản làm bộ như đau chân. Quả nhiên thấy Dương Thuần Miễn dừng lại cước bộ, hướng cô đi qua nơi này. Bất quá Dương Thuần Miễn biết rõ Ngu Nhu Miên là đang giả bộ cho nên cũng không trực tiếp đến gần, mà là thử cẩn thận tiếp cận. Quả nhiên, thời điểm ở gần cạnh Ngu Nhu Miên, cô đột nhiên vurun ma trào trào anh. Dương Thuần Miễn trước đó sớm đã có phòng bị cho nên nhanh chóng nhảy qua một bên né tránh. Ngu Nhu Miên trào không trúng, mất đi trọng tâm, “Ai u” một tiếng liền té ngã trên mặt đất.

Dương Thuần Miễn ngồi xổm xuống xem xét miệng vết thương Ngu Nhu Miên, xăng ống quần lên, chỉ thấy đầu gối đã bị chảy máu. Ngu Nhu Miên đánh mạnh Dương Thuần Miễn hai quyền, mắng: “Anh chạy nhanh như vậy làm gì chứ? Trốn cảnh sát à! Bây giờ của chân của tôi bị hỏng rồi!” Ngu Nhu Miên nói xong đôi mắt mà bắt đầu đỏ hoe, xoa cái mũi của mình, đáng thương hề hề nói: “Anh xem, đều đổ máu !”

“Đừng khóc, không có việc gì đâu!” Dương Thuần Miễn ôn nhu an ủi.

“Sao lại không có việc gì? Tôi đổ máu đương nhiên anh không có việc gì rồi!” Ngu Nhu Miên kéo lấy quần áo Dương Thuần Miễn, “Tôi mặc kệ, anh phải cho tôi cướp mới được, nếu không nhiệt huyết cách mạng của tôi sẽ bị cháy mất hết!” Dương Thuần Miễn bắt đầu cười khổ, từ trong túi tiền đưa 500 cho Ngu Nhu Miên.

Ngu Nhu Miên vừa cầm được năm trăm tệ hài lòng vô cùng, còn khoa trương đem năm trăm tệ cọ ở trên mặt, từ từ nhắm hai mắt, bộ dáng vô cùng hưởng thụ. Dương Thuần Miễn cười lắc lắc đầu, nói: “Không đau nữa?”

“Có tiền sẽ không đau !” Ngu Nhu Miên hắc hắc hai tiếng.

“Còn có thể đi sao?” Dương Thuần Miễn đỡ Ngu Nhu Miên đứng lên.

“Không thể đi, anh cõng tôi đi.” Ngu Nhu Miên nhân lúc bị thương chơi xấu.

Dương Thuần Miễn nhìn Ngu Nhu Miên, không nói hai lời cõng cô trên lưng. Vì thế Ngu Nhu Miên ghé vào trên lưng Dương Thuần Miễn, hai chân đặc ý nhếch lên nhếch lên, trên tay còn đem năm trăm tệ biến hình thành cây quạt, một bên quạt cho mình, một bên lại hát lung tung bài mình tự sáng tác: “Ta cười Tiểu Bạch Từ về nhà mẹ đẻ, cầm trong tay năm trăm tệ tiền thưởng. Tiểu Bạch Từ nhà của ta quả nhiên nếu có thể giống như ngựa công ta chạy đi, lại có tác dụng bảo hộ của ta, com chiều còn có thể dùng để thử độc! Hắc rống hắc rống!”

Dương Thuần Miễn quay đầu hỏi Ngu Nhu Miên: “Cướp được tiền vui vẻ như vậy sao?”

“Đương nhiên! Không tin, anh cũng thử xem!” Ngu Nhu Miên tiến đến Dương Thuần Miễn bên tai, thâm tình nói: “Kỳ thật, tôi có một giấc mộng về một thế giới chỉ của hai chúng ta.” Giọng nói Ngu Nhu Miên tràn ngập mộng ảo.

Dương Thuần Miễn tâm động, lập tức trầm giọng hỏi: “Giấc mộng gì?”

“Chính là cùng anh đi ngân hàng lấy tiền, anh bị cảnh sát bắt lại nhưng một mực không nhận tội, rốt cuộc bị tùm về đồn công an, còn lại một mình tôi đi lấy tiền, anh nghĩ có tuyệt hay không?!” [Sun: chị a ~~~, ta bị sặc nước rồi a~~~]

= _ đây là giấc mộng về một thế giới chỉ của hai chúng ta? Đầu óc mình có phải không có thuốc nào cứu được hay không vậy, niệm nhiều kinh như vậy sao còn không biết được bộ mặt dữ tợn của nữ nhân này chứ, thế mà nghe cô ta nói về ‘giấc mộng về một thế giới chỉ của hai chúng ta’ thì bị động lòng! Dương Thuần Miển trong lòng thầm mắng chính mình lần thứ một trăm.

Trở lại nhà trọ, Dương Thuần Miển rửa sạch miệng vết thương của Nguru Nhu Miên, lấy thuốc đỏ bôi cho Nguru Nhu Miên. Nguru Nhu Miên than thở: “Như vậy ngày mai làm sao bây giờ đây ~!”

“Ngày mai?” Dương Thuần Miển hỏi lại, Nguru Nhu Miên vội vàng che miệng: “Anh đi tham gia tiệc tối, tôi đi ra ngoài hẹn hò a.”

“Chân bị thương, vẫn là ở nhà nghỉ đi, đừng chạy loạn chung quanh.” Dương Thuần Miển nghe Nguru Nhu Miên muốn đi hẹn hò liền cảm giác không thích.

“Anh quản tôi?” Nguru Nhu Miên liếc mắt một cái Dương Thuần Miển, “Đúng rồi, mau giao tiền ra đây!”

Dương Thuần Miển từ trong áo lạnh lấy tiền ra: “Cô nói cô một chút đi, có mỗi một sở trường là làm com, hiện tại cũng không còn xài được. Suốt ngày ăn chút là lạ gì đó, hoặc là động tay động chân trong đồ ăn. Thật đúng là không đúng tý nào !”

“Xì ~ hôm nay tôi xem tranh châm biếm trên mạng, tranh châm biếm nói ‘Con gái có hai ưu điểm, nhưng có một khuyết điểm; Con trai tuy rằng không có ưu điểm, nhưng là có một cái sở trường. Cho nên con trai giới thì sẽ bắt lấy hai cái ưu điểm của con gái, còn phải thường xuyên bù lại khuyết điểm của con gái.’ cho nên, con gái ít nhất có hai ưu điểm, mà anh sao lại thảm như thế, chẳng có chút sở trường nào.” Nguru Nhu Miên vừa lòng nói xong.

Dương Thuần Miển kinh ngạc một chút, lập tức cảm khái nói: “Con gái như cô còn lưu manh hơn con trai!”

“Anh cũng lưu manh ‘thỏ’!” Nguru Nhu Miên trả lời, thấy Dương Thuần Miển không hiểu được, Nguru Nhu Miên giải thích nói: “Không phải con thỏ, là chữ TOO tiếng Anh!” Thấy Dương Thuần Miển bắt đầu tức giận, Nguru Nhu Miên lại bổ sung nói: “Tổng kết chính là, hai chúng ta là lưu manh ‘thỏ’! Bất quá không phải con thỏ, là T-O-O TOO!”

Dương Thuần Miển học ngoại ngữ là tiếng Nga, đối với tiếng Anh cảm thấy không hứng thú lắm. Lúc này thấy Nguru Nhu Miên dùng ngoại ngữ trào phúng mình, lập tức trả lời lại một cách mỉa mai: “Tôi xem cô là điều thích ăn hạt dưa ăn thật rồi, người ta thì không nói tiếng người mà nói điều ngữ làm gì!” [Sun: Dương Thuần Miển mỉa mai Nguru Nhu Miên nói tiếng anh là điều ngữ, là tiếng chim, nói cô cũng là chim ăn hạt dưa luôn]

“Vậy anh cũng không ăn ít đồ ăn cho đầy, sao đến bây giờ còn không nói tiếng chó a~~?”

Dương Thuần Miển tức khí, cắn răng nói: “Con nhỏ chết tiệt này, tôi thật sợ một ngày nào đó nhìn không được đem cô bóp chết tươi!” Nói xong, lập tức vào toilet đánh răng chuẩn bị ngủ. Nghĩ rằng có lẽ phải thuận theo tình thế quốc tế, học tiếng Anh, cũng không thể để cho con nhỏ này xem thường anh.

Dương Thuần Miển bị Nguru Nhu Miên chọc giận, càng nghĩ càng không được tự nhiên, một đứa con gái mà nói chuyện rõ ràng như vậy sao lại có thể cùng người khác hẹn hò được chứ, càng nghĩ càng dùng sức đánh răng, càng chà càng nhanh. Nguru Nhu Miên ở cửa thò vào nửa cái đầu, nói: “Tuổi còn trẻ, làm cái gì mà tức dữ như, nếu không vẫn là nhanh chóng chạy ra xem thế giới động vật đi. Đừng như vậy dùng sức, cẩn thận chà hỏng cả nướu đấy.” Vừa dứt lời, chợt nghe Dương Thuần Miển “Ai u” Một tiếng quả nhiên chà đến nướu thật. Nguru Nhu Miên lè lưỡi, nhanh chóng chạy về phòng, bỏ lại Dương Thuần Miển một người ở toilet nhìn đau bùm mặt, thấp giọng mắng.

Sáng sớm hôm sau, Nguru Nhu Miển thức dậy cũng rất sớm, vì thế chiên bánh bao làm bữa sáng “Ngày hôm qua chung, hôm nay chiên, nhưng cũng không đủ giải hận!” Nguru Nhu Miển oán hận nói. Dương Thuần Miển không dám phản bác, vội chuyển đề tài: “Cô hôm nay sao dậy sớm như vậy?”

“Sáng sớm có con đế mền muốn ăn chim chóc! Có bạn học nữ nam muốn hẹn tôi. Anh hôm nay đến công ty à?”

“Tôi muốn đi cầu thần bái phật, gần đây có nữ ác quỷ cứ quấy lấy tôi, tôi cần cao tăng chỉ điểm, pháp khí để còn sức phân cao thấp cùng cô ta, niệm kinh đã không thể làm cho lòng tôi tâm bình khí hòa nữa. Thuận tiện thấp hương hứa nguyện, cầu phúc tiêu tai, haizzz!”

“Nhớ mua kim cương, mã não, phật châu, vòng xuyên để trấn áp nữ quỷ a! Nữ quỷ tham tiền đó! Anh chỉ cần mang cho trên cổ cô ta một bộ, nhất định có thể trấn được!” Nguru Nhu Miên âm dương quái khí nói.

Dương Thuần Miển cùng Nguru Nhu Miên trước sau ra cửa. Dương Thuần Miển trên đường tới công ty trên đường nhớ đến Nguru Nhu Miển sáng sớm phải đi gặp bạn cũ hồi trung học, nghe nói anh ta cố ý vì Nguru Nhu Miển từ Thượng Hải bay trở về, trong lòng càng phiền não, vì thế anh chạy qua xem phòng ở trang hoàng tiến triển đến đâu rồi. Đến nhà mới, Dương Thuần Miển bỏ đi yêu cầu lần trước xem nhẹ chất lượng chỉ cầu tốc độ, có một số nơi thậm chí yêu cầu làm lại một lần nữa. [Sun: ai bị cảm nắng rồi nha, giờ đến nhà mới cũng chẳng thêm quan tâm nữa a~~~]

Đi khỏi nhà mới, Dương Thuần Miển càng thêm phật phật không ổn định, vốn buổi sáng chỉ là nói giỡn nói muốn đi chùa chiền, hiện tại tinh thần không yên, đơn giản cũng thử đi chùa chiền một chuyến, xem có làm cho mình tâm tình bình thản hay không.

Dương Thuần Miển đi đến cửa chùa, đang ở do dự có nên đi vào hay không lại trùng hợp gặp theo Dư Tư Giáng từ trong chùa đi ra. Hai người đều ngăn ra, Dư Tư Giáng chào đón, có chút ngoài ý muốn nói: “Thuần Miển, không nghĩ đến có thể gặp anh ở đây!”

Dương Thuần Miễn có chút xấu hổ, “Tur Giáng, em tới cầu nguyện?”

“Vâng, em đến cầu nguyện tìm được bạn lữ gần nhau cả đời, ai ngờ vừa ra liền thấy anh! Chẳng lẽ đây là an bài trên trời sao?” Dur Tur Giáng không đợi Dương Thuần Miễn trả lời liền tiếp tục nói: “Thuần Miễn, chúng ta đi thôi.”

Dương Thuần Miễn yên lặng gật gật đầu, hai người sóng vai đi trên đường. Dương Thuần Miễn nhìn vấy Dur Tur Giáng, nhin không được hỏi: “Cái váy này xem ra em rất thích, nhưng sao không thấy em đem cái nút thắt kia đính lên lại?”

Dur Tur Giáng cười khở một chút, “Cái nút thắt kia là lúc trước Luru Liêm giúp em đính lên.”

Theo sau, đó là trăm mặc ngắn ngủi. Dur Tur Giáng nhìn phía trước, ánh mắt dần dần trở nên mờ mịt, nhẹ nhàng nói: “Những năm gần đây em không ngừng đổi bạn trai nhưng lại cảm thấy càng tịch tịch hơn trước, chỉ có lúc em gặp Luru Liêm mới làm cho em cảm thấy đây là một khắc hạnh phúc ngắn ngủi. Nhưng Luru Liêm cùng em hai người yêu đều quá mức cuồng nhiệt, cứ thế tổn thương đối phương.” Dur Tur Giáng sâu kín thở dài.

“Tur Giáng, kỳ thật nam nhân cũng giống như nữ nhân, đều rất sợ cô độc. Hơn nữa sống ở thành phố, chung quanh đều là những tâm hồn tịch tịch. Mặc dù có bạn bè thật nhưng cũng không thể đào thoát tịch tịch trong lòng. Khát vọng hạnh phúc cũng giống như một người lữ hành cô độc trong một đêm tuyết trắng, khát vọng trong một khu rừng rậm đen mịt tìm thấy một một gian nhà gỗ ấm áp. Đã trải qua xương gió lạnh như băng tiến vào căn nhà gỗ ấm áp, cái loại cảm giác muốn bỏ nhào vào lò sưởi, thậm chí xúc động muốn thiêu đốt mình, đều có thể lý giải. Muốn trong biển người mờ mịt tìm được một người chân chính có thể an ủi linh hồn tịch tịch của mình, nói dễ hơn làm? Cho dù tìm được rồi, nếu đối phương không tiếp thu tâm ý của mình, vẫn là thất vọng. Trên địa cầu này, hai người có thể quen biết nhau là một phần mười vạn, có thể trở thành bạn bè là một phần một trăm vạn, có thể trở thành người yêu là một phần một trăm ngàn, mà cuối cùng trở thành bạn đời khả năng đã nhỏ đến chỉ có một phần hàng tỉ phần. Cho nên, mỗi một phần duyên phận đều đáng giá để chúng ta quý trọng. Nếu có sai lầm, hạnh phúc sẽ cười mà qua.” Dương Thuần Miễn cảm khái ngàn vạn.

Dur Tur Giáng nhìn Dương Thuần Miễn, yên lặng nhìn chăm chú thật lâu sau, nặng nề hỏi: “Thuần Miễn, em có từng là căn nhà gỗ ấm áp anh tìm không?”

Dương Thuần Miễn chưa sót trả lời: “Anh vẫn đều canh giữ căn nhà gỗ, vụng trộm hấp thu ấm áp. Tuy rằng nó từng cự tuyệt quảng anh ra ngoài cửa, nhưng anh vốn không hoàn toàn hết hy vọng.”

Dur Tur Giáng cúi đầu không nói, thật lâu sau, nghiêng đầu, thản nhiên cười, “Thuần Miễn, anh khác lúc xưa rồi.”

“Còn nói nữa! Mỗi lần tìm em chơi, nhà em cứ đuổi anh chạy, đuổi tới nỗi làm anh té, đau chết người!” Dương Thuần Miễn oán giận nói.

“Anh hẳn là cảm ơn nhà của em mới đứng, bằng không anh làm thế nào có thể chạy bộ vào Bắc Đại?” Dur Tur Giáng cười không thôi.

“Em có thật là vì anh nên mới để anh chạy như thế không? Nếu theo em nói sao giống huấn luyện chó săn quá!”

Hai người nhìn nhau cười. Lúc này ánh flash đột nhiên sáng ngời, một người đàn ông một chiếc máy chụp hình cười đi lên trước, khách khí nói: “Vừa rồi tôi thấy hai vị thật sự rất đẹp đôi, nhin không được chụp một tấm hình. Đôi tình nhân ngàn vạn lời nói hòa hợp nhìn nhau cười, nhất định triển lãm ngày mai nó sẽ rất rạng rỡ. Hai vị nếu có hứng thú, ngày mai có thể đi xem triển lãm của tôi một chút.” Sau đó, nhiếp ảnh gia tặng cho Dương Thuần Miễn hai tấm thiệp mời.

Nhiếp ảnh gia đi rồi, Dương Thuần Miễn cùng Dur Tur Giáng ngược lại có chút xấu hổ, hai người tiếp tục đi chậm. Dur Tur Giáng nhẹ giọng nói: “Nhớ trước đây, anh thật sự chỉ bảo vệ mỗi em, nhớ người khác làm hỏng chiếc vòng cổ của em, anh liền nổi giận, cầm cái xẻng nhỏ tiến lên, cơ hồ đập vào đầu người ta.”

Dương Thuần Miễn hắc hắc cười ngây ngô hai tiếng, “Đúng vậy, may mắn là người khác làm hỏng, nếu anh mà làm hỏng, em nói anh chẳng phải sẽ tự đập đầu mình sao?”

“Thuần miễn, tiệc tối mai em muốn mua một chiếc vòng cổ hợp với lễ phục dạ hội của em, nếu anh có rảnh, không bằng giúp em chọn một cái đi?”

“Được!” Dương Thuần Miễn vui vẻ đồng ý.

Nguru Nhu Miên mới vừa đi không lâu, trên đường đến bệnh viện kiểm tra răng thì nhận được điện thoại của Bạch thiếu gia, vì thế hai người ước gặp ở trước cửa bệnh viện. Bác sĩ nói rằng Nguru Nhu Miên khôi phục rất khá, về sau sẽ không cần lại đến bệnh viện báo danh. Nguru Nhu Miên ra bệnh viện, xoay xoay mấy vòng, nhìn trời xanh mà cười hí hất.

“Đi, ăn cơm chúc mừng một chút.” Nguru Nhu Miên nói xong liền vỗ vai Bạch thiếu gia.

“Bác sĩ nói em vừa mới khôi phục, em đã ‘đại khai ăn giới’ ! Cẩn thận bệnh răng lại tái phát!” Bạch thiếu gia cười dài nói.

Nguru Nhu Miên nghe rằng, nói: “Em có năng lực khôi phục của động vật! Em mời khách!”

Nguru Nhu Miên cùng Bạch thiếu gia hai người này hoà thuận vui vẻ ở quán ven đường ăn há cảo. Đột nhiên một trận gió thổi qua, Nguru Nhu Miên vội vàng lấy tay che cái bát của mình, lại có một hạt cát vô ý thổi vào trong mắt. Nguru Nhu Miên vừa muốn gãi tay dụi mắt, Bạch thiếu gia ngăn lại. “Đừng dụi, đau mắt! Để anh thổi!”

Nguru Nhu Miên quay đầu sang Bạch thiếu gia, Bạch thiếu gia hai tay nhẹ nhàng nâng mặt Nguru Nhu Miên lên, mạnh mẽ thổi. Đúng lúc này, ánh flash đột nhiên sáng ngời, một nhiếp ảnh gia cười đi lên, “Vừa rồi tình cảnh thật sự ấm áp! Hai vị không ngại cho tôi một tấm ảnh chụp chứ?! Ngày mai có triển

lầm ảnh chụp của cá nhân tôi, đến lúc đó ảnh chụp hai vị nhất định sẽ trở thành tâm điểm trong triển lãm của tôi.” Nói xong, nhiếp ảnh gia đưa cho Bạch thiếu gia hai tấm vé mời.

“Tôi nói anh, vị đại ca này, Bắc Kinh đang lạnh, ngày mai ngoài kia có triển lãm ảnh, hôm nay cũng đừng ở đầu đường Bắc Kinh lác lác quảng cáo thế.” Ngưu Nhu Miên nói xong, ngồi xuống tiếp tục ăn há cảo, miệng vừa ăn còn vừa than thở: “Đầu năm nay công tác gì cũng không dễ làm a!”

Bạch thiếu gia hiền lành tiếp nhận chụp hai tấm vé mời, lịch sự nói: “Nhất định đi xem!”

Nhiếp ảnh gia lần đầu tiên gặp phải nữ nhân sau khi bị chụp có phản phản này, lại nhìn Ngưu Nhu Miên, âm thầm may mắn chính mình không phải chụp cô để kiếm tiền cơm. Bất quá hôm nay cuối cùng chụp được hai tác phẩm vừa lòng. Chủ đề “Tình yêu vào đông” rốt cục cũng hoàn thành viên mãn. Mặt khác, kỹ xảo phát thiệp mời này có phải rất nhằm chán hay không? Nhiếp ảnh gia nắm chặt áo, quyết định vẫn là về nhà rửa ảnh đi.

Bạch thiếu gia sau khi ngồi xuống, hỏi Ngưu Nhu Miên: “Xem tính của em, hẳn là không nên lạnh lùng như thế?!”

Ngưu Nhu Miên ngẩng đầu, cười hắc hắc, “Anh thật đúng là hiểu em! Lúc đại học em bị chụp ảnh ba lượt, buồn bực! Lần đầu tiên là lúc học quân sự năm nhất chấm dứt, em hưng phấn a, quần áo nón đội đều vứt hết, hôm đưa các giáo viên rời đi, người khác đều khóc chết đi sống lại, lệ rơi lưu luyến, em ở một bên cũng phối hợp giả bộ khổ sở, ở giữa vụng trộm cười một chút, không nghĩ tới bị chụp, còn đăng trên tạp chí sinh viên cả nước, mà xui là trong ảnh đó thì những người khác khóc thì chỉ bị chụp nghiêng, mà em tươi cười thì bị chụp ngay chính diện.” Ngưu Nhu Miên phẫn hận nói.

= _ =

Bạch thiếu gia cười gật gật đầu, “Quả thật là giống phong cách của em!”

“Còn nói nữa, tấm hình đấy không biết thế nào bị lãnh đạo trường học thấy được, kết quả bị phạt chà toítle một tuần. Thống khổ đại học nhớ lại a! Tất cả đều là lỗi của nhiếp ảnh gia!” Ngưu Nhu Miên oán hận ăn há cảo.

“Kia còn hai lần thì sao?” Bạch thiếu gia tò mò.

“Lần thứ hai, là lúc em học năm hai, trường tổ chức thi kéo co, em cùng mấy đứa bạn cùng phòng lên nhận giải nhất. Khi lên đài lĩnh thưởng, em cao cao giờ cái cúp, kích động loạn choạng hựt chân té xuống bục, ây du!”

“Làm sao vậy?” Bạch thiếu gia biểu tình vô cùng sốt sắng.

“Cúp rơi ra khỏi bệ, đập trúng trên đầu em, rớt trúng không trúng, rớt trật không trật, rớt ngay lúc em bị chụp hình. Em vẫn nghĩ mãi, lãnh đạo trường này có phải cố ý mua cái cúp thấp kém để giết hại phần tử tinh anh là chúng em không nữa? Ủ, anh nhất định là rất ghen tị tài hoa đánh bài của em!” Ngưu Nhu Miên chậm rãi nói xong, tiếp tục vui đầu ăn.

“Còn tài hoa đánh bài nữa?!” Bạch thiếu gia dở khóc dở cười.

“Em cũng không muốn mà, nhưng vì cái gì mỗi lần đánh bài em đều đánh thắng! Thật là!” Ngưu Nhu Miên chăm chú ăn cũng không thèm ngẩng đầu, nói một câu. Bạch thiếu gia cười trừ.

“Còn một lần nữa?” Bạch thiếu gia tiếp tục tò mò.

“Trước khi tốt nghiệp, tụi bạn nói em lại bị chụp ảnh, hơn nữa tác phẩm còn được triển lãm trong trường học, lúc ấy em đã dự cảm xấu rồi. Vừa đi xem, thì ra đây là ảnh chụp em trong dạ tiệc tốt nghiệp, bất quá trước ngực có thêm một cái gì đó. Vốn tưởng là có thể lừa dối, ai ngờ vừa thấy tên ảnh chụp, em lại bùng nổ.”

“Tên là gì?”

“Sân bay, xin dừng hàng thật!” Ngưu Nhu Miên phẫn nộ, “Em phát triển chậm thì không được à! Em thích mang bra đấy, phạm pháp à?” Bạch thiếu gia nhìn Ngưu Nhu Miên phẫn nộ, cố nén ý cười, khuôn mặt nhịn không được co rúm.

Ngưu Nhu Miên thán một tiếng, “Chuyện cũ nghĩ lại mà kinh hà! Cho nên vừa rồi nhiếp ảnh gia kia chụp ảnh cho em, em liền cảm thấy nhất định chuyện không tốt rồi.”

Dương Thuần Miển cùng Dư Tư Giáng hai người đến khu thương mại, Dương Thuần Miển không khỏi nhớ tới tình cảnh hôm qua cùng Ngưu Nhu Miên hai người đi vào nơi này. Đang thất thần, đã cùng Dư Tư Giáng vào một cửa hàng bán đồ trang sức.

Dương Thuần Miển liếc mắt một cái liền vừa ý một chiếc vòng cổ số lượng có hạn, chỉ có hai cái. Nhân viên cửa hàng lấy ra đưa cho Dương Thuần Miển, Dương Thuần Miển ôn nhu vô cùng mang thử cho Dư Tư Giáng. Chiếc vòng cổ làm khí chất Dư Tư Giáng càng thêm cao quý thanh lịch, Dương Thuần Miển vừa lòng nhìn Dư Tư Giáng. Nhưng trong đầu lập tức hiện lên một ý niệm, nếu Ngưu Nhu Miên mang chiếc vòng cổ này có khi nào còn hợp hơn Dư Tư Giáng không nhỉ? Ý niệm vừa nghĩ trong đầu, Dương Thuần Miển chính mình cũng ngẩn ra, hoảng hồn lắc đầu mãnh liệt. Dư Tư Giáng thấy Dương Thuần Miển lắc đầu, hỏi: “Không thích hợp?”

“Không phải! Chỉ sợ không có người nào thích hợp với chiếc vòng cổ này hơn em.” Dương Thuần Miển quăng ý tưởng về Ngưu Nhu Miên qua một bên.

“Đúng vậy! Tiểu thư, bạn trai cô ánh mắt độc đáo, hơn nữa rất có phẩm vị.” Dư Tư Giáng nhìn thoáng qua Dương Thuần Miển, nhìn nhân viên cửa hàng

ngượng ngùng cười.

Lúc Dư Tư Giáng cà phê, Dương Thuần Miên giành thanh toán trước. “Tư Giáng, đây là lễ vật anh chọn cho em, khó được em cũng thích, anh không hy vọng ngay cả..... niềm vui này cũng bị tước đoạt đi!” Dương Thuần Miên trên mặt phát sốt, động tác thoát nhìn có chút cứng ngắc.

Ra cửa hàng bán đồ trang sức, Dương Thuần Miên đề nghị: “Gần đây có quán bar không tồi, anh cùng tụi bạn cũng vào trong đó thử rồi, không bằng hôm nay mang em đi nhâm nháp một chút rượu cocktail nơi đó.” Dư Tư Giáng vui vẻ nhận.

Ngư Nhu Miên cùng Bạch thiếu gia hai người đến khu thương mại hôm qua để lấy bộ lễ phục về. Lúc Ngư Nhu Miên từ phòng thay quần áo ra, Bạch thiếu gia chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, không tự giác theo số pha chậm rãi đứng dậy, chăm chú nhìn Ngư Nhu Miên, ngược lại, Ngư Nhu Miên cả người không được tự nhiên, vội hỏi: “Không hợp sao?”

“Không..... không, không phải, rất được! Chỉ là có chút ngoài ý muốn mà thôi.” Bạch thiếu gia thấy mình thất thố, hai gò má không khỏi phồng hồng.

Bạch thiếu gia phục hồi tinh thần lại, mới chú ý tới miệng vết thương ở đầu gối Ngư Nhu Miên, khẩn trương hỏi: “Như thế nào lại bị thế vậy?”

Ngư Nhu Miên nhìn theo tầm mắt Bạch thiếu gia đi xuống, sau đó không sao cả cười cười, “Bị năm trăm đồng tiền hại!”

“Phòng chừng năm trăm đồng tiền kia bị gói thành hình viên gạch a.” Bạch thiếu gia nghe Ngư Nhu Miên hi hi ha ha trả lời như vậy, liền đoán rằng nhất định tính tình cầu thả tạo thành.

Bởi vì làn váy dạng xòe mở rộng nên khi đi lại, vết thuốc đỏ ở đầu gối rất là bắt mắt. Ngư Nhu Miên nhớ tới tiệc tối ngày mai, không khỏi cau mày, vì thế Bạch thiếu gia đề nghị đến một cửa hàng khác, kêu họa sĩ vẽ một đóa hoa kiều diễm để che đi dấu thuốc đỏ trên đầu gối.

Sau đó, Ngư Nhu Miên cùng Bạch thiếu gia đi ngang qua một cửa hàng bán trang sức độc quyền, Ngư Nhu Miên cực kỳ hâm mộ nhìn số trang sức triển lãm trong tủ kính. Bạch thiếu gia thấy Ngư Nhu Miên trong mắt không che dấu được hưng phấn, hỏi: “Muốn mua vòng cổ?”

“Không phải! Bộ lễ phục dạ hội kia có khăn choàng cổ rồi, không cần vòng cổ.” Ngư Nhu Miên nói xong, kéo Bạch thiếu gia đi vào cửa hàng trang sức.

“Không mua còn đi vào?” Bạch thiếu gia khó hiểu.

“Cửa hàng trang sức là để làm chi a! Chính là để cho người ta xem cùng thưởng thức đấy!” Ngư Nhu Miên nói xong bước vào cửa hàng trang sức.

Ngư Nhu Miên vào cửa hàng trang sức, tầm mắt tức khắc bị cái vòng cổ số lượng có hạn hấp dẫn. Nhân viên cửa hàng từ trong quầy lấy ra triển lãm cho Ngư Nhu Miên xem, đồng thời PR: “Tiểu thư ánh mắt thật là tinh! Đây là vòng cổ số lượng có hạn, Bắc Kinh chỉ có hai chiếc, mấy phút trước vừa mới bị một chàng mĩ nam mua cho bạn gái một chiếc, hiện tại chỉ còn lại có chiếc này là cuối cùng.” Thấy Ngư Nhu Miên đã hoàn toàn bị mị lực của chiếc vòng cổ hấp dẫn, nhân viên cửa hàng chuyển sang thuyết phục Bạch thiếu gia: “Tiên sinh, anh không biết chiếc vòng cổ này rất tương xứng với khí chất vị tiểu thư này sao?”

“Khí chất?” Bạch thiếu gia buồn cười gật gật đầu, bất quá vẫn là trêu chọc nói: “Khí chất của cô ấy ngẫu nhiên mới có thể bùng nổ, bình thường là soi kính lúp cũng khó tìm.” Bạch thiếu gia tuy rằng là cười nói với nhân viên cửa hàng nhưng ánh mắt vẫn không rời Ngư Nhu Miên, “Đáng tiếc cô ấy chỉ thích xem!”

Bạch thiếu gia thấy ánh mắt Ngư Nhu Miên vẫn giăng co ở vòng cổ chưa rời đi, không chút do dự nói: “Chúng tôi mua!”

“Không!” Ngư Nhu Miên khắc chế dự hoặc trong lòng, quả quyết cự tuyệt, ngay cả cô cũng bội phục lực khống chế của mình lúc này. Nhân viên cửa hàng không hiểu chút nào, Ngư Nhu Miên giải thích nói: “Chúng tôi muốn mua, hai chiếc cũng sẽ mua, nếu không cô đi đòi lại cái vừa bán đi, nếu không chúng tôi sẽ không mua, tôi ghét nhất bị cùng người khác mang kiểu dáng giống nhau.” Nói xong, kéo Bạch thiếu gia ra khỏi cửa hàng trang sức.

Ngư Nhu Miên đi xa rồi, vẫn nhìn không được quay đầu nhìn lại cửa hàng bán đồ trang sức kia. Kỳ thật không phải là sợ bị mang giống nhau, mà là cảm thấy cô cùng Bạch thiếu gia chỉ là quan hệ trung học bạn bè, làm cho anh mua vòng cổ quý trọng như vậy, chung quy là không thỏa đáng lắm, thấy ngượng ngùng.

Kỳ thật Bạch thiếu gia hy vọng Ngư Nhu Miên mua cái vòng cổ kia, thấy biểu tình Ngư Nhu Miên thật hối tiếc, lại lần nữa giựt giây nói: “Thật sự không mua? Anh bỏ tiền đó! Không mua về sau đừng hối hận nha!”

“Anh đừng sau lưng em mua nha, anh mua em, em mang cho anh!” Ngư Nhu Miên uy hiếp nói.

“Được rồi được rồi ~ không mua.”

“Bất quá, nếu anh làm cho em một cái vòng cổ, em thật lo lắng mình sẽ nhận lấy.” Ngư Nhu Miên thuận miệng vừa. Bạch thiếu gia lập tức nhớ tới cái vòng cổ Ngư Nhu Miên đã chờ đợi vài năm.

“Đúng rồi, gần đây có quán bar ‘Tình nhân trong mộng’, bây giờ chỉ còn chút nữa là tới giờ com chiều, mang anh đi vào trong đó uống rượu trước đã!”

Ngư Nhu Miên cùng Bạch thiếu gia đến một quán bar tao nhã mang phong cách thời châu Âu Trung Cổ, bên trong quán bar ánh đèn mờ ảo, âm nhạc du dương khiến người rời xa thành thị ồn ào náo động, thể xác và tinh thần nháy mắt trầm tĩnh lại.

Ngưu Nhu Miên cùng Bạch thiếu gia được người phục vụ dẫn tới bàn số 21. Ngưu Nhu Miên kêu một ly “Bối lồi tử”, Bạch thiếu gia như thường lệ gọi một ly “Mĩ luân bảo anh”. Bạch thiếu gia đề nghị Ngưu Nhu Miên uống thử “Cánh bướm phiêu bạt” đặc trưng của quán bar này một chút, Ngưu Nhu Miên gật gù đầu, nói: “Ok, hai ly cũng không sao!” Bạch thiếu gia bắt đầu đi lắc lắc đầu, nói: “Nhu Miên, em vẫn tham rượu như vậy!”

“Đừng vậy! Không có biện pháp, ai kêu mẹ em tham rượu, ba em mãi cầm còng đâu. Cho nên mỗi lần sau khi em uống rượu đều thực đáng sợ!”

Bạch thiếu gia đồng ý gật gù đầu.

Mới nói hai câu, phục vụ đã đưa rượu đến đây. Bạch thiếu gia nhìn thoáng qua, nói: “Hai ly này là ‘Nơi đây mặt trời mọc’ cùng ‘Nước hoa tinh khiết’, cũng không phải của chúng ta.” Bồi bàn mang ra tra, mới phát hiện nguyên lai là mang nhầm bàn số 12.

Ngưu Nhu Miên trông mong nhìn phục vụ mang hai ly rượu cocktail vô cùng bắt mắt kia đi, chuyển lại trách cứ Bạch thiếu gia: “Anh để cho em uống thử trước một ngụm rồi lại nói họ mang đến nhầm không được à! Đừng rồi, bao giờ mà anh lại có nghiên cứu rượu cocktail như vậy?”

“Cũng không phải hiểu lắm, chỉ là trùng hợp biết được hai ly rượu cocktail kia mà thôi. Anh có một người bạn rất thích ‘Nơi đây mặt trời mọc’, mà cậu ta có khi cũng uống ‘Nước hoa tinh khiết’ nữa, còn nói nếu có ngày cậu ấy mang bạn gái thanh mai trúc mã thăm mấy năm đến, cậu ấy nhất định gọi cho cô ấy ‘Nước hoa tinh khiết’.”

“Thanh mai trúc mã!” Ngưu Nhu Miên cau miệng, nghĩ đến Dương Thuần Miễn cùng Dư Tư Giáng, khó chịu nói: “Thanh mai trúc mã cũng giống như kính vạn hoa, chỉ là thoát nhìn đẹp mà thôi, kỳ thật chính là hư cấu hoàn mỹ, một khi tiếp xúc chân thật, có khả năng cảm giác ban đầu sẽ biến mất. Hừ!”

“Nhu Miên, trước kia sao anh không biết em hận thanh mai trúc mã như vậy?” Bạch thiếu gia thấy thái độ Ngưu Nhu Miên khác thường có chút buồn bực.

“Em gần đây mới hận, không được sao?” Ngưu Nhu Miên càng nghĩ càng giận, thế nhưng lỡ hẹn với mình để đi dự tiệc tối với Dư Tư Giáng, thật sự nghĩ mãi phanh thây anh ta cũng khó giải mối hận trong lòng.

Không lâu sau, phục vụ bưng lên “Cánh bướm phiêu bạt”. Rượu này nước có màu xanh, cánh là trái táo hồng, bạc hà đặt ở chính giữa, nước trái cây sảng sảng làm cho người ta có một loại hưởng thụ thị giác tuyệt diệu, đồng thời lại có một loại ai oán “Giấc mộng phiêu bồng, cuộc đời tựa như cánh bướm trôi dạt, phiêu bạt qua ngày”

“Em nói này Bạch thiếu gia, anh gọi cho em ly này có phải là quá sâu bì rồi không? Là ai vô sỉ làm thương tổn tâm hồn thiếu nam thuần khiết của anh, làm cho anh trở nên sâu bì như vậy? Anh nói cho em biết, em..... em thay anh khinh bỉ cô ta!” Bạch thiếu gia dở khóc dở cười, Ngưu Nhu Miên nói xong cầm ly “Cánh bướm phiêu bạt” lên uống, cảm thấy hương vị không tồi, nhịn không uống một hơi rất nhanh.

Uống xong, chu chu miệng, trở về chỗ cũ. Thấy phục vụ đi qua, lại bảo một thêm một ly “Cánh bướm phiêu bạt”, phần hận nói với Bạch thiếu gia: “Cô gái này rất đáng giận! Em quyết định thay anh khinh bỉ cô ta một lần nữa!” [Sun: cô nàng này biết tranh thủ ghé cơ nhì >”

Bạch thiếu gia nhìn không được cười lên tiếng: “Em vẫn là ít khinh bỉ cô ta một chút đi, nếu không một hồi sẽ say đấy.”

Ngưu Nhu Miên uống qua ba ly rượu, quả nhiên có chút khó chịu, vì thế đứng dậy đi toilet. Trên đường đi toilet nhìn thấy một đôi nam nữ rời khỏi quán bar, mà thân hình chàng trai kia rất giống Dương Thuần Miễn. Ngưu Nhu Miên dùng sức trừng mắt nhìn nhưng lúc ấy hai người kia đã rời khỏi quán bar.

Dương Thuần Miễn cùng Dư Tư Giáng đi ra khỏi quán bar, liền lái xe đến “Duyên đôi diện” ăn mì. Dương Thuần Miễn như thường lệ gọi một bát mì thịt bò, mà Dư Tư Giáng gọi một chén mì nấm thịt. Dương Thuần Miễn bỗng nhiên cảm thấy phiền muộn.

“Thuần Miễn, tên của anh nghe giống như mì Dương Xuân vậy, nhưng là anh lại cũng không ăn mì Dương Xuân, ngược lại đặc biệt thích ăn mì thịt bò, thật là thú vị!” Dư Tư Giáng thân nhiên cười.

“Nào có chuyện ăn chính mình đâu, chính là vừa vặn là thích ăn mì thịt bò thôi.” Dương Thuần Miễn nói tới đây, nói đột nhiên nghĩ đến Ngưu Nhu Miên, lập tức suy nghĩ phiền phức.

Ngưu Nhu Miên sau khi từ toilet trở về, Bạch thiếu gia thấy Ngưu Nhu Miên có chút say rượu nên gọi cho Ngưu Nhu Miên hai ly nước. Đợi Ngưu Nhu Miên tỉnh hơi một chút, hai người cũng rời khỏi quán bar, Ngưu Nhu Miên đề nghị đi “Duyên đôi diện” ăn cơm chiều. Vừa đến “Duyên đôi diện”, Ngưu Nhu Miên liền nhìn thấy một chiếc xe màu bạc rời khỏi “Duyên đôi diện”. Nghĩ rằng, xe này nhìn cũng giống xe của Dương Thuần Miễn quá nhỉ, bắt quá lập tức thăm mắng chính mình, bị Dương Thuần Miễn ám ảnh hay sao mà còn nghĩ tới anh ta chứ.

Ngưu Nhu Miên theo thường lệ gọi một bát mì Dương Xuân, mà Bạch thiếu gia gọi mì thịt bò. Không biết vì sao Ngưu Nhu Miên trong lòng đột nhiên cảm thấy không được tự nhiên, kêu bồi bàn đổi bát mì thịt bò của Bạch thiếu gia đổi thành mì thịt heo.

Không để ý tới Bạch thiếu gia kháng nghị, Ngưu Nhu Miên bốc đồng nói: “Em mặc kệ, không được anh ăn em! Ít nhất trước mặt em là không được!”

Bạch thiếu gia bắt đầu đi gật gù đầu với bồi bàn. Bồi bàn đi rồi, Bạch thiếu gia hỏi Ngưu Nhu Miên: “Mì Dương Xuân có ngon như vậy không? Em ăn nhiều năm như vậy cũng chưa ngán nữa?”

“Không chỉ có không ngán, em còn tính ăn cả đời đấy!” Ngưu Nhu Miên vô tâm trả lời, trả lời xong lập tức giật mình, trong lúc nhất thời nổi lòng ngàn vạn. [Sun: *che miệng cười*, mọi người nghe hông, còn muốn ăn cả đời cơ đấy ^o^]

Bạch thiếu gia đưa Nguru Nhu Miên đến dưới lầu cũng đi trở về. Nguru Nhu Miên trở lại nhà trọ, thấy Dương Thuần Miên còn chưa trở về, thầm nghĩ, nam nhân quả nhiên không thành thật, cánh tay vừa lạnh đã vội vã đi hưởng thụ cuộc sống về đêm. Nguru Nhu Miên uống rượu có chút choáng váng đầu, vì không muốn làm bôi mất hình hoa trên trên đầu gối nên đơn giản lau người vài cái, trở về phòng ngủ.

Dương Thuần Miên về nhà, không nghĩ tới Nguru Nhu Miên đã sớm đi ngủ. Ngẫm lại sự tình hôm nay, anh có chút đăm chiêu nhìn về cảnh cửa phòng đóng chặt của Nguru Nhu Miên, sau đó cũng trở về phòng mình.

Bạch thiếu gia về nhà, lấy ra một chiếc vòng cổ, chiếc vòng cổ này tượng trưng cho nỗi nhớ Nguru Nhu Miên của anh, giúp anh có thêm nghị lực vượt qua cuộc sống hai năm quân đội, lúc này rốt cục cũng đến thời điểm tặng cho cô ấy rồi, rốt cục cũng đến rồi.

Tình yêu cũng giống như rượu cocktail, tán ra vị ngọt của quả, đồng thời lại khiến người ta nhìn không được mà mê say. Nhưng quan trọng nhất là, rượu cocktail và tình yêu đều là một môn nghệ thuật, hai thứ đều làm cho người ta có cảm giác sâu sắc không thể nào quên được.

Bạn đang đọc truyện *Mi Thịt Bò+ Mi Dương Xuân=?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Mì thịt bò + mì Dương Xuân = thuốc lá

Nguru Nhu Miên vừa nằm xuống là ngủ thẳng giấc tới chiều, lúc đó Bạch thiếu gia gọi tới, Nguru Nhu Miên tâm huyết dâng trào lại sửa lại lời nhắn trong điện thoại, sau đó mang theo trang phục và đạo cụ đi thẳng đến thẩm mỹ viện. Khi đi qua cửa hàng bán hoa còn mua một đóa hoa hồng rực rỡ vô cùng. Hơn một tiếng đồng hồ, nhà tạo mẫu mang một vài bông hồng trang trí trên búi tóc của Nguru Nhu Miên, quá trình make up rốt cuộc cũng hoàn thành. Dưới bàn tay tài hoa của nhà tạo mẫu, Nguru Nhu Miên quả thực có thể nói là thoát thai đổi hoán cốt. Đứng ở trước gương xoay qua xoay lại, Nguru Nhu Miên cũng không dám tin nữ nhân trong gương kia chính là mình. Nguru Nhu Miên không khỏi xếp việc make up là một quá trình ma thuật. Nghĩ thầm trong lòng, việc make up chắc bắt đầu là vì công tác đặc vụ cùng nằm vùng nên phải chuẩn bị kỹ năng phòng thân, sau lại vì nữ đặc vụ cùng nằm vùng có vẻ nhiều, hơn nữa miệng của con gái không kín như miệng của đàn ông nên có thể kỹ năng hóa trang này bị “Tôi chỉ đem bí mật này nói cho một người” truyền ra truyền ra cho tới phát triển như bây giờ [Sun: nữ nhân này trí tưởng tượng thật phong phú ===]

Nguru Nhu Miên từ trong phòng của thẩm mỹ viện đi ra, Bạch thiếu gia đã ở trong sảnh chờ đã lâu. Thấy Nguru Nhu Miên đi ra, ngẩng đầu nhìn lướt qua, sau đó tiếp tục đọc tạp chí trong tay. Nguru Nhu Miên thấy Bạch thiếu gia chẳng nhận ra mình, trong lòng vui vẻ, vui sướng hài lòng ngồi vào bên cạnh Bạch thiếu gia. Bạch thiếu gia liếc mắt thấy một cô gái tựa vào người mình, thoáng đem thân thể na xa chút. Nguru Nhu Miên thấy Bạch thiếu gia na xa, xấu xa cũng đi theo, mãi đến khi đem Bạch thiếu gia ép đến góc sofa, Bạch thiếu gia rốt cục phần nộ đứng lên, lúc này Nguru Nhu Miên híp mắt, nhìn Bạch thiếu gia nở ra một nụ cười quen thuộc. Bạch thiếu gia chỉ vào Nguru Nhu Miên, khẽ nhếch miệng, kinh diễm đánh giá Nguru Nhu Miên từ đầu đến chân một lần nữa, khó có thể tin nói “Thì ra cô gái đẹp nhất là cô gái mà bình thường không để cho người ta nghĩ rằng mình là con gái!” Nguru Nhu Miên đắc ý nhú lông mi, nghĩ rằng nếu Bạch thiếu gia nhìn không kỹ cũng không biết được, vậy những người ở tòa cao ốc ấy hẳn là cũng nhận không ra. Nhưng mà không biết lúc này mình có thể sánh bằng Dư Tư Giáng? Nguru Nhu Miên thay lễ phục dạ hội xong liền cùng Bạch thiếu gia rời khỏi thẩm mỹ viện.

Dương Thuần Miên sau khi tan sở phải đi đón Dư Tư Giáng. Trên đường, không biết vì sao đầu óc toàn là hình ảnh phần nộ của Nguru Nhu Miên khi thấy anh không đi với cô nữa, nghĩ đến Nguru Nhu Miên nói cô ấy hôm nay cũng đi ra ngoài hẹn hò, Dương Thuần Miên cầm lấy điện thoại di động. Điện thoại nhà trọ không người nghe, Dương Thuần Miên trong lòng sụp đổ, vừa muốn gác điện thoại, điện thoại đã tự động kết nối với hệ thống tin nhắn. “Chó vàng thôn Bắc Đại ném ta một mình chạy ra đi ngoài chơi cùng chó công chúa. Đêm nay ta muốn con chó phản chủ kia trở về, có lẽ khuya mới về nhà, có việc thỉnh ngài nhắc lại. Ta ở trong này thuận tiện thiện ý nhắc nhở ngài, trời đông sẽ làm cho con chó động lòng xuân, thỉnh ngài nhất định phải chú ý con chó nhà mình coi nó có đi đâu không đấy.” Chó động lòng xuân? Con chó này khi nào thì lại sửa lời nhắn điện thoại lại vậy trời, xem ra mình lỡ hẹn với cô ấy sửa thành Dư Tư Giáng tham gia tiệc tối, cô ấy vẫn còn tại canh cánh trong lòng.

Dương Thuần Miên dừng xe dưới nhà Dư Tư Giáng, khi Dư Tư Giáng một thân lễ phục dạ hội từ trên lầu bước xuống, Dương Thuần Miên kinh diễm không thôi. Dư Tư Giáng mỉm cười nói: “Chiếc vòng cổ anh tặng thật thích hợp với bộ lễ phục dạ hội này.” Nói xong, Dư Tư Giáng chỉ chỉ vào chiếc vòng cổ.

“Em đẹp đến mức dường như đoạt đi hô hấp của anh.” Dương Thuần Miên thật lòng tán thưởng.

Trên đường lái xe đến tòa cao ốc kia, khi Dương Thuần Miên nghiêng đầu nhìn về phía Dư Tư Giáng, tầm mắt không biết cố ý hay vô tình mà luôn hơi hơi dừng lại trên chiếc vòng cổ, không biết vì sao cảm giác ấy nảy với Nguru Nhu Miên vẫn không quên được.

Khi Nguru Nhu Miên cùng Bạch thiếu gia hội trường của tòa cao ốc, khách mời đã đến gần đủ rồi, trong đó có đủ các ông chủ đã từng một thời Nguru Nhu Miên làm việc, nhưng lại không có một ai nhận ra là cô. Nguru Nhu Miên xuất hiện khiến cho mọi người chú ý, những người quen biết Bạch thiếu gia đều đi lên chào hỏi với anh ta. Hàn huyên qua đi, Bạch thiếu gia cùng Nguru Nhu Miên ngồi xuống ở một góc của hội trường nghỉ ngơi. Lúc này, một anh chàng anh tuấn trẻ tuổi đi tới hướng bọn họ, vừa đến là vô cùng thân thiết nói với Bạch thiếu gia: “Lẽ Cơ, đã lâu không thấy.” Bạch thiếu gia trêu chọc nói: “Luu Liêm, cậu vẫn y như cũ. Sao không thấy cậu mang bạn gái đến? Có phải nhiều quá đơn giản không biết mang theo ai, đúng không?” Luu Liêm cầm ly rượu vang trong tay uống một hơi cạn sạch, “Còn nói nữa, lần này gặp tớ gặp đại xui. Bị người ta quăng rồi.” Luu Liêm nhìn về phía Nguru Nhu Miên, trêu ghẹo Bạch thiếu gia: “Bạn gái?” Bạch thiếu gia cười mà không nói. [Sun: tác giả nì thiệt là, giờ mới bít Bạch thiếu gia tên là Bạch Lẽ Cơ nè = ===]

Ngư Nhu Miên mượn có rồi đi, ở hội trường xoay quay hết một vòng vẫn không tìm được Dương Thuần Miễn cùng Dư Tư Giáng. Sau lại trở về bên cạnh Bạch thiếu gia, Bạch thiếu gia cứ cùng Lưu Liêm nói chuyện buồn bán, Ngư Nhu Miên không thú vị đứng ở một bên, cúi đầu nhìn trong tay ly rượu vang, ngẩn người.

Lúc này, Dương Thuần Miễn cùng Dư Tư Giáng đến hội trường, khí chất cao nhã xuất chúng Dư Tư Giáng, vừa xuất hiện lập tức trở thành tiêu điểm của hội trường, Dương Thuần Miễn cũng cảm thấy tự hào. Lúc mọi người chào hỏi là lúc Dư Tư Giáng cũng bắt tìm kiếm thân ảnh của Lưu Liêm khắp mọi nơi, thấy bên người anh có một cô gái mặc lễ phục dạ hội màu đen, Dư Tư Giáng trong lòng hoàn toàn đau xót, hít một hơi thật sâu, kéo Dương Thuần Miễn, miễn cưỡng trưng ra một nụ cười đi đến hướng Lưu Liêm.

Dương Thuần Miễn cũng chú ý tới cô gái thân hình yếu đuối, mặc lễ phục màu đen đứng cùng Bạch thiếu gia cùng Lưu Liêm, trên cổ cô ấy cũng mang một chiếc khăn choàng cổ màu đen làm Dương Thuần Miễn không khỏi nhớ tới bộ trang phục của Ngư Nhu Miên.

Ngư Nhu Miên đang đứng ngẩn người, chợt nghe Bạch thiếu gia nhiệt tình chào hỏi ai đó ở sau lưng mình: “Thuần Miễn, cậu chả thèm gọi điện cho tớ, đến tận bây giờ mới thấy mặt đấy.” Ngư Nhu Miên vừa nghe, trên mặt lộ ra một nụ cười hồ ly giảo hoạt, thì ra Bạch thiếu gia cũng quen biết Dương Thuần Miễn, nhưng cô cũng nhưng không vội quay đầu.

Tầm mắt Lưu Liêm vẫn trôi chảy vào Dư Tư Giáng, nhìn thấy Dư Tư Giáng vô cùng thân thiết kéo Dương Thuần Miễn, trong mắt dấy lên lòng đố kỵ. Dương Thuần Miễn cảm thấy tầm mắt Lưu Liêm tràn ngập địch ý, chỉ chào hỏi Lưu Liêm cho có lệ liền chuyển qua Bạch thiếu gia: “Lê Cơ cậu đấy, trọng sắc khinh bạn nha, chậm chạp không gọi tớ ra ngoài uống rượu.” Dương Thuần Miễn thấy bạn gái Bạch thiếu gia vẫn cúi đầu quay lưng về phía mình, có chút kinh ngạc, nhìn Bạch thiếu gia quàng qua một ánh mắt ái muội, hỏi: “Là cô ấy sao?” Thấy Bạch thiếu gia ním cười gật gật đầu, Dương Thuần Miễn càng thêm tò mò về cô gái mà Bạch thiếu gia thầm mến nhiều năm này. Bạch thiếu gia hướng qua Ngư Nhu Miên, “Đến đây, gặp bạn anh – Dương Thuần Miễn một chút này.” Ngư Nhu Miên thế này mới chậm rãi quay đầu qua, không chờ Bạch thiếu gia giới thiệu với Dương Thuần Miễn, Ngư Nhu Miên hí mắt, giảo hoạt cười, ngữ điệu khẽ nhếch, “Xin chào Dương tiên sinh! Mấy ngày không thấy, anh càng phát ra ..... mặt người dạ chó !” Ngư Nhu Miên đem cái chữ chó kia nói thật mạnh. Hề nhìn thấy Dương Thuần Miễn là Ngư Nhu Miên trong lòng đã nghiêng răng nghiêng lợi chửi thề, vì bởi chó công chúa mà tới chậm, thế mà lại còn cười toe toét như thế đấy!

Lúc này tâm thần Dương Thuần Miễn đã bị hình dáng kinh diễm động lòng người của Ngư Nhu Miên hoàn toàn hấp dẫn, trái tim nhảy rộn đập bùm bùm, hai má ửng hồng, huyết áp tăng cao, cảm giác mình giống như trở về mối tình đầu ngây ngô, si mê nhìn Ngư Nhu Miên, thật lâu cũng không thể hoàn hồn. Bạch thiếu gia thấy Dương Thuần Miễn thất thố trước mặt Ngư Nhu Miên, trong lòng cũng thấy không vui, khẽ chạm Dương Thuần Miễn vai cái, Dương Thuần Miễn lại chậm chạp không có phản ứng.

Ngư Nhu Miên như ý nhìn thái độ Dương Thuần Miễn kinh diễm, vạn phần đắc ý, chân trái tiến lên từng bước, dùng đế giày cao gót hung hăng dẫm nát chân Dương Thuần Miễn, trêu chọc nói: “Dương tiên sinh, tôi hôm nay là bạn gái Lê Cơ, anh nhìn tôi như vậy chỉ sợ có chút không ổn đó, ngoài ra khiến cho bạn gái anh hiểu lầm không cần thiết là không tốt !” Vừa nói vừa âm thầm dùng sức trên chân.

Vừa rồi Ngư Nhu Miên khi xoay người, Dương Thuần Miễn cùng Ngư Nhu Miên hai người tầm mắt cứ nhìn xoáy nhau như vậy, Bạch thiếu gia mơ hồ cảm thấy không đúng. Lúc này nghe Ngư Nhu Miên đề cập tới vấn đề khiến cho bạn gái Dương Thuần Miễn hiểu lầm, tầm mắt lại đi tới Dư Tư Giáng, lại thấy lúc này Dư Tư Giáng cùng Lưu Liêm hai người cũng đang là bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt phức tạp đan vào cùng nhau. Hai cặp nam nữ trong tầm mắt chỉ có lẫn nhau, lúc này chỉ chưa dư Bạch thiếu gia một người trên thế giới trên không ai quan tâm, không người chú ý.

Dương Thuần Miễn ăn đau trên chân, sau một lúc lâu rốt cục phục hồi tinh thần lại, như từ trong mộng mới tỉnh, anh cũng thấy thất thố hổ thẹn vì vừa nãy, vừa nghĩ tới Ngư Nhu Miên là cô gái mà Bạch thiếu gia yêu thầm từ nhiều năm, ghen tỵ cùng với chua xót phiền muộn mất mát phức tạp đan vào cùng một chỗ. Lưu Liêm trong mắt lửa giận vẫn như cũ, nhất là nhìn đến Dư Tư Giáng kéo tay Dương Thuần Miễn, ánh mắt như đao hận không thể lập tức đem hai người tách ra, Dư Tư Giáng theo bản năng rút lui nửa bước.

Bạch thiếu gia thấy bốn người biểu tình quái dị, rốt cục nhìn không được hỏi Ngư Nhu Miên: “Em quen Dương Thuần Miễn?”

“Đương nhiên là quen rồi! Anh ta là ông chủ đầu tiên sa thải em, vì thế em còn có ý nuôi một con chó vàng thích xem thế giới động vật ở nhà nữa kia.” Ngư Nhu Miên vừa cắn răng nói xong, gót giày cao gót ở trên chân Dương Thuần Miễn dùng sức mà chà đạp.

“Thì ra là có chuyện như vậy.” Bạch thiếu gia thoải mái cười, trách không được Ngư Nhu Miên nhìn thấy Dương Thuần Miễn mà cứ như thấy kẻ thù, bất quá ánh mắt kia lại không hoàn toàn là hận ý.

Thấy Dương Thuần Miễn đau đến nhăn mặt, Ngư Nhu Miên thế này mới vừa lòng thu hồi chân, đem tầm mắt đi tới trên người Dư Tư Giáng. Không nhìn thì thôi, vừa nhìn lập tức liền nổi bão, tầm mắt liền chặt chẽ khóa trên chiếc vòng cổ của Dư Tư Giáng. Dư Tư Giáng vốn đã bị Lưu Liêm nhìn như đóng đinh, lúc này thấy Ngư Nhu Miên nhìn không chuyển mắt nhìn chăm chăm vòng cổ của mình, vì thế nói với Ngư Nhu Miên: “Vòng cổ này là số lượng có hạn, chỉ có hai chiếc, Thuần Miễn bạn trai tôi ngày hôm qua tặng cho tôi.” Sau đó, âm thầm liếc Lưu Liêm một cái.

“Bạn trai Thuần Miễn của cô?” Ngư Nhu Miên cùng Lưu Liêm đồng thời hô lên, hai người trợn tròn hai mắt nhìn về phía Dương Thuần Miễn, đều là một bộ biểu tình hung thần ác sát muốn ăn thịt người. Mà Dương Thuần Miễn cũng là vẻ mặt kinh ngạc nhìn phía Dư Tư Giáng, trong lòng khó nói vô cùng, vốn tưởng rằng mình đợi đến ngày này nhất định mừng rỡ như điên, ai ngờ lúc này nhìn Ngư Nhu Miên anh vô luận như thế nào cũng vui vẻ được nữa. Mà vốn trước bữa tiệc tối này anh đã chọc giận Dương Thuần Miễn, đem Dư Tư Giáng so với Ngư Nhu Miên, lúc này nghe nói như thế, lúc đầu trong lòng tự nhiên thấy chua chua với lại cảm thấy nản lòng thoái chí, lúc sau lại bị tự nhiên lại cảm thấy phẫn nộ không hiểu bao phủ.

Dư Tư Giáng không nghĩ tới của một câu của mình lại khiến cho mọi người phản ứng mãnh liệt như thế, bị ánh mắt hung ác của Ngư Nhu Miên nhìn tới á khẩu, hướng Dương Thuần Miễn phía sau cợ cợ. Bạch thiếu gia biết Dương Thuần Miễn thầm mến Dư Tư Giáng nhiều năm, vì thế vỗ vỗ bả vai Dương Thuần Miễn, thiết tình chúc mừng anh. Lưu Liêm cùng Ngư Nhu Miên hai người thấy Bạch thiếu gia như thế, cũng cười tiến lên, chúc mừng Dương

Thuần Miến. Lưu Liêm nắm tay Dương Thuần Miến, bắt quá dụng lực hơi mạnh nên tựa hồ bóp nát xương cốt Dương Thuần Miến. Còn giày cao gót của Ngưu Nhu Miến vốn đã rời đi lại lần nữa đại giá quang lâm lên bàn chân của Dương Thuần Miến, có khác cái là càng thêm dùng sức, dường như muốn nghiền nát ngón chân anh. Ngưu Nhu Miến cùng Lưu Liêm hai người mặc dù đều là mặt mỉm cười, bắt quá theo hai chữ ‘chúc mừng’ dường như là nghiêng từ kẻ răng mà ra, người bên ngoài nhìn ra thấy tình cảnh quỷ dị vô cùng.

Dương Thuần Miến bị cao thấp tấn công, trên mặt tươi cười cứng ngắt. Bạch thiếu gia cũng cảm thấy tình huống quỷ dị kỳ quái. Vừa mới lúc này chủ nhân buổi tiệc lại đây nói chuyện, Dương Thuần Miến bởi vậy mà có thể thoát vây. Dương Thuần Miến một bên xoa xoa tay, một bên hoạt động ngón chân đặt móng ngả vào trên ghế, trong lòng thâm cảm kích sự giải vây kịp thời của chủ, buổi tiệc, nếu đến trễ vài phút nữa có khi anh đi xin giấy chứng nhận người tàn tật rồi cũng nên.

Chủ tiệc phát biểu xong, tân khách ngồi vào vị trí, tám người một bàn, Dương Thuần Miến sợ ngồi chung bàn với Ngưu Nhu Miến nên kéo Dư Tư Giáng tìm một cái bàn xa xa chỉ có hai người mới ngồi xuống. Ngưu Nhu Miến mặc dù thấy Dương Thuần Miến không muốn ngồi chung bàn với cô nhưng cô cũng không muốn buông tha anh như vậy. Nghĩ đến cô cùng Dương Thuần Miến mới một ngày không thấy, anh đã thành bạn trai bạn gái với Dư Tư Giáng, còn nhớ đến lời nói của nhân viên của hàng trang sức kia nữa, trong lòng lửa giận liền bùng lên bực bực. Ngưu Nhu Miến kéo theo Bạch thiếu gia đi đến bàn Dương Thuần Miến. Dương Thuần Miến thấy vẻ mặt đòi nợ của Ngưu Nhu Miến, cảm giác mình đêm nay nhất định là lãnh đi đủ nhiều. = =

Ngưu Nhu Miến đi tới bên cạnh bàn, nhìn khách bàn này, giả bộ ra vẻ thăm, nói: “Nghe nói có một bàn đồ ăn có vẻ thiên nhiên, hẳn là này bàn ta?” Sau đó khách khí mới nói với Dương Thuần Miến, hai vị khách duy nhất trên bàn: “Ngài có phiền khi chúng tôi cùng ngồi bàn này không, tôi có vẻ thích thức ăn chay a.” Hai người kia vui vẻ đáp ứng, vì thế Ngưu Nhu Miến thuận lý ngồi xuống bên cạnh Dương Thuần Miến, Bạch thiếu gia mặc dù không biết Ngưu Nhu Miến rốt cuộc có chủ ý gì nhưng vẫn là ngồi xuống bên cạnh Ngưu Nhu Miến.

Dương Thuần Miến nghiêng đầu nhìn về phía Ngưu Nhu Miến, trong lòng bất an, Ngưu Nhu Miến khiêu khích nhìn anh một cái, sau đó dùng khẩu hình nói: “Hoàng Hoàng chết tiệt, anh xong đời rồi!” Lập tức ở dưới bàn đạp anh một cước. Dương Thuần Miến chân tê rần, run run, âm thầm cầu nguyện: “Nam mô a di đà Phật, ác quỷ bị xua tan”. Những người khác nghe nói này bàn hơn phân nửa là thức ăn chay cũng đều rời đi, Lưu Liêm nhân cơ hội cũng ngồi xuống bên cạnh người Dư Tư Giáng.

Tiệc tối vừa mới bắt đầu, một đôi vợ chồng trung niên vội vàng chạy tới, ngồi xuống cái bàn duy nhất còn trống là bàn của bọn Ngưu Nhu Miến. Hai vợ chồng này vừa ngồi xuống liền chú ý tới năm người bàn này thập phần quỷ dị. Từ trái đến phải theo thứ tự là, Lưu Liêm nhìn Dư Tư Giáng, Dư Tư Giáng cúi đầu, ánh mắt cụp xuống, không chịu đối diện. Dương Thuần Miến cũng cụp đầu xuống, nhìn như đồ mờ mờ. Ngưu Nhu Miến âm ngoan xốt xa nhìn Dương Thuần Miến. Bạch thiếu gia không rõ cho nên nhìn Ngưu Nhu Miến cùng Dương Thuần Miến. Hai vợ chồng này trong lòng cảm khái, tới chậm quả nhiên chỗ ngồi không tốt, xem đôi nam nữ ngồi chính giữa kia coi, giống y như bị áp ngồi chính giữa hai chủ nợ, xem ra bàn này có vẻ sắp có bão táp.

Bữa tối đã sắp bắt đầu, nhưng bàn này lại chậm chạp không chịu động đũa, đôi vợ chồng tới muộn cũng không dám tùy tiện làm việc. Lúc này, Bạch thiếu gia cùng Dương Thuần Miến vì dục không khí đi, không hẹn mà cùng nói: “Tư Giáng [Nhu Miến], đây là tô em thích ăn nhất.” Bạch thiếu gia cùng Dương Thuần Miến đồng thời cứng đờ, nhìn nhau, sau đó phân biệt để vào chén của Ngưu Nhu Miến cùng Dư Tư Giáng. Dư Tư Giáng nhẹ giọng nói cảm ơn, Lưu Liêm bực mình nói: “Tư Giáng hai năm trước có một lần ăn tô măn cẩu, sau đó không ăn tô nữa.” Dương Thuần Miến sững sờ, dùng ánh mắt hướng Dư Tư Giáng xác nhận, chỉ thấy Dư Tư Giáng ngượng ngùng gật đầu. Dư Tư Giáng thấy Dương Thuần Miến có chút xấu hổ, giảng hòa nói: “Hai năm chưa ăn, em cũng rất nhớ nó, hôm nay nhất định ăn nhiều chút.” Dương Thuần Miến do dự, lại gấp một miếng cải trắng cho Dư Tư Giáng. Ngưu Nhu Miến thấy Dương Thuần Miến bị què nên âm thầm vui vẻ, thấy Dương Thuần Miến lại gấp thức ăn cho Dư Tư Giáng nữa nên ghen, ở bàn đạp Dương Thuần Miến một cước. Dương Thuần Miến ăn đau một lần, nhẹ buông tay, miếng cải trắng ấy dính ở trước ngực Dư Tư Giáng.

Ngưu Nhu Miến nhìn thoáng qua, khẽ nói với Dương Thuần Miến: “Xem cái tay chó của anh kia, trước mặt bàn dân thiên hạ mà còn tập kích ngực người ta nữa!” Sau đó giả bộ quan tâm nói: “Dư tiểu thư quần áo đều ô ւế, Dương tiên sinh anh như thế nào không cẩn thận như vậy a?” Dương Thuần Miến tức giận nhìn Ngưu Nhu Miến. Lưu Liêm thấy Dương Thuần Miến gấp đồ ăn cho Dư Tư Giáng mà lại rút trứng quần áo, mặt lộ vẻ mừng thầm, nhưng thấy Dư Tư Giáng vì lễ phục bị dơ mà khuôn mặt u sầu, không khỏi lại thay cô lo lắng. Lưu Liêm biểu tình nửa vui nửa buồn, Ngưu Nhu Miến vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa, Dương Thuần Miến lo lắng nhìn Dư Tư Giáng, khi thì quay đầu căm tức Ngưu Nhu Miến, mà Bạch thiếu gia thản nhiên trên mặt không hề có không giận, ở Ngưu Nhu Miến bên tai nói nhỏ vài câu, nhưng Ngưu Nhu Miến tựa hồ thờ ơ. Đôi vợ chồng trung niên nhìn tình cảnh trước mắt, ấn ý đối nhìn thoáng qua, đồng thời thở dài, lắc lắc đầu, trong lòng cảm khái, quan hệ nam nữ ở xã hội hiện đại rất phức tạp a, xem ra bàn này đêm nay không yên tĩnh được.

Dương Thuần Miến cùng Dư Tư Giáng đi toilet, Lưu Liêm một mình buồn uống rượu, Ngưu Nhu Miến cũng ngồi uống rượu, Bạch thiếu gia khuyên can mất điếc tai ngơ. Bạch thiếu gia thấy Ngưu Nhu Miến toàn uống rượu, không động một tí đồ ăn nào, rất là lo lắng, đứng lên, từ xa xa gấp cho Ngưu Nhu Miến một miếng thịt luộc tội già, chấm tương rồi để vào trong bát của cô. Lúc này, Dương Thuần Miến cùng Dư Tư Giáng hai người đã trở lại, Ngưu Nhu Miến xa xa nhìn thấy hai người họ vừa nói vừa cười trở về, xem cũng không xem thịt luộc, một ngụm đã đem thịt luộc ăn sạch, dùng sức ăn. Lưu Liêm cũng cầm ly rượu để trong tay uống một hơi cạn sạch. Đôi vợ chồng trung niên xem ở trong mắt, thâm kêu không ổn, xem tư thế một nam một nữ này, dường như đợt gió lốc thứ hai lại sắp đến đây.

Dương Thuần Miến ngồi xuống mới phát hiện Ngưu Nhu Miến đã uống say say rồi, trong lòng lại có mấy phân đau lòng, vốn mình cũng tính uống chút rượu nhưng nghĩ đến một hồi phải lái xe đưa Dư Tư Giáng trở về, về nhà trọ còn phải đối mặt với cuồng oanh lạn tạc của Ngưu Nhu Miến, vẫn là thanh tĩnh tốt hơn, vì thế chỉ uống nước trái cây.

Ngưu Nhu Miến nhớ tới miếng thịt luộc vừa rồi hương vị không tồi, cô vốn là thích ăn thịt mỡ, vì thế mình lại gấp một miếng, bởi vì chưa từng nếm qua này đồ ăn Đông Bắc, cho nên cũng không chấm tương, trực tiếp bỏ vào miệng, Bạch thiếu gia thấp giọng nhắc nhở cô: “Phải chấm tương!” Ngưu Nhu Miến vừa dùng sức ăn thịt, vừa trừng mắt Bạch thiếu gia, ăn xong một miếng thịt lại uống nửa ly rượu. Ngưu Nhu Miến lại gấp một miếng nữa, vừa muốn bỏ vào miệng, lại nghe Bạch thiếu gia nhỏ giọng nói: “Không phải nói rồi à, phải chấm tương!” Ngưu Nhu Miến có chút men say không kiên nhẫn quăng chiếc đũa lên trên bàn, quyết miệng oán giận: “Cái gì vậy, ăn mà cũng phiền phức như vậy nữa!” Bạch thiếu gia sững sờ, lập tức dùng ánh mắt ý bảo bắt tương trên bàn kia, Ngưu Nhu Miến thế này mới hiểu được, thấy mình say rượu thất thố biết vậy nên xấu hổ, nhưng lại không nghĩ xấu mặt trước hai

người Dương Thuần Miến cùng Dư Tư Giáng nên cần rằng một cái, đem đĩa thịt luộc kéo đến trước mặt, một đĩa lại một đĩa ăn mảnh liệt, vừa ăn còn vừa than thở: “Tôi không chấm tương, các người dám quán tôi à!” Mọi người thấy Ngưu Nhu Miến cứ ăn thịt mỡ như lốc xoáy cấp 9, không khỏi đồng thời nhíu mày, Dư Tư Giáng khoa trương bắt đầu nôn khan. Đôi vợ chồng trung niên cũng nheo mắt lại, không dám nhìn nữa. Dư Tư Giáng là người đầu tiên kiên trì không nổi, bắt đầu đi về hướng toilet, Dương Thuần Miến nhìn Ngưu Nhu Miến nổi điên bên cạnh, không kịp nghĩ nữa liền đuổi theo Dư Tư Giáng. Đôi vợ chồng trung niên thấy Dư Tư Giáng cùng Dương Thuần Miến hai người chạy đi, trong lòng cao giọng hò hét, nhiệt liệt vui vẻ đưa tiễn! Hai người các người lần này đừng trở lại nữa cũng được, đi đi, đi đi.

Lúc này, Ngưu Nhu Miến đột nhiên cảm thấy trong bụng có cái gì cuộn cuộn sôi sục, không rảnh suy tư cầm lấy cái ly nước trái cây của Dương Thuần Miến, một ngụm ỏi ra. Bạch thiếu gia cùng Lưu Liêm hai người đều là cá kinh, mà đôi vợ chồng trung niên kia hô nhỏ ra tiếng. Ngưu Nhu Miến đứng lên rất nhanh, chạy tới toilet, Bạch thiếu gia nóng lòng cũng chạy theo sau. Lúc này, Dương Thuần Miến thấy Dư Tư Giáng không có việc gì đã đi trở về, vừa vận thấy Ngưu Nhu Miến bên người anh lão đảo chạy qua, Bạch thiếu gia đi qua Dương Thuần Miến bên người, vốn định nói hai câu, nhưng tâm trí đều lo cho Ngưu Nhu Miến nên vội vàng liếc mắt Dương Thuần Miến một cái liền theo sát Ngưu Nhu Miến mà đi. Dương Thuần Miến không rõ cho nên quay đầu nhìn vội vàng qua hai người, trở lại chỗ ngồi, trong lòng nhớ Ngưu Nhu Miến, cũng không chú ý, tùy tay cầm cái ly của anh lên. Chợt nghe đôi vợ chồng trung niên kia kinh hô: “Đừng. ....” Còn chưa nói xong, đã bị Lưu Liêm cắt ngang, vừa gấp thức ăn cho đôi vợ chồng trung niên vừa nói tiếp: “Đừng khách khí! Ăn nhiều một chút!” Lúc này Dương Thuần Miến đã há mồm ra uống một ngụm, uống xong cảm thấy hương vị là lạ, nhíu nhủu mày. [Sun: ọ ọ ọ ọ ==||]

Đôi vợ chồng trung niên kia đè nén cảm giác quay cuồng ghê tởm trong lòng, âm thầm nói, không được, chúng ta cũng chịu không nổi nữa rồi. Bàn là để cho người ta ăn cơm hay là làm cho người ta phun cơm a! Ông chồng trung niên đứng dậy đầu tiên, nâng bà vợ dậy, kiên quyết nói: “Bà xã, chúng ta đi thôi!” Hai người vừa đi vừa nhíu mày nhìn về phía Dương Thuần Miến, cảm giác nôn mửa càng phát ra mãnh liệt. Dương Thuần Miến kinh ngạc nhìn biểu tình quái dị của đôi vợ chồng, rốt cục nhìn không được hỏi Lưu Liêm: “Bọn họ làm sao vậy? Ngưu Nhu Miến vừa mới lại phát sinh chuyện gì?”

Lưu Liêm lạnh lùng nói: “Không có gì, bọn họ bị anh làm ghê tởm có chút khó chịu thôi.” Thấy Dương Thuần Miến vẫn là vẻ mặt nghi hoặc, Lưu Liêm tiếp tục nói: “Ngưu tiểu thư vừa rồi uống nhiều ỏi ra.”

“Ồi ra?” Dương Thuần Miến mặt lo lắng, lập tức coi coi mọi nơi, nhưng vẫn chưa tìm được dấu vết Ngưu Nhu Miến phun ra. Lưu Liêm liếc mắt nhìn anh, không vội không chậm nói: “Đừng tìm nữa! Phun trong ly của anh đó.”

= = Dương Thuần Miến lập tức cảm giác cổ họng cuộn cuộn, lập tức đứng dậy hoả tốc nhắm phía WC, chạy vọt qua Bạch thiếu gia. Mới vừa rồi trước cửa toilet, Ngưu Nhu Miến kêu Bạch thiếu gia về chỗ ngồi chờ cô đi, cho nên anh trở về trước, không nghĩ tới lại thấy Dương Thuần Miến lấy tốc độ trăm mét chạy qua, lúc sau cũng nhìn thấy Lưu Liêm chạy qua nữa, cũng không biết đến tột cùng lại xảy ra cái gì, chỉ cảm thấy mọi người dường như cứ muốn đi toilet tiếp sức, nơi đó có bảo vật sao? Bạch thiếu gia tâm tư không thể giải.

Toilet nữ có hai phòng độc lập, Ngưu Nhu Miến cùng Dư Tư Giáng một người chiếm cứ một cái. Chờ Ngưu Nhu Miến phun xong đi ra, còn nghe được tiếng Dư Tư Giáng nôn khan kể bên. Ngay cả xem người khác ăn thịt mỡ đều có thể phun thành như vậy? Ngưu Nhu Miến trong lòng khinh thường, rửa mặt, bước đi ra. Ngưu Nhu Miến mới ra đến, một cô gái khác lại đi vào toilet. Ai ngờ Ngưu Nhu Miến mới đi vài bước lại đột nhiên muốn phun tiếp, nghĩ đến lúc này hai cái bồn cầu đang bị chiếm dụng, dưới tình thế cấp bách, không thể chú ý nữa liền vọt vào toilet nam. Ngưu Nhu Miến vừa vào một phòng thì Dương Thuần Miến cũng theo sau vọt vào phòng bên cạnh Ngưu Nhu Miến. Dương Thuần Miến cùng Ngưu Nhu Miến hai người cách tám ngón, ào ào học, vừa phun mà hai người còn không hẹn mà cùng nghĩ, này toilet vọng tiếng cũng thật lớn!

Dương Thuần Miến dẫn đầu phun xong đi ra, đến bên bồn tiểu vừa còi bỏ quần, Ngưu Nhu Miến cũng phun xong từ một phòng khác đi ra. Mơ mơ màng màng hai người ngoài ý muốn ở WC gặp nhau, đều cá kinh. Dương Thuần Miến cuống quýt đem bảo bối cất vào quần, nhưng sót ruột lại không nhét vào được. Ngưu Nhu Miến ở bên cạnh nhìn muốn bật cười, quay đầu đi chỗ khác, nói: “Đừng nóng vội, tôi không có hứng thú với cái vòi nước của anh đâu!” Dương Thuần Miến kéo quần lên xong hết rồi, tức giận mắng: “Con nhỏ này điên thật rồi sao? Ngay cả WC nam cũng đi vào! Không biết đây là chuyên dụng cho nam nhân sao?”

Ngưu Nhu Miến nhìn Dương Thuần Miến, nhớ tới lúc này anh ta nói với Dư Tư Giáng thì quan tâm nhẹ nhàng ôn nhu mềm giọng, còn nói chuyện với mình thì trợn mắt há mồm, cao giọng trách cứ, lửa giận đè nén này giờ rốt cục cũng phát, coi như này giờ say rượu thì mượn rượu tiếp luôn, chỉ chỉ vào mình, lưu manh nói: “Tôi là nam nhân chuyên dụng! Hơn nữa anh cũng chính là đồ dùng con gái!” Dương Thuần Miến ngẩn ngơ, hoàn toàn không nói gì.

Lúc này, ông chồng của cặp vợ chồng trung niên ngồi cùng bàn lúc này vừa lúc đẩy cửa tiến vào, vừa gặp Ngưu Nhu Miến cùng Dương Thuần Miến, cảm thấy kỳ quái, vì thế lễ phép nói: “Xin hỏi. ....” Lời còn chưa dứt, đã bị Ngưu Nhu Miến choáng váng đầu óc cắt ngang, nổi giận đùng đùng nói: “Đi vào không biết gõ cửa hả!” Ông chồng bị Ngưu Nhu Miến quát cho một phát cũng đã quên nơi này là WC nam, nói thực xin lỗi, rồi nhanh chóng rời khỏi. Đóng cửa lại, đi được vài bước, mới quay đầu, nhìn nhìn dấu hiệu trên cửa, vì thế lại đẩy cửa đi vào, hỏi Ngưu Nhu Miến: “Nơi này là WC nam đó, tiểu thư!”

“Cái gì tiểu thư! Tôi là gay! Tôi không thể sử dụng bồn tiểu sao? Tôi không thể đi WC nam? Ông kỳ thị tôi là gay sao?” Ngưu Nhu Miến thái độ hung dữ, kích động chửi rủa một hồi, người đàn ông trung niên bị oanh tạc liên tiếp đầu óc choáng váng, lại vội vàng rời khỏi. Trước khi đóng cửa lại, nghe Ngưu Nhu Miến nói với ông: “Ông đứng ở cửa đợi tôi một phút đồng hồ, tôi lập tức đi ra ngoài liền!”

Dương Thuần Miến đã muốn bị Ngưu Nhu Miến làm tức giận đến á khẩu không trả lời được, chỉ vào cô, nửa ngày mới thốt ra một câu: “Cô rốt cuộc có phải là con gái không vậy!” Lập tức về mặt tiếc hận nói: “Lê Cơ, cậu thế nhưng thích. .... một thằng con trai, thật sự là một đóa hoa tươi cắm trên bãi phân trâu!”

“Phân trâu?!” Ngưu Nhu Miến hoàn toàn bị những lời này chọc giận, “Anh nghe rõ cho tôi! Tôi tuy rằng họ ngưu [trâu], nhưng là không gọi phân trâu!” Ngưu Nhu Miến thờ gấp gấp mấy hơi, đã không thể nói mạch lạc như thường, “Hoa tươi cắm trên bãi phân trâu?! Ok! Tôi cho anh biết hoa tươi cắm trên bãi phân trâu thật ra là như thế nào!” Nói xong, đem sau bông hoa hồng từ trên đầu lấy xuống, từng cái từng cái cắm vào đống quần của Dương Thuần Miến, xong đứng miệt thị nhìn Dương Thuần Miến chỗ nấn bám bị gai hoa hồng đâm đau nhe răng nhếch miệng, hừ lạnh một tiếng, quay đầu, đẩy

cửa ngửa đầu đi ra toilet nam. Khi đi qua ông chồng trung niên lúc này, Nguru Nhu Miên tà mắt ngắm ông ta một cái, ai ngờ ông ta hoảng quá mà lui một bước nhỏ. Tình cảnh này đang bị Bạch thiếu gia đang đi tới rồi nhìn thấy, Bạch thiếu gia bước lên phía trước hỏi Nguru Nhu Miên: “Sao em đi toilet nam?”

“Em đi tranh thủ quyền lợi cuộc sống công bằng, sau đó thiên một con chó vàng đang phát xuân, cuối cùng thuận tiện đi thăm bồn tiểu một chút, lý do đầy đủ chưa?” Nói xong, Nguru Nhu Miên thờ phỉ phi đi thẳng. Bạch thiếu gia quay đầu nhìn người đàn ông trung niên đứng ở cửa ngăn người, xấu hổ cười cười, cũng theo sát Nguru Nhu Miên mà đi. Ông chồng trung niên kinh hãi không thôi, quan hệ nam nữ phức tạp a, ngay cả gay cũng có! Thanh niên bây giờ quả là rất thần kỳ!

Dư Tư Giáng ra toilet thì đụng phải Lưu Liêm đang chờ ở cửa chờ, Dư Tư Giáng lạnh lùng liếc mắt nhìn anh một cái rồi rời đi. Lưu Liêm lúc này cũng có vài phần men say, một tay ôm lấy Dư Tư Giáng kéo vào trong lòng, thấp giọng lẩm bẩm: “Tư Giáng, chúng ta không thể chia tay!” Dư Tư Giáng muốn giãy khỏi Lưu Liêm nhưng Lưu Liêm lại ôm càng nhanh. Lúc này, vợ vợ của đôi vợ chồng trung niên vừa vặn đến đây, Lưu Liêm thấy bà ta đi tới bên này, lại liết đến toilet nữ lúc này không người, trước mặt bà vợ trung niên ôm Dư Tư Giáng đi vào toilet nữ. Bà vợ trung niên giật mình miệng há hốc, vốn định đi qua gõ cửa, lúc này ông chồng trung niên đi tới, đem bà vợ giữ chặt, “Bà xã, tôi xem đôi nam nữ kia đại khái là vay tiền nặng lãi, gay cũng đều rượt theo tới WC. Bà đừng động!” Nói xong, ôm bà vợ còn đang nhìn toilet nữ đi thẳng.

Ở trong WC, Dư Tư Giáng giãy khỏi Lưu Liêm, muốn đẩy cửa rời đi, Lưu Liêm lập tức dùng thân thể chặn cửa. “Tư Giáng, em hãy nghe anh nói! Anh chưa bao giờ yêu một cô gái như em, không, trước đây anh căn bản không hiểu tình yêu là như thế nào, nhưng lần này anh thật sự không muốn buông tay như vậy!” Dư Tư Giáng dĩ nhiên là mềm lòng, cô vốn cũng yêu Lưu Liêm, vì thế buồn buồn: “Nếu em không thể làm người duy nhất của anh, em tình nguyện buông tha cho anh!” Lưu Liêm tiến lên một bước, thâm tình vuốt hai má Dư Tư Giáng, “Chúng ta kết hôn đi!” Dư Tư Giáng ngạc nhiên, ngừng đầu không thể tin nhìn Lưu Liêm, thấy Lưu Liêm vô cùng nghiêm túc gật đầu, lại chậm rãi lặp lại một lần: “Chúng ta kết hôn đi!”

Dư Tư Giáng cảm giác mũi cay cay, trong lòng thật sự lo lắng, đẩy nhẹ Lưu Liêm ra, thấp giọng nói: “Anh cho em thời gian suy nghĩ!” Nói xong rời khỏi toilet. Khi Lưu Liêm đi ra nữ toilet gặp phải Dương Thuần Miên mới từ toilet nam đi ra, Dương Thuần Miên chất vấn Lưu Liêm: “Cậu đi nữ toilet làm gì chứ?”

“Cầu hôn!” Lưu Liêm ngắn gọn nói xong, lạnh lùng đi qua bên người Dương Thuần Miên.

Cầu hôn?! Dương Thuần Miên hoàn toàn hồng mắt, trong lòng mắng, mụ nội nó, WC này còn phân nam nữ gì nữa?! Cầu hôn trong WC? Cậu thật là có sáng ý đó! Nhìn sáu đóa hoa hồng trong tay vừa đâm mình đau đớn không thôi, đổi hướng bóng dáng Lưu Liêm hô: “Muốn hay không cho cậu mượn đóa hoa hồng a!” Sau đó thấp giọng mắng một câu! [Sun: ta cũng hoàn toàn hồng mắt, đi WC cầu hôn (___)!]

Tiệc tối chưa chấm dứt, vũ hội còn chưa bắt đầu, nhưng có mấy người đều quyết định rời đi. Đôi vợ chồng trung niên cũng hại cho làm gì có tâm tư tham gia vũ hội, chúc mừng chủ buổi tiệc xong, đang chuẩn bị rời đi thì nhìn thấy Nguru Nhu Miên cùng Bạch thiếu gia hai người nghênh diện đi tới. Ông chồng trung niên nghĩ sao nữ nhân xinh đẹp vậy mà là gay nhỉ, cảm giác giống như ăn phải ruồi bọ, nhớ lại mọi chuyện không hay ho xảy ra trong đêm nay, phòng chừng đều liên quan đến người kia, bất quá trên mặt vẫn miễn cưỡng trung ra một nụ cười xã giao, hàn huyên vài câu liền nhanh chóng rời khỏi. Vừa vặn nơi này có mấy bậc cầu thang, khi Nguru Nhu Miên đi không cẩn thận làm khăn choàng cổ vướng vào trên cầu thang, mà ông chồng trung niên cuống quýt cào từ trong lúc nhất thời không chú ý, bị khăn choàng cổ quấn ngang, lăn xuống cầu thang. Nguru Nhu Miên thấy mình gây họa nên cùng bà vợ đi xuống lầu xem ông chồng trung niên có bị thương hay không, ai ngờ uống nhiều rượu nên có hơi say, khi đi đến bậc thang cuối cùng dưới chân tự nhiên lao đảo, mang giày cao gót, một cước đâm nát bụng ông chồng trung niên nằm trên mặt đất.

= = !!!

Ông chồng trung niên ai u một tiếng, lập tức chú ý tới cái bụng đang bị thấp xuống mấy cm của mình. Nghĩ thầm Nguru Nhu Miên có phải tranh thủ thời cơ trả thù hay không a, thấy cô vừa giải thích vừa muốn đưa tay dịu ông, nghĩ mà sợ về lùi phía sau đợi bà vợ trung niên nâng ông dậy, hoảng sợ nói: “Bà xã, chúng ta đi nhanh thôi.”

Nguru Nhu Miên nhìn hai vợ chồng trung niên hốt hoảng chạy đi, trong lòng mờ mịt khó hiểu. Nguru Nhu Miên khoác cánh tay Bạch thiếu gia, đi đến cùng chủ buổi tiệc nói lời từ biệt, vừa vặn đụng tới Dương Thuần Miên cùng Dư Tư Giáng hai người cũng đến cáo biệt. Lúc này vì Nguru Nhu Miên đã rửa mặt nên trang điểm đã trôi hơn phân nửa, Dư Tư Giáng thế này mới nhận ra Nguru Nhu Miên, giật mình hô: “Y tá!”

“Tôi đã sớm bị anh ta đuổi việc!” Nguru Nhu Miên tức giận nói. Dương Thuần Miên vẫn chưa trả lời, vẫn đang nhìn Nguru Nhu Miên kéo cánh tay Bạch thiếu gia, trong lòng cũng không vui về gì cho lắm. Đúng lúc này, một người bán hàng vội vàng chạy tới, lo lắng báo cáo với phía chủ sự: “Không biết vì cái gì, toilet nam nữ bốn bồn cầu toàn bộ bị chặn hết cả!” Bốn người trên mặt đen thui, nói mấy câu rồi vội vàng rời đi. Trước khi đi, Bạch thiếu gia sẵn sóc cầm một lọ nước khoáng đưa cho Nguru Nhu Miên có chút say rượu.

Trong thang máy, Dư Tư Giáng, Dương Thuần Miên, Nguru Nhu Miên, Bạch thiếu gia bốn người đi một loạt, không khí vẫn là cổ quái dị thường. Bạch thiếu gia đã sớm nhìn ra quan hệ Nguru Nhu Miên cùng Dương Thuần Miên đều không phải đơn giản như theo lời của Nguru Nhu Miên, bất quá trong khi chưa biết rõ tình trạng, chỉ phải khách khí đối với Dư Tư Giáng nói: “Hôm nay thật sự là xin lỗi, lúc trước Nhu Miên cũng nhìn trúng chiếc vòng cổ của Dư tiểu thư mua, đều do tôi, cuối cùng không mua tặng cô ấy. Cô ấy vẫn còn là tính con nít. Dư tiểu thư, để cô chê cười.” Nguru Nhu Miên cũng không nói gì, mở nước khoáng ra uống.

“Thuần Miên, ngày mai cùng đi ‘Tình nhân trong mộng’ uống rượu.” Bạch thiếu gia đột nhiên nhớ tới chuyện mang rượu sai ngày hôm qua trong quán bar, vì thế tiếp tục nói: “Hôm qua tớ cùng Nhu Miên đi Tình nhân trong mộng, đụng phải một đôi nam nữ phẩm vị rất giống cậu, cũng thích nhất ‘Mặt trời mọc’ cùng ‘Nước hoa tinh khiết’.” Dương Thuần Miên mặt tối sầm, còn chưa cùng trả lời, chợt nghe Dư Tư Giáng trả lời: “Chúng ta tới hôm qua cũng đến quán bar ‘Tình nhân trong mộng’. Ai nha ~” Nước trong miệng Nguru Nhu Miên phun ra, đại bộ phận phun đến trên người Dương Thuần Miên, Dư Tư Giáng cũng hơi bị văng một chút.

Bạch thiếu gia lấy khăn tay đưa cho Dư Tư Giáng, Nguru Nhu Miên cũng cảm giác thật lỗi sâu sắc với Dư Tư Giáng, thấp giọng giải thích với cô. Dư Tư

Giáng lo lau nước dính trên váy, không kịp để ý tới Nguru Nhu Miên. Dương Thuần Miễn nhìn Dư Tư Giáng chà lau quần áo cùng vẻ mặt lo lắng của Bạch thiếu gia, lại liếc mắt quần trong mình ướt đầm, lại nhớ đến sáu đóa hoa hồng vừa rồi, Dương Thuần Miễn rốt cục tức giận với đầu sỏ gây nên chuyện – Nguru Nhu Miên: “Cô đủ chưa?! Không cần làm chuyện ngây thơ như vậy!”

“Tôi ngây thơ?!” Giọng điệu Nguru Nhu Miên cao lên. Kỳ thật vừa rồi cô cũng là vô tình.

“Cô không ngây thơ, cô đêm nay làm ra việc này, cô không ngây thơ, cô mặc quần lót màu đỏ chấm bi?” Dương Thuần Miễn đã tức giận đến mức mình nói gì cũng không thêm nghĩ.

“Tôi mặc đồ quần lót màu đỏ chấm bi cũng tốt hơn anh với không mặc quần lót nam tính!” Nguru Nhu Miên rốt cục cũng không không chế được.

Lời vừa nói ra, Bạch thiếu gia cùng Dư Tư Giáng đồng thời cứng đờ, ngạc nhiên ngẩng người nhìn về phía hai người. Mà Dương Thuần Miễn cùng Nguru Nhu Miên thấy mình xúc động thốt lời nói cũng sợ hãi mà kinh, khẽ nhếch miệng, trong lúc nhất thời không biết nên giải thích như thế nào. Thang máy lại lâm vào tĩnh mịch, xấu hổ cùng trầm mặc. Bạch thiếu gia lúc này trong lòng mây mù che phủ, bất an không yên, lời nói mới rồi càng minh chứng cho lời mình đoán, nhưng anh cũng không muốn tin, chỉ cần Nguru Nhu Miên không chính miệng nói ra, anh sẽ không nguyên thừa nhận. Dương Thuần Miễn tâm tình là thập phần cổ quái, anh cảm thấy làm cho Dư Tư Giáng hiểu lầm có chút không ổn, nhưng là làm cho Bạch thiếu gia hiểu lầm anh cùng Nguru Nhu Miên, lại làm anh cảm thấy vui sướng.

Lúc này, thang máy đến bãi đỗ xe, Nguru Nhu Miên túm Bạch thiếu gia vội vàng rời khỏi thang máy, hai người dẫn đầu lái xe rời đi. Dương Thuần Miễn cùng Dư Tư Giáng cũng rời đi. Trên đường đưa Dư Tư Giáng về nhà, Dư Tư Giáng hỏi Dương Thuần Miễn: “Anh có phải cùng cô y tá kia.....” Dương Thuần Miễn vừa nghe, nắm tay lái xe vừa trượt, xe ở trên đường khẽ chệch đường đụng vào thùng rác ven đường, Dương Thuần Miễn thảm máng câu thơ tục, tiếp tục lái xe ra đi. Dương Thuần Miễn thấy biểu tình Dư Tư Giáng càng thêm nghi hoặc, sáng tỏ nói: “Tuyệt đối không có! Nhà trọ kia là của em họ anh, Nguru Nhu Miên là bạn học cũ lúc trung học của nó, nhà anh mới mua đang trang hoàng cho nên tạm thời ở cùng một chỗ mà thôi.” Dư Tư Giáng khó hiểu nói: “Nhưng sao cô thấy thế nào cũng thấy giống một cô nàng đang ghen tuông a.” Dương Thuần Miễn không có hé răng, cân nhắc lời nói Dư Tư Giáng, kỳ quái là anh chẳng những không giận, trong lòng ngược lại có vài phần mừng thầm. Nhưng vừa nghĩ đến Bạch thiếu gia, vô hình trung lại bằng thêm vài phần trầm trọng. Lại nhìn Dư Tư Giáng trước mắt, tâm tình càng thêm phức tạp nan giải, vì thế cẩn thận hỏi: “Tư Giáng, lúc trước em nói anh là..... bạn trai em, là thật sao hay vẫn là kẻ thích ứng tạm thời?”

“Thật xin lỗi, Thuần Miễn, lúc ấy em vì giận Lưu Liêm nên không có quan tâm đến cảm thụ của anh, chỉ tức mà nói ra như vậy.” Dư Tư Giáng áy náy nói. Dương Thuần Miễn nghe xong, có vài phần thất vọng, nhưng lại có vài phần giải thoát, bất đắc dĩ cười cười.

Dư Tư Giáng thấy Dương Thuần Miễn cười đến chưa sót như thế, tiếp tục nói: “Thuần Miễn, em thật sự đã bắt đầu thích anh rồi. Mặc dù chúng ta có khả năng nhưng chúng ta là cần thời gian.” Máy ngày trước Dương Thuần Miễn đã cho cô một loại cảm giác hoàn toàn mới, Dư Tư Giáng không phủ nhận cô quả thật có chút tâm động đối với Dương Thuần Miễn, nhưng hồi tưởng lại hôm nay Lưu Liêm câu hôn, cô vẫn như cũ do dự. Cô không thể không công bình với Dương Thuần Miễn, cho nên nếu nghiêm túc bắt đầu cùng Dương Thuần Miễn, cũng phải chặt đứt liên quan với Lưu Liêm. Kế tiếp trên đường, hai người mỗi người đều mang tâm sự của mình, Dương Thuần Miễn nghĩ một hồi trở về nên đối mặt như thế nào với Nguru Nhu Miên, mà Dư Tư Giáng đầu óc đều là hình ảnh Lưu Liêm mới vừa rồi chân tình cầu hôn cô.

Cùng lúc đó, trên xe Bạch thiếu gia cũng trầm mặc đáng kể. Nguru Nhu Miên thích Dương Thuần Miễn, Bạch thiếu gia cũng đoán ra, nhưng đến nay anh vẫn chưa thổ lộ với Nguru Nhu Miên, anh làm mà thích hợp để đề cập vấn đề này?

Nguru Nhu Miên tĩnh tâm, lại hồi tưởng hết thầy mới vừa rồi, cảm thấy xấu hổ không chịu nổi, cô cũng không nghĩ tới tin tức Dương Thuần Miễn cùng Dư Tư Giáng cùng một chỗ lại làm cho cô xúc động đến tận bây giờ, cũng mang đến cho Bạch thiếu gia rất nhiều phiền toái. Lúc này mặc dù cô đã không còn ngây thơ như lúc trước, bây giờ đã hoàn toàn hiểu cảm tình đối với Dương Thuần Miễn, nhưng cô thật sự không biết nên mở miệng như thế nào với Bạch thiếu gia mà nhắc tới vấn đề riêng tư của mình. Thật lâu sau, Nguru Nhu Miên cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Thực xin lỗi!”

“Anh không cần lời xin lỗi của em.” Bạch thiếu gia dưới chân nhấn ga, tốc độ xe càng lúc càng nhanh.

“Bạch thiếu gia, em không muốn về nhà bây giờ, anh có thể cùng em đi quán bar không?”

Bạch thiếu gia cùng Nguru Nhu Miên đi vào quán bar Tinh nhân trong mộng. Bạch thiếu gia kêu một chai rượu Vodka, lại gọi cho Nguru Nhu Miên kêu một ly ‘Cánh bướm phiêu bạt’. Trải qua tiệc tối đại náo, giờ phút này Nguru Nhu Miên đã bình tĩnh trở lại, cô nhìn chăm chăm rượu cốc tai ngắn người. Bạch thiếu gia lặng lẽ uống rượu. Trầm mặc sau một lúc lâu, Nguru Nhu Miên đột nhiên bùng nổ, đứng lên, hô lớn: “Em thích cái tên Dương Thuần Miễn khôn kiếp kia!” Người trong quán bar bị Nguru Nhu Miên thỉnh linh hô to đều hoảng sợ, chăm chú nhìn qua. Nguru Nhu Miên ngược lại chán nản: “Nhưng anh ấy không thích em.” Nói xong, suy sụp ngồi xuống. Những lời này giống như một quyền đánh vào trái tim Bạch thiếu gia, cũng đánh vỡ một chút hy vọng cùng may mắn của anh, làm cho trái tim anh lúc này thật sự là rất đau khổ. Bạch thiếu gia nhìn Nguru Nhu Miên hai mắt đầm lệ, lại rót một ly rượu, uống một hơi cạn sạch.

“Lúc em ở Bắc Kinh gặp khó khăn thì gặp được Lâm Bội Kiều chuẩn bị ra nước ngoài làm việc, cô ấy kêu em đến ở tạm nhà của cô ấy đi, mà Dương Thuần Miễn là anh họ của Bội Kiều, vì trang hoàng nhà mới nên tạm thời cũng nhà của Bội Kiều.” Bạch thiếu gia không cam lòng nhìn Nguru Nhu Miên, chẳng lẽ anh tới trễ mấy ngày mà đã bỏ lỡ cô như vậy sao? Vài năm si tình chờ đợi lần này chẳng lẽ phải buông tay như vậy sao? Bạch thiếu gia tay cầm chén rượu càng nắm càng chặt. Vì cái gì không phải người khác, cố tình là bằng hữu Dương Thuần Miễn của anh? Anh nên làm thế nào bây giờ? Thật sự là rất đau khổ.

“Bạch thiếu gia, anh nói em nên làm cái gì bây giờ?” Nguru Nhu Miên sầm sập nhìn về phía Bạch thiếu gia.

Bạch thiếu gia sâu kín nói: “Anh cũng không biết nên làm cái gì bây giờ.” Trong lòng đau khổ, nếu anh biết thì lại như thế nào?

“Cảm giác đau khổ khi yêu một người mà người ta chẳng yêu mình như thế này anh chẳng biết đâu!” Ngu Nhu Miên nhấp một ngụm rượu.

“Anh biết!” Giờ phút này chỉ sợ Bạch thiếu gia là người đau khổ hơn Ngu Nhu Miên, hơn nữa mâu thuẫn càng nhiều hơn khôn kể. “Nhu Miên, nếu em cảm thấy không tiện sống cùng một chỗ với anh ta, anh có thể cho anh bài chỗ ở cho em.”

“Lại cho tôi thêm một ly. ....” Ngu Nhu Miên vừa định gọi bồi bàn thêm rượu, Bạch thiếu gia lại cắt ngang lời cô: “Em không thể uống nữa, ít nhất hôm nay không được.” Thấy Ngu Nhu Miên nhất định không chịu, Bạch thiếu gia lớn tiếng nói: “Em lại uống nữa. .... Tiền thưởng anh không trả!”

“Quả nhiên là hiểu em!” Ngu Nhu Miên nói với bồi bàn: “Giúp tôi lấy cái ly không.”

Cái ly đưa đến, Ngu Nhu Miên lấy rượu Vodka của Bạch thiếu gia rót vào ly mình, vô lại nói: “Em chỉ gọi cái ly không, rượu là của anh.” Bạch thiếu gia bất đắc dĩ lắc đầu.

“Anh nói xem, điều kiện của em rất kém cỏi sao? Nếu so với Dư Tư Giáng, em mặc lễ phục này không xinh đẹp sao?” Ngu Nhu Miên lại có chút uống say.

“Rất đẹp. Trong mắt người yêu em là Tây Thi.”

“Em cũng không phải là người yêu của anh, sao anh lại cảm thấy em xinh đẹp, anh lại cảm thấy Dư Tư Giáng không đẹp bằng em?” Ngu Nhu Miên vừa định uống tiếp, lại bị Bạch thiếu gia kích động gắt gao bắt được cổ tay, Ngu Nhu Miên kỳ quái ngẩng đầu nhìn Bạch thiếu gia ánh mắt có chút phiếm hồng.

“Nhu Miên, thật ra anh, thật ra. ....” Bạch thiếu gia dừng một chút, tức khắc bình tĩnh trở lại, nói: “Em không thể uống nữa, chúng ta đi thôi.” Nói xong, Bạch thiếu gia kéo Ngu Nhu Miên, thanh toán, rời khỏi quán bar.

Vì Ngu Nhu Miên uống rượu say nên Bạch thiếu gia đưa cô về nhà. Đến dưới lầu Ngu Nhu Miên, Bạch thiếu gia vốn định đưa Ngu Nhu Miên lên lầu, nhưng là Ngu Nhu Miên cười nói cô còn không có say đến đi không nổi vài bậc cầu thang này, Bạch thiếu gia ngẩng đầu nhìn nhà trọ, không nói gì lên xe đi. Xe chạy đến nửa đường, Bạch thiếu gia xuống xe. Một mình một người đi dưới trời đông, nhìn thấy một mẩu thuốc lá, đột nhiên nện nắm đấm vào tường, lấy ra từ trong lòng một chiếc vòng cổ vốn định đem nay tặng cho Ngu Nhu Miên, suy sút tựa vào tường.

Lưu Liêm đến dưới lầu Dư Tư Giáng trước một bước, đứng trong một góc tối không ngừng hút thuốc. Không bao lâu, Dương Thuần Miên đưa Dư Tư Giáng đến dưới lầu liền lái xe rời đi. Lại đợi một hồi, mãi đến khi phòng Dư Tư Giáng sáng lên ánh đèn, Lưu Liêm mới yên lặng rời đi.

Dương Thuần Miên chờ Dư Tư Giáng về nhà rồi liền vội vàng chạy về nhà trọ, lại chậm chạp không thấy Ngu Nhu Miên trở về. Nghĩ đến Ngu Nhu Miên cùng Bạch thiếu gia cùng một chỗ, trong lòng càng phát bị đè nén, đứng ngồi không yên, thường thường về phía cửa nhìn lại, cuối cùng đi đến hàng hiên kiên chân chờ đợi, ai ngờ không nghĩ qua là lại khóa trái cửa, đem chính mình khóa ở ngoài cửa. Dương Thuần Miên áo quần đơn bạc đứng ngoài càng chờ càng lạnh, càng không ngừng gợn chân sườn ảm. Lúc này, anh rốt cục cũng nghe được âm thanh Ngu Nhu Miên cùng Bạch thiếu gia dưới lầu truyền đến, Dương Thuần Miên nghĩ nếu để cho Bạch thiếu gia nhìn thấy bộ dáng này thì không thể được, đang lo tìm chỗ nào để trốn thì may mắn Bạch thiếu gia rời đi. Ngu Nhu Miên lên lầu liền nhìn đến Dương Thuần Miên xiêm y đơn bạc đứng ở ngoài cửa nhà trọ, Ngu Nhu Miên nhìn như không thấy lấy ra cái chìa khóa vào nhà trọ, Dương Thuần Miên đi theo cô vào nhà. Dương Thuần Miên thấy Ngu Nhu Miên chẳng thèm để ý tới mình vừa về là đi thẳng vào phòng, dưới tình thế cấp bách, bật thốt lên hỏi: “Cô vừa đi nơi nào?”

“Tôi đi đâu cũng phải báo cáo với anh sao? Dương tiên sinh!” Ngu Nhu Miên đầu cũng không quay, lập tức vào phòng.

Một tiếng xưng hô ‘Dương tiên sinh’ này làm cho Dương Thuần Miên cảm thấy vô cùng chói tai, trong lòng sụp đổ, xúc động xông vào phòng Ngu Nhu Miên. Nhưng vào đến phòng Ngu Nhu Miên lại thấy cô đang ngồi trên giường ngửa đầu nhìn anh, anh lại không biết mình nên nói cái gì, cuối cùng nói quanh co: “Tôi nói cô vì cái gì còn kêu tôi mua cho cô bộ lễ phục dạ hội này, thì ra là vì cùng Lễ Cơ nhau tham gia tiệc tối. Hơn nữa cô nhìn xem cô hôm nay, đem lễ phục dạ hội của Tư Giáng biến thành cái dạng gì. Hơn nữa ở trong WC nhìn đến của tôi. .... Còn một bộ đáng đương nhiên, cô rốt cuộc có còn suy nghĩ bình thường của một đứa con gái hay không?!” Lừa giỡn trong lòng Ngu Nhu Miên càng tích càng thịnh, vốn hôm nay chuyện cô không muốn nhắc lại, không nghĩ tới Dương Thuần Miên cũng không ý buông tha, chạy tới khiêu khích, Ngu Nhu Miên đột nhiên đứng lên, biểu tình hung mãnh làm Dương Thuần Miên sợ tới mức trừng mắt nhìn, thân mình khuyếch về phía sau.

“Chỉ làm bản một bộ lễ phục dạ hội, tôi từ bỏ, được rồi chưa?!” Ngu Nhu Miên cũng nóng nảy, không để ý Dương Thuần Miên ở đây đã đem lễ phục dạ hội thoát xuống dưới. Dương Thuần Miên thấy Ngu Nhu Miên thoát y để lộ ngực trần, nhất thời ngây người, khi trên tay mình đã cầm bộ lễ phục thì Ngu Nhu Miên đã muốn đem chiếc khăn choàng cô thắt trước ngực. “Tôi thấy một cái sờ trường của anh, anh cũng nhìn thấy hai cái ưu điểm của tôi, chúng ta huê nhau!” Ngu Nhu Miên thấy Dương Thuần Miên nhìn không chuyển mắt nhìn vào chiếc khăn choàng cô trên ngực cô, điều này làm cho Ngu Nhu Miên nhớ tới cái vòng cổ chết tiệt kia, thờ phỉ phỉ nói: “Cho tôi mang khăn choàng cổ lại mua cho cô ta vòng cổ số lượng có hạn. Thật sự là hợp lý không thể hợp lý hơn. Anh không phiền tôi giữ lại chiếc khăn choàng cổ này chứ?”

“Lễ phục dạ hội cô cũng không cần, cần cái khăn choàng cổ này làm cái gì?” Dương Thuần Miên thấy Ngu Nhu Miên mang quần áo bọn họ thiết kế trả lại cho anh, trong lòng đau xót không hiểu từ đâu đến. Lời này nghe vào trong tai Ngu Nhu Miên lại hiểu lầm thành Dương Thuần Miên ngay cả chiếc khăn choàng cổ cũng kêu cho cô trả lại cho anh. “Dừng để thất cô! Anh cái tên khôn kiếp này, anh rút cho ra ngoài cho tôi!” Ngu Nhu Miên tháo giày cao gót ném về phía Dương Thuần Miên, sau đó đẩy anh ra ngoài cửa, “Phanh” một tiếng đóng cửa lại. Dương Thuần Miên ngăn người nhìn cánh cửa phòng Ngu Nhu Miên đóng chặt, lại thấy Ngu Nhu Miên mở cửa ra, đem cái khăn choàng cổ kia quàng lên trên cổ anh thắt chặt lại rồi ra sức lắc, sau đó ‘pang’ một tiếng đóng cửa lại.

Dương Thuần Miên nửa ngày mới hồi phục tinh thần lại, âm thầm ảo não, anh vốn dĩ là muốn giải thích với Ngu Nhu Miên chuyện Dư Tư Giáng ở tiệc tối nói dối xưng bọn họ là bạn trai bạn gái, hiện tại sao lại bị anh biến thành như vậy? Dương Thuần Miên chán nản trở về phòng, mở tủ quần áo ra, đem

lễ phục dạ hội Nguru Nhu Miên treo bên cạnh âu phục của anh. Nhớ tới lời nói vừa rồi của Nguru Nhu Miên, nhìn cái khăn choàng cổ, lại nghĩ đến trong thang máy Bạch thiếu gia cũng nói Nguru Nhu Miên cũng coi trọng cái vòng cổ kia, anh quyết định sáng sớm ngày mai lại đi một chuyến kia cửa hàng trang sức độc quyền. Dương Thuần Miên hồi tưởng lại những chuyện phát sinh trong đêm nay, tâm tư rối rắm nên mãi cũng không thể đi vào giấc ngủ. Cuối cùng nhớ tới sáu đóa hoa hồng trong túi âu phục vẫn còn đó, đem hoa hồng để vào một cái cốc có chân dài, đặt ở đầu giường.

Tình yêu tựa như thuốc lá, từng đợt từng đợt sương khói làm cho người ta như có như không lọt vào cảm giác thư sướng. Tình yêu làm cho người ta đau khổ tựa như khói thuốc, biết rõ có hại cho sức khỏe, thậm chí sẽ hại đến mạng mình nhưng lại vẫn không thể dứt bỏ. Đến cuối cùng lại vẫn là làm cho mình rơi lệ, đau thấu tâm phách của mình.

Bạn đang đọc truyện *Mì Thịt Bò+ Mì Dương Xuân*=? được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Mì thịt bò + mì Dương Xuân = quả quýt

Nguru Nhu Miên uống rượu quá nhiều, đau đầu một đêm ngủ không ngon. Sáng sớm thức dậy, ngẫm lại tối hôm qua quả thật có chút quá phận với Dương Thuần Miên, vì thế đi siêu thị mua giò heo trở về, quyết định làm chung giò cách thủy.

Dương Thuần Miên thức dậy cũng rất sớm, vốn tưởng lúc này Nguru Nhu Miên nhất định còn đang ngủ, không thể tưởng được vừa ra khỏi phòng đã nhìn thấy Nguru Nhu Miên bận rộn trong phòng bếp, nghĩ đến tối hôm qua, Dương Thuần Miên cũng không dám chủ động đi qua chào hỏi, vì thế trực tiếp quẹo vào toilet.

Trong toilet, Dương Thuần Miên tìm thế nào cũng không tìm thấy dao cạo râu anh thường dùng, cuối cùng chỉ phải đi ra hỏi Nguru Nhu Miên: “Có nhìn thấy dao cạo râu của tôi không?”

Nguru Nhu Miên trong cầm dao cạo râu trong tay, cười hỏi: “Là cái này sao?”

Dương Thuần Miên đi qua đi, nhận lấy, vừa cạo râu, vừa hỏi Nguru Nhu Miên: “Cô lấy dao cạo râu tự động của tôi làm gì chứ?”

“Cạo lông heo!” Dương Thuần Miên tay nhất thời cứng đờ, nhin không được oán giận: “Về sau tôi làm sao mà dùng được nữa?”

“Lợn chết dùng qua, người sao lại không sử dụng được? Nên dùng như thế nào cứ dùng tiếp như thế ấy, cạo lông chân cạo lông mặt cạo lông nách tùy tiện anh, tôi cũng chẳng có phá hư.”

Lông chân lông mặt lông nách? = _ =

Nguru Nhu Miên lại cầm lấy một cái nhíp, “Tôi còn dùng cái nhíp của tôi để nhổ lông heo đấy, nhưng mua cái giò heo này lông heo thật sự nhiều lắm, không có biện pháp mới mượn cái dao cạo râu của anh dùng một chút.” Kỳ thật, Nguru Nhu Miên còn có tư tâm, chính là mượn dao cạo râu của Dương Thuần Miên mà khiến anh chú ý, do đó hy vọng buổi sáng hai người có thể giải hòa chuyện ngày hôm qua. Nhưng thấy thái độ Dương Thuần Miên như thế, một chút tâm tình tốt tốt của Nguru Nhu Miên lại bị anh đã kích.

Dương Thuần Miên hít sâu một hơi, đem dao cạo râu đặt ở phòng bếp, “Về sau cô tiếp tục dùng cái này cạo lông heo đi.”

Điểm tâm Nguru Nhu Miên rán xúc xích cùng trứng gà, hấp lại bốn bánh bao cái đầu chó. Dương Thuần Miên nhú mày, trước kia đồ ăn cách đêm anh rất ít ăn, bánh bao này làm đã muốn hai ngày, liền hỏi: “Tôi không muốn ăn bánh bao, có bánh gì khác không?”

Nguru Nhu Miên liếc mắt Dương Thuần Miên một cái, cầm lấy một cái bánh bao, đi phòng bếp dùng dao hung hăng vỗ, dọa Dương Thuần Miên thân mình nhảy về sau. Nguru Nhu Miên đem cái bánh bao đập bẹp đưa cho Dương Thuần Miên, “Bánh khác đây, ăn đi.”

Dương Thuần Miên lang thôn hồ yết ăn một cái trứng gà cùng một cây xúc xích, miệng còn chưa ăn xong, đã vội vàng mặc áo khoác, lấy hai cái bánh bao, nói: “Tôi vội đi công ty, cô từ từ ăn.”

Dương Thuần Miên đến dưới lầu, gờ tay đem bánh bao đầu chó ném vào thùng rác, vỗ vỗ tay, nói với thùng rác: “Nông dân bá bá, tôi thực xin lỗi ngài!” Nhưng là quay người lại, lại nhìn đến Nguru Nhu Miên trên lầu cách cửa sổ lạnh lùng nhìn anh, ánh mắt đông lạnh kia làm anh trong lòng phát lạnh, đi trở lại thùng rác tính đem hai cái bánh bao kia tìm lại.

Nhưng trùng hợp lúc này cũng có một cụ bà rách nát đến đây, thấy Dương Thuần Miên chuẩn bị cùng bà tranh thùng rác, dùng thân chen với Dương Thuần Miên, thấy Dương Thuần Miên vẫn là không chịu đi, uốn éo mông đem Dương Thuần Miên đá đi ra ngoài. Dương Thuần Miên giận trừng mắt cụ bà, cụ bà vuốt vuốt tóc, tay trái gờ lên cao cây gậy gộc, tay phải mang theo rổ, xiêm áo POSE, “Tiểu tử, trong chu vi mây dậm quanh đây không ai là không biết đến đại danh ta – Tôn đại nương ‘Đệ nhất hoa khôi rách nát’” Muốn cướp địa bàn của ta? Trước hết cũng phải đổi trang phục và đạo cụ đi!”

Dương Thuần Miên cúi đầu nhìn nhìn âu phục của mình, xấu hổ nói: “Đệ nhất đại nương, tôi chỉ lấy hai cái bánh bao.” Nói xong liền nghiêng người qua tìm

tiếp. Tôn đại nương đem thân thể chặn ngang, ngăn trở Dương Thuần Miễn, mãnh liệt nói: “Một cái cũng không được chứ đừng nói là hai cái!”

Dương Thuần Miễn cũng nóng nảy, cùng Tôn đại nương hai người bốn mắt tương đối, hai người giằng co vòng đi quanh thùng rác nửa vòng, cuối cùng Dương Thuần Miễn bại trận trong ánh mắt sắc bén của Tôn đại nương, bất đắc dĩ lấy ra 50 đồng cho Tôn đại nương, “Tôn đại nương, ngài lợi hại, tôi phục rồi! Tôi mua toàn bộ rác rưởi này được không?” Tôn đại nương thấy tiền sáng mắt, một phen đoạt tiền mặt, nghiêng mình tránh ra.

Dương Thuần Miễn nhanh chóng đem kia hai cái bánh bao đầu chó kia tìm ra, một tay một cái, giờ bánh bao, cười xoay người hướng trên lầu ý bảo, nhưng lúc này nào gặp thân ảnh Ngưu Nhu Miên. Dương Thuần Miễn mặt liền cúi xuống dưới, uể oải đem hai bánh bao một bên một cái, nhét vào âu phục, phần nộ đi làm.

Dương Thuần Miễn nhớ đến ánh mắt lạnh lùng vừa rồi của Ngưu Nhu Miên, trong lòng đau đau, vì thế lái xe thẳng đến cửa hàng bán trang sức độc quyền. Nhân viên cửa hàng vừa mở cửa buôn bán, chỉ thấy túi áo trên âu phục của Dương Thuần Miễn phồng to, một bộ què cha đất tổ vọt tiến vào. Nhân viên cửa hàng đầu tiên là ngăn ra, sau đó mới nhận ra Dương Thuần Miễn.

Dương Thuần Miễn nói dối nói: “Vòng cổ của bạn gái tôi ngày hôm qua vô ý mất đi, cho nên tôi tới mua cái cuối cùng này.” Nhân viên cửa hàng đóng gói hoàn hảo xong, Dương Thuần Miễn vừa lòng đặt trong ngực, rời khỏi cửa hàng bán trang sức độc quyền.

Dương Thuần Miễn đi không lâu, Bạch thiếu gia cũng đi tới cửa hàng bán trang sức độc quyền kia, cũng chỉ tên đích danh cái vòng cổ kia. Nhân viên cửa hàng nhiệt tình giải thích nói: “Bạn gái vị tiên sinh kia ngày hôm qua vô ý làm vòng cổ mất đi, cho nên khoảng mười phút trước vị tiên sinh ấy đến đây, chiếc vòng cổ kia đã bị vị tiên sinh kia mua đi.”

Bạch thiếu gia có chút đăm chiêu ly rời khỏi cửa hàng bán trang sức độc quyền, mở ví tiền lấy tám thiệp mời mà ông nhiếp ảnh gia ngày ấy đưa cho, lo lắng một lát, cầm lấy điện thoại đi động.

Ngưu Nhu Miên vừa nhìn thấy Dương Thuần Miễn đem hai cái bánh bao kia ném tới thùng rác, trong lòng đau xót, ghé vào trên bàn phòng bếp một hồi lâu, mới đứng lên tiếp tục làm giò cách thủy, tâm tình tồi tệ tới cực điểm. May mắn không lâu sau, cô liền nhận được Bạch thiếu gia mời cô đi xem triển lãm triển. Nếu là bình thường, Ngưu Nhu Miên khẳng định sẽ không đi xem triển lãm ảnh, bởi vì cô biết nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì tốt, nhưng tâm tình đang phiền muộn, đi ra ngoài một chút cũng tốt, vì thế cùng Bạch thiếu gia hai người hẹn nhau gặp trước cổng triển lãm ảnh.

Dương Thuần Miễn đến công ty mới đem hai bánh bao lấy ra, ngẫm lại mình thật vất vả mới lấy lại từ thùng rác, cái bánh bao đầu chó kia bộ dáng thoạt nhìn lại đáng yêu, vì thế bỏ vào ngăn kéo bàn công tác của mình.

Hôm nay là thứ sáu, công ty cũng không có công việc nhiều. Trong văn phòng, đầu óc Dương Thuần Miễn đều là ánh mắt lạnh như băng của Ngưu Nhu Miên lúc sáng, thật làm làm cho trái tim anh băng giá, thế nên cũng không có tâm tư công tác. Đang nhìn hộp vòng cổ ngăn người, lúc này chợt nhận được điện thoại Dư Tư Giáng. Dư Tư Giáng cũng sau chuyện ngày hôm qua, mặc dù ở nhà nhưng tâm thần cũng không yên, nhớ tới ngày ấy nhiếp ảnh gia có nhắc tới triển lãm ảnh, thế nên liền gọi điện thoại cho Dương Thuần Miễn, đề nghị hai người đi xem triển lãm ảnh giải sầu.

Dương Thuần Miễn cùng Dư Tư Giáng, Bạch thiếu gia cùng Ngưu Nhu Miên này hai đội nhân mã chân trước chân sau chân vào khu triển lãm ảnh.

Khu triển lãm căn cứ từng chủ đề khác nhau mà chia làm thành từng khu khác nhau. Bước vào khu triển lãm, nghênh diện chính là khu nghệ thuật lửa thể — chủ đề “Kịch tác hoàn mỹ của Thượng Đế”.

Ngưu Nhu Miên vừa bước vào khu triển lãm, tầm mắt lập tức bị chủ đề này thu hút mạnh mẽ, để mình Bạch thiếu gia đi mua bản giới thiệu tóm tắt của triển lãm còn mình thì chạy đến khu Đông Á, tận tình thưởng thức phong thái lửa nam, vẻ mặt hết sức chăm chú thể hiện rõ hết bản chất sắc nữ, vâng theo tiếng gọi của tâm hồn nhìn không chuyển mắt một đường qua xem phía tây.

Vừa bước vào phòng triển lãm, Dư Tư Giáng lại nhận được điện thoại của Lưu Liêm, vì đại sảnh ồn ào quá mức nên Dư Tư Giáng phải chạy tới toilet để nghe điện thoại. Mà Dương Thuần Miễn cũng đang là cá gặp nước, có thể một mình một người đến khu nghệ thuật triển lãm lửa thể, ánh mắt nghệ thuật chuyên chú, vạch trần rõ ràng anh mặt ngoài ngạo nhiên cứu khoa học thực chất là tính thần thật đáng khinh, trời tính a~~, anh không cần tìm đến nhà trẻ cũng thấy được nữ nhân không mặt áo bra [bảo cáo, nữ nhân trong khu triển lãm này là mấy đứa bé thiên sứ, chưa trưởng thành], Dương Thuần Miễn đi theo tiếng gọi của ‘tâm hồn nghệ thuật’, xem thật là chăm chú, một đường đi thẳng qua sườn đông.

Ngưu Nhu Miên cùng Dương Thuần Miễn hai người, tầm mắt dính vào trên ảnh, không rảnh để ý đường đi, ánh mắt mị mị cùng vẻ mặt thèm nhỏ dãi không gì khác nhau. Hai người đều từ khu Á Đông và khu trẻ con đến chính giữa vườn địa đàng, càng đi càng gần. Mãi đến đột nhiên đụng vào đối phương, hai người định ngẩng đầu nói xin lỗi, nhưng lúc ngẩng đầu thấy rõ đối phương, hai người đồng thời ngăn ra, tình cảnh này giống như ngày ấy ở trong thang máy trung chạm mặt.

Dương Thuần Miễn cùng Ngưu Nhu Miên lập tức động tác nhất trí nghiêng đầu nhìn mắt hàng triển lãm, lại quay đầu lại nhìn nhìn đối phương, sau đó đều đồng thời tự lui ra sau một bước nhỏ, tay chỉ vào đối phương, trầm giọng một lời nói: “Có/ anh là sắc nữ [lang]!”

Lúc này, Bạch thiếu gia cùng Dư Tư Giáng cũng trước sau đuổi tới, gặp nhau thế này cũng là ngoài ý muốn. Nhiếp ảnh gia nhìn thấy bốn người bọn họ liền nhiệt tình lại đây chào hỏi, chủ động dẫn bọn họ đến khu chủ đề “Tình yêu vào động”. Trong khu triển lãm ảnh trùng hợp hai bức ảnh nằm gần nhau, đối lập như vậy làm cho Dương Thuần Miễn cùng Ngưu Nhu Miên nhìn thật chói mắt. Bức ảnh của Dương Thuần Miễn cùng Dư Tư Giáng được mệnh danh là “Lưu luyến vào động”, mà ảnh của Bạch thiếu gia cùng Ngưu Nhu Miên tên là “Nhu tình hòa tuyết”.

Ngưu Nhu Miên cùng Dương Thuần Miễn đầu tiên là để mắt sát vào nhìn cẩn thận, sau đó nghiêng đầu nhìn về phía đối phương, trong mắt dĩ nhiên là ghen tỵ không thể che dấu. Nhiếp ảnh gia thấy bốn người bọn họ quen biết, cảm khái nói: “Thật là trùng hợp!”

“Đúng vậy! Trùng hợp!” Dương Thuần Miễn cùng Nguru Nhu Miên hai người cùng nói, hai người mang theo ghen tuông cùng giận dữ, đối diện lẫn nhau. Mà Dư Tư Giáng cùng Bạch thiếu gia lại vừa lòng nhìn ảnh chụp, nhưng khi nhìn đến biểu tình Dương Thuần Miễn cùng Nguru Nhu Miên bên cạnh, biểu tình hai người lập tức lại trầm xuống.

“Hai đôi các cô các cậu thật sự là ông trời tác hợp cho!” Nhiếp ảnh gia vẫn như trước say mê tác phẩm của mình, miên man không dứt, chẳng chú ý đến nhiệt độ không khí đã chuyển lạnh, lại nghe Dương Thuần Miễn cùng Nguru Nhu Miên hai người đồng thời hỏi ngược lại: “Đúng không?” Nhiếp ảnh gia thế này mới nhìn lại hai người bọn họ, vừa thấy, lập tức đã bị thế mất sắc bén sợ của bọn họ chiếu đến sợ tới mức rùng mình một cái.

“Ông trời tác hợp cho?” Nguru Nhu Miên chỉ chỉ vào Bạch thiếu gia, nói với nhiếp ảnh gia: “Tôi cùng anh ấy là tình hữu nghị cách mạng thuần khiết, đại sư ngài làm thế đoán được chúng ta là ông trời tác hợp cho?”

Đoán được?! =_||| nhiếp ảnh gia thấy có vẻ không đúng, trên đầu có ba vạch đen. Bạch thiếu gia thấy Nguru Nhu Miên nhìn về phía mình, anh chỉ còn cách cười chua sót, Nguru Nhu Miên vẫn ngây thơ không biết tình cảm của anh, điểm này làm Bạch thiếu gia cảm thấy thống khổ vạn phần.

“Tôi cùng Tư Giáng cũng là quan hệ nam nữ thuần khiết.” Dương Thuần Miễn cũng giải thích với nhiếp ảnh gia, kì thực là giải thích với Nguru Nhu Miên.

“Quan hệ nam nữ mà còn thuần khiết cái gì nữa, anh nói dối với ai thế?” Nguru Nhu Miên cười nhạt, lại nhìn về phía ảnh chụp, ê ề nói: “Lưu luyến vào đồng? Đại sư, anh không cảm thấy nam nhân này rõ ràng là làm hỏng mỹ cảm sao?” Nguru Nhu Miên suy nghĩ một chút, nói với nhiếp ảnh gia: “Ảnh chụp này hẳn là kêu ‘Tình nhân quý chưa xong’”.

=_ quý? “Nhu tình hòa tuyệt? Ác nữ mà nhu tình cái gì chứ, thế mà ngài còn có thể bắt giữ được một màn trân quý như thế, quả nhiên xúc giác nghệ thuật linh mãnh.”

“Còn xúc giác nghệ thuật? Anh mà biết nghệ thuật sao? Vừa mới rồi ở vườn địa đàng chính xác là một bộ chó nhìn thấy xương.” Nguru Nhu Miên không chút khách khí châm chọc Dương Thuần Miễn, nhớ đến hai cái bánh bao buổi sáng, cừu mới lại thêm hận cũ.

“Cô bộ dạng không phải cũng là mèo nhìn thấy cá sao?!” Dương Thuần Miễn cũng không cam yếu thế.

“Đó là xuất phát từ sự sùng bái với nghệ thuật, đồng thời thể hiện tinh thần sùng kính với sự hiến thân của người mẫu khóa thân.” Nguru Nhu Miên biện giải nói.

“Tôi cũng vậy, xuất phát từ sự thương thức với nghệ thuật, đồng thời tinh thần khâm phục với sự hiến thân của người mẫu khóa thân.” Dương Thuần Miễn trông mèo về hồ.

“Nếu anh khâm phục như vậy sao anh không đi vì nghệ thuật hiến thân làm người mẫu khóa thân đi?” Nguru Nhu Miên liếc mắt Dương Thuần Miễn một cái.

“Cô cũng không sùng kính đầy thôi? Sao cô không đi? Cô mà đi hiến thân, tôi cũng đi.” Dương Thuần Miễn cùng Nguru Nhu Miên hai người khác khẩu không coi ai ra gì. Bạch thiếu gia cùng Dư Tư Giáng ở một bên căn bản không cơ hội chen vào nói, hai người sắc mặt càng khó coi.

“Được ~ anh nói đầy nha.” Nguru Nhu Miên oán hận trừng mắt nhìn mắt Dương Thuần Miễn, sau đó chuyển hướng qua nhiếp ảnh gia: “Đại sư, tôi quyết định vì nghệ thuật hiến thân! Ngài khi nào thì có thời gian?” Nói xong, khiêu khích nhìn về phía Dương Thuần Miễn.

Mọi người cùng nhiếp ảnh gia đều là sững sờ. Dương Thuần Miễn cũng thật không ngờ, nhưng lời nói đã nói ra, trước mặt mọi người đôi ý lại cũng không ổn, vì thế chỉ phải không tình nguyện nói với nhiếp ảnh gia: “Thế..... Tôi cũng hiến thân.” Một bộ biểu tình trắng sỉ đoạn cổ tay lấy lừng.

“Hai vị không cần như thế, tôi có người mẫu chuyên nghiệp.” Nhiếp ảnh gia dịu dàng nói lời cự tuyệt, xem tư thế hai người này, vẫn là đừng đụng vào tốt hơn.

“Nếu ngài nói như thế, chúng tôi cũng không miễn cưỡng, chúng tôi.....” Dương Thuần Miễn đang muốn biết thời biết thế, ai ngờ lại bị Nguru Nhu Miên cắt ngang: “Đại sư, ngài ghét bỏ chúng tôi không chuyên nghiệp sao? Như thế là đã kích sự nhiệt tình của chúng ta với nghệ thuật? Làm một nhà nghệ thuật gia có thể như thế sao? Nhìn lại tôi đây nói đáng người cũng có đáng người, nói khuôn mặt cũng có khuôn mặt, ngài thế nhưng có thể nói như vậy, ngài làm chúng tôi làm thế nào cho kham?”

Tiểu thư, không như vậy nghiêm trọng chứ, rõ ràng là các người đầu lẫn nhau, làm gì mà kéo tôi xuống nước chung vậy! Nhiếp ảnh gia cũng là người hiền lành, thấy khí thế bức nhân của Nguru Nhu Miên một tư thế là không chụp thế không bỏ qua, ông tính lấy máy ảnh ra chụp vài tấm cũng tốt lắm, cũng may bọn họ hai người đáng người cũng không tệ lắm, cố gắng cũng có thể chụp được mấy bức ảnh vừa lòng.

“Vậy hai cô cậu lưu lại số điện thoại liên hệ, chúng ta sẽ hẹn thời gian.”

“Không được! Chúng tôi chụp hôm nay!” Nguru Nhu Miên sợ đây là kế hoãn binh của nhiếp ảnh gia, chỉ chỉ Dương Thuần Miễn, khinh thường nói: “Anh nhiệt tình với nghệ thuật chỉ có một tí như thế, nói không chừng ngày mai sẽ bị đốt cháy như không còn.” Vừa nói vừa còn dùng ngón tay chỉ chỉ một chút nhiệt tình của Dương Thuần Miễn.

Bạch thiếu gia một mực yên lặng không lên tiếng, lúc này rốt cục nặng nề nói: “Nhu Miên, em đừng như con nít thế.”

“Lòng em ý đã quyết.” Nguru Nhu Miên kiên định nói.

“Nhưng hôm nay có triển lãm, triển lãm đến 5h chiều mới chấm dứt.” Nhiếp ảnh gia cũng sắp bị vị Ngu tiểu thư trước mắt này bức sắp điên rồi, cô ấy có phải được bị bệnh bò [ngưu] điên hay không vậy? Chụp ảnh khóa thân mà phản ứng của cô ấy khác hẳn với người thường, haizz, sao tôi xui đến vậy nhỉ, gặp phải người như vậy.

“Chúng ta đây sẽ chờ chú đến triển lãm chấm dứt.” Ngu Nhu Miên nói xong nhìn về phía Dương Thuần Miễn, Dương Thuần Miễn nhận mệnh gật gật đầu.

Sau đây bốn người bọn họ trong bầu không khí nặng nề mà xem triển lãm ảnh, ý định ban đầu là giải sầu lúc này lại càng thêm buồn bực.

Bạch thiếu gia vốn ở lại với Ngu Nhu Miên, nhưng Ngu Nhu Miên lại kêu Bạch thiếu gia thay Dương Thuần Miễn đưa Dư Tư Giáng về nhà. Vì thế bốn người tâm sự đầy cõi lòng chia tay ở triển lãm ảnh.

Trên đường Bạch thiếu gia đưa Dư Tư Giáng về nhà, hồi tưởng lại một màn trong triển lãm ảnh vừa rồi, hành vi của Dương Thuần Miễn làm anh khả nghi. Thật lâu sau, anh rốt cục hỏi: “Dư tiểu thư, nghe nói vòng cổ của cô tối hôm qua bị mất?”

“Không có. Sao anh lại hỏi như vậy?” Dư Tư Giáng không chút nào cảm kích.

“Ồ, là tôi nghĩ sai rồi.” Bạch thiếu gia lúc này đã hiểu rõ nguyên do, nắm chặt tay lái.

Dư Tư Giáng cùng Bạch thiếu gia đi rồi, Ngu Nhu Miên cùng Dương Thuần Miễn song song ngồi ở băng ghế dài chờ đợi nhiếp ảnh gia, bắt đầu có chút hối hận, nhưng việc đã đến nước này, hai người không ai muốn rút lui trước. Hai người cứ như vậy yên lặng ngồi, thật lâu sau, Dương Thuần Miễn mở miệng đầu tiên: “Một đứa con gái ngang ngược như cô chơi bình thường còn chưa tính, hiện tại còn muốn làm người mẫu khóa thân, còn nói đáng người so ra không kém ai nữa, cô muốn tự vạch áo cho người xem lưng sao?”

“Tôi muốn tự vạch áo cho người xem lưng? Anh mới thế đấy! Một hồi chụp ảnh nhớ chú ý bảo vệ J của anh đi! Vừa thấy là biết không tin tưởng với mình rồi.” Ngu Nhu Miên khinh thường liếc mắt Dương Thuần Miễn.

Dương Thuần Miễn nghe ngôn ngữ lưu manh của Ngu Nhu Miên, nhìn cô, không phục nói: “Tôi cao lớn uy mãnh, hơn nữa thường xuyên đi phòng tập thể thao rèn luyện, trên người không hề sọc lõi, đáng người điển hình của vận động viên, tôi không tin tưởng với mình? Chụp mấy tấm ảnh thì có vấn đề gì?! Còn nói về cô, không có vóc dáng, không có tài nguyên thiên nhiên gì, còn đòi làm người mẫu?”

“Đáng người chủ yếu là xem tỉ lệ, anh hiểu không? Còn anh, lại còn vận động viên nữa chứ? Cút ạt ạt! Tôi là đáng người chuẩn của chuẩn của chuẩn, ảnh chụp ra nhất định là số một!” Ngu Nhu Miên không chịu thua phản bác. Ngu Nhu Miên vừa dứt lời, hai người đột nhiên ý thức phải trung ra chỗ nguy hiểm, cảm thấy run lên, hai người nhất trí cúi thấp đầu xuống, ừ ừ, không hên mà cùng nghĩ trong lòng, chụp ‘chỗ ấy’ cũng có chút phá hư hình ảnh quá đi. >_

Sau đó, hai người đến phòng làm việc của nhiếp ảnh gia. Dương Thuần Miễn tranh với Ngu Nhu Miên, trở thành người hiến thân trước. Nhiếp ảnh gia vốn định kêu Ngu Nhu Miên tránh ra chỗ khác nhưng Ngu Nhu Miên cãi lại nói: “Đại sư, tôi là lấy ảnh mắt nghệ thuật đối đãi hết thấy, tuyệt đối không mang theo ý tưởng xấu xa, chẳng lẽ ngài là một nghệ thuật gia mà lấy ảnh mắt thế tục đối đãi tôi sao? Thế này làm sao mà có thể chụp được những tác phẩm nghệ thuật chân chính? Lúc tôi ở Châu Âu du học xem qua không ít triển lãm bằng người thật, cho nên tuyệt không cái loại ý thức hẹp hòi này.” Nhiếp ảnh gia bị Ngu Nhu Miên oanh tạc không biết trả lời như thế nào, nghĩ rằng, trách không được bị bệnh bò điên, thì ra là từ châu Âu truyền đến.

Ngu Nhu Miên lại thừa dịp Dương Thuần Miễn đi cời quần áo ái muội nháy mắt với nhiếp ảnh gia, nói: “Chú cứ xem tôi với anh ta quan hệ bình thường thôi!”

Nhiếp ảnh gia nghĩ rằng vị Ngu tiểu thư này vì có thể xem chụp ảnh khóa thân mà còn hứng thú như thế, không khỏi từ đáy lòng tỏ vẻ thân thiết đồng tình với đồng chí Dương Thuần Miễn.

Lúc này, Dương Thuần Miễn vây quanh một cái khăn mặt đi ra, thấy Ngu Nhu Miên còn ở đây, nổi giận mắng: “Sao cô còn ở lại đây?”

Ngu Nhu Miên gặp nhiếp ảnh gia mặt lộ vẻ nghi ngờ, vài bước đi đến trước mặt Dương Thuần Miễn. Dương Thuần Miễn thấy Ngu Nhu Miên đến gần, tim đập đột nhiên nhanh hơn, khẩn trương tím nhanh khăn mặt dưới thân.

“Hoàng Hoàng, nên xem tôi cũng đều xem qua rồi, phía trước, phía sau, tất cả đều đã xem rồi! Hiến thân vì nghệ thuật thì lấy ra chút tinh thần hy sinh đi!” Thấy Dương Thuần Miễn vẫn đứng im bất động, thể sống chết giữ vững phòng tuyến cuối cùng, Ngu Nhu Miên xuất ra kỹ xảo quen dùng, lại ném ra viên đạn bọc đường, “Anh tự mình suy nghĩ đi, bây giờ anh hiến thân không cho tôi xem, một hồi đến lượt tôi hiến thân anh cũng không thể xem!” Dương Thuần Miễn lập tức dao động. Thừa dịp Dương Thuần Miễn dao động, Ngu Nhu Miên rất nhanh kéo lấy khăn mặt, ném lại Dương Thuần Miễn khiếp sợ đứng đó, xoay người đi đến nhiếp ảnh gia, nói: “Đại sư, chụp ảnh đi!” Nói xong, khoe miệng đã cười toét đến mang tai. Nhiếp ảnh gia trong lòng thầm nghĩ, đàn bà là sứ giả của ma quỷ, trách không được lúc trước ở vườn địa đàng, ma vương hóa thân thành độc xà đến dụ dỗ Eva, mà bỏ Adam. Haizz!

Dương Thuần Miễn lần đầu tiên làm người mẫu khóa thân, biểu tình cùng động tác đều thật cứng ngắc, nhất là nhìn thấy Ngu Nhu Miên về mặt bốn cọt ngồi ở một bên, Dương Thuần Miễn càng không được tự nhiên. Nhiếp ảnh gia không thể chụp ra được tấm ảnh vừa lòng nào, chụp xong một cuộn phim đành phải chụp xong cuộn nữa. Dương Thuần Miễn tuy rằng vẫn không nhìn Ngu Nhu Miên nhưng anh vẫn có thể cảm thấy ánh mắt sáng quắc từ đằng kia phóng lại, thân thể dần dần có phản ứng, xấu hổ hướng nhiếp ảnh gia nói: “Rất lạnh, ngài có thể cho thêm một cái khăn không?”

Nhiếp ảnh gia nếu có chút dâm chiêu nhìn Dương Thuần Miễn, lại liếc mắt Ngu Nhu Miên đang đứng xa xa cười tủm tỉm, trong lòng thở dài, thế nhưng vô tình bị hai nam nữ tình dục lợi dụng! Haizz! Tính sai!

Tuy rằng dùng tới khăn lông, nhưng Dương Thuần Miển biểu hiện vẫn là vô cùng cứng nhắc, cuối cùng nhiếp ảnh gia cũng mất nhẫn nại, nói với Ngu Nụ Miển: “Cô ở đây, cậu ta không thể phát huy được. Hy vọng cô có thể lảng tránh một chút!”

Ngu Nụ Miển nghĩ đến một hồi sẽ đến phiên mình lên sân khấu, đầu óc vừa chuyển, đứng lên nói: “Đại sư, tôi đi ra ngoài trước. Các người chậm rãi chụp. Hoàng Hoàng nha, anh thừa dịp tôi đi nhớ cố gắng phát huy đấy nha ~!” Nói xong, nhìn Dương Thuần Miển cười ái muội, Dương Thuần Miển tức giận đến mắt trợn trắng.

Nhiếp ảnh gia không nghĩ tới đã vậy còn quá dễ dàng thỉnh đi ôn thân, thờ phào một hơi. Mà Dương Thuần Miển ở Ngu Nụ Miển đi rồi, cũng không tái câu nệ, cuối cùng làm cho nhiếp ảnh gia chụp đến mấy trương vừa lòng tác phẩm.

Khi Ngu Nụ Miển trở về, Dương Thuần Miển đã muốn chụp xong. Dương Thuần Miển ăn mặc chỉnh tề xoa xoa tay đi tới hướng Ngu Nụ Miển, tư thế này là tư thế thù này không bảo thể không bỏ qua. Đến gần Ngu Nụ Miển, học Ngu Nụ Miển vừa rồi híp mắt lại như chuột, cười gian nói: “Đến phiên cô hiển thân với nghệ thuật!” Sau đó liền môi mắt mong chờ nhìn nhiếp ảnh gia, đối với hình ảnh Ngu Nụ Miển khóa thân mong mỏi vô cùng, trong lòng nước miếng tràn ra thành sông.

Nhiếp ảnh gia ở một bên bắt đầu đi lác lác đầu, ngày đó tôi rút cuộc chụp cái bức ảnh gì a~, hẳn là phải chụp một đôi nam nữ tình dục này mới là tuyệt phối chứ! Lập tức lễ phép nói: “Ngu tiểu thư, hiện tại đến cô!”

Ngu Nụ Miển không nói hai lời, lập tức cởi áo khoác, trưng ra tư thế phải thoát y. Nhiếp ảnh gia cùng Dương Thuần Miển lập tức giật mình. Ngu Nụ Miển đang muốn cởi áo lông, Dương Thuần Miển đột nhiên có loại xúc động muốn đi qua ngăn cản cô, lúc này chỉ thấy Ngu Nụ Miển cười ha ha từ trong lòng lấy ra một cái gì đấy, ân cần hiển đến trước mặt nhiếp ảnh gia, nịnh nọt nói: “Đại sư, thỉnh ngài xin vui lòng nhận cho.”

Dương Thuần Miển tập trung nhìn vào, –

Đúng là nhân sâm hạng nhất!

Dương Thuần Miển kinh ngạc một lúc lâu, kinh sợ qua đi, một phen bắt được tay Ngu Nụ Miển, “Cô cứ như vậy vì nghệ thuật hiến ‘Tham’ à!”

“Thẹn quá thành giận? Ai kêu lúc đầu anh không nghĩ ra ~!” Ngu Nụ Miển gian gian nói, thấy nhiếp ảnh gia ngây người không hề phản ứng, đơn giản đem nhân sâm mạnh mẽ nhét vào trong lòng ông ấy, sau đó cùng đỡ dẫn nhiếp ảnh gia phát tay cáo biệt. [Sun: chị cao tay wa a ~]

Dương Thuần Miển lại ngâm bồ hòn làm ngon, nhìn về phía bóng dáng Ngu Nụ Miển trong lòng mắng to, cô là nữ nhân chết tiệt, bồi thường trinh tiết của tôi đi! Sau đấy, sờ sờ vòng cổ trên ngực, âm thầm cầu nguyện cái này có thể trấn trụ được con nữ quỷ kia!

Dương Thuần Miển chuyển hướng nhiếp ảnh gia, lấy ra 1000 tệ nhét vào trong tay nhiếp ảnh gia, “Ngài coi như là tiền chụp hình hôm nay đi, ảnh chụp tôi mấy ngày sao tôi tự mình tới lấy, ngài trăm ngàn đừng giao cho nữ nhân vừa rồi nha!” Nói xong còn gắt gao cầm tay nhiếp ảnh gia, về mặt ngưng trọng. Nhiếp ảnh gia cũng cầm tay Dương Thuần Miển, vô cùng đồng tình nói: “Nữ nhân như vậy rất nguy hiểm, tiểu tử, cậu cũng phải bảo trọng!” Rất có tư thế chia tay trước khi ra trận.

Dương Thuần Miển âm thầm tính toán tổn thất tài vật từ lúc quen biết cô nàng này tới nay, càng nghĩ càng đau lòng. Nhìn Ngu Nụ Miển cười tủm tỉm dựa vào xe Mercedes của mình, trong lòng thầm nghĩ cô nàng này là định ăn anh mà.

Trên đường về, Dương Thuần Miển cùng Ngu Nụ Miển hai người đều trầm mặc không nói. Dương Thuần Miển còn vì vụ hiến thân mới nãy mà canh cánh trong lòng, nhưng đồng thời cũng cảm thấy may mắn khi Ngu Nụ Miển không chụp ảnh khóa thân. Nghĩ đến trong lúc triển lãm ảnh lúc sáng Ngu Nụ Miển nói Bạch thiếu gia với mình không phải là quan hệ tình nhân, Dương Thuần Miển ghen trong lòng vấn đề thật lâu, lúc này rốt cục cũng có dũng khí mở miệng: “Ngu Nụ Miển?”

“Gi?”

“Cô và Lễ Cơ.....” Dương Thuần Miển áp a áp ứng.

Ngu Nụ Miển nghĩ thầm thì ra Dương Thuần Miển cũng để ý đến quan hệ của cô và Bạch thiếu gia, trong lòng có chút khuây khoả, làm bộ như không có việc gì nói: “À, quan hệ bạn bè cách mạng trung học.”

“Chỉ sợ đây là ý nghĩ của một mình cô.” Dương Thuần Miển sâu kín nói.

“Tôi có người thích rồi.” Ngu Nụ Miển thấp giọng nói.

“Thế à?” Dương Thuần Miển buồn buồn nói, trong lòng đau đớn một trận, cái đau này còn đau hơn cả khi Du Tư Giáng nói mình thích Lưu Liễm nữa.

Ngu Nụ Miển thấy Dương Thuần Miển phản ứng lãnh đạm với lời của cô như thế, giận rồi, “Cái gì thế à chứ! Anh cái con Hoàng Hoàng chết tiệt này!”

“Cô tức giận cái gì thế?!” Dương Thuần Miển chẳng hiểu gì cả nhìn Ngu Nụ Miển đột nhiên tức giận.

“Tôi có người yêu mà anh phản ứng bình thản như vậy, ít ra cũng phải chúc mừng tôi chứ?!” Ngu Nụ Miển cũng đột nhiên ý thức được mình phản ứng quá khích, vì thế chột dạ giải thích.

“À!” Dương Thuần Miên dừng xe lại ven đường, sau đó học Nguu Nhu Miên ngày hôm qua, trên mặt cũng cười, nghiêng răng nghiêng lợi từ trong hàm răng miến cường phun ra vài từ: “Chúc mừng nha!”

“Không phải như vậy!” Nguu Nhu Miên dùng túi xách mành liệt đập đầu Dương Thuần Miên, Dương Thuần Miên cũng nóng nảy, giận dữ hét: “Tôi còn phải lái xe đây!” Nguu Nhu Miên bị khí thế Dương Thuần Miên hù dọa, lập tức dừng tay. Dương Thuần Miên cũng ý thức được vừa rồi ngữ khí mình có chút hung dữ, đành phải hạ giọng: “Ngày đó cô cũng hét như vậy! Nói thêm ngày hôm qua Dư Tư Giăng là vì giận Lưu Liêm nên mới dối nói tôi là bạn trai cô ấy.” Sau đó lại vuốt vuốt tóc mình, oán giận nói: “Tóc đẹp như thế, đều bị cô phá hỏng!” Nguu Nhu Miên dờ khóc dờ cười nhìn Dương Thuần Miên, sau đó hai người không hẹn mà cùng hiểu ý cười.

Trên đường về đi qua một cửa hàng đồ điện, Nguu Nhu Miên đột nhiên kêu Dương Thuần Miên dừng xe, nhưng nơi này cấm dừng xe, Dương Thuần Miên miễn cưỡng đem xe dừng lại, vốn định kêu Nguu Nhu Miên mua nhanh rồi về sớm, ai ngờ Nguu Nhu Miên lại túm anh xuống xe, Dương Thuần Miên rơi vào đường cùng chỉ phải theo Nguu Nhu Miên đi xuống.

Hai người vào cửa hàng, Nguu Nhu Miên kéo Dương Thuần Miên đến quầy dao cạo râu, Nguu Nhu Miên hào sảng nói: “Sáng nay dùng dao cạo râu của anh, bây giờ tặng đền lại cho anh một bộ, tôi tặng anh.”

Dương Thuần Miên thấy Nguu Nhu Miên lần đầu tiên tặng quà cho anh, cảm thấy ngoài ý muốn vô cùng, lập tức kích động nói: “Cô chọn đi.” Nguu Nhu Miên cũng không thèm xem giá, trực tiếp lấy một chiếc dao cạo râu bằng điện hiệu BRAUN của Đức mà Dương Thuần Miên trước kia vẫn dùng. Lúc Nguu Nhu Miên trả tiền, Dương Thuần Miên đã trước một bước ra cửa hàng. Khi người bán hàng báo giá là 988 tệ, Nguu Nhu Miên cả kinh túi tiền thiếu chút nữa rơi trên mặt đất, chưa từng mua qua dao cạo râu cô không nghĩ tới giá lại sang quý như thế, nhìn nhìn tiền trong túi mình không đến ba trăm tệ tiền mặt, về mặt uể oải. Nguu Nhu Miên nói với người bán hàng: “Tôi không cần cái này, tôi muốn cái kia.” Nguu Nhu Miên chỉ chỉ vào dao cạo râu kiểu nguyên thủy.

Ra cửa hàng, Nguu Nhu Miên thấy nơi Dương Thuần Miên dừng xe lúc này đã trống một khoảng, nhanh đuổi qua vài bước, thì lại thấy Dương Thuần Miên đang ở đuôi theo một chiếc xe tải đang kéo xe anh trên đường. Chợt nghe một vị cảnh sát đang ngồi ở vị trí phó lái từ cửa kính xe lõ đầu ra nói với Dương Thuần Miên: “Đừng đuổi theo, ngày mai đến cục cảnh sát lĩnh đi. Người anh em à, chúng ta làm việc cũng có chỉ tiêu, hôm nay kéo xong chiếc này là hoàn thành nhiệm vụ đề tan sở, cậu cũng thông cảm một chút nha!” Nói xong, nghênh ngang mà đi. [Chạy mở hội nha, kéo xe mà cũng có chỉ tiêu nữa à =.=|||]

Nguu Nhu Miên chạy đến bên người Dương Thuần Miên, chỉ thấy Dương Thuần Miên hai mắt phun hỏa cảm tức nhìn cô. Nguu Nhu Miên chợt dạ lắm bậm nói: “Bọn họ cũng thật quá phận! Ít ra thì cũng phải chờ chúng ta ngồi trên ô tô trước rồi kéo đi chứ, ít ra cũng chờ chúng ta đến cục cảnh sát đóng tiền xe!” Thấy lửa giận trong mắt Dương Thuần Miên càng ngày càng thịnh, cũng nhanh chóng thức thời chẳng dám nói nữa.

Dương Thuần Miên nghĩ rằng ngày hôm qua vì giận Nguu Nhu Miên mà lái xe đụng đầu vào thùng rác ven đường hỏng rồi, hôm nay xe lại bị kéo đi rồi, lại hồi tưởng lại lúc đầu mới gặp Nguu Nhu Miên xe anh cũng bị chà đạp hai lần, nhìn không được quát Nguu Nhu Miên: “Hiện tại làm sao bây giờ? Xe của tôi có thù với cô sao? Máy trăm vạn tệ của tôi không có hại gì nữ quý cô mà!”

Nguu Nhu Miên nghĩ Dương Thuần Miên quả thật là bị mình làm hại, vì thế quyết miệng, không tình nguyện nói: “Nghĩ biện pháp trở về không phải được rồi sao!” Nguu Nhu Miên kéo Dương Thuần Miên vào một cửa hàng bán xe đạp, mua một chiếc xe đạp mới, sau đó nói với Dương Thuần Miên: “Thôi tiết tót tôi sẽ chạy xe đạp đi làm, hôm nay mua trước, tôi chờ anh trở về!”

“Chẳng lẽ cô muốn cảnh sát cũng kéo tôi đến cục cảnh sát sao?” Dương Thuần Miên liếc mắt nhìn yên sau, nói.

“Tôi nói anh là con tôi, chưa tới 6 tuổi, đã nhận được giấy chứng nhận người không lỗi!” Nguu Nhu Miên chẳng thèm suy nghĩ nói ngay.

“Con?!”>_

“Được rồi được rồi, chúng ta đi đường nhỏ đi, không chạy trên đường lớn được, đã trễ thế này, một hồi cảnh sát còn phải tan sở nữa, ai biết được có gặp được ông nào muốn hoàn thành chỉ tiêu túm luôn anh về không?” Thấy Dương Thuần Miên sắc mặt vừa muốn đen nữa, Nguu Nhu Miên nhanh chóng tiếp tục nói: “Được rồi, đừng đứng đây chít chít méo mó nữa. Đi lên đi!” Nguu Nhu Miên cười lên xe, ý bảo Dương Thuần Miên ngồi ở phía sau.

“Tôi chân quá dài, ngồi không thoải mái, tôi chờ cô cho khỏe.” Dương Thuần Miên thấy đề cho một cô gái chờ mình thật là mất mặt.

“Anh không biết ngồi xếp bằng ở phía sau à!”

Ngồi xếp bằng?! ==|||

Dương Thuần Miên mặt tối sầm, Nguu Nhu Miên đã cười xe chạy rồi, Dương Thuần Miên ngồi được ba bước hai bước lại giật một cái. Nguu Nhu Miên vừa chạy xe vừa nói: “Nếu ngồi xếp bằng không ngồi được, có thể ôm thắt lưng của tôi.” Dương Thuần Miên tuy rằng không ngồi xếp bằng được nhưng là nghĩ đến ngồi xếp bằng có thể ôm thắt lưng Nguu Nhu Miên, vì thế tính dè lại nổi lên, thử ngồi xếp bằng ngồi ở phía sau, nhẹ nhàng đỡ lấy eo nhỏ của Nguu Nhu Miên, thời khắc khi chạm đến thắt lưng của Nguu Nhu Miên, Nguu Nhu Miên cùng Dương Thuần Miên hai người thân thể đồng thời khẽ run lên, trái tim tự động cảm thấy thật ngọt ngào.

Dương Thuần Miên lúc đầu còn nhẹ nhàng giúp đỡ Nguu Nhu Miên, nhưng cái cảm giác mềm mại trên tay làm Dương Thuần Miên có chút lảng lảng, cánh tay không tự giác dần dần siết chặt. Mà Nguu Nhu Miên cảm thấy lực đạo trên Dương Thuần Miên tay biến hóa, trong lòng vừa vui mừng lại kích động. Thắt thân một chút tự nhiên phía bên phải hém nhỏ đột nhiên lao ra một cậu bé, Nguu Nhu Miên tránh không kịp, xe lập tức ngã xuống. Mà Dương Thuần Miên ngồi xếp bằng hí mắt hưởng thụ cũng một đường đập đầu xuống đất, Nguu Nhu Miên cũng bị anh kéo ngã xuống đất. Hai người ngã làm một đôi, nửa ngày mới đứng lên nổi.

Dương Thuận Miễn vừa xoa đầu vừa nghĩ chẳng hiểu tại sao cùng một chỗ với Nguru Nhu Miên lại dễ dàng gặp chuyện không may như vậy mãi, cái con nữ quý này. Cậu bé kia sợ tới mức gói to trong tay rơi xuống đất, giờ phút này đang ngồi xổm xuống nhặt bánh bao, đau lòng gần như rơi lệ. Tuy rằng Nguru Nhu Miên vừa rồi vẫn chưa đụng vào cậu bé nhưng lúc này nghĩ là cậu bé bị dọa sợ, vì thế bước lên phía trước, “Em trai, không có việc gì chứ?” Lúc này, một người phụ nữ nông thôn chạy lại đây, nâng cậu bé dậy, vẻ mặt thật có lỗi nói với Nguru Nhu Miên: “Vừa rồi nó chạy trốn quá mau, hai cô cậu không có việc gì chứ?”

“Chúng ta không có việc gì.” Nguru Nhu Miên nói. Dương Thuận Miễn lúc này đã nâng xe đạp dậy, đứng ở bên người Nguru Nhu Miên. Người phụ nữ thế này mới yên tâm mang theo cậu bé đi trở về một chiếc xe ba bánh cũ nát bán quả quýt. Trên xe có một tờ giấy cứng lớn, trên đấy viết mấy chữ “Quả quýt 5 tệ hai cân.”

Người phụ nữ ôm cậu bé ngồi vào xe ba bánh, cậu bé phì phì bánh bao, đưa cho người phụ nữ một cái, sau đó mình mồm to ăn một cái khác, vừa ăn vừa tính trẻ con hỏi người phụ nữ: “Mẹ ơi, còn bao lâu chúng ta mới được về nhà?!”

“Không lâu nữa đâu, bán xong chúng ta trở về.” Người phụ nữ hiền lành vuốt tóc con, rao to: “5 tệ hai cân.” Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của con mình đã sớm bị đông lạnh đỏ bừng, trong mắt tràn đầy đau lòng, lại sửa hô: “5 tệ 3 cân.”

Nguru Nhu Miên đi lên trước, “Đại tẩu, chúng ta mua quả quýt.”

“Bao nhiêu ạ?” Giọng nói của người phụ nữ tràn ngập vui sướng.

Nguru Nhu Miên nhìn nhìn quả quýt trên xe, phỏng chừng đại khái khoảng 5,6 cân, vì thế cười nói: “Nếu lấy hết có thể giảm giá chút không?”

“Vâng vâng, có thể giảm giá ạ!” Người phụ nữ không ngừng đáp, thấy Nguru Nhu Miên gật đầu, nhanh nhẹn đem quýt bỏ vài hai cái túi platis để cân. Quả quýt 5 cân một, Nguru Nhu Miên đem một túi quýt để vào giỏ xe phía trước, một khác túi nhét vào trong tay Dương Thuận Miễn, sau đó không đợi người phụ nữ tính tiền đã lấy ra 10 đồng tiền nhét vào trong tay người đàn bà, nhảy lên yên xe, Dương Thuận Miễn cũng nhanh chóng cầm túi quýt ngồi vào yên sau.

Mãi đến lúc không còn nhìn thấy bóng dáng của người phụ nữ kia nữa, Dương Thuận Miễn mới nói: “Không thể tưởng được nữ quý như cô cũng có lúc thiện tâm nữa.” Nguru Nhu Miên nói: “Mẹ tôi cũng là người buôn bán. Kỳ thật không phải vì ham giá rẻ mà mua, chính là biết cái loại tâm tình bán xong về nhà sớm của bọn họ thôi. Mẹ tôi nói hoa quả nông thôn nếu trực tiếp bán sỉ thì chỉ lấy mấy hào một cân, nhưng mình đến trong thành phố bán lại có thể bán được mấy tệ một cân, vì thế rất nhiều người lái xe đến trong thành phố tiền lời, nhưng vào một chuyến thành phố thì rất xa, vì thế cũng chỉ muốn bán xong rồi trở về. Mà vừa rồi người phụ nữ kia vẫn là xe ba bánh.”

“Cô có phải là con mà mẹ cô nhặt được không vậy? Sao chẳng thấy giống gì cả.” Dương Thuận Miễn cảm khái nói.

“Ừ, đúng rồi! Mẹ tôi ném anh sau đó nhặt được tôi. Ai mà không muốn chọn một đứa bé thông minh mà nuôi chứ?!” Nguru Nhu Miên quay đầu nhún nhún nhìn Dương Thuận Miễn, quả nhiên nhìn thấy biểu tình quen thuộc của Dương Thuận Miễn. “Đúng rồi, tôi chờ một mồi, tôi anh chờ đi.” Nguru Nhu Miên nói xong dừng xe lại, Dương Thuận Miễn cũng không nghĩ nhiều, xuống xe, đem quýt đưa cho Nguru Nhu Miên, tiếp nhận xe đạp ngừng đầu vừa thấy, trước mặt tự nhiên là một đoạn đường dốc thật là dốc, Dương Thuận Miễn sững sốt một chút sau đó bắt đầu xoay người nhìn Nguru Nhu Miên lại thấy Nguru Nhu Miên giương mắt, miến cường nói: “Anh không phải vận động viên sao? Cho anh một cơ hội rèn luyện đây, nhớ quý trọng nha.” Nói xong, Nguru Nhu Miên đặt mông ngồi ở yên sau, một tay cầm túi quýt, một tay tự nhiên đỡ lấy thắt lưng Dương Thuận Miễn. Dương Thuận Miễn bị Nguru Nhu Miên đỡ như vậy, nhất thời lảng lạng, vui vẻ rạo rục leo lên xe.

Dương Thuận Miễn số khổ đeo Nguru Nhu Miên đi lên, vừa chạy vừa oán giận: “Cô nặng bao nhiêu kí vậy? Đi giảm béo đi!” Vừa mới dứt lời đã bị Nguru Nhu Miên hung hăng nhéo vào hông một phen, đau gần chết. Cờ 10’ sau, rốt cục cũng chạy lên đến đỉnh, Nguru Nhu Miên kêu Dương Thuận Miễn dừng xe. Nhìn con đường âm u phía trước, Nguru Nhu Miên nói với Dương Thuận Miễn: “Anh không biết chứ nghe nói này đoạn đường này có một con nữ quý chuyên bắt đàn ông. Cho nên đàn ông lúc đi đoạn đường này nhất định phải lớn tiếng hô to tên người yêu mình mới có thể đi qua, nếu không sẽ bị bắt mất đấy.” Dương Thuận Miễn cười nhạt.

Nguru Nhu Miên đem túi quýt treo vào trên tay Dương Thuận Miễn, sau đó đứng ở yên sau, gát gao ôm cổ Dương Thuận Miễn, sau đó hưng phấn nói: “Xuống núi đi thôi! Tôi sẽ ôm chặt anh, miễn cho anh bị nữ quý bắt đi! Chó GO!”

Dương Thuận Miễn bị Nguru Nhu Miên ôm tinh thần hăng lên, lập tức tăng tốc độ xe càng lúc càng nhanh, Nguru Nhu Miên càng ngày càng hưng phấn, thế nhưng một tay mở ra, bày ra động tác TITANIC máu chó, hô to: “Dương Thuận Miễn!” Dương Thuận Miễn trong lòng rung động muốn há miệng kêu to một tiếng Nguru Nhu Miên. Giấy tiếp theo, hai người đột nhiên biến mất ở đường chân trời.

=.=|||

Hai người bị té sập hố!

Hai người lằm bằm chửi rủa từ trong cái hố đi ra. “Ai đào hố cũng không treo một cái bảng cảnh báo nữ.a” Dương Thuận Miễn nói xong tự nhiên tay lại một đến một cái tấm bảng, bắt quả tấm bảng ngã trên mặt đất. “Mẹ nói, ai thiếu đạo đức như vậy đem tấm bảng dựng ngã mà chẳng thêm dựng dậy nữa!”

“Đều tại anh hết, vừa rồi không kêu tên người yêu của anh, chúng ta thiếu chút nữa bị nữ quý bắt đi.” Nguru Nhu Miên oán giận nói.

“Ai nói tôi không kêu!” Dương Thuận Miễn thấy Nguru Nhu Miên hưng trí nhìn về phía anh, nói lảng sang chuyện khác: “Đều bởi vì cô, vừa rồi kêu chó

GO, thế này mới cái hồ chết tiệt này này.”

“Sao lại có chuyện đấy được!” Nguu Nhu Miên vừa nói vừa đi nhặt lại quýt, Dương Thuần Miễn cũng giúp đỡ Nguu Nhu Miên đi nhặt lại quýt. May mắn hai người chỉ là có chút trầy da, cũng không bị thương gì nặng. Dương Thuần Miễn sờ sờ cái trán bị té của mình, trong lòng cân nhắc, cùng Nguu Nhu Miên đi ra ngoài chắc cần phải đề phòng sự cố ngoài ý muốn quá, không được, ngày mai mình phải đi mua bảo hiểm Nhân Thọ mới được!

Xe đạp đã hỏng không thể cưỡi, may mắn nhà cũng không phải rất xa. Dương Thuần Miễn dắt cái xe đạp hỏng, Nguu Nhu Miên tay cầm túi quýt, Nguu Nhu Miên miệng thì thầm: “Xe đạp của tôi, xe đạp của tôi. ....” Dương Thuần Miễn lại là “Con đường sau này của tôi, con đường sau này của tôi. ....” Hai người cứ như vậy một thân chặt vật trở về nhà.

Trở lại nhà trọ, Nguu Nhu Miên cùng Dương Thuần Miễn luân phiên giặt tắm sạch. Tắm rửa xong, hai người ngồi ở sô pha dùng băng cá nhân dán miệng vết thương của đôi phương.

“Ngày mai tôi phải đi mua bảo hiểm ngoài ý muốn, ở cùng một chỗ với cô không chỉ có rủi ro mà tùy thời còn có khả năng mất mảy hóc hác.” Dương Thuần Miễn đang dùng băng cá nhân dán miệng vết thương ở trán Nguu Nhu Miên, nói. Nguu Nhu Miên thì tay hung hăng dùng lực, sau đó nói: “Tốt! Anh đừng quên ở trên tờ giấy đó viết tên của tôi là được!”

=_ = người được lợi là cô, thế ai mà biết phải mỗi ngày cô dùng hình thức địa ngục nào ép buộc tôi!

Xử lý tốt miệng vết thương, Nguu Nhu Miên lấy di động ra, ngồi vào bên người Dương Thuần Miễn, đem hai miếng băng dán chỗ miệng vết thương đặt kế vào nhau chụp chung một bức ảnh, sau đó Nguu Nhu Miên hí mắt nhìn Dương Thuần Miễn cười. Dương Thuần Miễn trong lòng cũng hạnh phúc kích động, nhớ tới cái vòng cổ kia lập tức về phòng lấy cái vòng cổ trong âu phục ra, nắm trong tay, ngồi vào bên người Nguu Nhu Miên, đột nhiên hai tay vươn đem vòng cổ triển lãm ra, nói: “LOOK! Vì trấn áp yêu nữ hám tiền, cổ ý mua !” Nói xong, Dương Thuần Miễn cười khoe răng khênh.

Dương Thuần Miễn lòng tràn đầy chờ đợi biểu tình kinh hi của Nguu Nhu Miên, ai ngờ lại thấy nháy mắt Nguu Nhu Miên chẳng thấy tươi cười nữa, sắc mặt cô âm trầm đáng sợ, Dương Thuần Miễn biết vậy nên không ổn. Giấy tiếp theo, Nguu Nhu Miên từ trên sô pha nhảy lên, còi dép lê của mình đánh vào người Dương Thuần Miễn. Sau đó không đầu không mặt mũi đánh loạn, còn hô lớn hơn: “Ai hiếm lạ gì cái vòng cổ của anh! Đầu bị cửa đựng hông rồi sao còn tặng tôi vòng cổ?! Anh là tên khốn kiếp!” Cuối cùng khóc nức nở.

Dương Thuần Miễn bị đánh không hiểu ra sao. Mặc anh trốn tránh như thế nào, Nguu Nhu Miên là càng đánh càng độc, nước mắt cũng càng khóc càng nhiều. Dương Thuần Miễn đột nhiên linh cơ vừa động, giả bộ vết thương cũ của mình tái phát, dùng tay phải che tay trái mình, giả bộ đau đớn không thôi. Quả nhiên Nguu Nhu Miên lập tức dừng tay, khăn trương xem xét cánh tay. anh Ngay tại lúc Dương Thuần Miễn âm thầm đắc ý lại thấy mặt Nguu Nhu Miên bỗng nhiên trầm xuống, lập tức còi một chiếc dép lê khác, mỗi tay một chiếc, so với vừa rồi càng thêm mãnh liệt hai tay thay nhau hành hung anh, vừa đánh còn vừa mắng: “Anh là con chó chết tiệt! Lần trước bị thương là tay phải, mình quên thì thôi, bây giờ lại lấy tay trái đến lừa gạt tôi!”

“Ui da! Đừng đánh ! Cô còn hỗn hợp đánh kếp !” Dương Thuần Miễn nâng hai tay lên che mặt. Nguu Nhu Miên ngừng tay, ném dép lê, quát: “Anh là con Hoàng Hoàng chết tiệt! Người khác có, tôi không hiếm lạ!” Nói xong, lau nước mắt càng thêm mãnh liệt, xoay người về phòng.

Dương Thuần Miễn không rõ cho vì sao cho nên cũng là lòng tràn đầy ủy khuất, lẩm bẩm nói: “Người ta hôm nay dậy sớm, đến cửa hàng đấy có ý mua cho cô, cô sao lại thành như vậy!”

Nguu Nhu Miên trước khi vào phòng quay đầu liếc Dương Thuần Miễn một cái, lập tức đóng sầm cửa thật mạnh. Dương Thuần Miễn giờ lên vòng cổ, cẩn thận đánh giá, như thế nào cũng không phát hiện chỗ không ổn, còn thầm than tính tình kì quái của Nguu Nhu Miên thật làm người ta khó hiểu.

Nguu Nhu Miên tỳ ở trên cửa, nghĩ đến vừa rồi Dương Thuần Miễn nói hôm nay sáng sớm có ý vì cô mà đi mua, tức giận cũng tiêu hơn phân nửa, nghĩ nghĩ, lại ra phòng.

Dương Thuần Miễn đang cầm vòng cổ ngắm người hồi lâu, lại thấy Nguu Nhu Miên đi ra, sợ cô không đánh còn đủ nên lùi người về phía sau sô pha. Chỉ thấy Nguu Nhu Miên thân nhiên tiêu sái đến bên người anh, mang dép lê vào, sau đó nhẹ nhàng vươn tay.

“Muốn vòng cổ ?” Dương Thuần Miễn trong lòng vui vẻ. Lại thấy Nguu Nhu Miên liếc mắt, lạnh lùng nói: “Chiết hiện đi!”

=_ = con gái kì gì vậy nè? Là người nào không có mắt nói cô ta tiện lương? À, hình như bị cô ta đánh hồ đồ rồi, câu đó hình như là mình nói. Đầu người ta trăm ngàn lần không thể thường xuyên bị thương, haizzz.

Thấy Dương Thuần Miễn sững sờ, Nguu Nhu Miên bộ mặt dữ tợn: “Nếu lần sau anh lại mua cùng một món đồ tặng cho hai đứa con gái thì anh nhất định phải chết! Dép lê sẽ biến thành bàn là điện!”

Dương Thuần Miễn không nghĩ tới tặng cùng một loại đồ với hai nữ nhân lại phản cảm như thế, không ngừng gật đầu. Thấy sắc mặt Nguu Nhu Miên tốt hơn, cúi nghiêm mặt nói: “Tôi đói bụng!”

Nguu Nhu Miên nghĩ hai người ép buộc đến bây giờ còn chưa có ăn cơm, vì thế ném cho Dương Thuần Miễn một cái túi quýt, nói: “Ăn trước đi, tôi đi nấu cơm.” Dương Thuần Miễn ngốc ngốc cười.

Nguu Nhu Miên đem giò heo chưng cách thủy làm ban ngày hâm nóng lại, nhớ tới Dương Thuần Miễn buổi sáng nói muốn ăn bánh bao, vì thế cũng làm bánh bao. Dương Thuần Miễn thấy được giò heo anh thích nhất, lại là bánh nướng áp chảo nóng hầm hấp, thụ sủng nhược kinh, nhưng lập tức cảnh giác đánh giá Nguu Nhu Miên, sợ lại là âm mưu gì mới. Nguu Nhu Miên cũng theo thói quen, giờ đưa ăn đầu tiên. Dương Thuần Miễn quan sát một lát, mới nom nớp lo sợ bắt đầu ăn. Nguu Nhu Miên thấy Dương Thuần Miễn ăn vui vẻ như thế, nói: “Anh vẫn là đường ăn rất no.”

“Vi cái gì?” Dương Thuần Miên lúc này dừng miệng lại, cẩn thận hỏi Ngu Nhu Miên.

“Vừa rồi quả quýt rơi có chút bị mềm, sợ là không để đến ngày mai, cho nên tốt nhất đêm nay hai ta ăn nó cho xong đi.”

Dương Thuần Miên vốn định nói ném đi thì tốt rồi, nhưng nghĩ đến hai cái bánh bao đầu chó kia, cảm thấy Ngu Nhu Miên không thích lãng phí, vì thế gật đầu đáp ứng.

Sau khi ăn xong, hai người ngồi ở trên sô pha, trước mặt bàn toàn là quả quýt, tổng cộng 23 quả. Dương Thuần Miên nuốt nuốt nước miếng, không phải kêu anh một người tiêu diệt hết chứ, Dương Thuần Miên nói với Ngu Nhu Miên: “Một người một nửa đi.”

“Không được, chúng ta phân phối theo tỉ lệ chiều cao đi.”

“Cũng tốt.” Dương Thuần Miên nghĩ rằng như vậy cũng giảm được vài trái.

“Anh 1 thước 8?”

“Ừ, 1 thước 8 đúng.”

“Tôi một thước sáu tư. Tôi liền bốn bỏ năm lên đi.”

“Đi.” Dương Thuần Miên tính nhẩm, có 23 quả quýt, anh chắc không ăn nhiều hơn Ngu Nhu Miên 2 quả đâu.

“Được, anh 1 thước 8 thì năm lên thành 2 thước, tôi một thước sáu tư thì bỏ bốn thành một thước sáu.”

=_ = cái cách bốn bỏ lên năm của ngài đây là như thế nào vậy?!

Ngu Nhu Miên tính tính, sau đó nói: “Nói như vậy, ước chừng tôi 10 quả quýt, anh 12 quả quýt, còn lại chúng ta hai người chia phần nửa.”

Dương Thuần Miên nghĩ rằng, cũng thế, cô loại này xấu lắm phép tính cũng liền nhiều ra nửa quả quýt.

Vừa cầm lấy quả quýt, Ngu Nhu Miên lại đề nghị nói: “Ăn như vậy rất không thú vị, chúng ta chơi kích thích chút đi.”

“Kích thích?” Dương Thuần Miên không biết cô lại có cái chủ ý quỷ quái gì.

“Chúng ta thi đi, dứt đối phương ăn quýt, một phút đồng hồ người ăn nào nhiều quả quýt nhiều nhất sẽ thắng.”

“Cũng thú vị, vậy người thắng được lợi gì?”

“À, ... như vậy đi, nếu anh thắng, thì tiền vòng cổ tôi sẽ không đòi nữa, nếu tôi thắng thì anh phải trả tiền cho tôi.”

=_ = Đều là tiền của tôi, cô thật đúng là thông minh quá rồi! Dương Thuần Miên cẩn thận nghĩ nghĩ, cảm thấy có thể kiếm trở về cũng không sai, hơn nữa ở mặt ngoài xem ra cũng không sợ hãi, đáng giá thử một lần. Bất quá con nhỏ này sẽ không bôi thuốc xô gì ở tay chứ? Vì thế dưới sự đề nghị của Dương Thuần Miên, hai người đến toilet rửa tay xong trở lại ngồi vào sô pha.

Vòng thứ nhất Dương Thuần Miên ăn trước. Ngu Nhu Miên rất nhanh dứt thật nhiều quýt vào miệng Dương Thuần Miên, nhìn Dương Thuần Miên miệng toàn là quýt, trong lòng cười trộm không thôi. Dương Thuần Miên nhìn khuôn mặt gian gian quen thuộc của Ngu Nhu Miên, mơ hồ có chút bất an, bất quá ở không biết trước quỷ kế của Ngu Nhu Miên anh cũng là bó tay, chỉ có thể đem hết có khả năng ăn quýt. Trong một phút đồng hồ, Dương Thuần Miên ăn tổng cộng được bốn quả quýt rưỡi.

Kế tiếp là Ngu Nhu Miên. Dương Thuần Miên lần đầu tiên dứt con gái ăn nên có chút xấu hổ, trong lòng cũng có vài phần kích động. Lúc bắt đầu, Dương Thuần Miên lập tức đem quýt dứt vào trong miệng Ngu Nhu Miên, ngón tay lơ đãng chạm qua môi Ngu Nhu Miên, ngón tay run lên, lập tức cảm thấy máu dồn lên đầu, trong lòng rung động không thôi. Ngu Nhu Miên tựa hồ cũng không sốt ruột, chậm chậm ăn quýt. Nửa phút trôi qua, Ngu Nhu Miên vẫn còn đang rùa bò ăn một múi quýt trong miệng. Dương Thuần Miên đột nhiên có loại dự cảm Ngu Nhu Miên chắc chắn là có quỷ kế, nhưng vắt hết óc cũng không đoán ra. Chẳng lẽ lương tâm cô phát hiện, muốn mượn này trận đấu đem tiền lừa anh vừa rồi trả lại cho anh? Hay là đang bày kế làm cho anh một người ăn hết đồng quýt này luôn? Nếu mà ăn hết mà có thể kiếm về mấy ngàn tệ, thế cũng đáng được. Một phút đồng hồ đã trôi qua, Ngu Nhu Miên cũng chỉ ăn một múi. Lần đầu tiên Dương Thuần Miên tuyệt thắng.

Trong lòng Dương Thuần Miên vẫn bất an không yên, vì thế lần thi đấu thứ hai đề nghị Ngu Nhu Miên ăn trước, Ngu Nhu Miên đáp ứng ngay. Lần này Ngu Nhu Miên khác hẳn lần thứ nhất, ăn rất là nhanh, nhưng tốc độ vẫn là không bằng Dương Thuần Miên, cuối cùng tổng cộng ăn được 3 quả quýt cộng 1 múi quýt lẻ.

Dương Thuần Miên đã tính trước kỹ càng, anh chỉ cần bảo trì tốc độ trận đầu vừa rồi, trận này nhất định là thắng. Lúc bắt đầu, Ngu Nhu Miên tốc độ cực nhanh dứt quýt vào miệng Dương Thuần Miên. Lúc Dương Thuần Miên lạnh mồm lạnh miệng ăn quýt thì Ngu Nhu Miên đột nhiên sửa lại tư thế, đưa tay vào trong miệng Dương Thuần Miên, Ngu Nhu Miên cố ý khinh lướt ngón tay qua răng Dương Thuần Miên, sau đó ở trên môi của Dương Thuần Miên ái muội lướt nhẹ qua, đồng thời neoh mắt lại, thâm tình nhìn Dương Thuần Miên, nói từng chữ từng chữ: “Em yêu anh!” Dương Thuần Miên kinh hãi, lập tức ho khan. Ngu Nhu Miên thấy Dương Thuần Miên ho khan, mạnh mẽ đập vài cái lên lưng của Dương Thuần Miên. Dương Thuần Miên bị Ngu Nhu Miên ‘vuốt’ như thế nên đem toàn bộ quýt phun ra, anh đã căn bản không thêm để ý kết quả của trận đấu, mà là kinh hi nhìn chăm chú vào

Ngư Nhu Miên. Ngư Nhu Miên cũng nhìn anh, tiếp tục trào dâng nói: “Thế vận hội Bắc Kinh 2008!” [Sun: bổ sung, ‘em yêu anh’ nguyên bản là ‘nị ái ngô’, trung quốc có hai ngôi nị- ngô nên Dương Thuần Miễn nghĩ là Nhu Miên nói yêu mình]

= = Dương Thuần Miễn thiếu chút nữa nôn ra một ngụm máu tươi, dùng tới quỹ kế loại này, cô thật đúng là quá gian xảo rồi. Dương Thuần Miễn thấy chỉ còn có khoảng nửa phút, nghĩ rằng cũng còn có hy vọng thắng Ngư Nhu Miên, vì thế lợi dụng nhanh tốc độ hơn tiếp tục ăn, không chịu dễ dàng buông tha cục diện này. Nhưng kết quả không giống như ý người ta muốn, bởi vì lúc này phun ra nửa quả quýt nên không tính, lúc sau Dương Thuần Miễn ăn thua ba quả quýt 1 múi quýt, Ngư Nhu Miên cuối cùng lấy hai múi quýt thắng điểm.

Trước mắt là một người thắng một lần, thắng bại là quyết định bởi ván cuối cùng. Dương Thuần Miễn mặc dù bị thua ngoài ý muốn ở ván thứ hai, nhưng nghĩ đến câu “Em yêu anh” vừa rồi của Ngư Nhu Miên lại gây cho anh rung động cùng mừng như điên, cùng với nửa câu sau khiến cho tâm tình anh ngã xuống đáy cốc cực độ thất vọng, anh cũng mơ hồ biết được tâm ý của mình.

Ván quyết định bắt đầu, Dương Thuần Miễn lấy tốc độ nhanh như điện ăn mạnh liệt, phát tiết cảm xúc không cam lòng vì vừa rồi bị Ngư Nhu Miên lừa gạt, mà Ngư Nhu Miên thấy tốc độ kinh người của Dương Thuần Miễn thì hiểu lắm quyết định phải lấy tiền về. Kết quả là anh ăn 5 quả cộng 2 múi quýt.

Dương Thuần Miễn mặc dù đã cảm thấy nắm chắc nắm thắng lợi trong tay nhưng nhìn thái độ tự tin của Ngư Nhu Miên, trong lòng vẫn có chút lo sợ nghi hoặc. Trước khi ăn, Ngư Nhu Miên nói: “Múi đầu tiên thì anh dứt tôi, lúc sau tôi tự ăn, OK?” Dương Thuần Miên gật đầu. Lúc bắt đầu, ai ngờ Ngư Nhu Miên nhai cũng không nhai mà cứ nuốt thẳng. Cắn một chút rồi nuốt vào, tốc độ mau kinh người, Dương Thuần Miễn ghen hờn nhìn trân trối. Một phút đồng hồ chấm dứt, Ngư Nhu Miên thoải mái ăn 5 quả cộng nửa quả quýt. Ngư Nhu Miên nhếch lông mi, cười xấu xa nói: “Tôi thắng rồi, Hoàng Hoàng!”

“Cô ~ cô ~” Dương Thuần Miễn không thể tin chuyện thật là mình bị thua.

“Baby Einstein, Bội Kiều và Lễ Cơ đều biết tôi ăn quýt nhanh nhất. Bởi vì trước kia khi học trung học tôi rất ghét ăn trái cây, mỗi lần mẹ tôi cứng rắn bức tôi, tôi đều là nuốt cả, cho nên luyện thành công phu này. Cái này gọi là biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Về điểm này của anh thì tôi đều sờ thấu, mà anh chẳng hiểu gì về tôi cả. Thua tâm phục khẩu phục chưa?” Ngư Nhu Miên duỗi tay ra, “Có chơi có chịu!” Sau đó lại làm bộ như thăm thía nói: “Đánh bạc hại chết người, haizz! Điều kiện vốn đã không tốt mà còn đòi chơi bài bạc, này ở nông thôn khẳng định không cưới được vợ rồi, chỉ có thể cùng heo sống qua cả đời thôi! Haizz~ Đáng thương ~” Dương Thuần Miễn thấy Ngư Nhu Miên được lời mà còn khoe mẽ, tức giận sôi gan.

Túi tiền Dương Thuần Miễn chỉ còn lại có hơn 1000 tệ tiền mặt, vì thế đưa cho Ngư Nhu Miên cầm trước 1000 tệ, còn lại thiếu tiếp tục ghi lên quyển sổ nhỏ của cô, sau đó xé ra, đưa hóa đơn cho Dương Thuần Miễn, kêu anh anh ngày mai lấy tiền thanh toán.

Thấy Dương Thuần Miễn bức mình, Ngư Nhu Miên lấy ra cái dao cạo râu mua cho Dương Thuần Miễn, trịnh trọng đặt tới trong tay Dương Thuần Miễn, “Tặng cho anh.” Dương Thuần Miễn vừa thấy dao cạo râu, nghĩ đến đây là lễ vật đầu tiên Ngư Nhu Miên tặng cho mình, trong lòng không khỏi kích động, vì thế cũng hết giận hơn phân nửa. Mở hộp ra, vừa thấy đây không phải là loại anh hay dùng mà đổi thành dao cạo râu loại nguyên thủy nhất. = =

“Tôi không biết dùng loại này.” Dương Thuần Miễn tức giận.

“Vậy càng phải học. Nam nhân không biết dùng dao cạo râu cũng không sao. Dù sao anh cũng không cưới được vợ đâu, thôi~~ đi làm công công cho khỏe, về sau sẽ không dùng dao cạo râu nữa.” Thấy Dương Thuần Miễn tự nhiên đứng lên, Ngư Nhu Miên cầm lấy nửa quả quýt còn lại trên bàn, vừa từ từ ăn, vừa trở về phòng, trước khi đóng cửa lại lại còn lắc lắc quýt trong tay, cười tủm tỉm nói với Dương Thuần Miễn: “Cảm ơn anh lại giúp ta ăn nhiều hơn 1 quả quýt.” Sau đó đóng cửa lại.

Dương Thuần Miễn tính toán, thì ra anh ăn 14 quả quýt, trách không được cô ta bày ra trận đấu này! Lại muốn làm một hòn đá ném trúng hai chim, không chỉ làm cho anh ăn nhiều quýt mà còn thuận lợi lấy được tiền. Dương Thuần Miễn vô lực nằm ở trên sofa, tức giận đến thở không nổi, cảm giận lại trừng mắt nhìn cửa phòng Ngư Nhu Miên vài lần, cảm thấy gần đây trùng mắt có chút nhức mắt, đơn giản nhắm mắt lại, thở dài một tiếng. Yêu nữ này rất hung ác! Bỏ Tất Cứu khổ cứu nạn thỉnh ngài chỉ đường sáng cho con đi!

Không lâu sau, Ngư Nhu Miên tưởng Dương Thuần Miễn đã sớm về phòng nên từ trong phòng mình thò nửa cái đầu ra quan sát, thấy Dương Thuần Miễn còn đang nằm trên sofa, Ngư Nhu Miên hào phóng tiêu sái đi ra, ngồi vào sofa, nói với Dương Thuần Miễn: “Có qua có lại, tuy rằng vòng cổ anh tặng tôi không cần nhưng là vì hồi quỹ tâm ý của anh, quyết định tặng cho anh một cái vòng cổ Hawaii tự tay làm.” Nói xong, Ngư Nhu Miên cầm bút máy trong tay đưa cho Dương Thuần Miễn, tiếp tục nói: “Anh dùng bút máy này ấn vào da quýt, ấn thành mảnh nhỏ hình tròn.”

Dương Thuần Miễn cũng làm theo phân phó cũng Ngư Nhu Miên, mà Ngư Nhu Miên thì ở trên một cái vỏ quýt lớn vẽ một cái đầu chó, lại ở trên da quýt vẽ mấy đóa hoa, sau đó dùng kéo cắt thật đẹp. Sau, lại dùng kim xỏ mấy cái mảnh quýt nhỏ hình tròn mà Dương Thuần Miễn ấn lúc nãy, cách 25 mảnh nhỏ hình tròn thì xỏ thêm vào một miếng vỏ quýt vẽ hình đóa hoa, ở chính giữa vòng cổ xỏ vào một cái vỏ quýt vẽ hình đầu chó. Một cái vòng cổ hai người hợp tác thành công. Ngư Nhu Miên quan sát, sau đó mang vào trên cổ Dương Thuần Miễn, vừa lòng nhìn. Dương Thuần Miễn tuy rằng cảm thấy một thằng con trai mang vòng cổ như vậy có chút không hợp nhưng nghĩ đến lọt vào mắt của yêu nữ ngỗ nghịch này thì không thể đoán trước được tai họa nên không dám động, bất quá nhìn kỹ thì thấy cái vòng cổ này cũng thật đáng yêu.

“Hoàng hoàng, anh sẽ không đau lòng về 1000 tệ kia chứ?”

“Vấn đau lòng. Cô đừng tưởng dùng mấy cái vỏ quýt này để lừa gạt tôi!” Dương Thuần Miễn vẽ mặt đau khổ nói.

“Tặng đồ là cần thành ý, biết không? Đây là tự tay tôi làm, cái đồ anh mua kia có thể so với cái này sao. Hơn nữa, anh thấy tôi không, tặng đồ đều tặng theo bộ. Lần sau khi anh đi Hawaii không phải có thể mặc cái áo chó vàng Bắc Đại cùng cái vòng cổ này sao?” Ngư Nhu Miên càng xem vòng cổ bằng

quýt này càng thích.

-_- “Tôi đây đời này cũng không muốn đi Hawai.” Dương Thuần Miển ngẫm lại là sợ. Thấy Nguru Nhu Miển lại đánh giá quần cùng giầy của anh, vội vàng rút chân lại, nói: “Ý tốt của cô làm ta thật sự cảm động, thật cảm động! Nhưng tôi cảm thấy, cái này có hai cái như vậy là đủ rồi, nhiều hơn lại cảm giác không tốt.”

“Được rồi.” Nguru Nhu Miển thỏa mãn cười đứng dậy. Dương Thuần Miển thấy Nguru Nhu Miển rất cục buông tha ý tưởng tiếp tục phát triển bộ đồ chó vàng trong đầu rồi, lập tức thở dài nhẹ nhõm một hơi, cười vui vẻ đưa tiễn yêu nữ về phòng. Đợi Nguru Nhu Miển vào phòng rồi, mình cũng nhanh chóng trở về phòng, sợ Nguru Nhu Miển lại nghĩ ra cái chủ ý cổ quái gì chinh anh nữa. Cởi cái vòng cổ kia, nhẹ nhàng đem nó treo trên cửa sổ.

Bạch thiếu gia đưa Dur Tư Giáng về nhà, sau đó lái xe đến quán bar Tinh nhân trong mộng, trong quán bar thảnh thơi nhìn về đi động, uống rượu buồn. Khi rời khỏi quán bar, đi động đột nhiên vang lên, Bạch thiếu gia vui mừng quá đỗi, vừa thấy số điện thoại trên màn hình, kính hi trên mặt lập tức hóa thành thất vọng.

“Lê Cơ, anh ở Bắc Kinh thuận lợi cả không?[trăm mặc một lát] nhìn thấy cô ấy chưa?” Trong điện thoại truyền đến giọng nói của một cô gái trẻ.

“Ừ.”

“Chúc mừng anh.”

“Cám ơn. Em gọi điện thoại đến là công ty ở Thượng Hải có việc sao?”

“Không phải, mọi chuyện nơi này tốt cả, em chỉ là muốn hỏi một chút tình huống của anh.”

“Hết thấy thuận lợi là tốt rồi, có việc thì liên lạc sau.”

“Vâng.”

Vừa gác điện thoại, Bạch thiếu gia gọi bồi bàn, “Cho tôi một gói thuốc.” Do dự một chút, lại gọi bồi bàn, “Thực xin lỗi, tôi không lấy nữa.”

Sau khi về nhà, Bạch thiếu gia đứng ở bên cửa sổ dõi mắt trông về phía xa xa, lấy ra cái vòng cổ kia, mang ở trên cổ.

Nguru Nhu Miển một đêm mộng đẹp, trong mộng cô cùng Dương Thuần Miển trở thành vợ chồng, mỗi ngày hạnh phúc gọi Dương Thuần Miển là ông xã. Tỉnh ngủ, mơ mơ màng màng ra phòng vừa hay cũng đụng phải Dương Thuần Miển cũng mới dậy, Nguru Nhu Miển xoa xoa mắt, tự nhiên thốt ra: “Ông xã!” Thấy Dương Thuần Miển mở to hai mắt, giãy tiếp theo, Nguru Nhu Miển tức khắc tỉnh từ đầu đến chân, vừa giật nhanh chóng thêm một chữ nữa: “Chó!”

=_ = Dương Thuần Miển mặt đen thui, cảm xúc từ mừng rỡ chuyển thành đại buồn, hít một hơi thật sâu điều chỉnh cảm xúc, mới sáng không nên đầu pháp với con yêu nữ này, không bằng giả bộ nghe không thấy. Dương Thuần Miển tự mình an ủi mình, vừa rồi mình còn đang nằm mơ đó, chỉ là ác mộng, sau đó hoảng hốt bay vào toilet.

Lúc ăn điểm tâm, hai người đau khổ nhìn đối phương. Nguru Nhu Miển khoe miệng bong đỏ, Dương Thuần Miển thì môi khô nứt, yết hầu đau đớn, hai người tối hôm qua ăn quýt nhiều quá nên giờ bị nóng trong người! Mà Dương Thuần Miển ngoại trừ bị nóng hình như còn bị cảm, đại khái vì hôm trước anh mặc quần áo đơn bạc đứng bên ngoài chờ Nguru Nhu Miển cùng ngày hôm qua thời gian dài chụp ảnh khoả thân bị cảm lạnh.

Tình yêu giống như một quả quýt, mà lần lượt thay đổi quan hệ tình yêu cũng giống như người ta ăn nhiều quýt, bị nóng cả người!

Bạn đang đọc truyện *Mì Thịt Bò + Mì Dương Xuân*=? được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Mì thịt bò + mì Dương Xuân= nước đá bào

Ném qua bữa sáng, Dương Thuần Miển cùng Nguru Nhu Miển trước sau cũng ra khỏi nhà.

Nguru Nhu Miển trước tiên đi sửa xe đạp, sau đó dùng 1000 đồng hôm qua kiếm được để đi trung tâm thương mại mua máy cạo râu hết 988 đồng. Trên đường về nhà cô nhận được điện thoại của Bạch thiếu gia hỏi tình hình chụp ảnh nude hôm qua của Nguru Nhu Miển. Bạch thiếu gia nghe chỉ có Dương Thuần Miển chụp mà cô thì không chụp, lúc này mới yên lòng. Nhưng mà đối với sự miễn cưỡng của Dương Thuần Miển khi bằng lòng chụp ảnh nude thì lại hơi cảm thấy kinh ngạc. Trong điện thoại Nguru Nhu Miển vô tình nhắc tới mình ăn nhiều quýt quá nên bị nóng, Bạch thiếu gia nghe thế nên đề nghị đến nhà trọ thăm Nguru Nhu Miển, cô vui vẻ đồng ý. Nghĩ đến Bạch thiếu gia muốn tới thăm thì Nguru Nhu Miển lại đi ra chợ. Khi đi ngang qua hiệu thuốc, nhớ tới nếu Dương Thuần Miển bị cảm mạo phải nằm nhà cũng lâu thì liền đi mua ít thuốc cảm mạo cho Dương Thuần Miển. Sau khi về nhà liền lập tức bắt tay vào làm món canh cá với mướp và đậu phụ.

Dương Thuần Miễn đi cục quản lý lãnh xe xong thì đi sửa xe, sau lại đi cửa hàng bán đồ trang sức để trả lại vòng cổ. Cuối cùng đi ngân hàng đối chiếu sổ sách của Nguru Nhu Miễn để lấy tiền cho cô, trong lòng thầm than công phu vơ vét của cải của cô nàng này thật sự là cao thủ vô cùng, khó lòng phòng bị. Nếu không kịp chuyển đi thì anh sớm muộn gì cũng bị lừa gạt hoài thôi. Nhưng vừa mới nghĩ đến tâm tưởng của mình thì lại thấy bức bối khó chịu, Dương Thuần Miễn cứ để mâu thuẫn trong bụng như vậy mà đến nhà mới để xem xét tiến độ tân trang. Dương Thuần Miễn lúc thì nói với đốc công cần phải đạt tốc độ nhanh hơn, khi lại bảo phải cam đoan chất lượng đảm bảo, chậm một chút cũng không sao hết khiến cho công nhân làm nội thất như lọt vào trong năm dặm sương mù, không biết anh rốt cuộc muốn thế nào.

Dương Thuần Miễn trở lại nhà trọ, vừa vào nhà đã ngửi thấy khắp phòng tràn ngập mùi thơm của canh. Nguru Nhu Miễn thấy Dương Thuần Miễn trở về liền múc hai chén canh, hai người ngồi xuống cùng nhau uống. Dương Thuần Miễn nếm qua một ngụm, thấy miệng đầy hương thơm thì hỏi: “Canh gì vậy? Thơm quá!”

“Canh cá với mướp, đậu hũ. Sao từ ngữ của anh lại nghèo nàn như thế, ngoại trừ thơm quá thì không còn từ khác để khen ngợi sao?” Nguru Nhu Miễn cũng không ngần ngại lên tiếp tục húp canh nóng.

Dương Thuần Miễn suy nghĩ thêm rồi phun ra “Hương vị đặc biệt!”

“Poverty of speech is the outward evidence of poverty of mind.” Nhìn thấy Dương Thuần Miễn nghệt mặt ra thì đành phiên dịch luôn: “Ngôn ngữ nghèo nàn nói lên đầu óc trống rỗng. Tôi nói anh trong đầu toàn cỏ là có căn cứ.”

Dương Thuần Miễn không phục, nhớ tới mình mấy ngày trước mua quyển sách tiếng Anh bèn nhanh chóng lấy ra một câu: “Many talk like philo..... philosophers and live like fools.[rất nhiều người nói cứ như triết gia, nhưng lại sống hết đũa ngọc.]”

“Philo.....philosophers, Hoàng Hoàng, mấy ngày không thấy mà đã làm cho người ta nhìn với cặp mắt khác xưa a! Chỉ mới có 10 chữ riêng lẻ mà đã đủ tán phét rồi.” Nguru Nhu Miễn không nghĩ tới khả năng tự học của Dương Thuần Miễn lại mạnh mẽ như thế, trong lòng quả thật là rất bội phục.

“Thuận theo tình hình quốc tế thôi.” Dương Thuần Miễn thấy Nguru Nhu Miễn nhướng mày nhìn về phía mình thì lại sợ cô ra đề khó khác nên vội vàng nói lảng sang chuyện khác: “Canh giải nhiệt phải không.”

Nguru Nhu Miễn miễn cưỡng trả lời: “Không phải, canh an thai.”

=_= canh an thai ?!

“Anh cứ coi như canh giải nhiệt cũng được mà.”

Dương Thuần Miễn biết Nguru Nhu Miễn cố ý chọc giận mình nên uống xong thì đưa bát cho Nguru Nhu Miễn: “Cho tôi thêm một bát, tôi muốn mang thai song sinh.” Nguru Nhu Miễn xi một cái cười ra tiếng.

Khi Nguru Nhu Miễn rửa bát, Dương Thuần Miễn đưa cô số tiền đã nhận rồi không cam lòng nói: “Còn chưa tìm được việc? Thật sự muốn lừa tôi như vậy cả đời sao?”

“Tôi muốn lừa dối anh cả đời thì anh có bằng lòng không?” Nguru Nhu Miễn ngược mắt, húng thú tràn trề nhìn về phía Dương Thuần Miễn.

Dương Thuần Miễn bị hỏi khó, trong lòng do dự không biết trả lời như thế nào. Nguru Nhu Miễn thấy Dương Thuần Miễn không đáp, giận tái mặt “Hôm nay tôi mời ông chủ trương lai đến nhà trọ làm khách, muốn cho tôi sớm tìm được việc không làm khó cho anh nữa thì anh cũng đừng ở giữa quấy rối.”

Nguru Nhu Miễn rửa bát xong, trở về phòng đem tiền kiếm được, thuốc cảm mạo đưa cho Dương Thuần Miễn, lạnh lùng nói: “Tắm rửa đi, uống thuốc cảm mạo xong thì trở về phòng ngủ đi. Nếu không cần ra khỏi phòng thì đừng có ra.” Dương Thuần Miễn thấy thái độ của Nguru Nhu Miễn chợt chuyển biến thì cảm thấy không hiểu ra sao cả. Nhưng bởi vì Nguru Nhu Miễn thường xuyên như thế cho nên cũng không nghĩ nhiều nữa.

Dương Thuần Miễn vừa mới vào phòng không lâu thì Bạch thiếu gia tới. Bạch thiếu gia vốn định lên tiếng gọi Dương Thuần Miễn, nhưng Nguru Nhu Miễn lại nói anh ta đang bị cảm cần nghỉ ngơi, vì thế Nguru Nhu Miễn liền đưa Bạch thiếu gia vào trong phòng của mình. Dương Thuần Miễn ở phòng trong mơ hồ nghe được dường như là tiếng của Bạch thiếu gia, nhưng khi đi ra đã thấy Nguru Nhu Miễn đóng cửa lại rồi nên cũng không tiện đi quấy rầy.

Bạch thiếu gia không nghĩ ngay lần đầu tới đã được mời vào khuê phòng của Nguru Nhu Miễn. Đánh giá phòng một chút rồi được Nguru Nhu Miễn lịch thiệp ngồi vào trên giường. Bạch thiếu gia ân cần nhìn khoe miệng bị bong đỏ của Nguru Nhu Miễn rồi đưa lê mình mua cho Nguru Nhu Miễn “Hầm như lê lấy nước uống để giải nhiệt.”

Nguru Nhu Miễn cảm ơn xong liền đi thẳng vào vấn đề: “Em quyết định đầu tiên cứ tới công ty của anh làm thử việc một thời gian, có được không?” Thấy Bạch thiếu gia gật gật đầu, Nguru Nhu Miễn còn nói: “Ngày mai là bắt đầu, được không?”

“Có thể, nhưng mà em cũng không nhất thiết vội vã như vậy.”

“Em viết tiểu thuyết, nhưng phải đợi mấy tháng sau mới có thể nhận được tiền nhuận bút. Còn hiện tại tôi mượn Dương Thuần Miễn rất nhiều tiền, em muốn trả anh ấy sớm.” Nguru Nhu Miễn ngay từ đầu đã không nghĩ tới việc lừa tiền Dương Thuần Miễn, chỉ là trước tiên tìm anh ta mượn một chút.

“Hay anh trả cậu ta thay em vậy?”

“Không cần. Vay của anh thì vẫn là chưa trả sao? Chỉ cần có việc làm thôi.”

“Nhu Miên, em có nghĩ ..... tới việc đi ra ngoài thuê nhà không?”

“Em ở đây rất tốt, hơn nữa ở nơi này có thể tiết kiệm tiền thuê nhà, hơn nữa Dương Thuần Miễn cũng không muốn nghe nói tới chuyện đi ra ngoài. Huống hồ vì muốn Dương Thuần Miễn cho vay tiền, em đã đồng ý ở làm cơm chiều cho anh ấy.” Nghĩ đến Dương Thuần Miễn muốn chuyển đi, Ngu Nhu Miên không khỏi có chút ưu tư, nhưng cô lập tức lấy lại tinh thần “Nhưng mà ngày hôm qua anh ấy nói việc mình cùng Dư Tư Giáng đều không phải là quan hệ nam nữ cho nên em còn có hi vọng. Anh ấy trốn không thoát tay lòng bàn tay của em đâu.” Ngu Nhu Miên mê đắm cười phóng túng một tiếng. Thấy ánh mắt buồn bã của Bạch thiếu gia, Ngu Nhu Miên tiếp tục nói: “Anh không cần lo cho em, nỗ lực của em phi phạm như vậy sao cho phép anh ấy không theo?”

“Nhu Miên, có lẽ.....” Bạch thiếu gia nói mới nói được một nửa câu thì Ngu Nhu Miên đã đem cuốn album nhét vào tay Bạch thiếu gia để cho anh ấy xem những bức ảnh mình chụp ở châu Âu. Bạch thiếu gia đành phải đem câu nói kể tiếp nuốt xuống.

Dương Thuần Miễn ở ngoài phòng khách nghe thấy hai người ở trong phòng vừa nói vừa cười thì nghĩ có thể là Bạch thiếu gia càng thêm đứng ngồi không yên, cứ ở trong phòng khách đi qua đi lại.

Lại ước chừng qua được nửa giờ, Ngu Nhu Miên cho Bạch thiếu gia xem đĩa CD quang cảnh lễ tốt nghiệp của cô. Nhưng mà trong đĩa CD đó lại có lẫn cả đồng các thứ của cô, vì thế khi cô mở máy tính không ngờ để cho Bạch thiếu gia nhìn thấy mình vì viết cảnh giường chiếu trong tiểu thuyết mà mua băng A. >”

Ngu Nhu Miên mặt tối sầm, đang xấu hổ vội lấy đĩa CD từ trong ổ đĩa ra thì Dương Thuần Miễn đúng lúc đó không biết sống chết gõ cửa dồn dập. Ngu Nhu Miên quá nổi giận hé mở cửa ra chỉ để lộ đầu mà hỏi: “Có chuyện gì?”

“Là Lễ Cơ à? Hai người đang làm gì vậy?” Dương Thuần Miễn muốn nhòm vào trong phòng thăm dò, lại bị Ngu Nhu Miên che mắt rồi trả lời: “Làm tình.”

* *

Dương Thuần Miễn kinh hãi, khoa trương lập lại thành tiếng: “Làm tình?” Âm điệu có chút run run.

“Đúng vậy, chúng tôi bàn chuyện tình làm việc, liền gọi tắt làm tình.”

=_= Dương Thuần Miễn lau mồ hôi, quý cô nương thật đúng là biết cách nói tắt nha.

“Không có việc gì thì đừng làm phiền chúng tôi.” Ngu Nhu Miên nói xong đóng cửa lại. Nhưng trước khi đóng cửa lại đột nhiên nhớ tới đĩa A trên tay liền trực tiếp nhét vào tay Dương Thuần Miễn mà nói: “Trả lại cho anh này.” Sau đó liền đóng cửa lại.

Sau khi Ngu Nhu Miên đóng cửa thì cười gượng nói với Bạch thiếu gia “Dương Thuần Miễn không biết thế nào lại chạy sang phòng ta” Bạch thiếu gia cười nhẹ, bắt quá trong lòng lại chịu áp lực dị thường. Cái đĩa này là của Dương Thuần Miễn thì so với là của Ngu Nhu Miên lại càng khiến cho anh khổ sở. Bạch thiếu gia hỏi vì sao không cho Dương Thuần Miễn vào, Ngu Nhu Miên méo miệng nói một mớ: “Em ghen.”

Bạch thiếu gia trong lòng căng thẳng, “Nhu Miên, có lẽ em nên cùng cậu ấy nói thẳng đi, nếu cậu ấy không chịu nhận tâm ý của em, em cũng có thể quên chuyện ấy đi rồi lựa chọn người khác. Nếu cậu ấy nhận tâm ý của em ..... khi cậu ấy nhận tâm ý của em, như vậy đã nhìn trúng em ..... Đối với mọi người cũng chưa hẳn đã tốt.”

Dương Thuần Miễn không hiểu gì cả cầm cái đĩa mà Ngu Nhu Miên gọi là “Trả lại cho anh” quay trở lại phòng mình. Không nghĩ tới mở ra thì đúng là loại đĩa A, Dương Thuần Miễn nổi trận lôi đình từ trên giường đột nhiên nhảy dựng lên, lại chạy tới trước cửa phòng Ngu Nhu Miên đập cửa thật mạnh. Đến khi Ngu Nhu Miên vừa mở cửa ra, còn không chờ Ngu Nhu Miên mở miệng thì Dương Thuần Miễn liền thành linh đẩy cửa lách mình tiến vào. Thấy phòng trong quả nhiên là Bạch thiếu gia, lập tức kêu lên: “Lễ Cơ, sao đến đây mà không lên tiếng gọi tớ.”

“Vừa rồi Nhu Miên nói cậu bị cảm phải nghỉ ngơi nên tớ không đến quấy rầy.” Bạch thiếu gia lịch sự nói.

“Tớ dù là đang bệnh, bằng hữu đến đây cũng cần phải tiếp đãi chứ, huống chi chỉ là cảm mạo nhỏ nhỏ.” Dương Thuần Miễn lấy làm kỳ quặc nói.

Ngu Nhu Miên nghiêng đầu nhìn Dương Thuần Miễn thăm nghĩ, Hoàng Hoàng đang ghen sao?

Dương Thuần Miễn bị Ngu Nhu Miên nhìn nên thực sự không được tự nhiên, vì thế nói với Bạch thiếu gia: “Chúng ta ra phòng khách ngồi đi.”

“Cũng tốt.” Bạch thiếu gia tao nhã đứng dậy. Sau khi đứng dậy tiện tay kéo phẳng chỗ mình đã ngồi trên giường.

Chuyện Ngu Nhu Miên đến công ty của Bạch thiếu gia làm việc cũng đã nói xong cho nên cô cũng đi theo đến phòng khách. Ba người cũng không có chung đề tài, vì thế Dương Thuần Miễn cùng Bạch thiếu gia hai người liền bắt đầu tán gẫu chuyện kinh doanh. Ngu Nhu Miên ngồi một hồi liền cảm thấy không thú vị, vì thế nói: “Bạch thiếu gia, buổi tối ở lại ăn cơm đi, em có ý vì chiều đãi anh mà mua đồ ăn. Hiện tại tay nghề em cũng không tệ, không phải trình độ như hồi trung học làm mì ăn liền cho các anh mà còn bị mắng.” Sau đó, Ngu Nhu Miên hâm nóng canh cá, bung lên một chén cho Bạch thiếu gia rồi nói: “Anh nếm thử.”

“Múc cho tôi một bát.” Dương Thuần Miễn dạn dò Ngu Nhu Miên.

“Tự mình múc đi !” Ngu Nhu Miên thấy Dương Thuần Miễn trợn mắt nhìn cô, cô cũng lườm lại Dương Thuần Miễn.

Dương Thuần Miễn múc canh xong thì thấy Bạch thiếu gia đang khen tay nghề Ngu Nhu Miên không dứt miệng, còn Ngu Nhu Miên thì cũng cười tít mắt. Dương Thuần Miễn trong bụng không hài lòng liền châm biếm: “Cô làm canh còn lợi hại, những món khác cũng chỉ là tạm được.”

“Cho dù anh không hài lòng, đợi cho làm công đủ tháng rồi đến lúc đó tôi đi nấu cơm cho Bạch thiếu gia, về sau anh muốn ăn còn không đến lượt.” Sau đó Ngu Nhu Miên quay sang hỏi Bạch thiếu gia: “Anh có thuê em không?”

“Được.” Bạch thiếu gia mỉm cười đáp ứng.

Dương Thuần Miễn vừa nghe, trong lòng lập tức liền hoảng hốt mà hối hận những lời mới nói. Ngu Nhu Miên đi ngang qua bên cạnh Dương Thuần Miễn hừ một tiếng, sau đó đi chuẩn bị cơm chiều.

Bạch thiếu gia cùng Dương Thuần Miễn hai người cũng ngồi ở trên ghế sofa, thấy Ngu Nhu Miên đã đi xa, Bạch thiếu gia nói nghiêm túc với Dương Thuần Miễn: “Tớ nghĩ mình đã sớm nhắc cho cậu về cô ấy, cũng như cậu nói với tớ về Dư tiểu thư.”

“Lúc trước, khi tớ biết cô ấy cũng không nghĩ đó là cô gái mà cậu nhắc tới.” Dương Thuần Miễn tuy là nói như thế, nhưng là trong lòng vẫn không hối hận chuyện biết Ngu Nhu Miên.

“Vậy bây giờ cậu tính như thế nào?” Bạch thiếu gia thấy Ngu Nhu Miên nhìn về phía bọn họ thì vừa nói với Dương Thuần Miễn vừa mỉm cười với Ngu Nhu Miên.

Bạch thiếu gia thấy Dương Thuần Miễn do dự bèn quả quyết nói: “Thuần Miễn, tớ sợ dĩ còn chưa thổ lộ với Nhu Miên cũng không phải tớ không có dũng khí, mà là bởi tớ biết tính tình của Nhu Miên, không muốn bởi vì tớ thổ lộ mà khiến cô ấy khó xử. Nếu cậu còn đang do dự lượn lờ giữa Dư tiểu thư và Nhu Miên thì đây là thời điểm quyết định. Không ai có thể chịu được một nửa tình yêu, tính của Nhu Miên nhất định là không được, đồng thời tớ cũng không thể chịu đựng được nhìn cô ấy chỉ có một nửa tình yêu.”

Bạch thiếu gia thấy Dương Thuần Miễn trầm mặc không nói thì tiếp tục: “Điều may mắn duy nhất của cậu chính là xuất hiện đúng lúc ở trong cuộc sống của cô ấy. Mặc dù Nhu Miên thích cậu, nhưng điều đó không có nghĩa là tớ từ bỏ theo đuổi cô ấy. Tớ nói rõ ràng như thế.”

Ngu Nhu Miên cũng thích mình? Dương Thuần Miễn bị lời nói của Bạch thiếu gia làm chấn động đến ngất người tại chỗ, trong lòng có một nỗi vui mừng khó mà kiềm chế. Nhưng thấy ánh mắt lộ ra cô đơn vô tận của Bạch thiếu gia thì trong lòng vẫn còn là tồn tại một chút áy náy, “Lễ Cơ, tớ vốn cũng là vô tâm, nhưng tình cảm không phải là thứ chúng ta có thể nắm trong tay. Hy vọng điều này sẽ không ảnh hưởng quan hệ bằng hữu của chúng ta.”

Bạch thiếu gia đứng lên đi vào phòng bếp giúp Ngu Nhu Miên trở tài. Nhìn Bạch thiếu gia xắn tay áo giúp Ngu Nhu Miên nấu cơm, Dương Thuần Miễn đột nhiên có cảm giác lập tức muốn thổ lộ với Ngu Nhu Miên, hận không thể lập tức tổng cổ Bạch thiếu gia đuổi ra khỏi nhà. Nhưng mà anh vẫn kiên trì đến phòng bếp hỏi Ngu Nhu Miên: “Có cần tôi giúp cho việc gì không?”

“Anh cứ ngồi yên đây, đừng để càng giúp càng rối.” Thấy Dương Thuần Miễn không phục nhìn về phía Bạch thiếu gia, Ngu Nhu Miên tiếp tục nói: “Lúc ở trung học tôi còn chưa biết nấu cơm thì Bạch thiếu gia đã là cao thủ rồi. Anh nấu cháo thôi mà cũng bị khê, hơn nữa lại bị cảm. Cứ ngồi ở một bên chờ đi, cơm sẽ xong nhanh thôi.”

Giọng của Ngu Nhu Miên tuy rằng không khác ngày thường, nhưng mà Dương Thuần Miễn nghe lại thấy chói tai khác thường. Dương Thuần Miễn bực mình ngồi lại ghế sofa, nhìn trong phòng bếp hai người Ngu Nhu Miên cùng Bạch thiếu gia hợp tác ăn ý, nhớ tới vừa rồi Nhu Miên so sánh mình và Bạch thiếu gia mà trong lòng vừa oán vừa giận.

Vào lúc ăn cơm, thấy Dương Thuần Miễn ỉu xiu thì Ngu Nhu Miên còn tưởng rằng bệnh cảm mạo của anh mạnh lên, quan tâm nói: “Cơm nước xong thì chịu khó uống thuốc cảm mạo rồi nhanh chóng nghỉ ngơi đi.”

“Vi sao tôi phải đi nghỉ sớm một chút, tinh thần tôi rất tốt.” Dương Thuần Miễn có chút cáu kỉnh mà nói khiến cho Ngu Nhu Miên không hiểu ra sao, không biết anh rốt cuộc phát sinh tình tình gì.

Trong bữa ăn, Ngu Nhu Miên nhiệt tình gấp rau cho Bạch thiếu gia khiến Dương Thuần Miễn cảm giác chính mình hết như phi tần bị tổng lãnh cung. Để thoát khỏi hoàn cảnh xấu này, Dương Thuần Miễn đơn giản cũng chủ động gấp rau cho Bạch thiếu gia làm ra một vẻ như chủ nhân. Vì thế bề ngoài tạo thành hiện tượng mình cùng Ngu Nhu Miên là chủ nhân, còn Bạch thiếu gia là khách. Bạch thiếu gia cũng không để ý đến.

Sau khi ăn xong, Ngu Nhu Miên bị Dương Thuần Miễn đột nhiên tranh mất việc rửa bát. Lại còn bảo Ngu Nhu Miên ra ghế sofa nghỉ ngơi, làm cho Ngu Nhu Miên có cảm giác tựa hồ trời sắp mưa to, cứ mỗi bước lại ngoái đầu nhìn kính ngạc cho đến khi vào tới phòng khách cùng Bạch thiếu gia nói chuyện.

Dương Thuần Miễn nhớ tới lúc nấu cơm thì Ngu Nhu Miên chế nhạo mình, vốn định mượn cơ hội này biểu hiện một chút. Nhưng khi đang rửa bát ở phòng bếp nhìn thấy Ngu Nhu Miên cùng Bạch thiếu gia ở phòng khách trò chuyện với nhau thật vui, còn một mình thì đang ở phòng bếp rửa bát mà trong lòng hối hận không ngừng. [Sun: Cái này gọi là tự đào hố chôn mình, hô hô hô ....]

Khi Dương Thuần Miễn rửa bát xong quay lại phòng khách thì nghe được Bạch thiếu gia đang hỏi bút danh của Ngu Nhu Miên. Ngu Nhu Miên trả lời: “Stein”

“Trúng ung?” Dương Thuần Miên tiếp lời.

Ngưu Nhu Miên lập tức nổi giận “Anh vừa hiểu được vài câu tiếng Anh, đã biết tiếng Đức chưa?!” Có điều Dương Thuần Miên vừa nói xong thì trong lòng Ngưu Nhu Miên đã bắt đầu lo lắng rồi. Có đến tám phần mười số độc giả không hiểu tiếng Đức như anh ta cũng sẽ gọi cô là trúng ung cho xem.

“Nhu Miên, có thể đưa tác phẩm của em cho anh xem được không? Anh muốn khi về sẽ đọc cẩn thận.” Bạch thiếu gia đối với tác phẩm của Ngưu Nhu Miên thực sự cảm thấy hứng thú.

“Đàn ông có thể không thích xem, hay là đừng đọc nữa.” Lần trước nghe Dương Thuần Miên có ý kiến, Ngưu Nhu Miên cho rằng như vậy loại chuyện 1 nữ n nam hẳn là không được nam nhân đón nhận.

“Anh rất muốn qua tác phẩm để càng hiểu biết thêm về em.” Bạch thiếu gia chăm chú nhìn Ngưu Nhu Miên.

Ngưu Nhu Miên thấy Bạch thiếu gia vẫn kiên trì như thế liền từ máy tính copy ra cho anh. Dương Thuần Miên nhớ tới phản ứng lúc trước khi Ngưu Nhu Miên cho mình xem tác phẩm thì trong lòng mơ hồ có vài phần thẹn thùng rồi nói với Bạch thiếu gia: “Viết về câu chuyện một nàng bảy chàng, tôi khuyên anh trước khi xem nên làm tốt việc chuẩn bị tâm lý đầy đủ.” Bạch thiếu gia thận trọng nhận đĩa mềm cất đi.

“Bây giờ không còn sớm, anh về đây. Thuần Miên, cậu bị cảm cũng nên đi nghỉ sớm. Nhu Miên, anh đang mong có thể lại được thưởng thức tay nghề của em. Ngày mai chúng ta gặp nhau ở công ty.” Bạch thiếu gia đứng dậy cáo từ.

Bạch thiếu gia đi rồi, Dương Thuần Miên lập tức hỏi Ngưu Nhu Miên: “Ngày mai gặp ở công ty? Sao cô đi làm tạm ở chỗ Lễ Cơ à?”

“Đúng vậy! Ông chủ như anh ấy so với ông chủ không biết gì này thì thật tốt hơn bao nhiêu lần.” Ngưu Nhu Miên vừa dọn phòng vừa nói.

“Nhưng mà công ty cậu ấy không phải làm sản phẩm lazer, mà là linh kiện ô tô.” Dương Thuần Miên vốn định nói, nếu không thì cô về công ty tôi mà làm đi, nhưng rốt cuộc chưa nói thành lời.

“Đi làm có phù hợp hay không cũng không quan trọng, điều chính yếu nhất là làm có vui vẻ hay không thôi. Tôi không muốn ở chỗ đi làm cũng lại nhìn thấy anh, đây mới là mấu chốt.” Ngưu Nhu Miên không khách khí đáp lại: “Anh chỉ biết đã kích nhiệt tình sáng tác của tôi, căn bản ghét bỏ tác phẩm của tôi. Anh có thể hiểu biết tâm tình của tôi sao?” Ngưu Nhu Miên bỏ mặc Dương Thuần Miên một mình ở đơ mà trở về phòng.

Chẳng lẽ xem thường tác phẩm của cô thì thật sự gây thương tổn cho cô sao? Dương Thuần Miên tuy rằng rất muốn tìm một chương mới của Ngưu Nhu Miên để đọc lại một lần nữa, nhưng nghĩ đến làm như thế nói không chừng sẽ chọc giận Ngưu Nhu Miên cho nên đành ngồi một mình ở phòng khách trầm tư suy nghĩ xem làm thế nào có thể khiến tâm tình của cô chuyển biến tốt hơn rồi sau đó nhân cơ hội thổ lộ. Vừa vận nghĩ đến Ngưu Nhu Miên có nhắc tới cô từng đóng phim cho một bộ phim tên là [Lốc xoáy]. Dựa theo lời cô nói thì hẳn là đã được đưa ra công chiếu, ngày mai bớt chút thời gian đi xem cũng tốt.

Buổi sáng, Dương Thuần Miên đang ở toilet thì Ngưu Nhu Miên muốn đưa dao cạo râu, thấy Ngưu Nhu Miên đứng ở cửa muốn lên tiếng anh bèn đưa tay ra cản “Đợi đã, cứ để tôi cạo râu xong rồi hãy nói sau. Hiện tại nghe cô nói chuyện, xảy việc nhỏ thì mặt mày nguy hiểm, gặp chuyện lớn thì sinh mệnh nguy hiểm. Cho nên cô chịu khó nói sau.” Với tính cách chảnh sợ ai của Ngưu Nhu Miên bình thường tuyệt đối không thể nói chuyện với cô khi dùng đầu tiên dao cạo râu loại nguyên thủy.

Ngưu Nhu Miên mấp máy miệng, những lời khó nghe đành nuốt xuống bụng, ngồi ở một bên cười gian xảo nhìn Dương Thuần Miên cạo râu. Dương Thuần Miên cạo râu xong xoay người hỏi Ngưu Nhu Miên: “Chuyện gì? Bây giờ nói đi.”

“Đâu có, tôi chỉ muốn nói cho anh là tôi đã mua cho anh dao cạo râu chạy bằng điện rồi này.”

=_=_

Ngưu Nhu Miên để máy cạo râu vào trong tay Dương Thuần Miên, Dương Thuần Miên tức giận đến nhắm mắt lại, cảm thấy khí huyết dâng lên tựa hồ tự huyết ở não. Chỉ nghe Ngưu Nhu Miên còn nói: “Hôm nay chúng ta đều đến tòa cao ốc đó, anh lái xe thuận tiện mang tôi đi theo.”

Thấy Dương Thuần Miên không trả lời, Ngưu Nhu Miên bĩu môi nói: “Ra bãi đỗ xe thì tôi liền giả bộ không biết anh là được rồi. Biết tôi mất mặt lắm hả?” Ngưu Nhu Miên bất mãn than thở.

“Hôm nay ăn điểm tâm ở quán ‘Duyên đôi diện’ đi, tôi mời khách, coi như chúc mừng cô tìm được việc làm mới, không cần phải lừa gạt tôi nữa.” Lập tức thấy trên mặt Ngưu Nhu Miên lại lộ ra vẻ vui cười. Dương Thuần Miên trong lòng thâm than, có lẽ nào cô nàng này lại dễ dàng thỏa mãn như thế.

Hai người ngồi ở ‘Duyên đôi diện’, trước mặt mỗi người là một tô mì. Nhìn đối phương ăn mì với vẻ hạnh phúc thỏa mãn thì không khỏi có chút tò mò, tô mì của đối phương thật sự ngon lành như vậy sao? Ăn được một nửa, Ngưu Nhu Miên đề nghị hai người đổi tô mì cho nhau, Dương Thuần Miên vui vẻ đồng ý. Có điều ăn xong kết luận, tô của mình vẫn ăn nhất.

Đến tòa cao ốc, ở bãi đỗ xe ngừng lại đứng phải Bạch thiếu gia cùng đi làm. Ở cửa thang máy, Ngưu Nhu Miên nói với Dương Thuần Miên xem anh có cách nào để tranh thang máy. Dương Thuần Miên không chỉ trả lời, chỉ là đi theo sau Ngưu Nhu Miên vào thang máy. Lúc thang máy dừng ở tầng một, như thường lệ có rất nhiều người cùng nhau vào. Một số người biết Ngưu Nhu Miên thì tò mò đánh giá cô, Ngưu Nhu Miên nuốt giận vào lòng, chỉ vào Dương Thuần Miên lớn tiếng nói: “Tôi không biết anh ta!” Mọi người đồng loạt ồ lên. Bạch thiếu gia nhìn không được cúi đầu nở nụ cười tuyên bố tiếp: “Cô ấy hiện tại làm ở công ty tôi.” Mọi người lập tức im lặng.

= _ =

Dương Thuần Miễn nghĩ rằng, cô nàng này lại vì một câu nói ngày trước mà ghi hận đến nay. Nhưng lại còn thể hiện trước mặt Lễ Cơ như vậy làm anh càng nghĩ càng buồn.

Thang máy đến tầng 36, Bạch thiếu gia cùng Ngưu Nhu Miên ra khỏi thang máy. Ngưu Nhu Miên vốn định quay lại nhìn Dương Thuần Miễn nói hẹn gặp lại với anh, nhưng cuối cùng vẫn nhìn xuống. Còn Dương Thuần Miễn vẫn ngóng nhìn theo bóng Ngưu Nhu Miên, hy vọng cô cùng mình lên tiếng chào tạm biệt, nhưng cuối cùng vẫn đành thất vọng nhìn cửa thang máy đóng lại.

Bởi vì có nhân viên của Bạch thiếu gia đi chung thang máy, nhìn thấy cảnh Bạch thiếu gia bảo vệ Ngưu Nhu Miên nên nhân viên công ty đối với Ngưu Nhu Miên cũng không hà khắc. Nhưng chính vậy ngược lại làm cho Ngưu Nhu Miên cảm thấy thực không được tự nhiên nên chủ động tiếp nhận rất nhiều việc chạy đi chạy lại. Bạch thiếu gia biết Ngưu Nhu Miên muốn học tập nhiều, thâm tâm hy vọng trong công tác có thể được đồng nghiệp tán thành, đồng thời lo lắng quan hệ của mình cùng Ngưu Nhu Miên sẽ làm cho Ngưu Nhu Miên rất nhanh từ chức, cho nên âm thầm nói Trương phó tổng dạy nhiều cho Ngưu Nhu Miên chứ chính mình cũng không ra mặt.

Tuy rằng đồng nghiệp đối với cô hoà hợp êm thấm, nhưng vì Ngưu Nhu Miên có quan hệ với Bạch thiếu gia khi vào công ty, bởi vậy cô làm việc cẩn thận gấp bội. Lúc nghỉ trưa, mọi người gọi Ngưu Nhu Miên lên nhà ăn ở tầng trên cùng để cùng nhau ăn cơm, Ngưu Nhu Miên lựa lời nói dịu dàng cảm ơn, lấy lý do đến bưu điện gửi đồ để từ chối rồi ra bên ngoài tùy tiện ăn chút gì đó. Trở lại tòa cao ốc, không nghĩ tới ở cửa thang máy lại đứng phải Dư Tư Giáng, hai người cùng nhau vào thang máy.

“Dư tiểu thư, lần trước tôi say rượu làm nhiều chuyện thất lễ, thật sự có lỗi. Có cơ hội mời cô ăn cơm giải thích.” Ngưu Nhu Miên nhớ lại chuyện của ngày đó mà không khỏi mặt đỏ tía tai.

“Ngưu tiểu thư, cũng là tôi không tốt, tự nói dối là bạn gái của Thuần Miễn cho nên cô không cần lo lắng.” Dư Tư Giáng lịch thiệp trả lời.

“Dư tiểu thư, đến tìm Thuần Miễn?”

“Không phải.” Dư Tư Giáng cười đáp.

Không phải là tốt rồi, hắc hắc. Ngưu Nhu Miên ở trong lòng ngây ngô cười hai tiếng. Ở trước mặt một vị thực nữ tao nhã xinh đẹp thì duy trì tự tin là một chuyện thực sự khó khăn.

Đến tầng 25, Dư Tư Giáng cùng Ngưu Nhu Miên lịch sự nói lời từ biệt. Thì ra là Dư Tư Giáng tới tìm Lưu Liêm, Ngưu Nhu Miên trong lòng thầm nghĩ. Ai ngờ cửa thang máy còn chưa kịp đóng đã thấy Dư Tư Giáng về mặt đau khổ chạy trở về, vọt vào trong thang máy. Ngưu Nhu Miên vạn phần kinh ngạc. Trước khi thang máy đóng cửa, Ngưu Nhu Miên từ khe cửa trông thấy Lưu Liêm đang đuổi theo ở phía sau. Thang máy tiếp tục đi lên, đến tầng 36 thì Ngưu Nhu Miên ra khỏi thang máy, Dư Tư Giáng vẫn ở lại trong thang máy, chẳng lẽ cô đi tìm Dương Thuần Miễn? Ngưu Nhu Miên có chút lo lắng đi về công ty.

Dư Tư Giáng ở tầng 39 ra khỏi thang máy theo trực giác đi đến công ty của Dương Thuần Miễn. Dương Thuần Miễn thấy Dư Tư Giáng tinh thần hoảng hốt xuất hiện ở công ty nên mời cô đến văn phòng. Dư Tư Giáng ngồi một lát, đột nhiên nhớ tới cái gì bèn mở miệng: “Thuần Miễn, ngày mai chúng ta đi trượt băng đi.”

Dương Thuần Miễn thấy Dư Tư Giáng thần sắc khác lạ nên không tiện hỏi nhiều, vì thế gật đầu đáp ứng.

“Đúng rồi, gọi Ngưu tiểu thư cùng đi.”

“Cũng tốt.” Dương Thuần Miễn nghe vậy càng thêm kinh ngạc. Lúc này, Lưu Liêm đột nhiên đến, Dư Tư Giáng nhất thời trong lòng đại loạn, liền nhờ Dương Thuần Miễn giấu cô đi. Dương Thuần Miễn không kịp hỏi nhiều, liền kêu Dư Tư Giáng vào phòng nghỉ. Dư Tư Giáng vừa mới vào phòng nghỉ thì Dương Thuần Miễn liền đón Lưu Liêm vào.

Lưu Liêm đi thẳng vào vấn đề mà hỏi: “Tư Giáng có đến chỗ anh không?”

“Cô ấy không nói hôm nay tới tìm tôi. Đã xảy ra chuyện gì?” Dương Thuần Miễn trả lời lấp lửng.

“Vừa rồi cô ấy tới tìm tôi, chúng tôi đã xảy ra chút hiểu lầm.” Lưu Liêm vẫn nhìn xung quanh, nhưng cũng không dám xông vào phòng trong của Dương Thuần Miễn, chỉ nói: “Vừa rồi Tư Giáng nhìn thấy ta cùng một người bạn gái cũ đang nói chuyện. Kỳ thật chúng ta không giống như cô ấy tưởng, từ ngày cầu hôn tôi đã hạ quyết tâm rồi.” Lưu Liêm tuy rằng không biết Dư Tư Giáng có ở trong phòng hay không, nhưng vẫn giải thích, hy vọng cô có thể nghe được. Sau đó liền rời đi.

Dư Tư Giáng chờ Lưu Liêm đi rồi, lại ngồi một hồi mới rời đi. Dương Thuần Miễn vừa tiễn Dư Tư Giáng liền nhìn thấy Ngưu Nhu Miên đang thò đầu ra nhìn ở cầu thang. Ngưu Nhu Miên không nghĩ tới chính mình đi cầu thang nhưng lại bị Dương Thuần Miễn bắt được quả tang nên đứng lý hợp tình, nói: “Tôi tới là muốn nói cho anh, chiều hôm nay anh tự ăn cơm đi. Tôi cùng Bạch thiếu gia đi ra ngoài, muộn mới về.”

“Đi đâu? Tôi không trả tiền không công cho cô.” Dương Thuần Miễn không hề lưỡng lự hỏi lại.

“Lúc trước có nói nếu thi thoảng không thể làm cơm thì chỉ báo là được, cũng chẳng nói nhất định phải thông báo đi đâu mà.”

Dương Thuần Miễn ghen lời, lập tức nghĩ đến chuyện Dư Tư Giáng mời Ngưu Nhu Miên ngày mai cùng đi trượt băng “Ngày mai sau khi tan sở cô có

rảnh không?” Thấy Ngu Nhu Miên nhướng mày nhìn về phía mình thì Dương Thuần Miễn tiếp tục nói: “Tư Giảng bảo tôi cùng đi trượt băng, cũng nhờ tôi mời cô.”

Ngu Nhu Miên vốn ghét nhất phải trượt băng, nhưng nghĩ đến Tư Giảng mời, hơn nữa Dương Thuần Miễn cũng đi, vì thế miễn cưỡng đáp ứng. Đang muốn xuống lầu thì Dương Thuần Miễn nghĩ đến Ngu Nhu Miên đi cầu thang lên gặp mình, chẳng lẽ là ghen tị? Trong lòng một trận mừng thầm, liền hỏi: “Chuyện ăn cơm cứ gọi điện thoại mà nói không phải là đủ rồi sao, đi bộ lên đây làm gì chứ?”

Ngu Nhu Miên nghĩ Dương Thuần Miễn là vì sợ người khác nhìn thấy hai người bọn họ ở cùng một chỗ, vì thế tức giận nói lớn: “Điện thoại sẽ tốn tiền!” Nói xong, quay đầu đi xuống lầu.

Sau khi tan sở, Bạch thiếu gia mang Ngu Nhu Miên đến câu lạc bộ tập thể dưới tầng ngầm. Không nghĩ tới vừa vào câu lạc bộ tập thể hình đã nhìn thấy Dương Thuần Miễn đang ở một máy tập thể hình cho cơ trên kéo hai dây chun thật dài để luyện tập cơ lưng. Ngu Nhu Miên ngoài ý muốn gặp được Dương Thuần Miễn liền chạy lên nói: “Hoàng Hoàng, anh đã ở đây rồi.”

“Đã nói ở bên ngoài không cần gọi tôi là Hoàng Hoàng!” Dương Thuần Miễn thấp giọng trách cứ Ngu Nhu Miên. Thấy Bạch thiếu gia cũng lại đây vì thế cao giọng nói: “Tôi mỗi tuần ít nhất đến đây ba ngày.”

“A, có vẻ anh thường xuyên tới nơi này tán gẫu a!” Ngu Nhu Miên sờ sờ sợi dây thun.

Tán gẫu?! Dương Thuần Miễn thấy Bạch thiếu gia ở đây nên cũng không tiện tức giận, đơn giản chỉ đổi đến chạy xe đạp. Ngu Nhu Miên đi theo nói: “Dương tiên sinh, ngài phí tiền đến đây để cười xe đạp. Nếu nói sớm thì tôi đem xe của mình cho ngài mượn!” Sau đó chặc chặc cảm thán: “Chúng ta người nghèo chỉ có cười xe đạp đi làm, người ta thì ở trong đây chạy xe đạp tập thể hình.” Dương Thuần Miễn bị Ngu Nhu Miên nói vậy thì cũng không cười xe đạp mà đổi thành chạy bộ. Vừa mới chạy chợt nghe Ngu Nhu Miên nói: “Phòng chừng nếu tôi mà có sức lực như vậy thì đi ra cảng vác mấy bao gạo kiếm tiền, làm sao lại lãng phí năng lượng như vậy chứ?!” Bạch thiếu gia lắc lắc đầu, kéo Ngu Nhu Miên đi rồi nói với Dương Thuần Miễn: “Cậu cứ tập, tớ đưa Nhu Miên đi dạo, để xem cô ấy có cái gì mà cảm thấy hứng thú, muốn học.”

“Cứ để cho cô ấy đăng kí học võ đạo bồi dưỡng một chút khí chất đi, chả thấy một chút con gái tí nào cả.” Dương Thuần Miễn nói trào phúng.

“Tôi không đăng kí học võ đạo đâu, nếu có học thì cũng là học ban Judo.” Ngu Nhu Miên coi thường liếc Dương Thuần Miễn một cái.

“Vốn cô đã khó gả ra ngoài rồi còn học Judo làm gì nữa?” Dương Thuần Miễn nói cao giọng mà thầm nghĩ, cô nàng này giờ đã cực kỳ dũng mãnh, nếu lại học thêm Judo thì về sau còn sống được như thế nào!

“Tôi học xong Judo để xem vừa mắt ai...” Ngu Nhu Miên dùng mắt quét qua Dương Thuần Miễn rồi tiếp tục nói: “Hắc hắc, tôi xem hán dám không cười hay không?!” Nói xong trừng to mắt, ánh mắt hung ác đáng sợ tới mức Dương Thuần Miễn thiếu chút nữa ngã lăn khỏi máy chạy bộ.

Bạch thiếu gia kéo Ngu Nhu Miên đi rồi, Dương Thuần Miễn không còn bụng dạ nào rèn luyện, đơn giản đi đến rạp chiếu phim xem bộ phim “Lốc xoáy” mà Ngu Nhu Miên đóng trong đây. Trong lòng âm thầm cầu nguyện Bạch thiếu gia vì sự an nguy của nam nhân toàn thế giới mà suy nghĩ cho kỹ, trăm ngàn lần đừng để cho cô nàng nguy hiểm đó học thêm cái gì mà Ju với chả Do.

Bạch thiếu gia xuất phát từ ý đồ riêng không muốn Ngu Nhu Miên sau khi tan sở về nhà sớm để đối mặt Dương Thuần Miễn. Nhưng khi đưa Ngu Nhu Miên đi thăm khắp tầng hầm câu lạc bộ tập thể hình, Ngu Nhu Miên lại hoàn toàn không có hứng thú với các hạng mục ở nơi này nên Bạch thiếu gia cũng đành từ bỏ.

Rời khỏi câu lạc bộ, Ngu Nhu Miên nhớ tới chuyện ban ngày gặp Tư Giảng nên tâm tình chợt kém đi. Vì thế đề nghị đến “Duyên đôi diện” để ăn. Lần này, Bạch thiếu gia gọi một tô mì thịt bò, Ngu Nhu Miên thản nhiên nhìn lướt qua vẫn chưa nhiều lời.

“Nhu Miên, tâm tình không tốt?”

“Anh làm sao nhìn thấy tâm tình em không tốt.”

“Em ăn mì Dương Xuân bình thường chỉ có hai loại tình huống là tâm tình tốt cùng tâm tình không tốt, rất ít có tình trạng đặc biệt khác.”

“Thật tiếc là anh không làm thám tử, cái gì cũng bị anh phát hiện rõ ràng.”

“Anh chỉ hợp với những chuyện mình muốn hiểu biết và lưu tâm.” Bạch thiếu gia có ý ám chỉ.

“Bạch thiếu gia, anh đối tốt với em như vậy, nhân viên công ty không biết còn tưởng rằng em là người yêu của anh đấy.” Ngu Nhu Miên nói như đùa.

“Để bọn họ hiểu lầm cũng tốt mà.” Bạch thiếu gia cười nhẹ.

Dương Thuần Miễn mê muội đi ra khỏi rạp chiếu phim. Từ lúc phim bắt đầu chiếu vẫn anh không chớp mắt nhìn chăm chăm vào màn ảnh, ngay cả mắt cũng không dám chớp một chút vì sợ bỏ qua cảnh có Ngu Nhu Miên. Nhưng đến khi hết phim Dương Thuần Miễn có thể đếm được có bao nhiêu con chim bay qua màn ảnh, nhưng chính là không hề thấy cảnh có Ngu Nhu Miên, chẳng lẽ Ngu Nhu Miên lại lừa mình lừa mình rồi? Nhưng rồi Dương Thuần Miễn vẫn là đi cửa hàng băng đĩa mua nguyên bản VCD quyết định về nhà xem lại mấy lần.

Dương Thuần Miễn nghĩ đến Ngu Nhu Miên lúc này nhất định còn cùng Bạch thiếu gia ở cùng một chỗ, tâm tình càng thêm tồi tệ vì thế liền lái xe đến “Duyên đôi diện”. Vừa mới tiến vào quán liền nhìn thấy Bạch thiếu gia cùng Ngu Nhu Miên hai người đã ở trong quán nên trong lòng ưng bụng đi

thắng tới đó.

“Hai người đã ở nơi này rồi.” Dương Thuần Miễn hỏi han ngồi xuống.

Bạch thiếu gia đối với việc Dương Thuần Miễn đột nhiên xuất hiện, trong lòng cũng không thích nhưng vẫn nói khách khí: “Vừa khéo, cậu cũng đến nhà hàng này.”

“Đúng vậy, lần đầu tiên gặp Ngu Nhu Miên chính là ở trong nhà hàng này.” Dương Thuần Miễn cùng Bạch thiếu gia ngẫm đầu. Dương Thuần Miễn nhìn thấy Bạch thiếu gia gọi mì thịt bò nên cũng hô một tô mì thịt bò.

Ngu Nhu Miên nửa ngày chưa từng mở miệng, ngay lúc Dương Thuần Miễn ăn thìa mì thứ nhất thì cô đột nhiên lên tiếng: “Hôm nay anh trơ tráo đủ chưa?”

Dương Thuần Miễn lập tức bị sặc ho khụ khụ mấy tiếng, tròn mắt nhìn Ngu Nhu Miên. Ngu Nhu Miên dường như không có việc gì tiếp tục ăn mì Dương Xuân. Dương Thuần Miễn dù tức giận lại quên Ngu Nhu Miên mẫn cảm với hạt tiêu, theo bản năng định đi lấy thì lại bị Bạch thiếu gia không ai để ý xuống tay trước đem lọ hạt tiêu xay dẽ sang bàn bên cạnh rồi nhìn Ngu Nhu Miên nói: “Nhu Miên, ngày mai không nên ăn mì nữa. Bắc Kinh mới mở một quán lẩu, chúng ta đi ném thử.”

“Cũng tốt.” Ngu Nhu Miên đột nhiên nhớ tới việc trượt băng “Nhưng ngày mai Dư Tư Giáng cùng Dương Thuần Miễn bảo em cùng đi trượt băng.”

“Không phải em ghét nhất bị trượt băng sao?” Bạch thiếu gia đối với việc Ngu Nhu Miên chịu đi trượt băng cảm thấy thập phần khó hiểu.

“Ừ, lần yến tiệc trước đối xử không được tốt với Dư Tư Giáng. Lần này người ta mời em nên cũng không tiện cự tuyệt, Bạch thiếu gia cùng nhóm chúng em đi đi.” Ngu Nhu Miên đề nghị.

Bạch thiếu gia nhìn về phía Dương Thuần Miễn, lập tức gật gật đầu. Dương Thuần Miễn ngoài miệng đáp lời, còn trong lòng lại không muốn gì cả.

Sau khi ăn xong, Ngu Nhu Miên ngồi xe Dương Thuần Miễn trở về. Trước khi lên xe, Bạch thiếu gia đưa cho Ngu Nhu Miên khăn quàng cổ cuộn chặt, sau đó nhìn theo cô ngồi trên xe Dương Thuần Miễn cho đến khi biến mất khỏi tầm mắt Bạch thiếu gia thì anh mới đi về ô tô của mình.

Sau khi hai người Dương Thuần Miễn cùng Ngu Nhu Miên về nhà, Dương Thuần Miễn chưa từ bỏ ý định lại xem lại phim “Lốc xoáy” mà vẫn không tìm được bóng dáng của Ngu Nhu Miên. Khi thấy Ngu Nhu Miên tắm xong đi ra mới giữ chặt cô mà hỏi: “Vai xử nữ chỉ tay năm ngón trong “Lốc xoáy” tôi đã xem hai lần, căn bản không tìm được cô. Rốt cuộc cô có tham gia đóng hay không?”

“Đương nhiên.” Ngu Nhu Miên vừa vuốt tóc vừa ngồi ở trên ghế sofa.

“Vậy cô tìm cho tôi xem”

“Ok.” Ngu Nhu Miên dùng remote chỉnh hình đồ đến một chỗ, sau đó nói: “Đoạn này đó.”

Dương Thuần Miễn dụi dụi mắt không thấy được gì, nhưng mà xem điệu bộ của Ngu Nhu Miên không giống nói dối, vì thế lại tiến đến trước TV nhìn kỹ mà vẫn không tìm được, cuối cùng rốt cục từ bỏ “Rốt cuộc cô ở đâu vậy?”

Ngu Nhu Miên bắt đầu dĩ buông tay, đi đến trước TV chỉ vào một hòm thư đã bị nhô gần như bật ra khỏi mặt đất trên màn hình mà nói: “Thấy không? Hòm thư này cũng bị lốc xoáy cuộn cuộn nhô lên là tôi đóng đó. Tôi ở ngay bên trong này này.”

=_=

“Đây là thứ mà quý cô nương tự xưng diễn xuất tinh xảo lập tức được các đồng nghiệp nhất trí tán thưởng. Lại còn khoe rằng đạo diễn nói cô rất tiềm lực trở thành ngôi sao điện ảnh? Là đóng vai một hòm thư? Khốn khổ thân tôi như thăng ngục chạy tới rạp chiếu phim xem, lần sau tôi mà còn tin cô thì tôi không phải họ Dương!” Huyết áp Dương Thuần Miễn tăng vọt.

“Vay họ Ngu đi, tôi không ngại.” Ngu Nhu Miên tiếp tục xoa đầu trở về phòng.

Dương Thuần Miễn ngồi phịch ở ghế sofa trầm nghĩ, làm sao mà muốn tìm một cơ hội để thổ lộ với cô nàng này lại khó khăn như vậy. Mỗi lần đều gần như dẫn đến kết cục cãi nhau, chính mình còn bị tức nổ phổi. Haizz, mình muốn biến tức giận thành sức mạnh, mình đi đọc tiếng Anh đây! Tối ngày mai lại hỏi Ngu Nhu Miên về tiếng Anh, nhất định có thể làm cho cô vui vẻ. Điều gì chết tiệt kia, ta đến đây! Ta hoàn toàn nhờ vả vào người rồi!

Sau khi Dương Thuần Miễn khổ học xong tiếng Anh thì ngủ thẳng căng một giấc đến tận hừng đông, trong mộng anh mơ thấy Ngu Nhu Miên sinh cho anh một đứa con trắng trẻo mập mạp, anh mỗi ngày hạnh phúc gọi Ngu Nhu Miên là bà xã. Vừa mơ mơ màng màng ưỡn lưng đi ra cửa phòng thì nhìn thấy Ngu Nhu Miên nên thuận miệng hô: “Bà xã!” Vừa dứt lời, Dương Thuần Miễn đã chợt tự mình bừng tỉnh, nhanh chóng nối tiếp thêm một chữ “Bà!” [Thật sự là Thuần Miễn gọi Nhu Miên là ‘lão bà’ có nghĩa là bà xã, sau đó lại thêm một chữ ‘bà’ nữa cho nên thành ‘lão bà bà’ có nghĩa là bà già ^^]

Ngu Nhu Miên đầu tiên là cá kinh, lập tức âm hiểm cười nói: “Học được cũng nhanh nhì, đoàn xiếc thú không chiêu mộ anh vào nhảy qua vòng lửa thì thực lãng phí!” Hừ một tiếng xong, cô liền vào toilet.

Vào toilet, Ngu Nhu Miên nhìn gương thờ nhẹ, lẩm bẫm: “Bà xã!” rồi thỏa mãn cười khúc khích.

Trên đường đi làm bởi vì giao thông bế tắc nên khi hai người đến tòa cao ốc thì đã qua giờ cao điểm đi làm. Lúc thang máy đến lầu một thì có một vị siêu cấp đại mỹ nữ mặc rất thời trang đi vào. Mắt Dương Thuần Miên lập tức bị thu hút vào nên nhanh chóng nhìn chăm chăm mỹ nữ, thấy thế Ngưu Nhu Miên trong lòng âm thầm ghen tị, tức giận khó tan. Lúc này, mỹ nữ đột nhiên xoay người lại, quét mắt qua Ngưu Nhu Miên cùng Dương Thuần Miên, sau đó một cái tát vang dội vỗ mạnh vào mặt Dương Thuần Miên. Sức lực mạnh mẽ lại xuống tay độc ác làm cho Ngưu Nhu Miên sợ tới mức đứng thẳng người trong nháy mắt. Mỹ nữ nhìn Dương Thuần Miên mắng một câu: “Đồ lưu manh!” Liền ra khỏi thang máy.

Dương Thuần Miên vô tội vuốt mặt mình rồi nói: “Tôi không sờ cô nha!”

“Tôi tin là anh vô tội, Hoàng Hoàng, đau không?! Sau này không được ngoéo theo mỹ nhân nóng bỏng nữa, nhớ rõ chưa?” Ngưu Nhu Miên thân thiết xoa mặt Dương Thuần Miên, thấy thang máy đã đến tầng 36 bây giờ mới nói: “Tôi sờ cô ấy đấy!” Sau đó nhanh chóng nhảy ra khỏi thang máy, rồi quay đầu về phía Dương Thuần Miên với vẻ mặt đầy giận dữ trong thang máy mà vẩy tay cho đến khi thang máy đóng cửa lại.

Vừa vào đến công ty, Ngưu Nhu Miên đã bị Bạch thiếu gia gọi vào văn phòng. Ngưu Nhu Miên tưởng nói việc đi muộn nên trong lòng âm thầm tự trách. Ai ngờ Bạch thiếu gia lại hỏi Ngưu Nhu Miên ngày hôm qua ở cầu thang cùng Dương Thuần Miên nói gì đó, nguyên lai câu nói giữa Ngưu Nhu Miên cùng Dương Thuần Miên “Tôi không trả tiền không công cho cô” đã khuấy động lời đồn bay đầy trời. Nói Ngưu Nhu Miên bị thất nghiệp đã kích, được Dương Thuần Miên bao nuôi cái gì đó. Ngưu Nhu Miên cũng vẫn vui vẻ còn hỏi lại Bạch thiếu gia: “Anh nói em có nên mượn cơ hội này cùng Dương Thuần Miên gạo nấu thành cơm hay không?” Bạch thiếu gia cũng bị thần kinh quá đơn giản của Ngưu Nhu Miên làm tức giận đến đau đầu.

Dương Thuần Miên cũng nghe thấy lời đồn này, có điều anh cũng chẳng quan tâm, trong lòng ngược lại có vài phần mừng thầm.

Giữa trưa, Bạch thiếu gia xuất phát từ nỗi lo này nên kiên quyết mời Ngưu Nhu Miên cùng anh lên sân thượng ăn cơm. Hai người vừa đến nhà ăn, mọi người liền bắt đầu châu đầu ghé tai. Ngưu Nhu Miên nghĩ đến xú danh của mình hiện tại lại thêm những lời dèm pha nghe thấy, trong lòng lại càng khó chịu. Cô với chỗ làm việc ở tòa cao ốc này ngũ hành tương khắc sao ấy? Lúc này tiếng bàn tán càng rõ hơn, thì ra là nhân vật chính Dương Thuần Miên của những lời dèm pha này trình diện. Dương Thuần Miên không e dè trực tiếp đi đến bàn nơi Ngưu Nhu Miên cùng Bạch thiếu gia đang ngồi, mọi người liền nhao nhao bàn luận.

Bạch thiếu gia tức giận ngăn cản, nặng nề nói với Dương Thuần Miên: “Cậu ít nhiều cũng phải quan tâm đến thanh danh của Nhu Miên chứ.”

“Lời đồn không tác động đến người thông minh, từ khi nào cậu cũng để ý đánh giá của người khác như vậy?” Dương Thuần Miên trả lời.

“Tớ không cần những người khác thấy tớ thế nào, nhưng mà tớ để ý những người khác nhìn Nhu Miên thế nào.” Bạch thiếu gia thốt ra dĩ nhiên là tức giận.

“Tớ cũng đang ở trong đó nhưng mà vẫn nói ung dung. Chúng ta né tránh thì có thể thoát được sao?” Dương Thuần Miên không chút nào yếu thế. Ngưu Nhu Miên thấy hai người tròn mắt nhìn nhau chỉ vì mình mà đầu khẩu không ngớt thì rốt cục nhìn không được, cô đứng lên lớn tiếng tuyên bố: “Không phải Dương Thuần Miên bao dưỡng tôi!” Mọi người bị Ngưu Nhu Miên thỉnh linh tuyên bố trắng phốt như thế mà chấn động, ngay cả Ngưu Nhu Miên cũng bị khí thế của mình làm dao động, lập tức không biết nên làm như thế nào để xuống đài, vì thế lại cười gượng nói: “Kỳ thật là tôi bao dưỡng anh ấy!” Mọi người liền ồn ào, còn hai người Bạch thiếu gia cùng Dương Thuần Miên thì mặt mũi sa sầm âm hiểm đến dọa người.

Bạch thiếu gia tức giận túm Ngưu Nhu Miên kéo ra khỏi nhà ăn, Dương Thuần Miên thì tiếp tục than thở ăn cơm. Trong lòng nghĩ, đến khi nào thì nữ nhân này mới có thể không gây chuyện đây?

Bạch thiếu gia đưa Ngưu Nhu Miên quay lại văn phòng, sau khi đóng cửa lại mới nói: “Nhu Miên, anh biết em không để ý người khác nhìn mình như thế nào. Nhưng mà xã hội không giống với trường học, tính tình em như vậy thì làm thế nào có thể làm việc được?” Bạch thiếu gia bắt đầu dĩ ngời xuống.

“Nhưng mà em cũng không hy vọng anh cùng Dương Thuần Miên không cãi lộn vì em nữa. Hơn nữa những người như bọn họ cũng sẽ không vì chúng ta nói gì đó làm cái gì mà thay đổi cách nhìn đối với chúng ta. Tại sao chúng ta phải khổ sở để ý bọn họ nghĩ như thế nào cơ chứ?”

Bạch thiếu gia khẽ thở dài một tiếng. “Nhu Miên, em nói với anh như vậy, khẳng định em sẽ không nghe. Như vậy đi, em hãy vì danh dự công ty chúng ta mà suy nghĩ làm yên lặng những lời đồn đại này, sao nào?” Thấy Ngưu Nhu Miên gật gật đầu, Bạch thiếu gia đi tới vuốt vuốt những sợi tóc của Ngưu Nhu Miên thở dài “Nhiều năm như vậy mà làm sao em vẫn giữ tính tình trẻ con thế?!”

Ngưu Nhu Miên ra văn phòng, Bạch thiếu gia lại lâm bầm “Nhưng mình thật sự không thể có thuốc nào chữa khỏi bệnh yêu một cô bé như em. Mình nên đối xử thế nào với Nhu Miên để cô ấy có thể hiểu được. Chẳng lẽ Nhu Miên lại yêu thương cậu ta đến mức trong mắt chỉ có thể nhìn thấy một mình cậu ta sao?”

Sau khi hết giờ làm, Dương Thuần Miên lái xe đi đón Dư Tư Giáng. Bốn người hẹn nhau đều tự ăn cơm xong thì đến cửa trước sân băng gấp gờ. Sau khi Dư Tư Giáng lên xe của Dương Thuần Miên thì tắt điện thoại di động đi. Dương Thuần Miên vốn muốn hỏi chuyện với Lưu Liêm, nhưng thấy Dư Tư Giáng hai mắt sưng vu giống như đã khóc nên cũng không có hỏi điều gì.

Sau khi Bạch thiếu gia cùng Ngưu Nhu Miên ăn cơm xong, thấy Ngưu Nhu Miên không có mang găng tay, vì thế liền lái xe đi trung tâm thương mại mua cho Ngưu Nhu Miên một đôi găng vải. Ngưu Nhu Miên trêu ghẹo nói: “Em cảm thấy vài năm không gặp thì anh trở nên giống như cha em vậy.”

“Cũng không sai, về sau tôi liền tiếp nhận công việc của cha em cũng được.” Bạch thiếu gia đưa cho Ngưu Nhu Miên đôi găng tay.

Bốn người gặp nhau ở trước sân băng rồi sau đó mới cùng đi vào sân. Bọn họ đều là từ nhỏ sinh trưởng ở phương bắc, chỉ có mỗi Ngưu Nhu Miên không biết trượt băng. Ngay từ đầu liền gắt gao bám chặt Bạch thiếu gia không rời, dáng điệu hệt như hận không thể dính vào người Bạch thiếu gia. Thấy

thể Dương Thuần Miên nhìn mà lên con ghen , còn Dư Tư Giáng thì có thể trượt băng vô cùng thành thạo, căn bản không cần Dương Thuần Miên dạy. Dương Thuần Miên nhìn một hồi, rốt cục không thể nhìn được nữa bèn trượt bên cạnh Ngưu Nhu Miên cùng Bạch thiếu gia, chăm chọc Ngưu Nhu Miên: “Ngày cả trẻ con còn trượt tốt cỡ nữa, uống công cô vẫn là người phương bắc.”

“Người phương bắc phải trượt băng giỏi, theo lời anh nói như vậy, người phía nam thì đều bơi lội tốt.” Ngưu Nhu Miên chống nạnh nói chuyện, thiếu chút nữa hụt chuân, liền nhanh chóng giống như gấu bám vào cây mà giữ chặt Bạch thiếu gia, Dương Thuần Miên thấy thế càng thêm ghen tỵ trào dâng mà nói: “Cô cứ như vậy thì cả đời cũng học không xong, cần can đảm hơn một chút.” Nói xong, liền đẩy Ngưu Nhu Miên để cho chính cô trượt. Ngưu Nhu Miên vội vàng túm lấy Dương Thuần Miên, Dương Thuần Miên trong lòng âm thầm đắc ý.

Lúc này, Dư Tư Giáng chạy tới nói với Ngưu Nhu Miên: “Nếu không để tôi dạy cho cô.” Ngưu Nhu Miên mà so sánh với Dư Tư Giáng thì trong lòng đột nhiên không thoải mái bèn bĩu môi nói: “Mọi người cứ trượt đi, tôi đến bên cạnh ngồi chơi.” Nói xong liền buông Dương Thuần Miên ra, nhưng mà dưới chân vừa trượt thì đã ngồi bệt trên băng. Bạch thiếu gia muốn giúp cô lại bị Ngưu Nhu Miên hất ra rồi dùng tứ chi bò trên băng, không chút để ý hình tượng, hết như con rùa bò ra khỏi sân băng, vừa bò vừa còn than thở: “Tôi không chơi với mọi người nữa.” Ba người thấy thế thì mồ hôi tuôn ra như tắm.

= _ =

Bạch thiếu gia có chút tức giận nhìn về phía Dương Thuần Miên, vừa vận lúc này di động của Bạch thiếu gia vang lên, Bạch thiếu gia liền đi nghe điện thoại. Còn Dương Thuần Miên thì vẫn nhìn theo bóng Ngưu Nhu Miên bò trên băng như con rùa mà tự trách không thôi. Dư Tư Giáng nhìn Dương Thuần Miên cùng Ngưu Nhu Miên thì trong lòng lại có một chút ghen tị, vì thế chủ động kéo tay Dương Thuần Miên cùng nhau trượt băng.

Khi Bạch thiếu gia nghe xong điện thoại trở về, cũng không nhìn thấy bóng dáng Ngưu Nhu Miên liền lo lắng tìm kiếm chung quanh , theo sau lại gọi thêm Dương Thuần Miên cùng Dư Tư Giáng cùng nhau tìm kiếm. Ba người tìm một trận, lại bỗng nhiên phát hiện Ngưu Nhu Miên ở quầy bán thịt nướng bên cạnh sân băng đang hướng bọn họ ngoắc ngoắc. Ba người liền lướt qua, Ngưu Nhu Miên lúc này mặt mày đỏ bừng , nhiệt tình đưa cho ba người vừa lướt đến mỗi người một bát nước đá bào, vui vẻ nói: “Tôi mời mọi người ăn nước đá bào!” Nói xong, chính mình dẫn đầu ăn một miếng rồi hưởng thụ nheo mắt lại. Dương Thuần Miên cùng Bạch thiếu gia đều biết Ngưu Nhu Miên thích ở giữa mùa đông ăn uống đồ lạnh rất kỳ cục. Bởi vậy đều cùng bắt đầu ăn theo, Dư Tư Giáng thấy những người khác đều ăn nên cũng nếm qua một miếng. Dương Thuần Miên ăn mấy miếng cảm thấy hương vị không tệ lại ăn một mồm to. Không ngờ lại bị một hạt cát giắt răng đành nhổ ra hỏi Ngưu Nhu Miên: “Cô mua nước đá bào ở chỗ nào đấy, làm sao lại còn lẫn hạt cát?”

“Ai nói mua ? Là chính tôi tự mình làm !” Ngưu Nhu Miên tiếp tục ăn bát của mình.

“Chính cô làm?” Bạch thiếu gia cùng Dương Thuần Miên đồng thanh hỏi, hai người lập tức có dự cảm không lành.

“Ừ!” Ngưu Nhu Miên chỉ chỉ sang sân băng trẻ con “Cùng mấy bạn nhỏ kia đào băng làm đá bào !”

= _ = Cái bát trong tay Dư Tư Giáng lúc này bỗng nhiên rơi trên mặt đất, Dương Thuần Miên thì vẻ mặt hối hận thầm mắng chính mình, đã nhiều lần như vậy, như thế nào còn không có học cách nghe lời. Bạch thiếu gia thì lại cung chiêu nhìn Ngưu Nhu Miên, thấy Ngưu Nhu Miên chuyên tâm ăn nước đá bào cô tự chế thì Bạch thiếu gia cũng bắt đầu tào tạo nhả ăn. Dương Thuần Miên thấy Bạch thiếu gia tiếp tục ăn, lập tức phát động ý chí chiến đấu của mình, để lộ ra dáng vẻ dù chết không mà cũng bắt đầu ăn mạnh, vừa ăn vừa phun hạt cát. Kết quả đúng là Dương Thuần Miên ăn xong đầu tiên! Dư Tư Giáng nhìn xem ngơ ngác không rõ tình hình.

Ngưu Nhu Miên ăn xong, còn không quên đi sang chỗ cô bán nước trái cây cùng ông chú ở quầy bán thịt nướng duy nhất nói lời cảm tạ. Còn lại ba người sau khi thảo luận thì quyết định lên đường trở về.

Trên đường Bạch thiếu gia đưa Ngưu Nhu Miên về nhà liền nói: “Nhu Miên, ngày mai anh có việc gấp cần đến Thượng Hải, nhưng mà buổi tối nhất định sẽ nhanh chóng trở về.” Bạch thiếu gia nhớ rõ ngày mai là sinh nhật của Ngưu Nhu Miên .

“Đi Thượng Hải? Vậy thuận tiện mang cho tôi một ít sữa vùng thom Vương Gia Sa cùng rượu Nhưỡng Viên về đây. Kỳ thật em vẫn cảm thấy ở đó có canh gà mì Dương Xuân ngon nhất.”

“Nhu Miên, không bằng em và anh cùng nhau bay đi Thượng Hải, coi như là công việc của công ty? Ở Thượng Hải anh sẽ làm sinh nhật cho em.” Bạch thiếu gia không dám cam đoan có thể trở về trước khi Ngưu Nhu Miên làm sinh nhật, mà anh lại không muốn bỏ qua sinh nhật của cô. Mặt khác mỗi khi nghĩ đến Ngưu Nhu Miên và Dương Thuần Miên ở cùng một chỗ, khiến cho anh cảm thấy như kim đâm vào tim.

“Thế mà anh còn nhớ rõ sinh nhật của em! Bạch thiếu gia, không uống công em và anh đã có thời gian kết nghĩa a. Cũng không uống năm đó ở trung học em mời các anh đến nhà mình, cố ý làm món mì cho các anh ăn!” Ngưu Nhu Miên vui vẻ vỗ vai Bạch thiếu gia , lập tức lại có chút lo nghĩ nói: “Có điều em vừa mới vào công ty mà cùng anh đi Thượng Hải. Tuy rằng em không cần xem những người khác đánh giá thế nào, nhưng mà em nghĩ nhân viên trong lòng nhất định sẽ khó chịu. Vậy em vẫn ở Bắc Kinh chờ anh nha, nếu anh thật sự không kịp trở lại, em sẽ nhờ Dương Thuần Miên theo giúp mình vậy.” Bạch thiếu gia trong lòng căng thẳng, cắn môi.

Trước khi xuống xe Ngưu Nhu Miên đột nhiên phát hiện đôi găng tay mới đã đánh mất một cái. Cô đoán rằng là lúc làm nước đá bào đã để quên ở sân băng nên vô cùng lo lắng. Bạch thiếu gia an ủi Ngưu Nhu Miên: “Không có việc gì, về sau lại mua đôi khác .”

“Nhưng mà đây là lần đầu tiên anh tặng đồ cho em. Nói không chừng ngày mai anh không kịp tới tặng quà sinh nhật cho em thì cái này cứ tính là quà sinh nhật vậy.” Ngưu Nhu Miên càng nghĩ càng khó chịu.

“Ngày mai cũng nhất định sẽ tặng, hơn nữa về sau còn có thể tặng lần thứ hai, lần thứ ba, cho nên không sao đâu.” Bạch thiếu gia tuy rằng ngoài miệng

nói như vậy, trong lòng lại mơ hồ bất an.

Sau khi đưa Nguru Nhu Miên về nhà trọ, Bạch thiếu gia lái xe thẳng đến sân trượt băng, nhưng là tìm khắp nơi hai lần vẫn không tìm được chiếc găng tay bị mất. Cho đến lúc sân băng đóng cửa, Bạch thiếu gia mới chán nản rời đi, trong lòng luôn luôn có một dự cảm điềm xấu.

Sau khi Dương Thuần Miễn đưa Dư Tư Giáng tới tầng trệt nhà cô, Dư Tư Giáng nhìn theo Dương Thuần Miễn lái xe rời đi vừa xoay người muốn lên lầu lại bị một người đột nhiên giữ chặt. Dư Tư Giáng quay đầu lại nhìn, đúng là Lư Liêm!

“Tư Giáng, vì sao em không cho cơ hội? Vì cái gì không nghe anh giải thích? Chẳng lẽ em đã quyết định ở cùng một chỗ với Dương Thuần Miễn?” Lư Liêm nói đến đây thì tay bắt găng tăng thêm lực. Cho đến khi Dư Tư Giáng kêu đau né mình thì anh mới thấy cảm giác kinh sợ.

“Lư Liêm, giải thích quá nhiều lần thì mất đi sức thuyết phục. Lời giải thích của anh ở trong mắt em đã cùng cấp độ với giấu diếm, cho nên căn bản không cần nghe nữa. Em mệt mỏi, yêu anh làm cho em cảm thấy chưa bao giờ mệt mỏi như vậy, em quyết định từ bỏ. Sau này anh ở cùng một chỗ với ai không hề liên quan đến chuyện của em. Mà em cùng ai cũng không quan hệ với anh. Cho nên, về lời cầu hôn của anh thì câu trả lời thuyết phục của em là, thực sự thật có lỗi!” Lư Liêm nhìn Dư Tư Giáng hồ hững đi qua, trong mắt tràn đầy đau khổ.

Sau khi Dương Thuần Miễn trở lại nhà trọ, anh lấy ra bộ sách học tiếng Anh có đĩa đi kèm vừa mới mua rồi ngồi vào phòng khách. Khi Nguru Nhu Miên từ trong phòng đi ra thì quả nhiên thành công khiến cho Nguru Nhu Miên phải chú ý.

“Quyết chí học điều ngữ?” Nguru Nhu Miên đi tới nhìn nhìn bìa quyển sách.

“Ừ. Cô giúp tôi nghe qua xem giáo trình này có thích hợp đối với tôi.”

“Được!” Nguru Nhu Miên sáng khoái đáp ứng. Sau khi nghe một đoạn ghi âm, Dương Thuần Miễn hỏi Nguru Nhu Miên: “Có khó không? Thích hợp tôi chứ? Nó nói về nội dung gì?”

“Không tính quá khó khăn, nhưng đối với những người mới bắt đầu như anh thì bài này vẫn có chút khó khăn. Đại khái nội dung của bài chính là, một người trúng vé xổ số được giải nhất, bài này phân tích tâm trạng người đó sau khi trúng thưởng cùng với khơi gợi thảo luận về tâm lý tiêu thụ.”

“Chà, có chuyện như vậy sao, nhìn xem đáp án nói như thế nào.” Dương Thuần Miễn nhanh chóng chuyển sang phần đáp án bài tập nghe. Hai người vừa thấy, lập tức sững sờ.

* _ * Về tập quán sống của tình tình cùng khi đầu chó!

Nguru Nhu Miên tức khắc mặt đỏ đến tai, Dương Thuần Miễn cũng cười to ra tiếng, thở gấp nói: “Còn trúng thưởng giải nhất cùng tâm lý tiêu thụ! Quả nhiên là điều ngữ!”

Nguru Nhu Miên hỏn hển chỉ vào Dương Thuần Miễn nói: “Được! Anh cố ý tìm bài nghe như chữ Hắc tình tình hại tôi sượng mặt! Hoàng Hoàng chết toi, ngày mai tôi phải đi đăng kí ở ban Judo!” Nguru Nhu Miên nổi giận đùng đùng trở về phòng chui vào trong chăn lý, cô vẫn tự xưng là tiếng Anh không tệ, ngày mai làm thế nào gặp người ta đây!

Dương Thuần Miễn nở nụ cười nửa ngày, rốt cục ngừng lại, cẩn thận nghĩ kỹ. Ôi? Không đúng a, mình không phải muốn lấy lòng Nguru Nhu Miên sao? Như thế nào lại biến thành như vậy? Kế hoạch tác chiến thứ hai lại chịu thất bại, còn đắc tội Nguru Nhu Miên, bức cô đi học Judo, hiện tại nên làm gì bây giờ a? Dương Thuần Miễn tựa hồ đã nhìn thấy cuộc sống xã hội nước sôi lửa bỏng ngày trước nên cực kỳ buồn rầu trở về phòng.

Suốt một đêm này, cả bốn người đều mang tâm sự, chỉ có khi ngồi ở trên bồn cầu thì mới có loại tâm ý tương thông, đó chính là thì phải là trách móc món nước đá bào Nguru thị kia không phù hợp tiêu chuẩn quốc gia về vệ sinh.

Trong cuộc sống cô đơn xuất hiện tình yêu cứ giống như được ăn nước đá bào dưới mặt trời mùa hè chói chang, làm cho người ta có một loại cảm giác mát mẻ tiêu tan cái nóng thấm tận sâu vào lòng.

Bạn đang đọc truyện *Mì Thịt Bò + Mì Dương Xuân*=? được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Mì thịt bò + mì Dương Xuân = ly kem

Sáng sớm, Nguru Nhu Miên ra khỏi phòng lại gặp Dương Thuần Miễn, nhớ lại chuyện hôm qua vừa thẹn mặt đỏ tai hồng, Dương Thuần Miễn trêu chọc nói: “Mới sáng sớm sao mặt đỏ thế?” Trong lòng cười thầm chuyện ngày hôm qua.

“Tôi hôm qua tôi nằm mơ ăn quả táo!” Nguru Nhu Miên đụng Dương Thuần Miễn một chút, vào toilet.

Như vậy cũng biết?! Xem như cô lợi hại! Dương Thuần Miên trong lòng thầm than.

Khi ăn điểm tâm, Nguru Nhu Miên hỏi Dương Thuần Miên: “Đêm nay trở về ăn cơm không?”

“Hắn là trở về ăn.”

“Cái gì hắn là chứ! Buổi tối nhất định đúng giờ phải trở về!” Nguru Nhu Miên thấy Dương Thuần Miên xem nhẹ, lại cố ý cường điệu một chút, “Nhất định đây!”

“Được.” Dương Thuần Miên vẫn chưa nghĩ nhiều.

Bạch thiếu gia sáng sớm bay về Thượng Hải, phó tổng Lâm Vũ Thanh của công ty ở Thượng Hải đến sân bay đón anh về công ty. Bận rộn một ngày, buổi tối Bạch thiếu gia vừa xử lý xong công việc lại quay gấp về Bắc Kinh, Lâm Vũ Thanh kinh ngạc hỏi: “Bắc Kinh có việc gấp sao? Nếu không việc gấp, ngày mai anh hãy trở về.”

“Có việc gấp.” Bạch thiếu gia nhớ tới Nguru Nhu Miên nhờ anh mang điểm tâm, Lâm Vũ Thanh chủ động lái xe đưa anh đi mua. Trong tâm Lâm Vũ Thanh hiểu rõ là Bạch thiếu gia vì ai mà mua điểm tâm nhưng mà không nghĩ tới ngay cả một ngày anh cũng không nguyện nghỉ lại ở Thượng Hải, điều này làm cho cô lưu luyến si mê Bạch thiếu gia hai năm, đau lòng không thôi. Bạch thiếu gia đối với Lâm Vũ Thanh cũng cảm thấy áy náy. Năm đó Nguru Nhu Miên về nước, hai người tan rã trong không vui, Nguru Nhu Miên khi đó còn nói về Đức tìm ông xã, không tìm được không trở lại. Bạch thiếu gia từ ngày ấy nản lòng thoái chí, công tác hai năm mới dần dần có thể không còn nhớ tới Nguru Nhu Miên nữa. Anh biết rõ tâm ý Lâm Vũ Thanh, nhưng vì Nguru Nhu Miên vẫn không chấp nhận cô ấy. Một tháng trước, ngay khi anh nghĩ có thể thử phát triển với Lâm Vũ Thanh, lại đột nhiên biết được tin tức Nguru Nhu Miên về nước, khi đó anh mới phát hiện, Nguru Nhu Miên giống như tượng một viên đạn chôn sâu trong cơ thể anh, miệng vết thương càng không ngừng vỡ tan cùng khép lại, có khi ở mặt ngoài anh cứ tưởng là khỏi hẳn, nhưng thực tế chỉ cần không lấy ra hoàn toàn là một ngày lại sẽ làm cho anh thống khổ lẫn nữa, cứ những tưởng trong lòng đã quên nhưng thật ra lại không quên được. Trên đường chạy đến sân bay, Bạch thiếu gia không khéo đụng phải một vụ tai nạn giao thông nên thời gian bị kéo dài.

Giữa trưa Nguru Nhu Miên nhận được điện thoại cha mẹ chúc mừng sinh nhật vui vẻ, một ngày hôm nay tâm tình thật là vui, sau khi tan sở một chiếc bánh sinh nhật cùng một chai rượu vang, chuẩn bị về nhà làm đại tiệc sinh nhật.

Dương Thuần Miên sau khi tan sở đến chỗ nhiếp ảnh gia lấy ảnh chụp. Trên đường về nhà nhận được điện thoại của Dư Tư Giáng, trong điện thoại Dương Thuần Miên nghe được giọng của Dư Tư Giáng laf giọng mũi dày đặc, thỉnh thoảng lại nức nở, vô cùng lo lắng, vì thế lái xe đến nhà Dư Tư Giáng. Nhớ tới Nguru Nhu Miên ở nhà chờ anh trở về ăn cơm, nên gọi điện thoại trở về. “Tôi không về ăn cơm chiều.”

“Buổi sáng anh đã đồng ý là nhất định trở về.”

“Nhưng bây giờ có việc gấp.”

“Việc gấp gì?”

“Tư Giáng dường như có chút việc, tôi phải qua đó. Về nói với cô sau!” Nói xong, Dương Thuần Miên vì tránh lọt vào oanh tạc của Nguru Nhu Miên, vội vàng cúp điện thoại. Nguru Nhu Miên nghe tiếng ‘tích tích tích’, nặng nề mà gác điện thoại. Lúc này, điện thoại lại vang, Nguru Nhu Miên bắt điện thoại, tức giận nói: “Mặc kệ là trễ bao nhiêu, anh đều phải trở về cho tôi, trước 12h anh không trở lại là anh xong đời!”

“Nhu Miên, là anh, Lễ Co.”

“Bạch thiếu gia, thật xin lỗi, em tưởng là Dương Thuần Miên.”

“Bây giờ anh ở sân bay, vừa bỏ lỡ chuyến bay, ba giờ sau mới có chuyến bay khác trở về Bắc Kinh, chỉ sợ khi anh bay về Bắc Kinh thì đã là đêm khuya. Sinh nhật của em.....”

“Không có việc gì, chỉ là già đi một tuổi mà thôi, có cái gì tốt mà chúc mừng đâu, nếu quá muộn ngày mai anh đáp máy bay rồi trở về tốt hơn.”

“Em chờ anh, anh nhất định sẽ trở về!” Bạch thiếu gia kiên quyết.

Bạch thiếu gia sau khi cúp điện thoại, nhìn điểm tâm trong tay, tinh thần suy sụp tựa lưng vào ghế ngồi, anh có thể bay trở về sao? Thật sự hôm nay có thể bắt được cô ấy sao? Hôm nay thật có thể đưa giấc mộng bao lâu nay của anh biến thành sự thật sao? Lâm Vũ Thanh lái xe bên cạnh anh, sắc mặt trầm trọng.

Nguru Nhu Miên nhìn một bàn rượu và thức ăn mình tí mĩ chuẩn bị, nước mắt ứa khuất trào ra, sau đó oán hận lau nước mắt, ngồi vào trên ghế, tự hát chúc mừng sinh nhật cho mình, nhắm mắt cầu nguyện, thôi nên, sau đó cắt bánh ngọt bỏ vào miệng, trái tim đau thật đau, nước mắt không chịu thua chảy ra. Nguru Nhu Miên sau khi rửa bát, ghé vào phòng khách, gặp người nhìn điện thoại, uống rượu vang. Vài lần cầm lấy điện thoại muốn gọi cho Dương Thuần Miên nhưng vừa tưởng tượng đến Dư Tư Giáng lại buông điện thoại xuống. Nghĩ đến tiệc tối lần đó, cô sợ cho dù có nói là sinh nhật của mình, Dương Thuần Miên sẽ vẫn lựa chọn Dư Tư Giáng.

Dương Thuần Miên đến nhà Dư Tư Giáng, mở cửa ra nhìn thấy Dư Tư Giáng nước mắt lã chã, trong lòng không khỏi đau khổ, chau mày. Dư Tư Giáng thấy Dương Thuần Miên nước mắt càng thêm mãnh liệt, nức nở nói: “Thuần Miên, em mang thai. Em phải làm cái gì bây giờ?” Nói xong, khóc nhào vào trong lòng Dương Thuần Miên. Dương Thuần Miên cũng bị tin tức này dọa sợ. Sau một lúc lâu, Dương Thuần Miên nhẹ nhàng hỏi: “Lưu Liêm?” Dư Tư Giáng gật gật đầu, “Nhưng tối qua em đã hoàn toàn chia tay với anh ấy, cũng cự tuyệt lời cầu hôn của anh ta. Hôm trước đến công ty của anh ta, lại thấy

anh ta đây đưa không ngót với cô gái kia.”

“Luu Liêm nói như thế nào?”

“Em chưa cho cơ hội anh ta giải thích.”

“Tur Giáng, vì đứa con, anh thấy nên cho anh ta một lần cơ hội, nghe anh ta rốt cuộc nói như thế nào.”

Dương Thuần Miển ở nhà Dur Tur Giáng khuyên giải cô, cũng hứa hẹn không đem việc này nói cho bất luận kẻ nào. Cho đến khi Dur Tur Giáng khóc mệt mỏi đi vào giấc ngủ, Dương Thuần Miển mới nhẹ nhàng rời đi. Trên đường, Dương Thuần Miển trong đầu vẫn nhớ lại lời nói về 1/2 tình yêu của ngày đó Bạch thiếu gia nhưng anh lại không thể thấy Dur Tur Giáng thống khổ mà khoanh tay đứng nhìn.

Dương Thuần Miển gần đến 10h mới trở lại nhà trọ, khi vào nhà phát hiện bên trong một tối đen, Dương Thuần Miển mở đèn thì thấy Ngu Nhu Miên hai mắt ửng đỏ ghé vào điện thoại, lại liếc mắt thấy trên bàn còn lại bánh sinh nhật bánh cùng vỏ chai rượu, lập tức hiểu ra, cảm thấy áy náy cùng đau lòng vô cùng. Dương Thuần Miển bước nhanh đi tới Ngu Nhu Miên bên người, ngồi xổm người xuống, xin lỗi nói: “Tôi không biết hôm nay là sinh nhật của cô.” Ngu Nhu Miên khẽ nâng mí mắt, mang theo mấy phần men say, “Anh biết thì như thế nào? Anh sẽ vì sinh nhật của tôi mà không đến chỗ của Dur Tur Giáng sao? Anh có sao?” Dương Thuần Miển nhất thời nghẹn lời, Ngu Nhu Miên ưu thương hỏi, “Dương Thuần Miển, anh yêu Dur Tur Giáng sao? Yêu cô ấy sao?” Trải qua đêm này, Ngu Nhu Miên cũng muốn cắt hết hy vọng không làm cho mình ảo tưởng nữa. Dương Thuần Miển bị hỏi, anh yêu Dur Tur Giáng sao? Đó là yêu sao? Ngu Nhu Miên thấy Dương Thuần Miển không đáp, mượn cớ say sờ lên mặt Dương Thuần Miển, chăm chú nhìn anh, rõ ràng nói: “Hoàng Hoàng, em không biết trong lòng anh rốt cuộc yêu ai, em chỉ biết.....” Ngu Nhu Miên ngừng một chút, “Người em yêu là anh!” Nước mắt cũng trào ra.

Ngu Nhu Miên thổ lộ làm cho trong lòng Dương Thuần Miển sóng to gió lớn, sóng tình khó đỡ, đột nhiên hôn lên đôi môi đỏ mọng của Ngu Nhu Miên. Dương Thuần Miển ở trên đôi môi của Ngu Nhu Miên giống như đói mảnh liệt, đầu lưỡi xâm nhập vào trong miệng Ngu Nhu Miên, đỡ lấy cái gáy của cô. Ngu Nhu Miên bị hôn ý loạn tình mê, choáng tay qua cổ Dương Thuần Miển, cũng tận tình phát tiết cảm tình áp chế đã lâu. Hai người hôn nồng nhiệt dần dần thân thể nóng bỏng, dường như cố gắng thỏa mãn dục vọng lẫn nhau. Dương Thuần Miển đưa tay chuyển tới thắt lưng nhỏ của Ngu Nhu Miên, lực đạo dần dần tăng thêm, bỗng nhiên ôm ngang lấy thân của Ngu Nhu Miên, nặng nề mà thở hổn hển, bước vào trong phòng Ngu Nhu Miên. Ánh trăng trên cao soi sáng hai thân thể đang triển miên trong phòng, trên cửa sổ hoa tuyết dần dần hòa tan.....

Dương Thuần Miển ôm Ngu Nhu Miên, với tay vào ngăn kéo trên đầu giường của Ngu Nhu Miên lấy ra một chiếc bao cao su màu đen, hít một tiếng: “Cái này không thành công, sẽ thành ‘người!’” Ngu Nhu Miên đỏ mặt ở hõm vai của Dương Thuần Miển cọt nhẹ, trêu ghẹo nói: “Nếu không cẩn thận có thật, đứa bé gọi là Dương Ý Ngoại!” Dương Thuần Miển trong lòng vừa động, ở bên tai Ngu Nhu Miên nhẹ giọng nói: “Đây là mì thịt bò ngon nhất mà kiếp này anh được ăn!” [Dương Ý Ngoại là dương ngoài ý muốn đấy ạ ^^]

“Đây cũng là mì Dương Xuân khó ăn nhất mà cuộc đời này em ném qua!” Ngu Nhu Miên cười đáp. Dương Thuần Miển lơ đãng, ôn nhu vuốt tóc Ngu Nhu Miên, “Anh dùng bộ phận quan trọng nhất của đàn ông yêu em.”

“Em dùng bộ phận quan trọng nhất của con gái để được anh yêu.”

“Anh đây là danh ngôn của Lawrence.”

“Em đây là châm ngôn của Ngu Nhu Miên.”

“Bộ phận quan trọng nhất của con gái như em có thể coi là nơi nhiều lông.” Dương Thuần Miển trêu chọc Ngu Nhu Miên.

“Vậy bộ phận quan trọng nhất của đàn ông như anh kêu là nơi chật hẹp nhỏ bé.” Dương Thuần Miển nhẹ nhàng véo lấy cái mông của Ngu Nhu Miên một chút, khiển trách, “Sao em không bao giờ buông tha khi người ta không nhận thua vậy?”

“Bởi vì em yêu anh.”

“Nhưng nếu em không thương anh thì sao?”

“Em sẽ làm cho anh chủ động nhận thua.”

Dương Thuần Miển sùng nịch nắm mũi Ngu Nhu Miên, “Sao mình lại yêu thương một cô gái như vậy chứ?”

“Anh bình thường không có mắt nhìn, chỉ có lần này là tình mắt khó thấy thôi.” Dương Thuần Miển đau lòng nhìn hai mắt ửng đỏ của Ngu Nhu Miên, trần trọc hôn môi, “Khuôn mặt của em tươi cười là đẹp nhất, không muốn lại nhìn thấy em rơi lệ vì anh.”

“Nhưng lần này đã khóc rồi, anh bồi thường em như thế nào?”

“Sẽ không lại lừa anh chứ? Anh vừa giao nộp thuế lương thực, còn không được sao?” Dương Thuần Miển về mặt đau khổ, bất quá lập tức nhớ tới, “Em đợi một tí! Anh sẽ cho em thể hội chuyện tốt đẹp nhất trên thế giới.” Dương Thuần Miển nói xong, nhảy xuống giường chạy tới phòng khách. Ngu Nhu Miên nhìn xung quanh lại thấy một túi hình mà Dương Thuần Miển mang về, đi qua cầm lại đây. Dương Thuần Miển cầm ly kem trở về, lại nhìn thấy Ngu Nhu Miên sắc mặt gian gian nhìn hình ảnh anh khóa thân, cướp về ngay. Ngu Nhu Miên ngửa đầu, nói: “Anh còn chưa có tặng quà sinh nhật cho em đâu, quà đâu~!”

“Anh đã đem mình hiến cho em làm quà sinh nhật còn chưa đủ sao! Đưa tiền được không?”

“Không được! Em muốn số ảnh chụp này, nếu không về sau em thừa dịp anh ngủ tự em chụp.” Dương Thuần Miển bắt đắc dĩ, chỉ còn cách để cho Ngưu Nhu Miển tự chọn. Thấy Ngưu Nhu Miển chọn xong rồi anh nhanh chóng cất nó lại. Dương Thuần Miển trở lại ngồi trên giường đem Ngưu Nhu Miển ôm vào trong ngực, sau đó phủ thêm chăn, một người một ngủ, dứt Ngưu Nhu Miển ăn kem. Ngưu Nhu Miển hạnh phúc giống như số kem trong miệng, yếu hòa tan rớt, say mê nhắm mắt lại, lần đầu tiên có loại hy vọng làm cho thời gian đình chỉ.

“Đây quả thật là ngày đáng giá chúc mừng, chúc mừng em ngày hôm nay được sinh ra trên thế giới này, mà ta cũng có cơ hội đạt được hạnh phúc cùng vui vẻ, đương nhiên cũng có thống khổ. Nhưng tất cả anh đều phải cảm tạ.” Thấy Ngưu Nhu Miển cảm động nhìn phía mình, Dương Thuần Miển lại tiếp tục nói: “Anh học trên TV, biết sớm hay muộn gì cũng phải dùng!” Ngưu Nhu Miển vừa nghe, hung hăng cắn Dương Thuần Miển một cái. Dương Thuần Miển lại tươi cười, hôn nhẹ lỗ tai Ngưu Nhu Miển, “Bất quá lúc này anh thật sự tràn đầy đồng cảm” Ngưu Nhu Miển cùng Dương Thuần Miển thâm tình nhìn nhau, Ngưu Nhu Miển đột nhiên rống to: “Các huynh đệ, tiến lên cho ta, quân địch không có đạn!”

“Ai nói anh không có đạn?” Thân thể Dương Thuần Miển đã có phản ứng.

“Anh chính là quỹ chứng khoán không ổn định trên thị trường.” Ngưu Nhu Miển thấy Dương Thuần Miển khó hiểu nhìn mình, tiếp tục nói: “Rõ ràng là không được, còn miển cưỡng chống đỡ.”

“Em xem thử anh có miển cưỡng chống đỡ hay không?!” Dương Thuần Miển ấn Ngưu Nhu Miển dưới thân, vì thế mị Dương Xuân cùng mị thị dung hợp làm một bát mị thơm ngào ngọt.

Bạch thiếu gia 11h30’ mới xuống máy bay, lòng nóng như lửa đốt gọi taxi đến nhà Ngưu Nhu Miển, thỉnh thoảng lại nhìn đồng hồ thúc giục tài xế lái nhanh hơn, nhưng khi đến nhà Ngưu Nhu Miển đã là 12 giờ 5 phút, Bạch thiếu gia bất an gõ cửa. Ngưu Nhu Miển mặc áo ngủ ra mở cửa, khi Bạch thiếu gia nhìn thấy đầu hôn gần miết đến ghế người của Ngưu Nhu Miển, cảnh thượng kia làm anh hít thở không thông, một khắc kia, anh đau lòng dường như không thể hô hấp, một lát sau, rốt cục gian nan mở miệng: “Nhu Miển, anh đã tới chậm”

“Bạch thiếu gia, đã trễ thế này anh còn tới.” Ngưu Nhu Miển thấy Bạch thiếu gia vẻ mặt mệt mỏi, ánh mắt có vài phần thống khổ, nói: “Mau vào.”

“Anh đúng là vẫn không vượt qua được.” Bạch thiếu gia sâu kín nói, lập tức cầm điểm tâm trong tay đưa cho Ngưu Nhu Miển, “Đã muộn rồi, em sớm đi nghỉ ngơi đi, anh không vào đâu. Đây là quà sinh nhật của em dù có hơi muộn!” Bạch thiếu gia từ lấy trong lòng ra một cái hộp nhỏ màu hồng tình xảo, trịnh trọng đặt vào trong tay Ngưu Nhu Miển, Ngưu Nhu Miển chưa kịp cảm ơn đã xoay người ra đi. Bạch thiếu gia lạnh lùng đi trong bóng đêm, dừng lại mua một bao thuốc lá, cứng ngắt rút ra một cây, châm, hút một ngụm, lại chậm rãi phun sương khói ra lượn lờ. Nhìn đám khói màu trắng lượn lờ trong không trung, cảm giác mình không có sức để thoát ra, càng lún càng sâu, cho đến bị khi vực sâu thẳm không mai một, hít thở không thông.....

Ngưu Nhu Miển nhìn Bạch thiếu gia lao đảo rồi đi, trong lòng cũng kỳ quái, nghi hoặc mờ lẽ vật ra, chỉ thấy đây là một cái vòng cổ làm bằng đồng, chính giữa có một hình trái tim. Ngưu Nhu Miển vừa cầm vòng cổ, Dương Thuần Miển lúc này từ toilet tắm rửa đi ra, đến ôm Ngưu Nhu Miển, hỏi: “Vừa rồi là Lê Cơ?” Gặp Ngưu Nhu Miển gật gật đầu, lại tiếp tục hỏi: “Anh ta tặng cho em?”

“Vâng, quà sinh nhật, hình như là tự tay làm. Em mang xem thử.” Ngưu Nhu Miển vừa muốn mang, lại bị Dương Thuần Miển ngăn lại, ghen tuông rõ ràng nói: “Vì sao vòng cổ anh tặng em lại không mang? Lại mang cái này?”

“Ghen tị? Không mang cũng được, ngày mai em tự tay làm một đôi vòng cổ, hai ta mang.” Dương Thuần Miển ghen tuông làm cho Ngưu Nhu Miển thật vui vẻ.

“Sẽ không phải cùng một bộ đồ chó vàng đấy chứ, nếu vậy anh không mang.” Dương Thuần Miển nghĩ mà sợ nói.

Ngưu Nhu Miển nhìn ngọn nến đột nhiên nhớ tới một vụ thuật, vì thế lấy cảm ra một tờ giấy cùng một cái đinh ghim, trên giấy viết tên mình và Dương Thuần Miển, sau đó lấy đinh ghim cố định, dùng sáp nấu chảy đem đinh ghim cùng giấy cố định cùng một chỗ, sau đó chạy đến dưới lầu, đem giấy chôn trong đất ở hoa viên. Dương Thuần Miển vẫn đi theo Ngưu Nhu Miển xuống lầu, “Em lại làm vụ thuật gì thế?”

“Làm cho vụ thuật để nguyện vọng sinh nhật em có thể thực hiện!” Ngưu Nhu Miển làm xong, vừa lòng vỗ vỗ tay.

“Vậy em cầu nguyện sinh nhật gì vậy?”

Ngưu Nhu Miển cười cười, nheo mắt, “Không nói cho anh!”

“Không nói cho anh biết?” Dương Thuần Miển ôm lấy Ngưu Nhu Miển, “Không nói cho anh biết, anh dùng đạn bắn em! Các huynh đệ tiến lên a!” Nói xong, ôm Ngưu Nhu Miển vào phòng.

Buổi sáng, Dương Thuần Miển bị Ngưu Nhu Miển lay động tỉnh, đang mơ hồ muốn oán cô làm anh tỉnh mộng đẹp, chỉ thấy Ngưu Nhu Miển vừa cười vừa nói: “Em đánh thức anh chỉ là vì muốn nói cho anh, em yêu anh!” Dương Thuần Miển khẽ vuốt hai má của Ngưu Nhu Miển. Ngưu Nhu Miển thoải mái mà xoay cái thắt lưng lười, híp mắt lại, say mê nói: “Em nở hoa rồi!” Dương Thuần Miển một tay ôm lấy Ngưu Nhu Miển, cười xấu xa nói: “Dùng tưới nước sao?”

“Tưới nhiều quá sẽ ngập!” Ngưu Nhu Miển thấy tay Dương Thuần Miển hạnh kiểm xấu, liếc mắt.

“Anh là cách mạng đồng chí, hưởng ứng Mao chủ tịch kêu gọi ‘Thâm lấy động, quảng tích lương’!” Dương Thuần Miển chưa nói hết đã thâm tình hôn Ngưu Nhu Miển, trong phòng lại lần nữa tràn ngập hương vị hỗn hợp hai loại mị.....

Dương Thuần Miễn cùng Nguru Nhu Miên đến ‘Duyên Đối Diện’ ăn điểm tâm. Ăn xong, Dương Thuần Miễn lau miệng, ái muội nói: “Anh một ngày này ăn bao nhiêu mì thịt bò a!” Nguru Nhu Miên oán giận nói: “Hay nhỉ, lúc em không muốn ăn mì Dương Xuân, đều bởi vì anh, em còn phải bồi ăn.” Ăn xong, Dương Thuần Miễn nhìn nhìn đồng hồ, Nguru Nhu Miên linh cơ vừa động, cời đồng hồ Dương Thuần Miễn ra, chỉnh đồng hồ của hai người lại, một giây cũng không kém, sau đó vừa mang cho Dương Thuần Miễn vừa nói: “Tình yêu chúng ta không khác nhau, mỗi một thời khắc chúng ta sinh hoạt tại đều giống nhau.”

Ngày hôm nay Nguru Nhu Miên đi làm tâm tình thật là tốt, người đầu tiên muốn báo tin tức là Bạch thiếu gia, những mãi đến khi tan sở cũng không có nhìn thấy anh ta. Buổi chiều Dương Thuần Miễn tới đón Nguru Nhu Miên tan sở, làm cho Nguru Nhu Miên hạnh phúc tột đỉnh, tuy rằng bởi vì lời đồn làm cho mọi người ghé mắt đồn đãi, nhưng Nguru Nhu Miên vẫn là chìm nhỏ nép vào bên cạnh người Dương Thuần Miễn, không chịu bỏ qua một phần hạnh phúc. Hai người thảo luận nên đi nơi nào để hẹn hò lần đầu tiên, Nguru Nhu Miên nhớ tới chiếc vòng cổ ngày hôm qua, vì thế lời Dương Thuần Miễn đi mua vòng cổ.

Bắc Kinh quả nhiên mỹ nữ nhiều như mây, Nguru Nhu Miên nhìn ánh mắt Dương Thuần Miễn cứ nhìn mãi “Cảnh đẹp” ở đầu đường, có chút ghen, vì thế chỉ vào một nữ nam trên đường, nói: “Mỹ nữ xem tốt như vậy sao? Mỹ nam phía trước kia vừa phong độ lại vừa cao ráo, em đi của anh ta!” Dương Thuần Miễn giữ chặt Nguru Nhu Miên đang muốn chạy đi, bất mãn trách cứ: “Em. .... anh đây cũng đi của em gái à!”

“Anh sao lại hoa tâm như thế!” [tạm cho hoa tâm là 35 đĩ]

“Em cũng không hoa tâm như vậy sao!”

“Em là hoa, hoa tâm sao lại không được? Anh là phân trâu nên có giác ngộ của phân trâu!” Nguru Nhu Miên khiêu khích ngửa đầu nhìn về phía Dương Thuần Miễn, lập tức lại nhũn mỳ, “Không được! Anh phải thể, chỉ có thể yêu một mình em, không được nhìn những con nhỏ khác, lại càng không thể nghĩ đến bọn họ! Nếu không em tuyệt giao với anh cho sướng!”

“Được ~ được ~, anh thể, về sau anh tuyệt đối không nhìn những con nhỏ khác!”

“Thế này mới được, bây giờ em có thể yên tâm đi của mỹ nam!”

= =

Đến khu thương mại, đứng phải năm cửa hàng đang đồng loạt giảm giá, đáng thương Dương Thuần Miễn bị bức bách dưới sự phấn đấu ở tranh mua quần lót của Nguru Nhu Miên. Bởi vì khu thương mại quá mức chật chội, Nguru Nhu Miên lại đông đi tây, hai người cứ như vậy rời ra. Dương Thuần Miễn gọi điện thoại Nguru Nhu Miên, mới phát hiện đi động của Nguru Nhu Miên ở trong tay anh. Đúng lúc này, trên loa truyền đến giọng nói của nhân viên: “Tiểu bằng hữu Hoàng Hoàng, tiểu bằng hữu Hoàng Hoàng, sau khi nghe được radio, đến lầu 3 radio, có người nhà tìm anh.”

Hoàng Hoàng?! Còn tiểu bằng hữu nữa? Là mình sao? Dương Thuần Miễn nghĩ nếu là Nguru Nhu Miên thì vô cùng có khả năng, vì thế quyết định đến phòng radio nhìn xem, quả nhiên thấy Nguru Nhu Miên đang cười tủm tỉm chờ anh. Dương Thuần Miễn cảm ơn người trong phòng radio xong thì kéo Nguru Nhu Miên đi ngoài. Ra cửa, Nguru Nhu Miên đột nhiên cô cùng nghiêm túc hỏi Dương Thuần Miễn: “Nếu có một ngày không thấy em nữa, anh có tìm em không?”

Dương Thuần Miễn sùng sốt, lập tức bật thốt lên đáp: “Có.”

“Nếu tìm không thấy, anh sẽ vẫn tìm, tìm em cả đời không?” Ánh mắt Nguru Nhu Miên sáng như sao. Dương Thuần Miễn do dự, “Có.” Nguru Nhu Miên ôm thất lung Dương Thuần Miễn, tựa đầu chôn trong lòng Dương Thuần Miễn, nhu tình nói: “Mặc dù đây là nói dối nhưng giờ phút này em cũng không muốn hoài nghi nó.” Dương Thuần Miễn ôm chặt Nguru Nhu Miên, “Em xem [Tô Châu Hà] bị lạm rồi sao? Bất quá vạn nhất chúng ta lạc mất nhau, chỉ cần em đứng ở tại chỗ, anh sẽ chạy tìm em về.”

“Nhưng vạn nhất anh không biết đánh mất em ở đâu?”

“Vậy thì tìm từng người, mãi đến khi tìm được mới thôi.”

“Anh có thể bằng bóng dáng của em tìm được em sao?”

“Có thể.”

Nguru Nhu Miên nhếch miệng cười, đột nhiên nhớ tới cái gì đó, lôi kéo Dương Thuần Miễn ở quầy mua hai cái vỏ sò màu hồng nhạt, dùng dây tơ màu hồng xoắn thành vòng cổ. Dương Thuần Miễn nhũn nhũn mỳ, “Nhu Miên, anh là đại nam nhân mang vòng cổ vỏ sò, lại còn là hồng nhạt, có phải không tốt lắm không?!” Nguru Nhu Miên đem vòng cổ đặt vào trong tay Dương Thuần Miễn, “Ồ Hy Lạp vỏ sò ở bị làm coi xuân được. Đây cũng là vu thuật tình yêu. Nếu chúng ta không cẩn thận đi lạc nhau, chỉ cần giữ được một cái là có thể đoàn tụ với đối phương nhanh hơn.”

“Nhưng chúng ta chẳng cần dùng cái này!” Dương Thuần Miễn tùy ý đem vòng cổ vỏ sò đặt ở trong một túi nào đó.

Ra khỏi khu thương mại, Nguru Nhu Miên đem gói to gói nhỏ nhét hết vào trong tay Dương Thuần Miễn. Dương Thuần Miễn vừa muốn oán giận, Nguru Nhu Miên lấy lòng cười, đáng thương nói: “Tay thật là lạnh!” Nói xong, đưa tay đặt vào túi tiền trong áo lạnh của Dương Thuần Miễn, “Vẫn là đặt tay vào túi tiền của anh thì ấm áp.” Sau đó nhu thuận tựa vào bên cạnh Dương Thuần Miễn, Dương Thuần Miễn trong lòng nóng lên, lập tức trào ra nhiệt huyết hào hùng của nam nhi, mang theo một đồng đồ đặc này đi về xe.

Dương Thuần Miễn mang theo túi lớn túi nhỏ cùng Nguru Nhu Miên về tới nhà trọ. Dương Thuần Miễn buông hết đồ đạc ra, ngồi phịch ở sô pha, “Anh nói lãnh đạo đồng chí nghe nha, hai ta cũng không thể để mình em một người độc tài chứ, cũng phải dân chủ chút đi, nếu không để cho bạn bè anh bên ngoài thấy được, tưởng anh sợ vợ, dọa người quá!”

“Stanton từng nói, khoa học xã hội cho rằng địa vị của con gái trong xã hội là một dấu hiệu thể hiện trình độ văn minh.”

“Anh đây tình nguyện quay về xã hội phong kiến.” Dương Thuần Miễn bắt mẫn than thở.

“Thế còn đơn giản hơn, đến xã hội mẫu hệ là được rồi!”

“Anh phải giờ sủng lật đổ cách mạng!” Dương Thuần Miễn nói xong túm lấy Nguru Nhu Miên, áp đảo cô ở sô pha, Nguru Nhu Miên vội vàng nói: “VẬY cho anh làm chứ luôn, em làm ủy viên bình thường của cục chính trị, ở bên ngoài anh là quyền lợi tối cao, trên thực tế vẫn là em gõ nhịp định đoạt.”

“Không được, lãnh đạo thay phiên nhau đổi.” Dương Thuần Miễn không chịu thỏa hiệp.

“Được rồi! Về sau hai ta thay nhau làm lãnh đạo, thời điểm ý kiến hai ta nhất trí, anh làm lãnh đạo, thời điểm ý kiến hai ta không nhất trí, em làm lãnh đạo.”

= = Dương Thuần Miễn không nói lại Nguru Nhu Miên, chỉ còn cách phong ấn lên môi cô. Đúng lúc này, điện thoại vang. Dương Thuần Miễn nâng tay cầm điện thoại, Nguru Nhu Miên nghe giọng nói của Dư Tư Giáng liền đứng dậy yên lặng đi thu thập đồ đạc.

Dương Thuần Miễn trước mặt Nguru Nhu Miên bắt điện thoại thật không được tự nhiên, không bao lâu sau liền gác điện thoại, sau đó đi đến phòng bếp. Nguru Nhu Miên lúc này đang ở thái độ, thấy Dương Thuần Miễn lại đây, liền tức giận nói: “Hoàng Hoàng, đi pha cho em tách cà phê!” Nguru Nhu Miên thấy Dương Thuần Miễn vẫn không nhúc nhích, lớn tiếng nói: “Anh có biết không cho pha cà phê cho bà xã là chuyện nghiêm trọng cỡ nào không? Phụ nữ Ả Rập có thể bởi vì tượng phu không vì pha cà phê cho cô ta mà đưa ra ly hôn!”

Dương Thuần Miễn đuối lý, vừa đi pha cà phê vừa thấp giọng than thở: “Ít nhất đàn ông Ả Rập người ta còn có thể cưới tới bốn bà vợ. Hơn nữa ít nhất phụ nữ cũng nghe lời đàn ông.”

“Đó là vì phụ nữ bọn họ nơi đó không biết triết học. Hegel đã nói, nữ tính vĩnh hằng là dẫn đường cho chúng ta đi tới.”

“Nhưng Aristotle cũng cho rằng, đối đãi với phụ nữ thì cần phải dùng roi.”

“Em cầm trong tay là cái gì?”

“Đao thái!”

“À! Đường như anh nhớ lầm, là đối đãi với phụ nữ thì phải dùng roi cho cô ta đánh mình.” Dương Thuần Miễn lập tức sửa ngay.

“Cũng không tệ!” Nguru Nhu Miên vừa lòng buông đao thái xuống.

Cơm chiều xong, Nguru Nhu Miên lấy quần lót nam nữ vừa mới mua ra, quần lót nam in một con chó nhỏ, quần lót nữ thì vẽ một cái hình xương cốt. Kêu Dương Thuần Miên thử quần lót của cô, mà cô thì thử quần lót của Dương Thuần Miễn. Dương Thuần Miễn vốn dĩ là không biết thử cái gì cả, Nguru Nhu Miên liền bắt tay dạy anh, Dương Thuần Miễn vốn định nhân hạ đem hai cái quần lót đều cho Nguru Nhu Miên thử, nhưng Nguru Nhu Miên kiên trì quần lót của cô nhất định là anh phải thử, Dương Thuần Miễn không lay chuyển được cô, chỉ phải cố mà làm nữ công gia chánh. [Sun: Potay toàn tập rồi, hai anh chị thử đồ lót của nhau =. =|||]

Hình thử xương cốt rất đơn giản, nhưng Dương Thuần Miễn vẫn thử xiêu xiêu vẹo vẹo, bất quá Nguru Nhu Miên không chút nào để ý, nhìn quần lót ngây ngô cười. Thử xong hai người mặc vào thử, Nguru Nhu Miên oán giận nói: “Quần lót tình nhân đúng là tốt, đáng tiếc anh thử không tốt, ma xát vào da khó chịu quá, bất quá em nhìn.” Nói xong, Nguru Nhu Miên bỏ nhào vào trên lưng Dương Thuần Miễn, Dương Thuần Miễn cũng dựa thế ôm Nguru Nhu Miên lại. Nguru Nhu Miên tựa đầu ở trên lưng rộng lớn của Dương Thuần Miễn, thì thào: “Thật tốt! Cảm giác như đang nằm mơ!” Trong lòng Dương Thuần Miễn run lên, “Nếu là mộng thì không cần tỉnh.” Sau đó cứ như vậy ôm Nguru Nhu Miên đi về phòng.

“Hoàng Hoàng, anh yêu em không?”

“Yêu!”

“Anh đừng nói ‘Anh muốn em’ mạnh mẽ như vậy mà nói ‘Anh yêu em’ yếu ớt quá! Lớn tiếng lên chút đi!”

“Tuân mệnh, lãnh đạo!”

Mười phút sau, “Hoàng Hoàng, anh yêu em không?”

“Yêu! Nhưng mà Nhu Miên, vấn đề này em hỏi đã là lần thứ mười mấy rồi, có thể đổi vấn đề khác không?”

“Được!” Nguru Nhu Miên từ từ nhắm hai mắt về mặt hạnh phúc ghé vào trên lưng Dương Thuần Miễn, “Hoàng Hoàng, anh không thương em sao?”

= _ = cái đó và vấn đề vừa rồi có khác nhau sao?

“Vậy anh hứa không được đổi đáp án nha, vừa rồi trả lời yêu em cọc lốc, chẳng có chân thành chút nào cả. Hoàng Hoàng, anh yêu em nhiều bao nhiêu?”

“Yêu lắm.”

“Thăm tới trình độ nào?”

“Đã không thể có người thứ hai nữa.” Ngu Nhu Miên trong lòng đau đau, từ trên lưng Dương Thuần Miên nhảy xuống, nhìn thẳng Dương Thuần Miên, “Hoàng Hoàng, trong lòng của anh có ai? Thật là chỉ có một mình em không?”

“Chỉ có một mình em!”

“Anh gạt người!”

Dương Thuần Miên khoa trương ngửa ra sau một chút, “Em làm sao mà biết được?” Ngu Nhu Miên cắn cắn môi, khản thiết hỏi: “Anh có thể chỉ nhìn một mình em không?”

“Đã đồng ý là sau này sẽ không nhìn các em khác nữa mà, em chẳng sợ ăn dấm chua đâu!” Dương Thuần Miên xoa xoa đầu Ngu Nhu Miên.

“Có đôi khi một người đàn ông nguyện ý cả đời này để nói dối là yêu, đó không phải là chân tình.” Ngu Nhu Miên sâu kín nói, lập tức vui vẻ nói: “Em sẽ già bộ hồ đồ hưởng thụ cảm giác được yêu cả đời này!”

Dương Thuần Miên chăm chú nhìn Ngu Nhu Miên, trịnh trọng nói: “Em muốn xem lại tiểu thuyết em viết.”

Dương Thuần Miên ở trên giường xem tiểu thuyết, trước khi ngủ vẫn chưa xem xong. Ngu Nhu Miên hỏi Dương Thuần Miên: “Lần này có cảm tưởng gì?”

“Văn vẻ của người quả thực là có lịch sử ý nghĩa!” Dương Thuần Miên thấy hai mắt Ngu Nhu Miên sáng lên, tiếp tục nói: “Sau phong trào Ngũ Tứ, Hồ Thích đã đề xướng thể ngôn văn bạch thoại, nhưng cho tới nay đều là nửa ngôn văn nửa bạch thoại, hoàn toàn không đến Nam Kinh, mãi đến khi quyển sách này của em xuất hiện, anh nghĩ Hồ Thích tiên sinh rốt cục có thể mỉm cười nơi cửu tuyền!” Vừa dứt lời, Ngu Nhu Miên cũng đã vọt qua bóp cổ Dương Thuần Miên, nhe răng trợn mắt nói: “Hay lắm, giờ biết nói mát rồi à?!” Dương Thuần Miên làm bộ cầu xin tha thứ, sau đó ôm lấy Ngu Nhu Miên cười đen tối nói: “Anh không muốn xem lại không phải vì em viết không tốt mà là anh xem thấy ghen tị trong lòng.” Ngu Nhu Miên ở trên mặt Dương Thuần Miên nhẹ nhàng hôn, “Vậy không xem nữa, đợi đến bộ tiểu thuyết sao đến lượt vai nam chính làm chủ, anh lại xem.”

Ngày hôm sau, Ngu Nhu Miên ở công ty nhìn thấy Bạch thiếu gia, mặt mày hớn hờ chạy tới. “Bạch thiếu gia, em đã nói Dương Thuần Miên kháng cự không nổi mị lực của em mà, chúng em đã ở cùng một chỗ. Đúng rồi, ngày đó em còn chưa cảm ơn quà sinh nhật của anh nữa.” Nói xong, ngọt ngào cười. Ngu Nhu Miên cười thật là đau đớn tâm của Bạch thiếu gia, Bạch thiếu gia cười nhẹ, “Em sẽ hạnh phúc.” Ngu Nhu Miên cảm thấy Bạch thiếu gia nói chuyện có chút là lạ nhưng còn chưa hỏi ra, Bạch thiếu gia đã giành trước nói: “Ngày mai anh quay về Thượng Hải, bên kia có một số việc chờ anh xử lý. Nếu em không vui cứ gọi điện thoại cho anh. Đi làm việc thôi!” Bạch thiếu gia vào văn phòng, đóng cửa lại, đứng ở trước cửa sổ, mở một gói thuốc lá. Yêu Ngu Nhu Miên mà không tìm thấy lý do gì, giống như đến tội cùng là vì sao anh hút thuốc anh cũng không rõ.

Giữa trưa, Bạch thiếu gia gọi điện thoại cho Dương Thuần Miên, hẹn anh gặp mặt trong quán bar Tình nhân trong mộng. Dương Thuần Miên vào quán bar, liền nhìn đến Bạch thiếu gia cô đơn ngồi ở một góc hút thuốc, Dương Thuần Miên không nói lời nào đi qua ngồi xuống.

Sau một lúc lâu trầm mặc, Bạch thiếu gia bỏ thuốc xuống. “Người ta luôn tham luyến một chút hương vị cuối cùng.” Sau đó ngẩng đầu, chậm rãi nói với Dương Thuần Miên: “Nhớ lúc trước chúng ta còn ở trong này đàm luận người con gái mà mình yêu quý lẫn nhau. Mà lúc này người con gái tôi ái mộ lại ở trong lòng cậu.” Dương Thuần Miên ăm náy, Bạch thiếu gia tạm dừng một lúc lâu, đau khổ nói: “Ngu Nhu Miên yêu cậu, cho nên hy vọng cậu có thể làm cho cô ấy vui vẻ và hạnh phúc. Vì hạnh phúc của cô ấy, tôi nguyện ý buông tha cho hết thảy — bao gồm cả người tôi yêu nhất.” Bạch thiếu gia dùng một chút, ánh mắt toát ra sự hối hận, “Mỗi lần, cuối cùng tôi vẫn chậm một chút, một chút mà thôi.” Bạch thiếu gia không cam lòng nắm chặt chén rượu.

“Lẽ Cơ, tớ không biết nên nói cái gì, tình yêu không thể chuyển nhượng, tớ hy vọng cậu có thể lý giải.”

“Cậu không cần nói gì cả. Tuy rằng tôi không cam lòng, nhưng Nhu Miên tôi giao cho cậu.” Bạch thiếu gia đứng lên, đi đến bên người Dương Thuần Miên, vỗ vỗ bờ vai của anh, lập tức một đánh một quyền anh mảnh liệt vào mặt Dương Thuần Miên, Dương Thuần Miên bị thỉnh linh một quyền này đánh cho té ngã, khóe miệng chảy máu tươi. Bạch thiếu gia nhìn xuống Dương Thuần Miên, lạnh lùng nói: “Chúng ta coi như đã thanh toán xong!” Nói xong, rời khỏi quán bar.

Dương Thuần Miên buổi chiều nhận được điện thoại Dư Tư Giáng, hai người gặp mặt.

“Ngày hôm qua em gặp Lưu Liêm.” Dư Tư Giáng thần nhiên nói. Dương Thuần Miên đột nhiên không yên lòng, sợ nghe được tin tức không tốt, chột nghe Dư Tư Giáng tiếp tục nói: “Anh ấy giải thích tất cả với em, hơn nữa anh ấy nghe em nói mang thai thì mừng rỡ như điên, tính mau chóng cùng em kết hôn.”

“Như vậy tốt lắm, chúc mừng em! Tư Giáng.” Dương Thuần Miên đột nhiên có loại cảm giác như trút được gánh nặng.

“Thuần Miên, thật may mắn là có anh vẫn ở bên cạnh em.” Dư Tư Giáng cảm kích lấy tay Dương Thuần Miên, phát hiện trên mặt Dương Thuần Miên có

vết bầm tím, “Thuần miến, mặt của anh?”

“Không có việc gì. Tư Giáng, anh hy vọng em hạnh phúc.” Dương Thuần Miến cảm giác Dur Tư Giáng giống như là trách nhiệm của anh, nếu cô không thể đạt được hạnh phúc thì hạnh phúc của anh cũng sẽ bất an.

Khi về nhà trọ, Ngu Nhu Miên đã làm xong cơm chiều. Dương Thuần Miến vừa vào cửa, Ngu Nhu Miên nhìn ngay thấy mặt Dương Thuần Miến bầm tím, thân thiết hỏi: “Làm sao vậy?”

“Trúng một quyền mà thôi.” Dương Thuần Miến nhẹ nhàng băng quơ nói.

Ngu Nhu Miên lấy khăn lau mặt cho Dương Thuần Miến, giả bộ hung ác nói: “Có phải đi gặp người yêu cũ rồi bị ông xã người ta đánh hay không?” Thấy Dương Thuần Miến không phủ nhận, trong lòng Ngu Nhu Miên bỗng nhiên chợt lạnh, không nghĩ tới một câu vui đùa của cô mà lại là thật. Dương Thuần Miến thấy vẻ mặt Ngu Nhu Miên uể oải, lập tức giải thích: “Không phải như em nghĩ đâu, Tư Giáng hẹn anh ra ngoài, chính là nói cho anh biết. ....” Ngu Nhu Miên đột nhiên lấy tay che miệng Dương Thuần Miến, nói: “Trương Tiểu Nhân từng nói, người ta trong lúc yêu cần bản không cần hứa hẹn. Chúng ta yêu nhau, chính là ước định hạn nhất rồi. Chúng ta không có giấy đăng ký kết hôn như có ước định. Đến ngày nào đó chúng ta chia tay, ước định cũng chỉ đến đó thôi. Cho nên nếu anh không thương em thì trực tiếp nói cho em biết, không cần anh giải thích, giống như giờ phút này em cũng không muốn nghe giải thích của anh.” Ngu Nhu Miên tinh tường hiểu được, cô quý trọng nhất là cái gì, nhưng càng coi trọng, cô càng không dám nắm thật chặt.

“Bị thương không phải là vì em sao.” Dương Thuần Miến thấp giọng nói, nhớ đến Bạch thiếu gia, Dương Thuần Miến vẫn có vài phần áy náy, giống như hạnh phúc là mình đoạt được từ trong tay Bạch thiếu gia. Ngu Nhu Miên thấy Dương Thuần Miến nản lòng, vì dụ dỗ không khí, trêu chọc anh: “Về sau đi ra ngoài, không đánh nhau với con chó nhỏ nữa!”

Sau khi ăn xong, Ngu Nhu Miên lấy ra hai chiếc vòng cổ, mang cho Dương Thuần Miến một cái, “Hoàng Hoàng, không phải anh không thích cái vòng cổ hồng nhạt kia sao, đây là vòng chó em mới làm cho anh!”

“Vòng chó?! Không mang!” Dương Thuần Miến nói xong sẽ đem vòng cổ bỏ xuống, lập tức bị ánh mắt hung ác của Ngu Nhu Miên ngăn lại, Ngu Nhu Miên lại đem một cái vòng cổ khác mang cho mình, “Em cũng mang cùng anh!” Ngu Nhu Miên sờ sờ chiếc túi trên cổ Dương Thuần Miến, “Đây là túi khóa tâm Ngu Thị em phát minh.”

“Vòng cổ phân trâu?”

Ngu Nhu Miên gõ đầu Dương Thuần Miến một chút, cá giận nói: “Là Ngu Thị.” Dương Thuần Miến xoa mình đầu, “Ngu Thị không phải là phân trâu sao?!” [Ngu Thị đồng âm ngu thị, ngu thị là phân trâu^^!] Thấy Ngu Nhu Miên lại muốn đánh đầu mình, anh bắt được tay Ngu Nhu Miên, cọt nhả nói: “Em lại đánh đầu nữa, không sợ em về sau sinh một đứa con ngốc à!” Ngu Nhu Miên liếc mắt Dương Thuần Miến liếc một cái, “Anh có ý gì ngu! Quên đi, suy nghĩ vì con em, em tha cho anh!” Sau đó tiếp tục giải thích túi khóa tâm cho Dương Thuần Miến: “Thêu tên hai người ở trên túi, mỗi ngày đặt ở nơi gần tâm nhất, như vậy có thể khóa trụ tâm anh. Em phát minh!” Dương Thuần Miến lấy tay sờ sờ túi của Ngu Nhu Miên, lại nhìn về túi của mình, phát hiện hai vòng cổ có chút khác nhau, liền hỏi: “Vì sao ở miệng túi của anh là kín mà của em lại hở?!”

“Trong túi của anh là viết tên em, sợ anh đánh mất nên em đã may miệng túi kín lại.”

“Vậy vì sao em không may túi của mình kín lại?”

“À! Cái này của em à! Mỗi ngày em đều đổi tên bên trong, cho nên không thể may kín được.” Ngu Nhu Miên phẩn chấn nói. Dương Thuần Miến vừa nghe liền nóng nảy, “Không được! Miệng túi của em cũng phải may kín!” Vì thế hai chén mì lại dây dưa cùng nhau. Lúc này, điện thoại vang. Dương Thuần Miến tiếp điện thoại, lại là điện thoại Dur Tư Giáng. Tuy rằng Dương Thuần Miến cũng không có ý lãng tránh, nhưng Ngu Nhu Miên vừa nghe là điện thoại Dur Tư Giáng liền chủ động rời đi. Dur Tư Giáng vừa cùng Lưu Liêm thương lượng, đã xác định ngày kết hôn, cô lập tức gọi điện thoại thông báo Dương Thuần Miến, người đầu tiên mà cô muốn chia sẻ vui sướng. Gác điện thoại, Dương Thuần Miến nhớ đến lời nói vừa rồi của Ngu Nhu Miên nên cũng sẽ không giải thích nhiều nữa.

Tình yêu có khi giống như một cây kem, ngọt ngào, nhưng nếu bạn nắm càng chặt, nó lại tan càng nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Mì Thịt Bò + Mì Dương Xuân* =? được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Mì thịt bò + mì Dương Xuân = cà rốt

Những ngày tiếp theo trong cuộc sống, Ngu Nhu Miên cảm thấy hạnh phúc gấp bội đồng thời từ đáy lòng lại mơ hồ có nỗi bất an. Dương Thuần Miến yêu cô là một loại cảm giác từ trên trời rơi xuống, có được sức mạnh bất thường làm cho cô cảm giác như toàn thế giới đều lâm vào tâm trạng không yên. Mà sự tồn tại của Dur Tư Giáng càng khiến tim Ngu Nhu Miên bị niềm vui lẫn nỗi sợ hãi bao phủ, cô rất sợ cảm giác được yêu này đột nhiên mất đi. Nhưng càng yêu Dương Thuần Miến càng không muốn đối mặt việc này, mỗi khi Dương Thuần Miến nhận được điện thoại của Dur Tư Giáng, Ngu

Nhu Miên liền trở lại phòng mình đùa nghịch cái túi khóa tâm

Dương Thuần Miễn cũng đắm chìm trong hạnh phúc, Nguu Nhu Miên không có lúc nào là không mang đến cho anh niềm vui bất ngờ của tình yêu. Anh thường xuyên ở các góc phát hiện Nguu Nhu Miên để lại cho anh những tờ giấy ghi chép lời thương. Trong ví tiền, trong túi công văn, trong tủ quần áo, dưới gối đầu, có khi lúc sáng sớm tỉnh lại ở quần lót cũng thấy những lời tâm tình của cô. (Sun: ═|||) Mà anh thì đối với Nguu Nhu Miên trong lòng có áy náy, bởi vậy ở những nơi khác đều cố gắng nhường Nguu Nhu Miên, đem hết cách thức của mình khiến cô vui vẻ. Có một lần, anh ngắt điện thoại rồi đến phòng Nguu Nhu Miên, vừa vặn nhìn thấy Nguu Nhu Miên đang mở túi khóa tâm thì đi tới ôm chặt Nguu Nhu Miên, giả vờ cả giận nói: “Có phải quay lưng lại với anh, vụng trộm đổi tên ?”

“Đúng vậy! Mỗi lần anh nhận điện thoại của Dư Tư Giáng, em liền đổi tên nam nhân mình yêu!” Nguu Nhu Miên ngừng đầu chống lại Dương Thuần Miễn. Dương Thuần Miễn hôn Nguu Nhu Miên bịt kín cái miệng nhỏ nhắn đang nấp máy mà nói: “Thực xin lỗi!”

“Tình yêu của em không có từ thật xin lỗi, chỉ có yêu và không thương!” Nguu Nhu Miên nói kiên quyết, thấy Dương Thuần Miễn bị khí thế của cô chấn động, vẻ mặt khản trương thì đột nhiên xì một cái cười ra tiếng “Dư Tư Giáng gọi điện thoại đến nhà trọ đến, tất nhiên là không nói gì sau lưng em. Chỉ là tâm lý bất bình mà thôi, vì cái gì không có nam nhân gọi điện thoại cho em chứ? Đáng tiếc Bạch thiếu gia đi Thượng Hải, nếu không anh ấy nhất định sẽ thường xuyên gọi điện thoại cho em.” Dương Thuần Miễn thần sắc biến đổi, lập tức muốn mở cái túi khóa tâm của Nguu Nhu Miên. Nguu Nhu Miên thà chết không buông tay. Khi thấy Dương Thuần Miễn sẽ thành công thì Nguu Nhu Miên hung hăng cắn một cái vào tay Dương Thuần Miễn. Dương Thuần Miễn bị đau mới buông tay ra.

“Em lại cắn người!”

“Em cắn chó!”

“Em đúng là cô gái không chịu nói đạo lý!”

“Thế nhưng anh hồ đồ đến mức muốn giảng đạo lý với con gái!”

“Haizz!” Dương Thuần Miễn bất đắc dĩ nói: “Nữ nhân cùng nam nhân quả thực không phải cùng một loại động vật!”

“Nữ nhân cùng nam nhân có phải cùng một loại động vật hay không thì em không biết. Em chỉ biết, em và anh không phải cùng một loại động vật. Em là người, anh là chó!” Nguu Nhu Miên cọt nhả nói. Dương Thuần Miễn nói không lại Nguu Nhu Miên bèn dứt khoát không hề cùng cô đấu võ mồm, nhưng ánh mắt vẫn là nhìn chằm chằm vào túi khóa tâm trong tay Nguu Nhu Miên. Nguu Nhu Miên thấy Dương Thuần Miễn muốn lấy túi khóa tâm của cô như thế thì nói: “Anh yên tâm, em không đổi tên. Chính là ngẫu nhiên lấy ra nhìn xem có viết sai tên hay không”

“Hừ!” Dương Thuần Miễn xoa tay của mình.

“Thuần Miễn, ngày mai là đêm bình an, chúng ta đi ra ngoài đi, trước quảng trường giáo đường có hoạt động mừng Noel.”

“Được! Nhưng ngày mai anh có thể đến muộn một chút, lúc 5 giờ cần đi sân bay đón tiếp đoàn khách I rắc, phòng chừng thu xếp xong phải đến 8 giờ. Em phải biết rằng người ta không có đêm bình an.”

“Vậy em đến 9 rưỡi đứng ở cửa giáo đường chờ anh. Anh cần đến đúng giờ đấy, một phút em cũng không chờ đâu!” Nguu Nhu Miên dừng lại rồi đột nhiên nhớ ra “Thiếu chút nữa đã quên, Bạch thiếu gia ngày mai về Bắc Kinh, hôm nay gọi điện thoại nói mời chúng ta ngày mai cùng nhau ăn cơm chiều. Anh không thể đi thì em đi một mình.”

“Được, anh đi.” Dương Thuần Miễn trong lòng không được tự nhiên một chút, lập tức nhìn cửa sổ ở túi khóa tâm dạn dò: “Không được đổi tên nhé!”

Ngày của đêm bình an, sau khi tan tầm Nguu Nhu Miên liền cùng Bạch thiếu gia đi ăn cơm chiều. Hai người đến một quán ăn Âu có khung cảnh thanh nhã.

“Thuần Miễn sao không cùng đến?”

“Anh ấy đi đón tiếp đoàn khách I-rắc.” Nguu Nhu Miên thấy Bạch thiếu gia rút ra một điều thuốc lá thì kinh ngạc hỏi: “Không phải anh đã bỏ thuốc lá sao?” Bạch thiếu gia chưa xót cười “Có lẽ vĩnh viễn không bỏ nổi.”

“Tôi xem ra so với hồi trước thì anh tiêu thụ rất nhiều, chuyện ở Thượng Hải thực khó giải quyết sao? Đó cũng là nguyên nhân anh lại bắt đầu hút thuốc à, hút ít chút đi, đối với anh không tốt.”

“Những người hút thuốc đều biết nó có hại đối với cơ thể, nhưng bỏ thuốc lại là nói dễ hơn làm. Nếu không hôm nay anh vì cái gì lại bay trở về Bắc Kinh?”

“Anh bỏ thuốc lá và bay trở về Bắc Kinh có quan hệ gì đâu?”

“Loại thuốc anh thích hút chỉ có bán ở Bắc Kinh.” Bạch thiếu gia nhìn Nguu Nhu Miên.

“Anh thật đúng là kén chọn!” Nguu Nhu Miên bất mãn nói.

Sau khi ăn cơm xong, Bạch thiếu gia hỏi Nguu Nhu Miên: “Em cùng Thuần Miễn hẹn mấy giờ gặp nhau ở đâu? Anh đưa em đến đó!”

“Vào chín rưỡi gặp nhau ở trước cửa giáo đường.”

“Giáo đường?”

“Đúng vậy, em vẫn chờ đợi ngày có thể cùng Dương Thuần Miên đi vào giáo đường. Hôm nay cũng thỏa nguyện trước, ở đó vừa lúc có hoạt động nên cứ lôi anh ấy vào đó, hắc hắc!” Trên mặt Ngưu Nhu Miên đột nhiên trở nên hạnh phúc, trong lòng Bạch thiếu gia cũng phải nói là vô cùng cay đắng.

Từ không trung bắt đầu có những bông tuyết bay lá tả, Ngưu Nhu Miên hưng phấn nhìn ra ngoài cửa sổ mà nói với Bạch thiếu gia: “Đôi tình nhân nào mà trong đêm bình an có tuyết rơi ở gần nhau thì năm sau nhất định phải có hạnh phúc.”

“Tuyết đang rơi nên lái xe sẽ chậm, em cực kỳ không thích tới muộn, vậy chúng ta đi sớm thôi.” Bạch thiếu gia giúp Ngưu Nhu Miên mặc áo khoác ngoài vào.

Việc của Dương Thuần Miên xử lý xong xuôi thì ước chừng 8 rưỡi. Trong lúc trên đường chạy tới giáo đường liền vội gọi điện thoại cho Ngưu Nhu Miên, Ngưu Nhu Miên lúc này đang ở trên xe Bạch thiếu gia.

“Nhu Miên, chuyện của anh đã làm tốt, bây giờ đang tới đó. Hiện tại em ở nơi nào?”

“Em cũng đang đi trên đường, Bạch thiếu gia đưa em đến. Tuyết rơi đường trơn, anh lái xe cẩn thận đừng nóng vội. lát nữa sẽ gặp!” Ngưu Nhu Miên cắt điện thoại.

Xe Bạch thiếu gia đi thật sự chậm, anh đột nhiên có cảm giác không muốn đưa Ngưu Nhu Miên đến giáo đường, thậm chí cứ như vậy đem cô đi giấu ở nơi mà Dương Thuần Miên vĩnh viễn tìm không thấy. Nhưng là khỏe mắt thấy gương mặt Ngưu Nhu Miên có nỗi mong chờ đầy cõi lòng thì lại buồn bã.

Dư Tư Giáng cùng Lưu Liêm ước hẹn chín giờ tối gặp mặt ở nhà anh. Dư Tư Giáng trước tám giờ đã đến cửa nhà Lưu Liêm. Vừa đến thì nhìn thấy Lưu Liêm cùng cô gái mà ngày ấy lúc mình đến công ty đã nhìn thấy chung một chỗ.

“Hôn thê của tôi sẽ đến đây, cô mau đi thôi, về sau cũng đừng tới tìm tôi nữa.” Lưu Liêm lạnh lùng nói. Cô gái kia sờ sờ ví da, trào phúng nói: “May mắn quan hệ của chúng ta vẫn còn đáng giá khoản tiền cuối cùng này.” Lưu Liêm vừa nghiêng đầu, vừa vận nhìn thấy Dư Tư Giáng tan nát cõi lòng bèn khăn trương chạy về phía cô ấy. Dư Tư Giáng vội vàng kêu xe taxi bỏ chạy. Lưu Liêm cũng đón xe đuổi theo đồng thời không ngừng bấm số di động gọi cho Dư Tư Giáng.

Dương Thuần Miên trên đường đến giáo đường thì nhận được điện thoại của Dư Tư Giáng. Giọng điệu của Dư Tư Giáng không che dấu được sự đau lòng và sợ hãi, cô khóc rống nói: “Thuần Miên, Lưu Liêm đang đuổi theo em, em sợ! Em không muốn gặp hắn! Thuần Miên, anh đến giúp em với!”

“Em đang ở đâu?”

“Bây giờ em đang trên đường chạy về nhà.” Dư Tư Giáng nức nở nói.

“Anh lập tức đến nhà em” Dương Thuần Miên tuy rằng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng xem ra chuyện quá khẩn cấp, vì thế anh gọi điện cho Ngưu Nhu Miên.

Bạch thiếu gia đưa Ngưu Nhu Miên đến giáo đường lúc gần chín rưỡi. Bạch thiếu gia vốn định để cho Ngưu Nhu Miên vào giáo đường chờ Dương Thuần Miên, nhưng Ngưu Nhu Miên sợ trong giáo đường nhiều người thì Dương Thuần Miên sẽ không tìm thấy cô nên kiên trì muốn đứng bên ngoài chờ. Bạch thiếu gia bất đắc dĩ chỉ có thể kéo Ngưu Nhu Miên đến một chỗ tạm thời không có tuyết rơi. Anh nhẹ tay phải đi những bông tuyết rơi trên tóc Ngưu Nhu Miên “Đem giấu em vào chỗ cậu ta khó tìm thấy nhất.” Nhìn Ngưu Nhu Miên ngăn ra, Bạch thiếu gia vội khỏa lấp nói: “Làm cho cậu ta sốt ruột một chút cũng tốt!”

“Ý kiến hay! Một lát nữa em thấy Thuần Miên liền trốn đi, để cho anh ta cũng ném thử cảm giác đứng trong tuyết chờ đợi em, hừ!” Trong mắt Bạch thiếu gia hiện lên một chút đau đớn.

“Anh không cần ở đây giúp em nữa, anh ấy sẽ nhanh chóng đến đây. Anh ấy rất không thích ăn dấm chua.” Đúng lúc này, điện thoại di động của Ngưu Nhu Miên vang lên.

“Nhu Miên, Dư Tư Giáng dường như có việc gì gấp, anh hiện tại cần đến chỗ cô ấy. Anh xử lý xong sẽ nhanh chóng đến giáo đường, em cứ vào trước kiểm chỗ ngồi đi.” Ngưu Nhu Miên trong lòng cực kỳ đau xót, sống mũi cay cay, nhưng ngại vừa nói với Bạch thiếu gia vì thế bình tĩnh trả lời: “Em chờ anh.” Không chờ Ngưu Nhu Miên nói gì thêm, Dương Thuần Miên lại cắt đứt điện thoại. Ngưu Nhu Miên cảm thấy âm thanh tút tút chói tai tất máy kia ở trong không khí ngưng kết thành băng xẹt qua màng tai mình. Cô đột nhiên sợ hãi cảm thấy, Dương Thuần Miên sắp giống một con diều bị đứt dây rồi từ tay cô bay đi. Cô rút cuộc cần bản chịu không nổi những âm thanh tút tút ngắt quãng đang liên tục phát ra.

Ngưu Nhu Miên cười nói với Bạch thiếu gia: “Anh ấy lập tức tới đây, mình em chờ anh ấy.” Tuy Bạch thiếu gia có chút hoài nghi đối với lời nói của Ngưu Nhu Miên, anh chỉ dằn dò Ngưu Nhu Miên vài câu rồi lo lắng rời đi.

Sau khi Ngưu Nhu Miên cười cười để Bạch thiếu gia rời đi, nét bi thương lập tức liền hiện lên trên mặt Ngưu Nhu Miên. Cuối cùng Ngưu Nhu Miên cũng cảm thấy hạnh phúc không phải chân thật, mà Dư Tư Giáng cũng là cái gai đâm trong lòng anh nên rút cuộc làm cho cô cứ phải lo được lo mất, bởi vậy luôn không thể thản nhiên đối mặt. Mỗi một giây chờ đợi Dương Thuần Miên đều là dài đằng dặc khó có thể chịu đựng nổi như thế. Cho đến hơn chín rưỡi thì Ngưu Nhu Miên rút cục cầm lấy điện thoại di động gọi cho Dương Thuần Miên.

Dương Thuần Miến lúc này đã đến dưới nhà Dư Tư Giáng, từ xa đã nghe thấy tiếng Lư Liêm gọi cửa rõ to. Cùng lúc đó di động vang lên, còn chưa chờ Ngưu Nhu Miên nói chuyện, Dương Thuần Miến liền giành nói trước: “Một lát nữa anh gọi cho em.” Nói xong lập tức liền cắt điện thoại. Dương Thuần Miến chạy tới tầng trên, nghe được sau cửa vọng đến tiếng Dư Tư Giáng khóc nức nở, còn Lư Liêm đang gõ cửa cồng cộc. Dư Tư Giáng vẫn không chịu nghe Lư Liêm giải thích, lúc này Lư Liêm thấy cô còn gọi tới Dương Thuần Miến lập tức liền bốc lửa “Chuyện hai chúng tôi với anh không có quan hệ!”

“Tôi cùng Tư Giáng nói chuyện, anh có thể để cho cô ấy yên tĩnh một chút được không?” Dương Thuần Miến đang nghĩ cuộc hẹn tốt đẹp của mình bị Lư Liêm phá hủy, sau này còn không biết phải tạ tội với Ngưu Nhu Miên như thế nào, cũng tức giận không biết phải hàn gắn ra sao nên khẩu khí không tốt.

“Cậu nói với cô ấy?” Lư Liêm nghĩ đến quan hệ giữa Dư Tư Giáng cùng Dương Thuần Miến thì tức giận trừng mắt Dương Thuần Miến, không để ý tới anh khuyên can mà tiếp tục bấm mạnh vào cửa. Dương Thuần Miến nghĩ đến giờ phút này Ngưu Nhu Miên đang ở giáo đường chờ đợi mình, hơn nữa tiếng Dư Tư Giáng khóc làm cho anh càng thêm sốt ruột cũng mất đi kiên nhẫn bèn đẩy Lư Liêm ra gọi to trước cửa: “Tư Giáng, là anh, Thuần Miến đây! Em đừng khóc!” Lư Liêm bị Dương Thuần Miến lôi kéo mạnh liền lui vài bước mới đứng vững chân, lửa giận tràn đầy nhất thời bùng nổ vung nắm đấm nện vào Dương Thuần Miến. Dương Thuần Miến không nghĩ tới Lư Liêm lại còn động thủ nên nổi giận không thể kìm nén để mất đi lý trí cùng Lư Liêm đánh lộn với nhau. Điện thoại di động của Dương Thuần Miến ở trong cuộc đánh lộn rơi ra, rồi bị bước chân lộn xộn của hai người đá hỏng.

Ngưu Nhu Miên cầm điện thoại ngồi ở trước cửa giáo đường nhìn những đôi yêu đương đi qua trước mắt mà trong lòng yếu đuối không thể cố tình kiên cường nữa. Cô lau nước mắt sắp rơi xuống cảm thấy di động, cô không tin Dương Thuần Miến hôm nay lại lần thứ hai bỏ mặc cô mà chọn Dư Tư Giáng. Điện thoại Dương Thuần Miến có chuông reo nhưng không nghe máy. Ngưu Nhu Miên chưa từ bỏ ý định tiếp tục gọi lại, trong lòng dần dần lâm vào tâm trạng lạnh buốt. Cho đến khi di động hết pin, Ngưu Nhu Miên vẫn không chịu từ bỏ bấm số điện thoại. Nước mắt cùng tuyết chan hòa, con lạnh như đâm vào da thịt trên mặt. Ngưu Nhu Miên an ủi chính mình nhất định là có hiểu lầm khác, sợ bỏ qua lúc Dương Thuần Miến tìm đến cô, vì thế vội vàng trở lại trước giáo đường ngồi ở trên bậc thang đi vào giáo đường. Ngưu Nhu Miên bắt đầu trông mòn con mắt nhìn xung quanh, theo thời gian dần trôi qua cuối cùng cô đành cúi gục đầu ngồi không nhúc nhích. Trong lòng là nỗi đau đớn vô tình trần trụi không thể dùng được.

Hoạt động Noel bắt đầu tiến vào cao trào, đám người chung quanh chúc mừng nhau, không khí vui mừng ồn ào náo động làm cho Ngưu Nhu Miên cảm giác giống như bị bỏ rơi ở ngoài thế giới. Tâm hồn hỗn loạn dần dần mất đi nhận thức, nỗi u ám làm tan nát cõi lòng chậm rãi lan tỏa đè nát nỗi muộn phiền. Lại một giờ nữa trôi qua, hoạt động đêm Noel tiến vào cao trào. Ngưu Nhu Miên hai mắt vô thần đứng lên, dưới chân tê dại thiếu chút nữa té ngã, may mắn được người bên cạnh đỡ giúp. Cô yên lặng đi về phía đám người bên ngoài, vừa vặn lúc này một MC đài truyền hình tiến đến phỏng vấn cô. “Tiểu thư, đối với hoạt động đêm bình an năm nay cô có cảm tưởng gì?” Ngưu Nhu Miên nửa ngày mới hồi phục lại tinh thần nói yếu ớt: “Làm cho người ta thất vọng đến tan nát cõi lòng.” MC không nghĩ tới người được phỏng vấn này lại trả lời như thế nên có chút ngoài ý muốn, vì thế tiếp tục hỏi: “Vậy cô cho rằng đêm bình an hẳn là nên trôi qua như thế nào?”

“Chỉ hy vọng cùng anh ấy mặt đối mặt, ăn hai tô mì nóng hổi! Ngồi ở lò sưởi vuốt ve lông Hoàng Hoàng nhà tôi, cũng không đi đâu hết, chỉ có hai chúng tôi.” Ngưu Nhu Miên nói xong, lã chã rơi lệ lại lớn tiếng nói: “Không cần Dư Tư Giáng!” Nói xong, liền xoay người chạy đi.

Người MC bị khiến cho không hiểu ra sao, vì khóa lắp đằng phải giải thích với khán giả ngồi trước màn hình: “Thời tiết rất lạnh, vị tiểu thư này có nguyện vọng thực đơn giản, chính là cùng chú chó vàng nhà cô ấy ăn mì với nhau, nhưng lại không cần trứng cá muối!” [Giải thích, vì chỉ có 2 người nên MC bị nhầm]

Bạch thiếu gia sau khi về nhà tiện tay mở TV ra xem, TV đang phát sóng trực tiếp ngay tại chỗ tổ chức hoạt động mừng Noel tại trước giáo đường. Bạch thiếu gia nghĩ đến Ngưu Nhu Miên cùng Dương Thuần Miến đang ở đó, vì thế một mực tựa vào sofa xem TV. Lúc này trên màn hình TV lại hiện ra gương mặt Ngưu Nhu Miên, Bạch thiếu gia lập tức ngồi thẳng dậy. Sau khi xem xong đoạn phỏng vấn Ngưu Nhu Miên, anh vội vàng mặc vào áo khoác rời khỏi nhà trọ. Gọi điện cho Ngưu Nhu Miên thì thấy tín hiệu tắt máy, điều này làm cho Bạch thiếu gia càng thêm bất an.

Dương Thuần Miến cùng Lư Liêm đánh lộn túi bụi, Dư Tư Giáng ở phòng trong nghe được bên ngoài có tiếng động khác thường, vì thế cẩn thận mở cửa ra đã thấy hai người liên tục gây thương tích cho nhau. Dương Thuần Miến cùng Lư Liêm đã đánh đỏ mắt, mỗi một quyền đều là nặng tay, hai người cùng đều bị thương chảy máu. Dư Tư Giáng bước lên phía trước muốn tách hai người ra. Dương Thuần Miến không biết Dư Tư Giáng chạy lại đây, đang chém mạnh ra một quyền, ai ngờ khuỷu tay lại ngoài ý muốn đánh ngã Dư Tư Giáng ở phía sau. Dư Tư Giáng chỉ cảm thấy bụng dưới đau nhức, đưa mắt nhìn xuống thì hoảng sợ thấy váy đã có máu chảy ra. Dương Thuần Miến cùng Lư Liêm lập tức dừng tay, đồng thời trong lòng hoảng hốt. Lư Liêm muốn tiến lên ôm lấy Dư Tư Giáng, mà Dư Tư Giáng lại gắt gao ôm Dương Thuần Miến, tựa đầu vào lòng Dương Thuần Miến mà khóc nói với Lư Liêm: “Tôi không muốn gặp anh! Anh đi! Anh đi đi!”

“Tư Giáng, anh đưa em đi bệnh viện!” Nghĩ đến Dư Tư Giáng khả năng sanh non, Lư Liêm gấp đến độ hai mắt ứa máu.

“Thuần Miến, anh bảo hắn đi đâu đi! Nếu không em cũng không đi đâu hết!” Dư Tư Giáng cố nén đau nhức, cắn răng nói. Lư Liêm cắn môi đành rời đi. Dương Thuần Miến đợi Lư Liêm đi rồi bèn ôm Dư Tư Giáng đón xe đi thẳng đến bệnh viện. Sau khi hai người lên xe, Lư Liêm mới từ chỗ tối đi ra gọi xe theo sát ngay sau.

Sau khi Dư Tư Giáng được đưa đến phòng giải phẫu, Dương Thuần Miến lấy điện thoại định gọi cho Ngưu Nhu Miên lại nghe thấy tín hiệu tắt máy. Trong lòng Dương Thuần Miến càng thêm như lửa đốt, nhưng lúc này cũng không thể thoát thân. Thấy Lư Liêm theo tới bệnh viện, Dương Thuần Miến vội ngăn anh ta lại “Nếu anh muốn tốt cho Tư Giáng thì tạm thời không cần gặp cô ấy.” Lư Liêm suy sụp ngã ngồi trên ghế ảo não nói: “Tôi chờ tin tức bình an của Tư Giáng rồi mới đi.” Lư Liêm hai tay gắt gao xiết chặt đầu gối khổ gục đầu xuống.

Sau khi giải phẫu, Dư Tư Giáng được đưa đến bị phòng theo dõi, bác sĩ thấy cô kích động mới cho cô uống thuốc an thần. Dương Thuần Miến vẫn canh giữ ở bên cạnh Dư Tư Giáng. Cho đến khi cô ta ngủ thì Dương Thuần Miến mới rời phòng bệnh chạy thẳng tới giáo đường.

Dương Thuần Miến mới vừa đi, Lưu Liêm liền tiến vào phòng bệnh, ngồi ở bên giường bệnh. Anh cầm tay Dư Tư Giáng nhắc lên cọ cọ vào trên mặt mình, vài giọt nước mắt nóng bỏng rơi vào trong lòng bàn tay Dư Tư Giáng.

Bạch thiếu gia sốt ruột đi đi lại lại tìm kiếm ở trước giá đường cũng không thấy tung tích Ngưu Nhu Miên. Lễ hội đã gần kết thúc, mọi người dần dần tản đi, Bạch thiếu gia gọi điện thoại về nhà ở của Ngưu Nhu Miên cũng không có người nghe. Vì thế anh tỉnh táo lại, cẩn thận suy tư về những nơi có khả năng Ngưu Nhu Miên đi đến.

Khi Dương Thuần Miến chạy tới giá đường, lễ hội đã muốn chấm dứt, quảng trường đã hầu như không còn người. Dương Thuần Miến lòng nóng như lửa đốt, không để ý người khác lờ mờ ngó chừng vừa chạy vừa gọi to tên của Ngưu Nhu Miên ở quảng trường. Sau khi chạy một vòng, Dương Thuần Miến mồm thở phì phò đột nhiên nghĩ đến, chẳng lẽ Ngưu Nhu Miên đi đến đó?

Ngưu Nhu Miên ngồi một mình ở trong quán Duyên đối diện đã điên cuồng gọi ăn ba bát mì Dương Xuân. Tuy rằng cũng gọi bát thứ tư thì chẳng ăn nổi. Nước mắt chảy tràn trên mặt làm cho cô nhớ tới thời điểm ban đầu lúc nản lòng khi đi tìm việc. Nhưng lúc này so sánh với buổi ban đầu cũng là càng làm cho cô lâm vào cảnh đau lòng, hơn nữa càng ăn mì thì tâm tình ngược lại càng thêm đau đớn không chịu nổi. Ngưu Nhu Miên ngồi ở vị trí kê sát cửa sổ ngẩng ngốc nhìn ra đường đến gần người. Hơi nước dần dần tích tụ lại thành màng sương mỏng trên cửa kính, Ngưu Nhu Miên lấy tay xoa lớp sương mù trên kính, dùng hết khả năng của đôi mắt tinh tường nhìn ra bên ngoài. Cô vẫn không muốn hết hy vọng mà tin tưởng Dương Thuần Miến nhất định sẽ tìm đến cô, cô chấp mong muốn bắt được một tia hạnh phúc cuối cùng sắp sửa trôi qua.

Đợi suốt cho đến khi quán ăn đóng cửa, chỉ còn lại có Ngưu Nhu Miên lẻ loi một mình. Lúc này tâm tình của cô hoàn toàn đau đến chết lặng bèn tuyệt vọng đứng dậy. Đúng khi ấy, cô vui sướng nhìn thấy một nam nhân đang chạy như điên sang bên này, Ngưu Nhu Miên kiềm chế trái tim đang đập mãnh liệt như muốn vọt ra khỏi lồng ngực mà bước nhanh ra ngoài quán ăn. Gương mặt người chạy đến đang dần dần rõ ràng, khi người mới tới đi đến trước mặt Ngưu Nhu Miên, Ngưu Nhu Miên từ thân nấp máy môi “Em nghĩ anh ấy nhất định sẽ đến. Nhưng anh ấy chưa tới, thì anh đã đến.” Ngưu Nhu Miên khóc lớn thành tiếng, gục ở trong lòng Bạch thiếu gia, nước mắt vẫn luôn kiềm chế lúc này đã không kiềm nê gì tuôn trào.

Bạch thiếu gia ôm Ngưu Nhu Miên đang suy sụp, trong lòng cũng đau đớn như bị kim đâm. Anh nhẹ nhàng vuốt về mái tóc dài của Ngưu Nhu Miên trầm giọng nói: “Nhu Miên, đừng khóc, nước mắt em sẽ làm anh đau lòng.”

Bạch thiếu gia ôm Ngưu Nhu Miên cho đến lúc cô ngớt khóc mới giúp Ngưu Nhu Miên ngồi lên xe, đưa cô về nhà. Bạch thiếu gia cùng Ngưu Nhu Miên rời khỏi Duyên đối diện không lâu thì Dương Thuần Miến vội vàng chạy tới. Thấy quán đã đóng cửa, chung quanh không thấy Ngưu Nhu Miên, liền ôm tâm lý may mắn quay về nhà.

Dưới tầng trệt của chỗ ở, khi Bạch thiếu gia giúp Ngưu Nhu Miên xuống xe taxi thì Dương Thuần Miến cũng đồng thời đuổi tới, ba người không hẹn mà gặp. Dương Thuần Miến thấy Ngưu Nhu Miên cùng Bạch thiếu gia đi với nhau, đầu tiên là ngăn ra, lập tức tâm loạn như ma. Còn Bạch thiếu gia trong mắt hưng hực lửa giận thiếu đốt nhìn chằm chằm Dương Thuần Miến. Ngưu Nhu Miên thì ngây người nhìn Dương Thuần Miến giống như đang ở trong mộng.

Dương Thuần Miến đi nhanh tới chỗ Ngưu Nhu Miên, nhưng còn chưa đi đến bên cạnh Ngưu Nhu Miên thì đã bị Bạch thiếu gia đón đầu bằng một quyền đánh gục “Tôi thực đàn ông khi nghĩ đến người có thể làm cho cô ấy hạnh phúc. Tôi đem thứ mà mình quý trọng nhất chấp tay tặng cho cậu. Vậy mà cậu lại vứt bỏ như vậy.” Nghĩ đến đây, Bạch thiếu gia từ trước đến giờ luôn luôn tỉnh táo rốt cuộc kiềm chế không nổi được, đem Dương Thuần Miến ấn ngã lên tuyết rồi tấn công thật đau.

Ngưu Nhu Miên lúc này cũng chạy đến nhằm Dương Thuần Miến đang ngã dưới đất liền đạp hai cái, khóc lớn: “Tôi không bao giờ ăn mì Dương Xuân nữa! Không bao giờ ăn nữa! Anh là đồ khốn kiếp, đi mà ăn trứng cá muối của anh cả đời đi!” Nói xong liền ôm chặt Bạch thiếu gia “Dẫn tôi đi!” Bạch thiếu gia không nói hai lời giúp Ngưu Nhu Miên lên xe, hai người nghênh ngang mà đi.

Dương Thuần Miến ngã trên tuyết nhìn Ngưu Nhu Miên bị tổn thương rồi đi mà dám mạnh xuống đất. Vốn là bị Lưu Liêm đánh cho mặt mũi bầm dập, giờ phút này lại bị Bạch thiếu gia đánh cho một trận nữa làm máu mũi chảy ra không ngừng, trên trán cũng lại rách ra lần nữa. Dương Thuần Miến lau máu trên đầu mà nghĩ, MD, đem đại binh an tuyệt không bình an. Người này đánh xong lại người kia đánh, mình làm thế nào lại là bao cát được? Cứ tức giận toàn đánh mình! Xong rồi, đầu lại rách chắc ngứa thêm vài phần. Không được, mình phải đi bệnh viện.

Dương Thuần Miến chạy lên nhà ở, lục lọi phòng Ngưu Nhu Miên lấy ra mấy băng vệ sinh liền thẳng đến bệnh viện. Vừa lên ô tô liền nói với lái xe: “Đi bệnh viện gần nhất.”

“Đại ca, lại là ngài a! Đây là lần thứ mấy ngài dùng băng vệ sinh a?” Thì ra đúng là lái xe lần trước đưa Dương Thuần Miến đi bệnh viện. Dương Thuần Miến tức giận nói: “Ông quản tôi dùng lần thứ mấy làm gì, tôi dùng tới nghiện thì đã sao? Mau lái xe!” Lái xe vừa lái xe, vừa liếc qua gương phản quang đánh giá Dương Thuần Miến rồi trêu chọc: “Ngài làm thế nào cứ tới muộn lại bị thương a. Tôi xem ngài có phải gắn liền với biển hiệu băng vệ sinh dùng tốt ngay cả khi đã thấm ướt không! Đúng rồi, thiếu chút nữa đã quên, hai năm vừa rồi ngài đã đổi sang dùng tá em bé hả?!”

“Đúng vậy! Chúng ta đến kết bè kết đảng để đánh nhau cũng đều mua bán sỉ! Có muốn đem bình an cùng tôi vào bệnh viện không? Ta cho ngài băng vệ sinh dùng. Đều là giá bán sỉ, rất rẻ! Ngài đừng khách khí!” Dương Thuần Miến nói xong, hung ác trừng mắt nhìn mắt lái xe. Lái xe lập tức ngậm miệng.

Đến bệnh viện, vừa vận đi qua bác sĩ lần trước đã khám cho anh xem. Bác sĩ đối với việc Dương Thuần Miến dùng băng vệ sinh cầm máu thì ký ức hãy còn mới mẻ nên vừa sơ cứu cho anh vừa nói: “Hoàng tiên sinh, ngài lại tới nữa sao?! Như thế nào vẫn là đầu bị thương a?” Dương Thuần Miến tức giận đến mặt trợn trắng “Bác sĩ, ngài cứ coi như tôi mang họ thất bại đi! Mong ngài bớt tranh cãi, mau xem bệnh cho tôi đi.” Bác sĩ trong lòng thầm nghĩ, đánh không lại bà xã thì cứ nói là không muốn ra tay thôi. Lần trước thì là cả hai người đều bị thương, lần này liền biến thành một người tới, xem ra bà xã của anh ta có công lực có nhảy vọt cho nên giành được thắng lợi áp đảo. Tuy rằng bệnh viện chúng ta cũng hy vọng kiếm tiền, nhưng là bị bà xã đánh đến vào bệnh viện như vậy thì trong lòng ta thay giới nam nhân cũng khó chịu a! Soái ca, cậu dù sao cũng phải phát ra khí thế, ít nhất cũng như lần trước đánh hòa chứ!

Đến nhà Bạch thiếu gia, Nguru Nhu Miên tắm nước nóng xong thì Bạch thiếu gia đưa cho cô một ly nước ấm, cũng tiếp nhận khăn mặt trong tay cô để lau tóc cho cô. Nguru Nhu Miên vẫn ngỡ ngàng, nghĩ đến Dương Thuần Miễn thì nước mắt lại là chảy. Bạch thiếu gia khẽ lau đi nước mắt cho Nguru Nhu Miên nhẹ nhàng nói: “Nhu Miên, ngủ một giấc đi, ngày mai mọi thứ đều đã đi qua.” Bạch thiếu gia lau khô tóc cho Nguru Nhu Miên, giúp cô nằm xuống rồi ngồi ở bên giường, cùng Nguru Nhu Miên nhớ lại những chuyện hay thời bọn họ học trung học. Tâm tình Nguru Nhu Miên dần dần chuyển biến tốt hơn nên nặng nề ngủ. Đợi Nguru Nhu Miên ngủ, Bạch thiếu gia nhìn gương mặt đang ngủ của Nguru Nhu Miên nhẹ vỗ về tóc của cô rồi hôn nhẹ lên trán cô “Nếu anh ta không thể cho em hạnh phúc, vậy đến đây với anh đi. Anh cam đoan tuyệt đối sẽ không làm em đau lòng khóc lóc như hôm nay.”

Nửa đêm, Nguru Nhu Miên đột nhiên sốt cao, không ngừng nói những lời vô nghĩa gọi tên Hoàng Hoàng. Điều này làm cho Bạch thiếu gia canh giữ ở bên giường âm thầm thương tổn.

Dương Thuần Miễn ở bệnh viện sau khi xử lý tốt miệng vết thương vốn định gọi điện thoại cho Bạch thiếu gia, nhưng nghĩ đến tâm trạng hiện nay của Nguru Nhu Miên thì không bằng chậm lại chờ cảm xúc của cô bình phục rồi sẽ tìm cơ hội giải thích. Vì thế liền đánh xe đến bệnh viện Dư Tư Giáng nằm, canh giữ ở cạnh giường bệnh của Dư Tư Giáng.

Năm người cứ như vậy vượt qua đêm bình an không bình thường nhất từ trước đến nay.

Tăng sáng ngày hôm sau, khi ánh mặt trời chiếu vào phòng gian thì Nguru Nhu Miên chậm rãi mở mắt ra, canh ở bên người không hề là Dương Thuần Miễn, mà là Bạch thiếu gia. Nhớ lại tối hôm qua mà trong lòng đau đớn khôn kể.

Cùng lúc đó, Dư Tư Giáng đang từ từ tỉnh lại nhìn thấy ghé vào bên giường là Dương Thuần Miễn thì trong lòng như được sưởi ấm, nhẹ nhàng gọi Dương Thuần Miễn tỉnh lại. Mà ở ngoài phòng bệnh, Lưu Liễm thức trắng đêm chưa ngủ nghe được tiếng của Dư Tư Giáng thì nổi thấp thỏm rớt cục giấm đi bèn thở phào đi ra cửa bệnh viện.

Do là thứ bảy, Nguru Nhu Miên còn chưa hoàn toàn hạ sốt liền an tâm dưỡng bệnh ở nhà Bạch thiếu gia. Bạch thiếu gia cùng Nguru Nhu Miên đánh bài ở trên mạng, cùng Nguru Nhu Miên tâm sự về các nhân vật trong tiểu thuyết, còn nói đùa nếu định viết thêm tiểu thuyết thì nhất định phải viết theo hình mẫu của anh. Nguru Nhu Miên tuy rằng thỉnh thoảng có tươi cười, nhưng phần lớn thời gian lại vẫn buồn bực không vui. Bạch thiếu gia không khỏi âm thầm

Dương Thuần Miễn ở bệnh viện chiều cố Dư Tư Giáng, nhưng trong lòng vẫn nhớ Nguru Nhu Miên. Lúc này cha mẹ Dư Tư Giáng đã tìm đến bệnh viện, thấy con gái không có việc gì, Dương Thuần Miễn lại ở một bên cẩn thận chiếu cố thì rốt cục yên lòng. Nhưng nghe bác sĩ nói con mình xảy thai, lập tức giận tái mặt. Dư Tư Giáng cũng không biết trả lời như thế nào cho cha mẹ vì thế nói dối: “Là Thuần Miễn, bố mẹ không cần lo lắng, Thuần Miễn làm người bố mẹ còn không rõ ràng sao? Anh nhất định sẽ phụ trách!” Dương Thuần Miễn trong lòng kinh hãi, không biết Dư Tư Giáng ý muốn như thế nào, nhưng cũng không tiện lập tức phủ nhận, chỉ im lặng không lên tiếng, tự nhiên tránh không được bị cha mẹ Dư Tư Giáng răn dạy một chút. Buổi chiều, Dương Thuần Miễn làm xuất viện thủ tục cho Dư Tư Giáng, đưa cô về nhà tỉnh dưỡng.

Dư Tư Giáng nằm ở trên giường nhà mình, Dương Thuần Miễn đưa cho cô một ly nước ấm. Dư Tư Giáng đột nhiên chảy nước mắt, Dương Thuần Miễn không khỏi có chút rối trí “Tư Giáng, rất đau sao? Đều do anh ngày hôm qua lỡ tay hại em!”

“Thuần Miễn, anh còn thích em không?” Dư Tư Giáng bức thiết hỏi, thấy Dương Thuần Miễn không đáp, Dư Tư Giáng cắn môi đột nhiên nói: “Thuần Miễn, chúng ta kết hôn được không? Về sau em nhất định làm vợ tốt, không chọc giận làm anh tức giận, không nổi cáu lung tung.” Dương Thuần Miễn không biết nên trả lời như thế nào, xem ra Dư Tư Giáng còn không biết anh đã cùng Nguru Nhu Miên kết đôi. Đang lúc khó xử cực tuyệt như thế nào, Dư Tư Giáng còn nói thêm: “Thuần Miễn, nếu anh cũng không thể đáp ứng lời em, em cũng không biết nên làm gì bây giờ, đồng sự cùng bằng hữu đều biết tin em muốn kết hôn. Hơn nữa lần này em xảy thai……” Dư Tư Giáng lúc này đã khóc không thành tiếng.

Trước mắt khuôn mặt rơi lệ của Dư Tư Giáng cùng những giọt nước mắt đau lòng muốn chết của Nguru Nhu Miên trong trí nhớ dần dần trùng hợp làm cõi lòng Dương Thuần Miễn tan nát thống khổ. Nghĩ chuyện xảy thai của Dư Tư Giáng cũng là chính mình một tay tạo thành, nỗi áy náy như xiềng xích gắt gao xiết chặt tinh thần Dương Thuần Miễn làm cho anh ngay cả hô hấp đều nặng nề như thế.

Buổi chiều thừa dịp Dư Tư Giáng ngủ, Dương Thuần Miễn gọi di động cho Bạch thiếu gia: “Nhu Miên, cô ấy…… Thế nào?”

“Dương Thuần Miễn, tôi từng nói qua, tôi chỉ có thể nhìn cô ấy hạnh phúc, mà tôi cũng nghĩ rằng cô ấy có thể cùng anh đạt được hạnh phúc lớn hơn nữa nên ta mới nhịn đau bỏ điều mình yêu thích đem cô ấy giao cho anh. Cô ấy trong đêm tuyết, sợ anh tìm không thấy cô nên đứng ở trong tuyết đợi anh mấy giờ liền. Gọi di động tới hết pin, ở Duyên đối diện chờ anh đến khi quán đóng cửa, cái đồ vương bát đần nhà anh còn có mặt mũi hỏi cô ấy thế nào? Anh bây giờ đang ở đâu?”

“Tôi ở…… trong nhà Dư Tư Giáng, cô ấy chảy…… Bị bệnh. Bây giờ tôi còn chưa thể đi gặp Nhu Miên.” Dương Thuần Miễn nói tới nghĩa, nghe được Nguru Nhu Miên vì anh như thế, từng tế bào toàn thân anh đều lộ ra vô tận đau đớn.

“Chỉ là Dư tiểu thư sinh bệnh sao? Anh đã căng thẳng về Dư tiểu thư như vậy mà xem nhẹ Nhu Miên, tôi nghĩ ở trong lòng anh đã có đáp án cuối cùng. Anh là chất độc trên người Nhu Miên, nếu cô ấy trúng độc chết, tôi tình nguyện tẩy xương trị độc cho cô ấy, thậm chí mất mạng của mình. Từ đêm hôm qua tôi đã thay đổi suy nghĩ, hiện tại tôi nghĩ mình so với anh cũng có năng lực cho cô ấy hạnh phúc. Tôi không muốn nhiều lời, anh hãy tự lo thân.” Lúc này Nguru Nhu Miên từ phòng ngủ đi ra nhìn thấy Bạch thiếu gia cất điện thoại thì chần chờ hỏi: “Là Thuần Miễn gọi điện thoại đến?”

“Đúng vậy. Anh ta lo lắng ngày hôm qua em sinh bệnh, cho nên gọi điện thoại lại đây. Anh ta có chút việc gấp nên bây giờ còn chưa thể đến gặp em.” Bạch thiếu gia sợ nói thật Dương Thuần Miễn lúc này đang ở trong nhà Dư Tư Giáng thì Nguru Nhu Miên chắc càng thập phần thương tâm, mà nếu không biểu lộ thích đáng bề sự quan tâm của Dương Thuần Miễn đối với cô thì cô chắc càng đau khổ, bởi vậy cẩn thận lựa lời.

“Anh ấy ở chỗ Dư Tư Giáng à?” Nữ nhân đều có trực giác, thấy Bạch thiếu gia không đáp, Ngưu Nhu Miên không nói một lời quay trở lại trong phòng. Bạch thiếu gia đi sau Ngưu Nhu Miên, đột nhiên đỡ lấy vai Ngưu Nhu Miên xoay người cô lại đối mặt với anh. Thâm tình lâu ngày chôn dấu rất cực không thể kiềm chế được nữa “Nhu Miên, từ trung học anh đã thích em. Hãy để cho anh yêu em đi, hãy quên Dương Thuần Miễn làm cho em đau lòng đi, quên anh ta đi!” Bạch thiếu gia kích động đem Ngưu Nhu Miên đang ngây người ôm chặt vào trong lòng, dùng cằm cọ cọ lên đỉnh đầu Ngưu Nhu Miên chân tình nói: “Anh không bao giờ có thể nhìn em vì Dương Thuần Miễn mà phải chảy thêm một giọt nước mắt, mỗi giọt nước mắt đều khía sâu vào lòng anh. Nhu Miên, quên anh ta đi. Mà biện pháp tốt nhất để quên một người chính là thử yêu một người khác!”

“Quên đi Thuần Miễn? Tôi có thể quên Dương Thuần Miễn kia ở trong đêm bình an bỏ mặc tôi để ở bên Dư Tư Giáng sao? Có thể sao?”

“Em có thể! Hết thấy những gì hôm nay đều trở thành quá khứ của ngày mai. Em nhất định có thể, anh sẽ cho em hạnh phúc để không rảnh mà nhớ lại anh ta, xóa đi dấu vết đã của anh ta đã từng tồn tại trong lòng em. Hơn nữa ..... trong đêm qua anh ta đã lựa chọn giữa em và Dư tiểu thư .”

Cả người Ngưu Nhu Miên cứng đờ, tạm dừng một lát rồi nhẹ giọng nói: “Hãy để cho em thời gian suy nghĩ.”

Bạch thiếu gia nói về Dư Tư Giáng quanh quẩn trong đầu Dương Thuần Miễn không tan, về mặt đau lòng muốn chết hôm qua của Ngưu Nhu Miên, còn có anh vô tình làm ngã Dư Tư Giáng khiến cho cô ấy bị xảy thai, không cảnh nào không làm đau đớn Dương Thuần Miễn khiến cho lòng anh bị nhiễu loạn. Dư Tư Giáng nhìn Dương Thuần Miễn ở dưới lầu vốn không hút thuốc nhưng lúc này lại tựa vào tường hung hăng nhả khói thuốc mà trong lòng cũng mâu thuẫn khác thường rồi kéo căng rèm cửa sổ.

Ngưu Nhu Miên trầm trọc một đêm, nghĩ đến lời thổ lộ của Bạch thiếu gia, lại nghĩ đến Dương Thuần Miễn kia làm cho cô vừa yêu vừa hận mà không biết nên làm thế nào cho phải. Vì khó có thể ngủ say ban đêm, Bạch thiếu gia tiêu tụy và mệt mỏi, sự bày tỏ muện màng mà đột nhiên khiến cho anh đối với câu trả lời thuyết phục của Ngưu Nhu Miên có vài phần sợ hãi. Lúc này chỉ cách một cửa phòng mà giống như cách nhau một thế giới, còn bên kia cánh cửa đến tận cùng là thiên đường hay là địa ngục? Chỉ có câu trả lời thuyết phục ngày mai mới có thể mở ra thế giới này.

Đây là một đêm mà không ai ngủ được.

Trải qua trắng đêm thống khổ vật lộn, buổi sáng Dương Thuần Miễn rốt cục khó khăn cho Dư Tư Giáng câu trả lời thuyết phục, anh sẽ nhanh chóng cùng cô kết hôn làm Dư Tư Giáng vui sướng nhào vào trong lòng Dương Thuần Miễn. Dương Thuần Miễn lại không cảm giác hạnh phúc, chỉ có vô tận khổ sở, trước mắt là khuôn mặt vui cười tức giận mắng mỏ dần dần mờ đi xa của Ngưu Nhu Miên.

Sáng sớm, Ngưu Nhu Miên nhìn thấy Bạch thiếu gia cũng một đêm không ngủ chờ đợi cô trả lời thuyết phục cho Bạch thiếu gia, cô suy sụp nói với Bạch thiếu gia: “Tôi không cam lòng, thật sự không cam lòng. Tôi muốn gặp mặt anh ta, nghe chính mồm anh ấy nói với tôi từ bỏ ước hẹn tình yêu của chúng tôi. Nếu không tôi không tin, cũng không nguyện tin tưởng!” Bạch thiếu gia ánh mắt buồn bã, thờ dãi “Em yêu anh ấy có lẽ cũng giống như tôi yêu em, đều là chính mình cũng không cách nào làm chủ chuyện tình. Muốn tìm anh ấy thì cứ đi tìm đi. Không thể yêu được em là nỗi xót xa của anh. Chỉ cần em cần ta, chỉ cần anh còn sống thì anh sẽ từ bất kỳ ngõ ngách nhỏ nào chạy tới bên cạnh em. Không, có lẽ lúc em đến nói với anh thì anh cũng đã như một người đã chết mà không cách nào thoát khỏi oán niệm. Chỉ cần em cần anh thì chính anh ở dưới phần mộ cũng sẽ nghe được tiếng em gọi tên anh.”

“Bạch thiếu gia!” Ngưu Nhu Miên khóc ngã vào trong lòng Bạch thiếu gia.

“Nhu Miên, đừng khóc, anh nói rồi, nước mắt của em sẽ làm tổn thương trái tim của anh. Cho nên, đừng khóc nữa, được không?” Bạch thiếu gia yêu thương lau nước mắt cho Ngưu Nhu Miên.

Ngưu Nhu Miên cự tuyệt mọi nguyện vọng của Bạch thiếu gia, một mình đánh xe trở lại nhà ở. Khi vào phòng Dương Thuần Miễn nhìn thấy vòng cổ vô quýt, bộ lễ phục dạ hội màu đen trong tủ quần áo cùng với hết thấy từng dấu vết, cô tin tưởng vững chắc Dương Thuần Miễn chắc chắn sẽ có giải thích. Nhưng khi liếc mắt thấy trên đầu giường có bông hồng đã khô héo thì trong lòng đột nhiên cảm thấy điềm xấu.

Dương Thuần Miễn liên tục bận rộn hai ngày, cùng buổi sáng đó mệt mỏi trở lại nhà ở. Khi vào phòng mình vừa vặn nhìn thấy Ngưu Nhu Miên xuất thần cầm bông hồng héo. Hai người ngoài ý muốn gặp lại đều liên ngăn ra, lập tức trong phòng lâm vào yên lặng. Sau một lúc lâu, hai người trầm miệng một lời nói: “Nhu Miên [Thuần Miễn]!”

“Em nói trước đi!” Dương Thuần Miễn nói.

“Em muốn nghe anh giải thích về đêm bình an, anh nhất định có chuyện muốn nói với em” Ngưu Nhu Miên khẩn trương ngừng thở, tâm tình hoàn toàn thấp thỏm. Dương Thuần Miễn cắn môi đau lòng, hai tay nắm chặt muốn nói “Anh đã quyết định cùng Dư Tư Giáng ở một chỗ !” Nhưng mà lời nói mắc nghẹn ở cổ họng không thể nói ra , cuối cùng chỉ nói ba từ tối nghĩa : “Thực xin lỗi!”

Ngưu Nhu Miên bỗng nhiên đứng dậy, nhìn thẳng Dương Thuần Miễn lớn tiếng nói: “Trong tình yêu của tôi không có từ thực xin lỗi, chỉ có yêu và không thương!” Thấy Dương Thuần Miễn đau khổ nhắm mắt lại. Dương Thuần Miễn có khả năng sắp nói ra câu trả lời cuối nhưng lại làm cho Ngưu Nhu Miên cảm thấy nỗi sợ hãi trước nay chưa từng có , cô run giọng hỏi: “Dương Thuần Miễn, anh chỉ cần trả lời tôi một câu, anh còn yêu tôi không?” Ngưu Nhu Miên đột nhiên cao giọng lớn tiếng lặp lại: “Còn yêu không?”

Dương Thuần Miễn cảm thấy trái tim co thắt lại đau đớn, nhìn đôi mắt khẩn thiết của Ngưu Nhu Miên , anh giống như dùng hết sức lực toàn thân chỉ nặng nề nói ra một câu: “Anh muốn cùng Dư Tư Giáng kết hôn !”

Tâm tình Ngưu Nhu Miên rong khoảnh khắc hóa thành tro bụi , mặt mày tái mét, chẳng nghĩ gì được nữa. Trái tim trong nháy mắt ngừng đập , tư duy đông cứng lại, những lời này làm cô đau đầu muốn nứt ra. Lập tức Dương Thuần Miễn đau xé ruột xé gan nói ra lời “Chúng ta chia tay đi”, Ngưu Nhu Miên thoáng như không nghe thấy, chỉ thất thần ngây ngốc nhìn miệng Dương Thuần Miễn đóng mở khi nói. Sau một lúc lâu, Ngưu Nhu Miên mới như tỉnh lại từ trong mộng, hung hăng cắn mình một cái, nhưng lại cắn đến chảy ra máu, Dương Thuần Miễn thấy vậy mà mũi cay xót. Ngưu Nhu Miên lập

tức khôi phục thái độ bình thường, tựa như từ trước tới giờ mà khẽ rặn ra nụ cười mỉm, nói thật tự nhiên: “Thật không biết xấu hổ! Anh dám tranh trước câu thoại trong kịch của tôi!” Nói xong liền xoay người rời đi. Vừa mới ra đi, Ngưu Nhu Miên tựa hồ lại nghĩ tới điều gì nên quay trở lại đi đến trước mặt Dương Thuần Miên thì dừng lại oán hận nhìn Dương Thuần Miên. Sau đó mạnh tay tát một cái lên gương mặt lúm đóm những vết thương của Dương Thuần Miên “Thực xin lỗi, vừa rồi tôi đã quên chúc mừng anh phải kết hôn!” Nói xong, Ngưu Nhu Miên dứt khoát xoay người, ngực cảm thấy hít thở không nổi, cổ nén nước mắt theo quán tính mà bỏ đi. Không hề quay đầu, cố gắng điều khiển đôi chân nặng nề của mình bước đi cho đến khi xoay người sang chỗ khác mới tùy ý để nước mắt chảy xuống. Muốn quay đầu lại nhìn Dương Thuần Miên một lần cuối cùng, nhưng rốt cuộc đến liếc mắt một cái cũng không có dũng khí, cứ vô ý thức mà đi tới. Mà tích tắc Ngưu Nhu Miên xoay người kia thì nỗi đau khôn cùng đâm xuyên đáy lòng Dương Thuần Miên. Con mồi mệt từ xương cốt toát ra. Cảm giác tuyệt vọng quanh quẩn trên không, anh cứ như vậy nhìn Ngưu Nhu Miên đi ra khỏi cuộc sống của mình .....

Thứ hai, hết thấy lại khôi phục bình thường, lúc Dương Thuần Miên đi đến toàn cao ốc thì lại nhớ tới khi chờ đợi ở thang máy cùng Ngưu Nhu Miên ngẫu nhiên tâm tình. Nhưng suốt một ngày anh không nhìn thấy Ngưu Nhu Miên. Thứ ba, anh rốt cục nhìn không được bền chạy tới công ty của Bạch thiếu gia thì lại nghe viên chức nói cô cùng Bạch thiếu gia đã hai ngày không đến công ty. Dương Thuần Miên cầm lấy điện thoại rồi lại thất vọng buông xuống, anh còn có tư cách quan tâm tới cô sao? Đáp án đã khẳng định, không có!

Dư Tư Giáng thân thể khôi phục không tệ cũng dần dần tươi cười, đây là điều duy nhất Dương Thuần Miên cảm thấy vui mừng. Thứ tư sau khi tan sở, Dương Thuần Miên quyết định đưa cô ấy về nhà thu dọn để đưa Dư Tư Giáng đến tạm thời chăm sóc cho cô. Khi anh trở lại chỗ ở quen thuộc thì phát hiện trên bàn một phong thư bèn khăn trương cầm lấy.

“Hoàng Hoàng, tôi đã gián tiếp hiểu biết đại khái sự việc, lúc này tôi chỉ có thể tặng cho anh một phương trình:

Nam nhân thông minh + nữ nhân thông minh = lãng mạn

Nam nhân thông minh + nữ nhân ngu dốt = tình yêu

Nam nhân ngu dốt + nữ nhân thông minh = kết hôn

Nam nhân ngu dốt + nữ nhân ngu dốt = mang thai

Thật không biết anh là ngu xuẩn, hay là thông minh. Đáp án chính là, anh và Dư Tư Giáng ở cùng một chỗ liền biến thành nam nhân ngu dốt, theo tôi ở cùng một chỗ chính là nam nhân thông minh. Có điều xem ra hiện tại rốt cục trong việc anh sẽ làm nam nhân thông minh hay nam nhân ngu dốt thì vẫn không biết bởi quyết định cuối cùng là thông minh hay ngu xuẩn.

Nghe nói môn thống kê đã thực hiện việc thống kê tuổi thọ nam nhân. Tuổi thọ nam nhân độc thân so với nam nhân đã kết hôn thì ngắn hơn, nhưng khi nam nhân kết hôn thì lại càng muốn chết! Chu Đức Dung cũng nói, nam nhân trước hôn nhân không có khả năng hiểu biết nữ nhân, chờ sau khi kết hôn mới biết thì cũng đã không còn kịp rồi. Cho nên tôi chỉ có thể vì anh mà đồng tình nhỏ một giọt lệ! Ôi, tôi không mang khăn tay, quên đi!

Tôi thích heo, heo bị lở mồm long móng; Tôi thích bò, bò bị bệnh bò điên; Tôi thích gà, gà bị cúm gia cầm; Tôi thích gấu mèo, nó đang tuyệt chủng; Tôi cũng thích chó, vậy anh đi chích vắc-xin phòng bệnh chó dại đi! Ta vẫn không rõ là cái gì làm cho anh chấp nhận bản thân không muốn kết hôn với tôi? Trải qua một đêm tự hỏi, tôi rốt cục hiểu được, cái này cũng giống như để cho chó đuổi theo mình thì không thể ra khỏi ô tô. Anh thật sự là tính của chó không thay đổi a! Hãy xem, năm nay là năm chó, tôi xem anh còn sống được thì rất vui mừng. Hãy nhớ hãy còn phải vài lần đến bệnh viện, đầu của anh lại bị đánh vài lần, anh sẽ còn chuyển viện, đến bệnh viện Khai Trí! Có người nói nam nhân cùng chó khác biệt ở chỗ, sau một năm sau mà chó nhìn thấy anh thì vẫn vui mừng, còn nam nhân thì không. Sự thật chứng minh, anh ngay cả chó cũng không bằng. Cho nên tôi cảm thấy, ở cùng anh thật đúng là không bằng nuôi một con chó. Haizz, chúng ta đời trước đã tạo nên cái nghiệt gì mà bị tai nạn xe cộ ngoài ý muốn như vậy — rồi gặp nhau! Mấy vị tiền bối của anh nhất định là Tiểu Bạch Tử, đại biểu hiệp hội bảo vệ động vật tìm tôi cho ý kiến như vậy.

Ngoài ra, chính là chỗ đó của anh quá kém, trước nặng sau nhẹ phải rộng trái chật, sau khi dùng xong thực không thoải mái luôn làm cho tôi ngủ một giấc đến hừng đông. Điều này làm cho tôi rất buồn, trước khi ngủ cũng không dám uống nhiều nước. Mấy ngày hôm trước ở thôn nam tôi đã quen một soái ca, tên của anh ấy là Người khác. Anh ta tài nghệ cao siêu, giá cả hợp lý, cùng đi không hề lừa dối cho nên tôi quyết định đi cùng Người khác. Nhưng anh đừng nghĩ đến tôi, đừng nghĩ tới tôi thì tôi một cước đạp chết anh!

Cám ơn trời đất! Tôi lại có cơ hội yêu một lần nữa. Kỳ thật suy nghĩ một chút, tôi vứt bỏ anh đi cùng Người khác thì anh tổn thất lớn! Xinh đẹp như tôi thì lại không thông minh bằng, thông minh như tôi thì lại không xinh đẹp bằng! Biết quan tâm săn sóc như tôi thì lại không nấu cơm giỏi, nấu được cơm như tôi thì lại không săn sóc bằng! Có đau lòng không? Haizz, tật xấu của anh thật đúng là nhiều, không bằng cứ nằm ở bệnh viện trường kỳ điều trị còn có thể tiết kiệm chút tiền.

Cuối cùng dùng một câu danh ngôn trên mạng internet để tổng kết tình yêu chúng ta thì phải là, chúng ta tình yêu liền giống như đại tiện. Cố sức dùng mấy phút đồng hồ để cho ra, xả nước lại chỉ cần vài giây đồng hồ; Mà một khi xả nước xong liền đi không quay lại; Cố gắng nữa thì cuối cùng chỉ còn lại có mấy cái rắm mà thôi. [Sun: Cái câu danh ngôn này, ta bản ==|||]

Tôi nhẹ nhàng đến, cũng như tôi nhẹ nhàng đi, để lại một cái rắm thối, lướt qua một chuồng xí. FAREWELL!”

Dương Thuần Miên lật tờ thứ nhất lên tiếp tục đọc:

“Nếu cuộc sống tựa như một cái chần, như vậy tình yêu liền giống sợi vải trong chần. Có đôi khi anh có thể thấy được, nhưng là phần lớn thì đều giấu ở trong chần, mà đúng là những sợi vải này làm cho chần chắc chắn dùng bền. Tôi đã không ngừng truy vấn ‘Anh yêu em không’, hiện tại mới phát hiện kỳ thật yêu vốn là như những sợi vải chần kia. Không cần hỏi ra miệng, tuy rằng chúng ta không có khả năng lúc nào cũng nhìn đến nó, nhưng mà nó lại thật sự tồn tại, dụng tâm có thể cảm giác được nó.

Tình yêu là một chuyện cổ tích tuyệt vời, đến bây giờ tôi vẫn cảm giác chính mình từng hạnh phúc như vậy thì sao lại xa xôi mà không đúng sự thật. Tôi luôn luôn nghĩ rằng mình là lòng bàn anh, cũng là mu bàn tay anh? Trong truyện Công chúa Bạch Tuyết , ai là hoàng tử của tôi? Cho đến hôm nay tôi rất cục hiểu được, Dur Tư Giáng mới là người mà anh vẫn muốn ủ ấm trong lòng bàn tay, mà tôi lại là mu bàn tay chịu lạnh lẽo bảo vệ anh. Mà trong truyện cổ Công chúa Bạch Tuyết , tuy rằng anh là hoàng tử, nhưng công chúa lại không phải là tôi.

Đời người có rất nhiều chuyện không thể thỏa mãn , tình yêu cũng không phải là vĩnh viễn cùng nhau gắn bó. Sao anh ngốc như vậy , không thể nhận ra tình yêu của tôi đối với anh. Tình yêu, có lẽ chính là chúng ta duy nhất một lần yêu nhau. Có thể anh cảm thấy tôi tùy hứng, thích tiền, thích trêu chọc người khác, là nữ nhân không đáng yêu. Kỳ thật, kỳ thật, tôi chỉ là khoác áo ma quỷ áo ra bên ngoài thiên sứ. Kỳ thật, tôi ở trước mặt anh là trong suốt với tầng tầng lớp lớp tâm sự của mình. Anh có từng dụng tâm tách bỏ lớp vỏ bọc của tôi, nhìn thấu tâm sự của tôi, thực sự liếc mắt nhìn tôi lấy một cái, chỉ e là chẳng hề liếc mắt đến một lần?

Kẻ bất hạnh nhất là người không biết hạnh phúc của mình thực sự thuộc về đâu, có người lại nhầm lẫn coi hạnh phúc của người khác cứ như thể do chính mình theo đuổi. Kết quả là bất kể có làm được hay không thì vẫn là bất hạnh . Cũng giống như tình yêu , rất nhiều người luôn luôn cảm thấy không phải phù hợp nhất với mình, kết quả là lại bỏ lỡ người thích hợp nhất của mình. Tôi chưa chắc đã là nữ nhân thích hợp của anh, chỉ hy vọng sự lựa chọn lần này của anh là người thực sự anh cần . Có đôi khi, thứ tốt đẹp gì đó thường thường liền xuất hiện khi anh chịu quay đầu nhìn lại dù chỉ giây lát. Nhưng mà tôi không hy vọng, sau khi tôi đi xa thì anh mới nhìn rõ mình đối với tình cảm của tôi. Đó là sự đau xót của anh, đồng thời cũng là bất hạnh của tôi. Nhưng thường thường người ta chỉ có vào lúc đã đi xa mới có thể đem từng đoạn tháng ngày quá khứ để nhìn rõ ràng nhất. Tôi nghĩ, có lẽ tôi và anh khác nhau ở chỗ tôi có thể vào lúc tình yêu đến thì nghênh đón nó với khuôn mặt tươi cười, mà lúc đó anh lại thường tình tình mê mê chỉ có thể vào tình yêu đã rồi đi thì mới nhìn theo bóng dáng cô độc thương tâm. Người nhất định, nhất định không được hối hận hôm nay từ bỏ tôi, nếu không tôi sẽ không tha thứ cho anh!

Ta hiện tại mới cảm nhận được sâu sắc câu nói kia, từ bỏ một người thực sự yêu mình cũng không đau đớn. Từ bỏ một người mà mình thực sự yêu mới là thống khổ, yêu phải một người không yêu mình lại càng khổ hơn. Nhưng dù vậy, anh đã cho tôi niềm vui, cũng là niềm vui lớn nhất trên đời. Có lẽ ngay từ đầu đã nhất định tình yêu chúng ta không có duyên phận đem hoa kết trái, nhưng mà tôi không hối hận từng cùng anh sống một thời gian. Bởi vì tôi hiểu đối xử tình yêu từ tế thì cho dù nó đã thành mảnh vụn trong lòng , nó cũng từng là dấu vết hạnh phúc. Lúc yêu thì tin tưởng nghiêm túc, lúc chia tay thì dứt khoát sòng phẳng, đó là ta, Ngu Nhu Miên. Khi hoa tàn không đau lòng bởi vì đã nở. Lúc chia tay, tôi không oán hận bởi vì đã yêu. Tôi từng mất đi cái gì chẳng? Không, tôi đã giành được một phần tình yêu mà không có mất đi gì cả.

Tôi trước tiên tìm biên tập thanh toán tiền nhuận bút, hơn nữa còn tiền lương của tôi, còn cả tiền thắng cuộc với anh cũng vừa đủ cho chúng ta mua bộ âu phục anh mặc ở chỗ Duyên Đối Diện khi mới gặp lần đầu. Tôi vẫn còn thích lúc mới gặp anh, có lẽ cuộc đời của tôi cho dù ở đâu, đi tới nơi nào, cũng sẽ không thể tránh thời điểm trong nháy mắt trở lại chúng ta gặp nhau.

Hiện tại tôi lại trở nên hai bàn tay trắng, may mắn trong tay còn vé xe lửa. Điện thoại di động anh đưa đã trả lại cho anh, tình yêu của tôi đã khép lại. Tấm ảnh của anh tôi mang đi, mỗi khi nhìn lại tấm ảnh này tôi lại nghĩ, nếu như tôi ở trong mắt anh vẫn thuần túy chỉ là đứa trẻ thì có lẽ giờ phút này người sắp trở thành tân nương của anh chính là tôi, người trong lòng anh vĩnh viễn quan trọng nhất chính là tôi! Tuy rằng tôi vẫn không chịu thừa nhận, nhưng hiện tại tôi không thể không nói, đối với tôi không công bằng nhất chính là, sau khi tôi biết anh, trong lòng anh lại sớm cho cô ta tiền vào! Tôi hiện tại mới hiểu rằng, trên thế giới chuyện tốt đẹp nhất không phải vào mùa đông được anh ôm cho ăn kem ly, mà là tôi yêu anh thì anh cũng yêu tôi.

Hôm Noel tuyết rơi, tôi trăm ngàn lần cầu xin anh trở lại bên tôi. Nhưng cuối cùng tôi phát hiện, nếu thuộc về tâm hồn anh thì cho dù rất xa, trong lòng đều có anh. Nếu không thuộc về anh thì cho dù gần trong gang tấc, cho dù cách núi cao vĩnh viễn đều không nghe được tiếng kêu trong lòng anh. Khó khăn tâm tôi đã tháo xuống , rốt cuộc tôi không khóa được tâm hồn anh, có lẽ căn bản tôi cũng không từng khóa nó.

Về sau nếu không thể vì anh chuẩn bị bữa tối chờ anh trở về, nếu không thể sau bữa cơm chiều chơi xấu anh, khi dễ anh, nếu không thể gọi anh là Hoàng Hoàng thì cũng sẽ không nhìn thấy vẻ đáng yêu bức mình của anh. Mà nguyện vọng cả đời của kiếp này vĩnh viễn cùng nhau sinh nhật xem ra cũng sẽ không thực hiện được, thầy bói của tôi quả nhiên không chuẩn. Hiện tại điều tôi có thể làm chỉ là nhớ kỹ thứ nên nhớ, quên điều nên quên , chỉ nhìn cái của ta, không xem thứ ta không có.

Lúc này tôi trầm trồ bởi hồi đau khổ trong lựa chọn. Tôi nghĩ, nghĩ mãi có nên gặp mặt anh một lần cuối cùng, nhưng mà tôi lại sợ. Tôi sợ trái tim mình sẽ lại một lần nữa ở trước mặt anh tan nát, vì thế tôi lựa chọn cứ thế rời đi. Cuối cùng, anh vẫn là đã đánh mất tôi, mà lúc này tôi cũng biết anh sẽ không tìm đến tôi, sẽ không. Nhưng mà, nhưng mà, nếu có một ngày anh ở trong đám đông nhìn thấy tôi, anh có thể theo như lời anh nói chỉ liếc mắt một cái liền nhận ra bóng dáng của tôi sao? Có thể sao?

Never stop smiling, not even when you're sad, someone might fall in love with your smile. Tôi rất muốn đem nụ cười lưu lại cho anh, người làm thương tổn tôi nhiều nhất. Nhưng mà Thượng Đế lại để tôi gặp anh vào thời điểm sai lầm , trên khuôn mặt tươi cười của tôi vẫn là nhìn không được mà rớt nước mắt. Mà lúc này tôi không cần thận để nước mắt chảy xuống, không phải vì anh, chính là bởi vì tôi vĩnh viễn không muốn quên anh là ai. Kiếp sau nếu tôi còn nhớ rõ anh, có chết tôi cũng muốn cùng anh ở một chỗ! Nhưng mà anh còn có thể nhớ rõ từng yêu tôi sao? Có không?" Trên lá thư là dấu vết những giọt lệ, Dương Thuần Miên gấp gao nắm chặt thư, tay không ức chế nổi mà run rẩy, cảm giác thân thể không thể đi động nửa bước, cứng ngắc đến không còn biết gì nữa. Tất cả mọi thứ đều trống rỗng.

Không biết qua bao lâu, tay chân Dương Thuần Miên rốt cục có thể nhúc nhích, anh cầm lấy di động trên bàn, chỉ thấy di động mở ra tấm ảnh chụp đúng là lúc trước hai người giả đầu heo đầu chó mà chụp, trong lòng đau xót lập tức bùng ra. Anh cẩn thận mở khóa tâm túi của Ngu Nhu Miên , mở tờ giấy bên trong , chỉ thấy mặt trên viết: "Minh yêu nhất ăn mì Dương Xuân, yêu nhất Dương Thuần Miên! Yêu, thật yêu!" Dương Thuần Miên đem túi khóa tâm lộn ngược ra, kinh ngạc nhìn thấy trong thành túi thêu dày đặc tên của mình. Anh tháo khóa tâm túi của mình xuống, dùng kéo lách vào miệng túi mở ra, bên trong cũng có hẻ ra tờ giấy nhỏ, mặt trên chỉ có một câu: "Vĩnh viễn yêu mì thịt bò, được không?"

Dương Thuần Miên lúc này đau lòng sớm chết lặng, lấy ra một cái thùng, đem tất cả mọi thứ của Ngu Nhu Miên để vào, di động, vòng cổ vỏ quýt, sáu đóa hoa hồng, nhãn đầu chó đầu heo, đĩa CD phim Lốc xoáy, cà rốt, lễ phục dạ hội, áo sơ mi Bắc Đại, quần lót tình lữ, túi khóa tâm, nhìn thấy trên tường

Ngưu Nhu Miên buộc quả bóng anh thổi, khi anh xả khí thì bên trong rơi ra vụn giấy hợp lại thành sáu chữ “Tôi hướng tình yêu đi tới”. Trước mắt Dương Thuần Miên mơ hồ lại hiện lên nụ cười của Ngưu Nhu Miên làm cho anh trọn đời khó quên. Trong đầu quay về là câu nói “Mà lúc này tôi không cần thận để nước mắt chảy xuống không phải vì anh, chính là bởi vì tôi vĩnh viễn không muốn quên anh là ai.” Dương Thuần Miên bụng đau quặn lại, tùy ý nhớ lại mọi thứ, một giọt nước mắt rơi xuống lòng bàn tay.

Tình yêu có khi giống như cà rốt, cũng cần nước mắt mới có thể hoàn thành. Điều khác là, cà rốt kích thích cho mắt, mà tình yêu lại làm thương tổn trái tim.

Bạn đang đọc truyện *Mì Thịt Bò + Mì Dương Xuân*=? được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Mì thịt bò + mì Dương Xuân = mì

Sau một ngày công tác, Ngưu Nhu Miên về nhà nằm ngửa ở trên giường, nhớ lại ngày chia tay với Dương Thuần Miên cách đây hai tháng.

Lúc Ngưu Nhu Miên thất hồn lạc phách quay về nhà trọ của Bạch thiếu gia thì ở dưới lầu trùng hợp thấy được Lâm Vũ Thanh, lần đầu tiên Lâm Vũ Thanh nhìn thấy Ngưu Nhu Miên thì trực giác đã cảm thấy cô chính là người con gái Bạch thiếu gia yêu, vì thế lập tức đi tới hướng Ngưu Nhu Miên. “Xin hỏi, cô có phải là Ngưu Nhu Miên bạn trung học của Lễ Cơ?”

“Xin hỏi cô là?”

“Tôi có thể mạo muội xin chút ít thời gian của cô không?” Ngưu Nhu Miên gật gật đầu.

Hai người đi vào một quán cà phê, Lâm Vũ Thanh tự nhiên rút ra một điều thuốc lá, lập tức nhớ tới gì đấy, nói: “Thật xin lỗi, tôi đã quên cô không thích người khác hút thuốc.” Vì thế lại bỏ điều thuốc lại vào hộp thuốc lá.

“Cô làm sao mà biết được?” Ngưu Nhu Miên không nghĩ tới cô gái xa lạ này lại hiểu biết cô đến như thế.

“Tôi là phó quản lý của công ty Lễ Cơ ở chi nhánh Thượng Hải, hai năm nay luôn ở bên cạnh anh ấy, cũng có thể nói như vậy, nếu cô xuất hiện trễ nửa năm, có lẽ tôi đã là vợ anh ấy. Lúc biết được tin tức về nước thì ngày hôm đó anh đột nhiên đột nhiên lại bỏ hút thuốc mà anh ấy vốn dĩ hút mấy năm nay, lí do là vì cô không thích người khác hút thuốc.” Lâm Vũ Thanh dừng một chút, tiếp tục nói: “Lần này Lễ Cơ gọi tôi từ Thượng Hải bay đến Bắc Kinh là vì cùng anh thương lượng chuyển công ty ở Thượng Hải đến đây, chính là bởi vì cô từng vô tình đề cập không thích ở lại lâu dài ở Thượng Hải.”

“Trái tim của Lễ Cơ đã bị cô trời buộc căn bản không thể nhúc nhích, có khi đôi khi tôi thật sự muốn giết cô, không phải vì làm cho tôi cùng Lễ Cơ có thể ở cùng một chỗ, mà là vì giải phóng tâm linh của anh ấy bị cô giam cầm. Cô là một cô gái hạnh phúc, hạnh phúc đến nỗi làm tôi ghen tị muốn giết chết hạnh phúc của cô, thế mà cô lại không biết quý trọng, không hiểu giá trị của nó.” Thái độ của Lâm Vũ Thanh làm cho Ngưu Nhu Miên nhớ tới thái độ của Bạch thiếu gia trước khi đánh nhau với Dương Thuần Miên lúc đêm bình an, Ngưu Nhu Miên nói không nên lời.

“Lễ Cơ hiểu tất cả về cô, phải nói chính xác là đi tìm hiểu về cô, đem nó ghi tạc thật sâu trong lòng. Nhưng cô lại có thể hiểu anh ấy bao nhiêu đâu?” Lâm Vũ Thanh nói tới đây, thái độ đã không còn bình tĩnh như lúc ban đầu, thoáng có chút kích động, lễ phép hỏi: “Có thể cho phép tôi hút điều thuốc không?”

“Xin cứ tự nhiên.”

Lâm Vũ Thanh châm một điều thuốc lá, hít sâu một ngụm, sau đó dần dần thả lỏng, tiếp tục nói: “Cô nhất định là tương Lễ Cơ giống cô thích đánh bài chứ gì, kỳ thật Lễ Cơ ghét nhất là đánh bài, mà chỉ vì ba cô cùng cô thích đánh bài, cho nên anh ấy đã cố gắng luyện kỹ xảo đánh bài của mình. Vì để cho cô cùng ba cô cười mà làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy, có khi tôi cảm thấy anh ấy thật buồn cười.”

“Cô có biết Lễ Cơ vì sao tòng quân không? Chỉ là vì một câu nói vô tình của cô, cô nói rằng cô thích quân nhân. Mà chuyện đầu tiên khi anh ấy đến quân doanh là làm chiếc vòng cổ kia cho cô, bởi vì trong quân đội có một tập tục bất thành văn là vì dùng viên đạn làm vòng cổ cho người yêu, tượng trưng cảm tình vĩnh viễn không thay đổi của người ấy.” Lâm Vũ Thanh gạt tàn thuốc, nhìn thấy túi khóa tâm của Ngưu Nhu Miên, sâu sa nói: “Anh ấy dùng nỗi nhớ trong suốt hai năm qua để mà từng viên đạn mà làm vòng cổ cho cô, chỉ sợ vòng cổ đó cô mang chưa được một lần phải không, hoặc nói là một cô lần cũng chưa bao giờ mang qua? Cô có biết mỗi ngày thấy anh ấy mang chiếc vòng cổ kia, trong lòng tôi ghen tị đến cỡ nào không?”

“Tôi biết lần này Lễ Cơ bảo tôi theo tới Thượng Hải, nhất định là tình cảm của cô cùng bạn trai xuất hiện vấn đề. Lễ phục sinh mấy ngày trước đây, tôi thấy anh ấy vì cô mà thống khổ tiều tụy, tôi thật sự rất hận cô. Mà thấy anh ấy mặc dù có bạn trai mà còn muốn chạy về Bắc Kinh thấy cô, cô có biết tôi nhìn thấy anh ấy như vậy mà đau lòng lắm không?” Lâm Vũ Thanh dụi thuốc.

“Nếu cô cảm thấy tịch mịch thì xin đừng bước vào vòng tay ôm ấp của Lễ Cơ, nếu cô cảm động thì cũng xin cô đừng chấp nhận Lễ Cơ, cảm động không phải là tình yêu. Tôi không thể chịu nổi nếu cô cứ mãi lập lờ, như vậy sẽ làm tôi cảm thấy mình và Lễ Cơ rõ là ngốc. Nếu cô không thể toàn tâm toàn ý yêu anh ấy, không thể hồi báo cảm tình ngang với anh ấy, xin cô rời khỏi anh ấy, xin cô hãy biến mất trong cuộc sống của anh ấy đi. Nếu cô biến

mất, anh ấy vĩnh viễn sẽ không có cách nào được giải thoát, trái tim vĩnh viễn không có cách nào được tự do, cũng sẽ vĩnh viễn không yêu thương được người khác. Mà tôi chỉ có khi nhìn thấy Lễ Cơ được hạnh phúc chân chính mới có thể buông tay, nếu không cả hai chúng ta đều lâm vào đau đớn, ai cũng gãy không xong. Tôi biết tôi yêu cầu như thế thật mạo muội, nhưng xin cô hãy suy nghĩ lại những gì tôi nói hôm nay.” Lâm Vũ Thanh nói xong, đứng dậy rời đi.

Ngưu Nhu Miên một mình ngồi ở quán cà phê trầm tư thật lâu, mãi đến khi cảm giác đói khát làm cô bùng tỉnh. Khi đến nhà của Bạch thiếu gia, từ xa xa Ngưu Nhu Miên đã thấy Bạch thiếu gia lo lắng đi lên đón, dìu vai Ngưu Nhu Miên vào nhà. Bạch thiếu gia thấy Ngưu Nhu Miên không nói lời nào, trầm mặc thật lâu sau, rốt cục hỏi: “Đã thấy Thuận Miên?”

“Uh! Hần nói kết hôn cùng với Dư Tư Giáng.” Ngưu Nhu Miên thấy Bạch thiếu gia nắm chặt lưng ghế dựa, tức giận đến toàn thân phát run, vì thế giữ chặt Bạch thiếu gia, “Anh không cần khổ sở cho em, em cũng không thương tâm như anh tưởng tượng đâu, em tốt lắm. Không cưới được em là tổn thất của hần, là hần phải thương tâm mới đúng.” Ngưu Nhu Miên ra về tươi cười.

“Nhu Miên, em không cần giả bộ với anh, trước mặt anh em không cần che giấu cảm tình của em. Nếu em muốn khóc thì hôm nay em cứ khóc cho hết đi, bắt đầu từ ngày mai, anh không muốn nhìn thấy em vì Dương Thuận Miên mà chảy một giọt nước mắt nào cả.” Bạch thiếu gia nhẹ nhàng ôm Ngưu Nhu Miên vào lòng. Ngưu Nhu Miên tựa đầu ở trước ngực Bạch thiếu gia, nhẹ hỏi: “Bạch thiếu gia, anh yêu em bao nhiêu?”

“Yêu em nhiều hơn so với em tưởng tượng.”

“Vậy năm đó khi em muốn xuất ngoại sao anh không ngăn cản em? Không thổ lộ với em? Anh không nghĩ tới có lẽ em sẽ vì anh mà ở lại sao?”

“Em từng nói với anh, nếu yêu một người thì phải để cho người ấy tự do, nếu có ngày cô ấy trở lại thì cô ấy chính là của mình, nếu cô ấy không trở lại thì cô ấy chưa bao giờ từng là của mình. Em đã trở lại nhưng anh lại tới chậm. Cho nên, không phải em sai mà là anh sai.” Hai tay của Bạch thiếu gia không tự giác mà siết chặt.

“Bạch thiếu gia, nếu có một ngày không thấy em nữa, anh sẽ tìm em không?”

“Tìm!”

“Vậy anh sẽ tìm, tìm em cả đời không?”

“Nhất định sẽ tìm!” Bạch thiếu gia nhìn sâu vào hai mắt Ngưu Nhu Miên, “Nhưng em nhẫn tâm để cho anh đau khổ tìm em cả đời mà không muốn thấy anh sao?” Ngưu Nhu Miên trong lòng thật đau đớn, thì ra cự tuyệt một người yêu mình để theo đuổi một người không chắc người ta có yêu mình không thật là một chuyện hao tâm lực quá cỡ. “Vì sao anh đối tốt với em như vậy mặc dù biết trái tim em đã thuộc về người khác. Bạch thiếu gia, anh có thể đồng ý với em một chuyện được không?”

“Em nói đi.”

“Nếu có người không thấy em nữa, xin anh không cần tìm em. Cho em thời gian, nếu trong một năm, em xuất hiện trước mặt anh thì điều đó nói rằng em cảm thấy có tư cách yêu anh. Lại hoặc là chúng ta trùng hợp thấy nhau ở đâu đó, điều đó nói rằng duyên phận chúng ta kiếp này chưa hết, em sẽ dùng nụ cười xinh đẹp nhất để nghênh đón tình yêu của anh. Nếu một năm sau, em vẫn không xuất hiện, xin anh..... xin anh hãy quên em đi, vĩnh viễn không cần tìm em!”

“Nhu Miên, em có biết sự đau khổ của anh không? Cho dù em ở trong lòng anh nhưng tim em vẫn là người khác là một loại đau khổ, mà bây giờ em đi lại là đau khổ hơn nữa. Cái cảm giác đau khổ khi em biến mất trong thế giới của anh làm anh không thể nào chịu nổi!” Giọng nói Bạch thiếu gia vô cùng trầm thấp, tâm tình đột ngột nghiêm trọng. Sau một lúc lâu qua đi, Bạch thiếu gia gian nan gật đầu, kiên quyết nói: “Được! Sau khi chúng ta thấy nhau, hoặc là anh cả đời đều có được em, hoặc là chúng ta suốt đời không cần thấy mặt!”

Ngày hôm sau, Ngưu Nhu Miên viết cho Dương Thuận Miên một phong thư, sau đó mang theo ảnh chụp duy nhất, lẻ loi một mình về nhà cha mẹ. Một tuần sau, lao tới Nghiễm Châu công tác.

Ngưu Nhu Miên lắc lắc đầu, từ từ phục hồi tinh thần lại. Nghĩ đến ngày mai phải thuyết trình với khách hàng về sản phẩm laser mới của công ty, vì thế nằm suy nghĩ lại, diễn luyện giảng giải nội dung, đây là công tác quan trọng đầu tiên của cô, cô nhất định phải thành công. Luyện tập mãi đến đêm khuya, Ngưu Nhu Miên mới an tâm đi ngủ.

Nhưng vừa ngủ là lại ngủ quên, Ngưu Nhu Miên sáng dậy trong lòng lo lắng chịu không nổi, kết quả là đến trễ hơn mười phút, ông chủ cùng khách hàng đều đã ở phòng họp chờ mình. Ngưu Nhu Miên hít một hơi thật sâu, trấn định đi vào phòng họp, cứ như thường lệ vấn an thăm hỏi các vị cấp cao đang ngồi, ai ngờ đến khi nhìn về phía khách hàng thì Ngưu Nhu Miên lại nhìn thấy anh!

Dương Thuận Miên!

Ngưu Nhu Miên nhất thời ngây người, mà Dương Thuận Miên cũng kích động từ chỗ ngồi đứng lên. Ngưu Nhu Miên âm thầm néo mình một cái, lập tức cúi đầu chào Dương Thuận Miên sau đó dường như không có việc gì bắt đầu thuyết trình về sản phẩm mới. Ông chủ nghe giọng của Ngưu Nhu Miên có run run, tưởng đâu cô có chút khẩn trương. Trong quá trình thuyết trình, Dương Thuận Miên không chuyển mắt nhìn chăm chăm Ngưu Nhu Miên mà về vấn đề giới thiệu sản phẩm chẳng nghe vào được một câu, mãi đến khi thuyết trình chấm dứt, Ngưu Nhu Miên cũng chẳng liếc mắt nhìn anh một cái nào nữa.

Thuyết trình chấm dứt, Ngưu Nhu Miên giải đáp câu hỏi. Dương Thuận Miên vốn định cũng hỏi vài câu nhưng là rồi vẫn chuyên chú nhìn vào Ngưu Nhu

Miền, đối với nội dung thuyết minh hoàn toàn không nghe vào chữ nào, lúc này cũng không biết câu nào để hỏi. Ông chủ công ty Nguu Nhu Miên hỏi Dương Thuần Miên vừa lòng với sản phẩm hay không, Dương Thuần Miên chỉ phải lập lờ nói anh sẽ trở về nghiên cứu thêm. Sau khi rời khỏi phòng họp, tâm tình Dương Thuần Miên kích động vẫn là không thể bình phục, một phen giữ chặt Nguu Nhu Miên. Nguu Nhu Miên liếc mắt thấy trên cDương Thuần Miên ỏ thế nhưng mang theo vòng cổ vỏ sò màu phấn hồng lúc trước cô tặng, hơi hơi giật mình, lập tức nhẹ nhàng bỏ tay Dương Thuần Miên ra, xã giao nói:“Dương tiên sinh, ngài có câu hỏi với sản phẩm công ty chúng ta sao?”

“Nhu Miên, anh có lời muốn nói với em.”

“Nếu là công việc thì xin ngài cứ nói, nếu là việc tư, xin lỗi, tôi không có hứng thú. Ngoài ra, thỉnh ngài chú ý xưng hô với tôi.” Thấy Dương Thuần Miên muốn nói lại thôi, vẻ mặt đau tuyệt, Nguu Nhu Miên lạnh lùng nói:“Hiện tại là thời gian làm việc của tôi, nếu ngài không có việc gì, tôi phải đi làm việc.” Nói xong, xoay người mà đi.

Dương Thuần Miên thấy Nguu Nhu Miên lãnh đạm với anh như thế, trong lòng lạnh mất hết nửa, sau đó ông chủ Nguu Nhu Miên hẹn anh đi ra ngoài ăn cơm. Trong bữa tiệc, Dương Thuần Miên luôn hỏi đến tình huống công ty Nguu Nhu Miên, thậm chí cả vấn đề tư nhân, dẫn tới ông chủ Nguu Nhu Miên ấn tượng cực vì không tốt với Dương Thuần Miên, nhưng xuất phát từ quan hệ hợp tác, cũng không tiện mở miệng chỉ trích.

Nguu Nhu Miên tan sở mới ra công ty đã bị Dương Thuần Miên chờ ở cửa ngăn lại, Dương Thuần Miên khản thành nói:“Nhu Miên, hiện tại là thời gian tan sở rồi, anh muốn nói chuyện riêng với em.”

“Những gì muốn nói từ hai tháng trước tôi đã nói hết rồi, nếu anh đến nói với tôi là anh không hạnh phúc, anh hối hận, muốn cùng tôi hàn gắn lại, xin lỗi, tôi nghĩ anh đã chọc giận tôi rồi, mà kết quả chọc giận tôi có thể là anh không thể tưởng tượng được đâu, bởi vì cái loại phần nợ này tuyệt đối không giống như ngày xưa nữa. Mà nếu bây giờ anh đã hạnh phúc, tôi nghĩ chúng ta càng không có gì để mà lên nói. Dương tiên sinh, ông xã tôi ở nhà đòi bụng một ngày chờ tôi về nấu cơm cho anh ấy ăn, tôi phải đi.”

“Ông xã?” Dương Thuần Miên nghe xong lại mất đi lý trí, từ phía sau ôm lấy Nguu Nhu Miên, kích động nói:“Sao lại có khả năng?! Không được!” Giây tiếp theo, anh đột nhiên cảm giác thân thể mình mất đi trọng tâm, bị Nguu Nhu Miên nắm tay nắm qua vai, Dương Thuần Miên giật mình hỏi:“Em học Judo?” Nguu Nhu Miên nhìn xuống Dương Thuần Miên, vuốt vuốt tay, lạnh lùng nói:“Là nhu đạo. Dương tiên sinh, tôi là một cô gái độc thân thì phải học võ để bảo vệ bản thân, bây giờ đàn ông không đáng tin. Hơn nữa nếu lại có đàn ông vô si vứt bỏ tôi, tôi sẽ không chỉ cho anh ta một cái tát. Còn dám vứt bỏ tôi, tôi đánh cho hắn răng rơi đầy đất!” Nguu Nhu Miên oán hận nói xong, nghênh ngang mà đi.

Dương Thuần Miên xoa xoa xương sống với thất lưng đau gần chết trở lại khách sạn, nhớ đến Nguu Nhu Miên nhắc tới ông xã của cô, cái loại thống khổ hai tháng trước anh mất đi Nguu Nhu Miên lại trở lại. Lúc này anh nên làm cái gì bây giờ đây?

Ngày hôm sau, Nguu Nhu Miên đi làm, ở cửa công ty lại thấy Dương Thuần Miên. Dương Thuần Miên xa xa nhìn thấy Nguu Nhu Miên đã đi nhanh lên đón, thật sự nghiêm túc nói:“Nhu Miên, anh muốn thấy ông xã em!”

“Anh thấy anh ấy làm gì, anh ấy cùng anh không tiếng nói chung.” Nguu Nhu Miên không có dừng bước lại, đi về công ty. Dương Thuần Miên đi ở bên cạnh Nguu Nhu Miên, vừa đi vừa nói chuyện:“Nếu em không cho anh giải thích, không cho anh thấy ông xã em, mỗi ngày anh đều tới thấy em, mãi đến khi em ngồi xuống nói chuyện với anh mới thôi, nếu không anh chưa từ bỏ ý định.” Nguu Nhu Miên trừng mắt lạnh lẽo quay đầu đi,“Tôi nói Dương Thuần Miên, hai tháng không thấy, ưu điểm không thấy đâu mà lại thêm cái tật xấu vô lại!” Nguu Nhu Miên trầm giọng nói:“Tôi nói rồi, tôi không cần lời giải thích của anh. Chúng ta yêu nhau, chính là ước định duy nhất. Mà ước định đó tôi và anh đã giải trừ hết cả rồi.” Nói xong, Nguu Nhu Miên đi vào công ty.

Khi Nguu Nhu Miên tan sở, sợ Dương Thuần Miên ở ngoài công ty tìm cô nên cùng vài đồng nghiệp cùng nhau ăn cơm. Dương Thuần Miên thấy có nhìn người khác, vì thế chỉ có thể đi theo phía sau bọn họ đến một nhà nhà ăn. Khách sạn tuy nhỏ, nhưng người rất nhiều. Nguu Nhu Miên mấy người tìm hé ra cái bàn tọa hạ, Dương Thuần Miên cũng đi theo vào khách sạn. Dương Thuần Miên vừa ngồi xuống lại thấy Nguu Nhu Miên đi tới hướng anh, anh kích động nhìn Nguu Nhu Miên. Nguu Nhu Miên đi đến bên người anh, chỉ chỉ ghế dựa bên người anh,“Dương tiên sinh, vị trí này có người ngồi không?”

“Không có người, không có người!” Dương Thuần Miên liên thanh đáp.

“À! Vậy tôi đem ghế dựa đi nha!” Nguu Nhu Miên đem ghế dựa đến bàn mình.

==

Sau khi ăn xong, Nguu Nhu Miên thấy Dương Thuần Miên vẫn bám riết không tha theo ở sau người mình nên đi đến ban Judo. Vào phòng tập thể thao nói với sư phụ:“Sư phụ, em thấy phải lưu manh, hắn vẫn đi theo em.”

Dương Thuần Miên vừa đi theo Nguu Nhu Miên vào phòng tập thể thao lại bị một người đàn ông chặn đường đi. Dương Thuần Miên sợ mất dấu Nguu Nhu Miên nên đẩy ông kia ra đi thẳng tới, ai ngờ giây tiếp theo đã bị ngã thẳng căng nằm trên mặt đất. Sư phụ nhìn Dương Thuần Miên,“Dám đuổi theo tới ban Judo, lá gan ghê gớm thật. Còn đề sư phụ như ta đẩy vào mặt không?”

“Sư phụ?” Dương Thuần Miên suy nghĩ, lấy anh hiểu biết của anh với Nguu Nhu Miên thì nhất định đã bị cô gái bẫy rồi, thế nên nói với sư phụ:“Kỳ thật tôi cũng muốn tới đây đăng kí học Judo.” Sư phụ nâng Dương Thuần Miên dậy, dắt anh đến văn phòng. Dương Thuần Miên sàng khoái giao phí đăng kí rồi nói với sư phụ:“Tôi hôm nay bắt đầu học ngày đầu tiên, có thể chia chung một tổ với một đệ tử tên là Nguu Nhu Miên không? a?” Sư phụ hoài nghi nhìn anh, anh giải thích:“Kỳ thật chúng ta có quen biết.”

“À, Nguu Nhu Miên hả, cô ấy có khiếu trời cho học Judo!” Dương Thuần Miên mặt đen thui, lo lắng nói:“Sư phụ, tôi trả hai phần học phí, cầu ngài trăm

ngàn lần đừng đào móc tiềm lực Judo của cô ấy lên nha.”

Ngư Nhu Miên đang luyện tập, không nghĩ tới sự phụ lại mang theo Dương Thuần Miễn vào được. Dương Thuần Miễn nheo mắt với sự phụ một cái, sự phụ lập tức chia anh cùng Ngư Nhu Miên vào cùng một tổ. Ngư Nhu Miên cùng Dương Thuần Miễn hai người một tổ, hai tay đối kháng, Dương Thuần Miễn nhân cơ hội nói: “Nhu Miên, em hãy nghe anh nói.” Nói còn chưa dứt lời, đã bị Ngư Nhu Miên ấn ngã sấp xuống đệm, Ngư Nhu Miên lớn tiếng nói: “Không nghe!” Hai người đứng lên một lần nữa, bị quăng ngã một lần, Dương Thuần Miễn có một chút kinh nghiệm, hơn nữa vốn cũng mạnh hơn Ngư Nhu Miên rất nhiều, vì thế chống được Ngư Nhu Miên, Dương Thuần Miễn tiếp tục nói: “Đur Tư Giáng kết hôn!” Ngư Nhu Miên nghe vậy giận dữ, xuống tay càng mạnh, lại đem Dương Thuần Miễn ấn ngã sấp xuống. Hai người lại lần nữa đứng lên, Ngư Nhu Miên oán hận trừng mắt Dương Thuần Miễn, vọt mạnh lại đẩy chế trụ Dương Thuần Miễn, lại bị Dương Thuần Miễn chế trụ cánh tay, Dương Thuần Miễn ở phía sau Ngư Nhu Miên nói: “Cô ấy cùng Lưu Liêm kết hôn!” Ngư Nhu Miên sững sốt, lại lập tức dùng sức, nhưng lại bị Dương Thuần Miễn ấn ngã xuống đất, đặt ở dưới thân, Dương Thuần Miễn ngăn chặn Ngư Nhu Miên, ở bên tai cô thấp giọng nói: “Như vậy thật tốt, tuy rằng mới hai tháng, nhưng là giống như đợi thật lâu thật lâu.” Ngư Nhu Miên muốn giãy dụa đứng dậy, lại bị Dương Thuần Miễn ngăn chặn, Dương Thuần Miễn tiếp tục nói: “Nhớ rõ không? Anh từng nói qua, nếu có ngày không thấy em, anh đồng ý là sẽ tìm m cá đời. Bây giờ rốt cục anh cũng tìm được em rồi, anh không thể lại để cho em đi đâu.” Sự phụ ở một bên càng xem càng không thích hợp, đi kéo hai bên ra, cũng báo cho Dương Thuần Miễn như vậy là không hợp quy tắc, Dương Thuần Miễn gạt đầu.

Dương Thuần Miễn chế trụ Ngư Nhu Miên, còn nói: “Đur Tư Giáng sanh non là vì anh, nhưng là đứa nhỏ cũng là Lưu Liêm, cho nên anh.....” Vốn Ngư Nhu Miên vừa có chút do dự, giờ phút này nghe xong lời này, nháy mắt bùng nổ, dùng hết khí lực toàn thân đem Dương Thuần Miễn ném thật mạnh trên đất, sau đó cười ở trên người Dương Thuần Miễn, nắm đấm như hạt mưa bàn dừng ở trên mặt Dương Thuần Miễn, bệnh tâm thần hô: “Anh là đồ khốn nạn! Tôi là con nhỏ dễ cho anh dễ dàng như vậy liền quyết định buông tay sao? Phải không?” Dương Thuần Miễn không né không tránh, tùy ý Ngư Nhu Miên điên cuồng mà đánh. Sự phụ cùng đám đệ tử dĩ nhiên xem ngốc, đợi phục hồi tinh thần lại, mấy người vội vàng chạy tới đem Ngư Nhu Miên kéo ra, Ngư Nhu Miên nước mắt không ngừng trào ra, tuy rằng bị những người khác ra khỏi người Dương Thuần Miễn nhưng là còn không dùng dùng chân đá Dương Thuần Miễn, bên vừa vừa kêu: “Tôi đã chết anh cái tên khốn nạn này! Ai cho anh lại đến tìm tôi! Ai kêu là anh tìm tôi! Anh là đồ khốn nạn!” Ngư Nhu Miên nghẹn ngào khôn kể, xoay người chạy đi.

Lúc này Dương Thuần Miễn bị đánh chảy máu mũi, nằm trên mặt đất thật lâu mới chậm rãi bò dậy. Thay đổi quần áo, cùng sự phụ đến văn phòng, áy náy nói: “Thực xin lỗi, thêm phiền toái cho ngài.” Sự phụ đưa cho Dương Thuần Miễn vài miếng bông gòn, thăm thía nói: “Con gái đều có chút hung dữ, bất quá.....” Sự phụ nhìn mặt Dương Thuần Miễn, “Nữ sinh ban Judo mà hung dữ thì không phải người bình thường có thể chống chịu được, cậu vẫn là đi bệnh viện đi!”

“Sự phụ, tôi cũng không muốn học Judo gì cả, nếu ngài có thể dạy tôi làm thế nào có thể kháng trụ thì nói với tôi coi bộ có vẻ thực dụng hơn đó.” Dương Thuần Miễn khẩn thiết nói. Sự phụ chăm chú nhìn về mặt chân thành dáo dạt của Dương Thuần Miễn, sau một lúc lâu không nói gì. “Dương tiên sinh, tôi cảm thấy trình độ chịu đòn như bây giờ của cậu đã là cao thủ rồi, tôi cảm thấy tôi không có gì có thể dạy cho ngài. Còn nữa, muốn học đánh lại, sẽ bị đánh nhiều hơn nữa. Nếu bạn gái ngài là Ngư Nhu Miên thì tôi xem không dùng được bao lâu, nói không nói không chừng tôi sẽ đến thỉnh giáo ngài nữa đó.”

Dương Thuần Miễn suy sút rời khỏi câu lạc bộ. Anh nghĩ Ngư Nhu Miên có lẽ cả đời cũng không tha thứ anh, anh muốn an ủi chính mình, cho mình một lý do Ngư Nhu Miên có thể tha thứ anh, nhưng là anh lại tìm không thấy.

Ngày hôm sau, Dương Thuần Miễn nấp ở trong góc, theo thường lệ lúc tan sở chờ ở bên ngoài công ty của Ngư Nhu Miên, thấy Ngư Nhu Miên đi ra lại muốn đuổi theo, lại đụng tới ông chủ của Ngư Nhu Miên, ông chủ thấy mặt Dương Thuần Miễn bị thương, hỏi: “Dương tiên sinh, ngài đây là làm sao vậy? Ở Nghiễm Châu bị đánh rồi cướp sao?” Dương Thuần Miễn xấu hổ cười cười, thấy thân ảnh Ngư Nhu Miên sắp mất dấu rồi, vội vàng cùng hàn huyền vài câu với ông chủ của Ngư Nhu Miên, xa xa đi theo Ngư Nhu Miên.

Ngư Nhu Miên ra công ty nhưng vẫn chưa như nhìn thấy thân ảnh Dương Thuần Miễn thường lui tới, trong lòng cảm thấy trống rỗng, nhớ lại hôm qua cô hành hung Dương Thuần Miễn, không biết thương thế của anh có nghiêm trọng hay không, không khỏi có vài phần lo lắng. Đêm qua khóc ròng một đêm, hôm nay mặt cô có chút sưng sưng, hai tháng không đủ để làm cô quên Dương Thuần Miễn, biết chân tướng cô càng thêm không thể tha thứ anh, điều này làm cho cô đến nay vẫn yêu Ngư Nhu Miên thống khổ vạn phần. Một đường hoảng hốt ngồi xe về nhà, cũng chưa phát hiện Dương Thuần Miễn đi theo sau cô.

Dương Thuần Miễn một đường cẩn thận theo phía sau Ngư Nhu Miên, tuy rằng trắng đêm chưa ngủ anh cũng không tìm ra được một lý do nào để Ngư Nhu Miên tha thứ cho anh nhưng là anh biết anh nhất định phải tự mình nhìn thấy ông xã của Ngư Nhu Miên, nếu không anh không hết hy vọng. Dương Thuần Miễn đi đến nơi Ngư Nhu Miên ở, thấy cô vào nhà, mới đi đến trước cửa nhà cô dừng lại, hít sâu một hơi, giơ tay lên muốn gõ cửa, nhưng là trong lòng nghĩ không biết một hồi nhìn thấy Ngư Nhu Miên cùng ông xã của cô thì phải đối mặt như thế nào, vì thế lại do dự buông. Cứ như vậy, Dương Thuần Miễn mấy lần nâng tay lên, vài lần lại bắn khoả nặng nề mà buông xuống. Lúc này, một vị đại nương lại đây, đứng ở bên người Dương Thuần Miễn, nhìn một hồi, sau đó kéo Dương Thuần Miễn đang đứng ngốc ở đó, “Cậu rốt cuộc có vào hay không a?” Thấy Dương Thuần Miễn ngơ ngác chưa trả lời, vì thế mặc kệ Dương Thuần Miễn, tự mình gõ cửa.

Cửa mở ra, đại nương nói với Ngư Nhu Miên: “Là nói với nước bị hỏng rồi sao?” Ngư Nhu Miên thấy là chủ phòng trọ nên cho đại nương vào nhà, liếc mắt nhìn Dương Thuần Miễn đứng ngốc đứng ở cửa, hai người nhìn nhau một lát, Ngư Nhu Miên không nói một lời đi theo ở phía sau đại nương. Mãi đến khi đại nương kiểm tra với nước xong, Dương Thuần Miễn vẫn như cũ không nhúc nhích đứng ở cửa. Đại nương quái dị nhìn hai người, lại nhìn khuôn mặt vô cùng thê thảm của Dương Thuần Miễn, quay đầu nói với Ngư Nhu Miên: “Mý nhân, về sau học với ta, dùng bàn chải quý là tốt rồi, đánh thành như vậy đi ra ngoài khó coi a!” Nói xong, đi thẳng. Ngư Nhu Miên nhìn mặt Dương Thuần Miễn, trong lòng cũng có vài phần áy náy, thấp giọng nói: “Vào đi.” Dương Thuần Miễn mừng rỡ, vào phòng, nhưng đột nhiên nghĩ đến ông xã Ngư Nhu Miên, mặt lại cúi xuống dưới, chua xót hỏi: “Ông xã em có ở nhà không?”

“Có!” Ngư Nhu Miên nhìn con chó con màu vàng đang nằm ở sofa hô: “Ông xã!”

= _ = Dương Thuần Miễn đầu tiên là ngăn ra, lập tức vui sướng khôn cùng.

Con chó con chạy tới, ở bên chân của Ngưu Nhu Miên vui đùa ầm ĩ, Ngưu Nhu Miên cười tươi vuốt đầu của nó. Nhìn khuôn mặt tươi cười đã lâu chưa thấy của Ngưu Nhu Miên, Dương Thuần Miễn tự nhiên thấy ghen tị với con chó con màu vàng kia. Chó con hình như cũng cảm giác được ánh mắt không thân thiện của Dương Thuần Miễn, nhìn Dương Thuần Miễn sủa vài tiếng. Dương Thuần Miễn tức giận cũng lớn tiếng sủa lại vài tiếng, biểu tình hung ác dọa con chó con sợ tới mức thấp giọng ‘gừ gừ’ lui về phía sau. Ngưu Nhu Miên quay đầu, liếc Dương Thuần Miễn một cái, ôm con chó nhỏ vào trong ngực, ngồi vào sô pha, ôn nhu nói: “Đã sớm dặn mày đừng chơi với chó lớn rồi mà, bây giờ bị chó lớn khi dễ rồi đó!”

Chó lớn?! = _ =

Dương Thuần Miễn mặt đen thui, chột nghe Ngưu Nhu Miên nói với anh: “Vốn tôi đã nói với anh, anh cùng ông xã tôi không có tiếng nói chung, không nghĩ tới hai tháng ngăn ngừa mà anh học xong tiếng chó nói rồi, thực không thể xem thường năng lực tự học của anh.”

Ông xã em nói chính là con chó con này, anh đây vẫn là không có tiếng nói chung với nó là tốt nhất! Dương Thuần Miễn trong lòng thầm nghĩ.

Ngưu Nhu Miên nhìn mặt mũi Dương Thuần Miễn bị đánh cho bầm dập, đứng lên, “Còn chưa có ăn cơm đúng không, nhà tôi còn một bát cơm chó kia, muốn ở lại ăn không?”

Cơm chó á? Dương Thuần Miễn sững sốt, lập tức nặng nề mà gật đầu. Hai tháng nay anh vẫn đắm chìm trong nỗi nhớ về cuộc sống chung với Ngưu Nhu Miên. Nhớ tới hai tháng trước, khi Lưu Liêm biết được tin tức Dư Tư Giáng kết hôn cùng Dương Thuần Miễn, nổi điên nắm cô gái kia đến nhà Dư Tư Giáng, kể hết thảy ngọn nguồn. Cô kia tên là Lâm Chi, là bạn gái đầu tiên của Lưu Liêm. Lúc trước Lưu Liêm gây dựng sự nghiệp, cô ta không chịu nổi kham khổ nên rời khỏi Lưu Liêm, trở thành nỗi đau vĩnh viễn trong lòng Lưu Liêm, sau đó lúc anh có tiền thường xuyên bạn gái mới, nhưng trong lòng không cách nào thoát khỏi bóng ma Lâm Chi vút bỏ anh năm đó. Sau khi Lưu Liêm cùng Dư Tư Giáng kết giao, lại ở trên đường cùng Lâm Chi không hẹn mà thấy. Mà sau khi Lâm Chi rời khỏi Lưu Liêm, hai lần tình cảm liên tiếp thất bại, thấy lại Lưu Liêm cũng là cũ tình khó quên, vì thế hai người đã xảy ra quan hệ. Cùng Lâm Chi phát sinh quan hệ, Lưu Liêm không chỉ có không chiếm được chút thỏa mãn mà lại cảm thấy áy náy nghiêm trọng với Dư Tư Giáng, làm cho anh cảm thấy hối hận vạn phần, lập tức đề nghị không thấy mặt Lâm Chi nữa. Lâm Chi không nghĩ tới hai người tình cũ khôi phục mà Lưu Liêm lại vô tình như thế, xấu hổ và giận dữ vô cùng, lại đồng thời thấy mình thật không muốn xa rời với Lưu Liêm. Sau, Lâm Chi vài lần gọi điện thoại cho Lưu Liêm, bị Dư Tư Giáng mớ hồ phát giác. Lấy hiểu biết của Lưu Liêm với Dư Tư Giáng, nếu Dư Tư Giáng biết anh cùng cô kết giao mà còn cùng cô gái khác lên giường nữa thì nhất định sẽ rời đi anh, cho nên vẫn không muốn giải thích, muốn nghĩ biện pháp che giấu. Lâm Chi nhiều lần cố gắng, Lưu Liêm vẫn là kiên trì lựa chọn Dư Tư Giáng, lần đó ở công ty Lưu Liêm là anh nói tin tức kết hôn anh với Dư Tư Giáng cho Lâm Chi, cô khóc cầu Lưu Liêm, cũng ôm chặt anh, trùng hợp bị Dư Tư Giáng nhìn thấy. Rồi sau đó, Lâm Chi cảm thấy không thể phát triển lại với Lưu Liêm thì quyết định tìm Lưu Liêm vay tiền để buôn bán, cũng muốn ở Lễ Giáng Sinh thấy mặt anh lần cuối cùng, không ngờ lại bị Dư Tư Giáng trùng hợp đụng vào. Hiểu lầm xóa bỏ, Dư Tư Giáng tha thứ Lưu Liêm, vì thế Dương Thuần Miễn kẻ bị hại lớn nhất trong trận này. [Sun: tội anh, quả là bị tai bay vạ gió .....]

Dương Thuần Miễn hung hăng đánh Lưu Liêm tiến vào bệnh viện, kỳ thật anh phát tiết cũng không phải là tức Lưu Liêm mà là tự trách, thậm chí cảm thấy một chút vô vọng. Mấy ngày trước ở vô tình tìm được Ngưu Nhu Miên, anh mới cảm thấy cái gì mới có thể làm anh không đau khổ nữa. Dương Thuần Miễn từ suy nghĩ trở lại sự thật, vừa thấy Ngưu Nhu Miên đang thăm dò thùng rác, đi lên trước, hỏi: “Tìm cái gì?” “Tìm không thấy bình gia vị, không biết có phải bị Ông Xã tha đến thùng rác không?”

“Anh tìm cho. Dù sao anh cũng không phải lần đầu tiên đào thùng rác.” Dương Thuần Miễn nói xong cời áo khoác, xăng tay áo.

“Lần đầu tiên là tìm cái gì?” Ngưu Nhu Miên thuận miệng hỏi.

“Tìm hai bánh bao cái đầu chó em làm.” Trong lòng Ngưu Nhu Miên nóng lên, ngó nhìn Dương Thuần Miễn. Không được một hồi, Dương Thuần Miễn đã tìm được rồi, khi trở lại giao cho Ngưu Nhu Miên thì thấy cô đang si ngốc nhìn mình. Ngưu Nhu Miên cuống quýt dời tầm mắt.

Không bao lâu, cơm làm xong rồi, Dương Thuần Miễn nhìn bát cơm trước mặt, không khỏi nhũn mảy, than thở nói: “Nhu Miên, có thể đổi cái bát khác cho anh không?”

“Không được! Nhà tôi không có người đến cho nên chỉ một cái bát tôi dùng thôi, anh cũng may mắn đó, may mắn tôi mua cho Ông Xã cái bát chó mới đó, chưa dùng qua đâu!” Thấy Dương Thuần Miễn còn muốn oán giận, Ngưu Nhu Miên với tay qua lấy cái bát chó, miệng nói: “Không ăn thì quên đi!” Dương Thuần Miễn vội vàng dè dặt, liên thanh nói: “Ăn, như thế nào không ăn!”

Cách xa hai tháng, Dương Thuần Miễn lại ăn được đồ ăn Ngưu Nhu Miên tự tay làm, trong lòng kích động khó có thể hình dung, hạnh phúc cách biệt đã lâu lại lần nữa vây quanh anh. Dương Thuần Miễn ăn cơm hay nhìn phía Ngưu Nhu Miên, tựa hồ nhìn như thế nào cũng không đủ, thật muốn cứ như vậy nhìn cả đời. Trong lòng Ngưu Nhu Miên cũng hỗn loạn vô cùng.

Sau khi ăn xong, Dương Thuần Miễn thừa dịp Ngưu Nhu Miên tắm rửa con chó nhỏ, đứng một bên kể lại chuyện Dư Tư Giáng cùng Lưu Liêm từ đầu đến cuối. Ngưu Nhu Miên một mực lặng yên không lên tiếng, tắm con chó nhỏ xong, không yên lòng còn lau lông cho con chó nhỏ, sau đó buông con chó nhỏ ra. Dương Thuần Miễn thấy Ngưu Nhu Miên bình tĩnh như thế, tự nhiên lại mong muốn Ngưu Nhu Miên đánh anh mắng anh cũng khiến cho anh an tâm hơn, cứ như bây giờ thật làm cho anh hoảng hốt, anh đột nhiên có loại rốt cuộc khủng hoảng không thể đến được với Ngưu Nhu Miên. Dương Thuần Miễn ôm mạnh lấy Ngưu Nhu Miên, gắt gao không buông lỏng cứ như sợ Ngưu Nhu Miên sẽ lại biến mất trước mắt anh, khẩn trương nói: “Nhu Miên, trở về với anh đi! Anh thề, anh vĩnh viễn không làm em giận, sẽ không để cho em rời đi nữa!” Ngưu Nhu Miên tựa đầu vào ngực Dương Thuần Miễn, dịu ngoan làm cho Dương Thuần Miễn ôm cô, làm bầm lâu lâu bàu: “Em yêu anh, sẵn sóc thiện lương như thế, nhưng vì nguyên nhân như thế, chúng ta mới có hôm nay.” Ngưu Nhu Miên ngẩng đầu, đối diện Dương Thuần Miễn, thật sự nghiêm túc nói: “Hoàng Hoàng, nếu lúc này Dư Tư Giáng hôn nhân tan vỡ, cô ấy cảm thấy thiếu anh thì không thể sống thêm, anh có thể giống như lần trước hay không, bởi vì em kiên cường, bởi vì so với cô ấy em sống sót tốt hơn, anh không đành lòng thấy cô ấy tuyệt vọng, nên lựa chọn buông tay em mà cứ nghĩ là ít tổn thương em nhất?” Dương Thuần Miễn bị Ngưu

Nhu Miên dồn dập hỏi, mi mắt xẹt qua một tia do dự, lập tức nói: “Sẽ không xảy ra chuyện như thế đâu! Dư Tư Giáng sẽ hạnh phúc, mà anh cũng không phải là người cho cô ấy hạnh phúc. Nhu Miên, trở về với anh đi, nếu không cả đời này anh cũng không thể tha thứ cho chính mình!” Thấy Ngu Nhu Miên không lên tiếng trả lời, Dương Thuần Miên do dự lại yếu ớt nói: “Xin em!” Ôm Ngu Nhu Miên càng chặt.

Khoảnh khác Dương Thuần Miên do dự là tâm Ngu Nhu Miên đã trầm xuống, sâu kín nói: “Thuần Miên, anh cho em thời gian suy nghĩ. Thời gian hôm nay không còn sớm, anh đi về trước đi.” Nói xong, Ngu Nhu Miên giãy khỏi cái ôm của Dương Thuần Miên, lấy áo khoác cho anh, giúp anh mặc vào, cẩn thận thắt nút cho anh, mặc xong, lại quan sát mới vừa lòng nhìn về phía Dương Thuần Miên cười. Đột nhiên, Ngu Nhu Miên nhanh chóng đi lên hôn Dương Thuần Miên, ở trên môi anh cắn một cái, Dương Thuần Miên bị đau, Ngu Nhu Miên dĩ nhiên chấm dứt nụ hôn ngắn ngủi, xấu xa cười, thấy Dương Thuần Miên muốn hôn trở lại, cô ngăn cản Dương Thuần Miên, “Cái hôn này không quan hệ đến tình yêu!”

“Đó là vì cái gì?” Dương Thuần Miên khó hiểu.

Ngu Nhu Miên cười thần bí, “Ngày mai nói cho anh! Nhớ buổi tối đến công ty đón em! Nếu không không tha cho anh!” Nói xong, liền đẩy Dương Thuần Miên ra ngoài cửa. Ngu Nhu Miên vừa đóng cửa lại, nước mắt tựa như vỡ òa trào ra.

Dương Thuần Miên nghĩ Ngu Nhu Miên hẹn anh ngày mai tới đón cô, trong lòng mừng rỡ, xem ra có hi vọng Ngu Nhu Miên cùng anh nói lại tình xưa rồi, nhưng là nụ hôn kia không phải là quan hệ tình yêu, lại là vì cái gì? Trước khi ngủ, vấn đề này làm Dương Thuần Miên phức tạp, làm cho trong lòng anh vẫn có mấy phần bất an.

Ngày hôm sau, Dương Thuần Miên đã sớm ở cửa công ty chờ Ngu Nhu Miên, qua giờ tan sở vài phút vẫn không thấy Ngu Nhu Miên, anh đột nhiên có loại sợ hãi Ngu Nhu Miên lại chạy trốn, đang muốn vọt vào công ty, đã thấy Ngu Nhu Miên cười ha ha đi ra. Ngu Nhu Miên choàng tay chào đón Dương Thuần Miên, vô cùng thân thiết tựa vào người anh, cười nói: “Khẩn trương như vậy sao? Bây giờ phát hiện em quan trọng rồi phải không, sợ em cùng người khác chạy?”

“Ừm, tuy rằng vẫn là không hề thiếu khuyết điểm, nhưng là vẫn quan trọng lắm. Về sau anh có thể đem khuyết điểm phát dương quang lớn lên, như vậy mới không bị người khác cướp đi.” Dương Thuần Miên nhìn Ngu Nhu Miên tựa như chim nhỏ nép vào người mình, trong lòng toàn là hạnh phúc.

Sau một lúc lâu, Dương Thuần Miên cẩn thận hỏi: “Nhu Miên, em sẽ cùng anh trở về? Em sẽ tha thứ ta?”

“Ai nói!” Ngu Nhu Miên lập tức lớn tiếng phản bác, tim Dương Thuần Miên lập tức lộp bộp một chút, khẩn trương không yên. Ngu Nhu Miên cảm thấy thân thể Dương Thuần Miên run lên cũng theo bản năng nắm chặt tay cô. Biểu tình trên mặt Ngu Nhu Miên lập tức nhu hòa xuống một chút, cười nói: “Đến nhà em, em tặng anh một món đồ, chuẩn bị cho tốt thì sẽ tha thứ cho anh!”

Trên đường về nhà Dương Thuần Miên một lòng không yên đi theo Ngu Nhu Miên, sợ Ngu Nhu Miên tính quái cho anh cho anh cái đề tuyệt thế khó chơi, cố ý xử khó anh. Mãi đến khi Ngu Nhu Miên đem một cái hòm châu Âu tinh xảo đưa cho Dương Thuần Miên, Dương Thuần Miên lúc này mới dám thở ra, xem ra nhiệm vụ này hẳn là có thể hoàn thành.

“Này hòm là em mang từ Đức về đến. Này mã khóa hòm không phải con số mà là chữ cái tiếng Anh. Tổng cộng bốn chữ, khả năng mở khóa là 1/331776, tuy rằng anh bị em đánh thành như vậy nhưng không có thể khinh địch tha cho anh như vậy. Trở về thử mật mã hòm này đi, nếu hòm mở ra, em sẽ tha thứ cho anh. Trong hòm là hành vi thủ tục làm bạn trai em, chuẩn bị tốt rồi lại đến tìm em! Bắt đầu từ 6h ngày mai, để xem anh dùng thời gian bao lâu mới hoàn thành? Nếu dám bám đại, em chết cũng không tha thứ anh! Đêm nay để cho người nhìn chăm chăm hòm này khó có thể đi vào giấc ngủ để trừng phạt anh, hắc hắc!” Ngu Nhu Miên đắc ý nói: “Tốt lắm, ôm hòm trở về đi, Hoàng Hoàng!”

Dương Thuần Miên trở lại khách sạn, nhìn chăm chăm hòm sừng sò, trong lòng dầy vò kinh khủng, nhưng nghĩ đến Ngu Nhu Miên nói nếu dám bám bậy cũng không tha thứ anh, anh đánh chết cũng không dám phạm quy. Lúc bắt đầu, tra tiếng tự điển Anh, đem 4 cái chữ cái thử từ trên xuống dưới, nhưng là nghĩ Ngu Nhu Miên giáo hoạt như vậy, vị tất là từ đơn, hơn nữa lại sợ vạn nhất làm như vậy có lẽ lại càng chậm, không bằng từ cái Z bắt đầu trước. Một đêm không ngủ, 5 giờ làm tốt hết công tác chuẩn bị, sau đó kim giây vừa đến 6h, liền nhanh chóng đổi mật mã. Một ngày trôi qua, Dương Thuần Miên mua bánh bao nhét vào miệng lấp no bụng, không chờ ăn hết đã tiếp tục công tác. Rốt cục buổi tối ngày hôm sau hòm khi gõ từ “time”, hòm ‘tạch’ một tiếng mở ra. Dương Thuần Miên mừng như điên, chậm rãi mở hòm ra, chỉ thấy bên trong có một bức thư rậm rạp cả mấy ngàn chữ cùng mấy bức ảnh anh chụp nude, Dương Thuần Miên hoảng hốt, cầm lấy bức thư.

“Thủ tục bạn trai N điều, đọc cẩn thận! Thủ tục này lấy nmm làm trung tâm chỉ đạo tư tưởng của gia đình:

1. Chỉ yêu em, trong lòng chỉ có em, xem em là hoa tươi, xem mình cùng những con nhỏ khác là cặn bã. Không thể tặng quà cho con gái khác, nếu thật cần thiết phải tặng thì phải tặng cho em một phần tương tự để lấy lòng, kiên quyết thoát ly quan hệ trai gái với những con nhỏ khác.

2. Chỉ quan tâm em, mỗi ngày phải chủ động nói yêu em, không được cảm thấy nó làm phiền. Lúc em bị bệnh phải chăm sóc em, nhớ lấy, không được nấu cháo khét.

3. Không thể đánh em, chỉ có thể hôn em. Khi xung đột phải coi mình là bao cát, khi không thể chịu đòn nữa thì được trốn nhưng tuyệt không thể giải chết.

4. Thích em ăn mặc đẹp, nếu em ăn mặc không đẹp anh cũng phải cảm thấy em đẹp. Khi đi trên đường chỉ được nhìn theo đường thẳng, không được nhìn ngang liếc xéo, nếu có nhìn thì chỉ được nhìn em, không được nhìn nữ khác rồi so sánh với em, biết chưa?! Bởi vì em cũng phải nhìn mỹ nam, cho nên vì công bằng, đặc biệt phê chuẩn cho anh cũng được nhìn phụ nữ, tuổi từ 60 trở lên.

5. Em làm đồ ăn vô luận là có nút áo, vô luận là sang quý hay không đều là hợp khẩu vị nhất thế giới của anh, không được phun lại càng không được tìm cơ bỏ trốn.

6.Khi em và anh cãi nhau, anh không được nói chia tay, mà khi em nói chia tay, anh phải ôm chặt lấy em mà nói là: “Mơ tưởng”

7.Vô luận có chuyện gì, em không gác điện thoại thì anh cũng tuyệt đối không được gác trước em. Nếu em không vui gác trước, vô luận là em nghe hay không, anh cũng phải kiên trì không ngừng gọi cho em, mãi đến khi em nghe mới thôi. Càng không thể có tình huống anh cố ý tắt nguồn điện thoại.

8.Khi hẹn hò tuyệt đối không thể đến muộn, mà muộn vì những cô gái khác lại càng không thể tha, mà em muộn lại là quyền lợi cũng con gái, cái này không thể truy cứu.

9.Tiểu đệ đệ tuyệt đối phải tuân thủ quy củ, không thể luôn cả lơ phất phơ, uể oải không phấn chấn, thời điểm không thích hợp tuyệt đối không thể sinh ra tư tưởng bành trướng nghiêm trọng, tuyệt đối không thể sinh ra mà sát với ai khác, cũng không thể thăm dò riêng tư của ai khác, càng không thể tùy tiện dùng bậy.

10.Nếu chẳng phân biệt nghĩa vụ làm việc nhà thì em có quyền lợi tiến cử sức lao động, bất quá em chỉ tuyển những người tốt nghiệp đại học chính quy, thân thể cường tráng giống như anh, anh chỉ có quyền chấp hành nghĩa vụ, không có quyền lợi chống án.

11.Trong nhà em vĩnh viễn là thứ nhất, con chó nhỏ thứ hai, anh thứ ba.

Dương Thuần Miển vừa cười vừa lật đến trang thứ hai, “Hoàng Hoàng, ngày đó ở trong nhà em, khi em hỏi anh, một khắc kia trong mắt anh xuất hiện do dự là em đã quyết định phải rời anh đi!” Dương Thuần Miển xem đến nơi này, tờ giấy trong tay suýt nữa rơi xuống, trái tim bỗng dâng lên bất an nặng nề, toàn thân căng thẳng tới cực điểm, anh không có dũng khí tiếp tục xem nữa. Thật lâu sau mới cố lấy lại dũng khí, lại cảm lấy bức thư.

“No time is a good time for goodbye, no ending can be a good ending. Em suy nghĩ làm thế nào nói hẹn gặp lại lần thứ hai với anh, vì thế dùng chiếc hòm này. Xin anh hãy tha thứ cho em lừa gạt để lỡ hẹn lần này. Em không phải là người tùy hứng quay người mà buông tay cho tình yêu của mình. Cái loại cảm giác mà em ở bên cạnh anh mà lúc nào cũng lo lắng mất đi tình yêu của anh, em không muốn lúc nào cũng sống trong cảm giác như thế.

Em rất cảm ơn anh, anh làm cho em biết thế nào là tình yêu. Em hiểu anh, em biết khi Du Tư Giáng lúc trước yêu cầu như vậy thì anh là người đau khổ nhất trong chúng ta, nhưng loại đau khổ này là do tính cách của anh gây nên. Có đôi khi em nghĩ nếu anh là một nam nhân nhân tâm thì tốt rồi, lúc trước khi Du Tư Giáng cầu xin anh thì anh có thể quả quyết tuyệt, không để ý đến sống chết cùng đau khổ của cô ấy mà dứt khoát chọn em. Nhưng ngẫm lại, em yêu anh như vậy sao? Có lẽ người sai không phải là anh mà là em. Ngay từ đầu đã thích một người nam nhân vốn không thuộc về mình, em yêu là Dương Thuần Miển thấy em gặp cảnh khó khăn mà không thể nhẫn tâm thậm chí giúp em, là Dương Thuần Miển thấy em vô lý nhưng vẫn yêu em. Nhưng mà cũng chính là vì như thế chúng ta mới không thể tách ra. Bởi vì em biết anh nghĩ tình yêu phải gắn nhau đến bây giờ cũng chưa hoàn toàn lĩnh ngộ. Anh có nghĩ tới không, không yêu mà gần nhau là một đau khổ tàn khốc vô cùng. Cái gọi là vì phụ trách mà kết hôn, kì thật là không yêu đối phương mà lại kết hôn với người ta mới là không phụ trách nhất. Bởi vì anh làm như thế, không chỉ mất đi hạnh phúc của anh mà còn đồng thời làm mất đi cơ hội hạnh phúc của cô ấy. Cho nên chỉ sợ lần sau nếu gặp được loại tình huống này, anh có thể cũng sẽ quyết định như thế, ít nhất lúc này anh có thể trả lời em mà không có chút do dự.

Mỗi người không phải là một nửa hoàn chỉnh của thượng đế, em cũng không hy vọng xa vời là thay đổi người khác, đương nhiên cũng bao gồm anh cho nên chỉ có thể thay đổi ý chí của anh. Nhưng trước khi anh chưa thay đổi, trên đường đời của em, anh chỉ giống như một đôi giày không hợp chân em. Em phải thay đổi để có thể tiếp tục thoải mái mà đi trước, vốn dĩ không thể miễn cưỡng chính mình, để mình không bị thương mà trở ngại bước chân tiến lên phía trước. Cho nên tuy rằng bây giờ em biết anh cũng yêu em mà không phải Du Tư Giáng nhưng chúng ta cũng không thể cùng ở một chỗ. Đoạn tình yêu kia của chúng ta đã có vết thương không bao giờ chữa được, một khúc huyền cầm cũng không phải âm sắc ban đầu. Chúng ta bây giờ nếu kéo mỗi tình đã qua không bằng cứ đi thẳng về phía trước, càng không ngừng đi, mãi đến khi gặp được tình yêu tiếp theo, có lẽ tình yêu tiếp theo là em và anh, nhưng cũng có khi anh không phải là của em và ngược lại, em cũng không phải là của anh.

Yêu là một nghệ thuật cần nắm giữ đúng mực, mà lúc này anh còn không biết. Yêu là một lựa chọn, anh nhất định không được do dự bởi vì do dự sẽ làm cho anh khó khăn, một ngày nào đó gặp lại anh, em hy vọng anh có thể không do dự mà nói với em rằng: em là nữ thân tình yêu của anh. Eugene O’Neill đã nói: “Anh chỉ cần chờ đợi tình yêu của em giống như con chó nhỏ nằm dưới chân em!”

Chúng ta đã từng sống cùng một chỗ chính là duyên phận, thời điểm đó là đoạn thời gian tốt đẹp nhất mà em từng có. Tuy rằng anh dầy dụa không rõ ràng để lại cho em tiếc nuối nhưng trong cuộc sống, tình yêu có thể cùng nhau dắt tay đi trên một đoạn đường cũng đã là hạnh phúc lắm rồi. Vô luận là anh không quý trọng, con người khi còn sống cũng chỉ như một chuyến tàu. Mà em cũng không ngốc đến nỗi cho anh một người đàn ông làm thương tổn em hai lần cơ hội. Em không thể trở về bên người anh vì không phải không tha thứ cho anh mà là làm như thế, em không thể tha thứ cho chính mình, ít nhất là hiện tại thì không thể. Thượng Đế lấy đi người tốt nhất bên người chúng ta là vì trừng phạt chúng ta không biết quý trọng. Anh có từng trân quý thời gian bị khóa không? Giống như chiếc hòm của em, anh cần thời gian để thử mật mã. Mà bây giờ, anh và em đều cần thời gian, lại không chỉ có thời gian. Anh cần thời gian để trưởng thành cùng thay đổi, mà em cần thời gian để chữa lành miệng vết thương. Mà thời gian có thể làm cho chúng ta trở lại như xưa không, không ai biết được.

Abraham nói chúng ta có thể vứt bỏ tôn nghiêm, vứt bỏ cá tính, vứt bỏ cô chấp điều chính là vì không bỏ xuống được một người. Khi anh nhẹ giọng nói ra câu ‘Xin em’, anh có biết lúc ấy em đau khổ đến cỡ nào không? Em yêu anh như thế mà anh lại làm cho tâm hồn em dầy vò. Nhớ ngày ấy chúng ta chia tay, em quay đầu bước đi mà cũng không quay lại nhìn, đi ra khỏi cuộc sống của anh, đó là tôn nghiêm nữ nhân cuối cùng của em. Xin anh hãy giống như em trước kia rồi đi, cũng giữ lại chữ kiều ngạo cuối cùng cho anh, vĩnh viễn không thể nói ra hai chữ này. Đau khổ mất đi tình yêu của anh còn đau hơn gấp ngàn lần, cho nên xin anh hãy tiếp tục kiều ngạo đi, vĩnh viễn kiều ngạo đi, cho em cũng như cho chính anh.

Em cứ lại như vậy rời khỏi tầm mắt của anh, nhưng là có lẽ không biết khi nào em lại xuất hiện. Nếu có duyên, thời gian cũng không gian cũng không là vấn đề. Thống khổ qua đi, sẽ nghe được âm thanh hoa nở, có lẽ khi hoa nở, chúng ta sẽ thấy lại nhau, có lẽ thời khắc hoa nở rộ đó anh sẽ lại nhìn thấy em tươi cười từ tận đáy lòng.

Ảnh chụp sau khi suy nghĩ quyết định trả lại cho anh. Nhớ là một loại thuốc độc, ăn không ngon nên em phải từ bỏ. Em đem nước mắt giữ lại cho ngày hôm qua, ngày mai em chỉ muốn nhớ đến hạnh phúc. Đêm nay thành phố nhất định là cũng cô đơn tựa như màu anh thích, màu đen trắng, mà lòng em lúc này cũng ưu thương giống như màu em thích, màu lam. Mặt khác, nụ hôn kia không quan hệ với tình yêu, kỳ thật, chính là lần này em muốn cùng anh nói ba chữ, hẹn thấy lại!”

Dương Thuần Miển đuổi tới công ty Ngưu Nhu Miên mới biết cô đã từ chức ngày hôm qua. Mà nơi cô ở cũng đã trả phòng, Ngưu Nhu Miên cứ như vậy lại biến mất trong cuộc sống của Thuần Miển, bất vô âm tín.

Mùa xuân một năm sau, triển lãm bán hàng sản phẩm laser ở Thượng Hải, Dương Thuần Miển cùng Bạch thiếu gia hai người không hẹn mà thấy.

“Lê Cơ, lại thấy mặt. Nửa năm trước cậu trở thành đồng hành của tôi, làm cho tôi không nhỏ áp lực.” Dương Thuần Miển chào hỏi trước.

“Trong lòng cậu rất rõ ràng là vì sao tôi sản xuất sản phẩm laser mà, ở mặt ngoài chúng ta là cạnh tranh cùng ngành sản xuất, trên thực tế chính là cạnh tranh cá nhân thôi.” Bạch thiếu gia thần nhiên nói.

“Xin chào ngài! Đây là sản phẩm laser mới nhất của công ty chúng tôi, chọn dùng kỹ thuật mới nhất của Đức, tính năng so với sản phẩm đồng loại ở chợ có rất nhiều ưu thế.” Bạch thiếu gia cùng Dương Thuần Miển nghe giọng nói quen thuộc, hai người trong lòng vừa động, nghiêng đầu nhìn lại. Hai người lại lần nữa trông thấy lúm đồng tiền cùng ánh mắt quen thuộc, cả hai cùng giật mình.

Một năm qua đi, mỗi khi trong đám đông có bóng dáng nào tương tự như Ngưu Nhu Miên là Dương Thuần Miển sẽ theo bản năng đuổi theo. Lần lượt hy vọng, lần lượt thất vọng. Thậm chí khi những khuôn mặt xa lạ lại ánh mắt tương tự Ngưu Nhu Miên, Dương Thuần Miển cũng cảm thấy hốt hoảng. Giờ phút này thấy lại nụ cười quen thuộc của Ngưu Nhu Miên, lại lần nữa nghe được tiếng nói trên choker anh vô số lần, Dương Thuần Miển đã căn bản không thể biết được đây là sự thật hay là trong mơ, đôi chân cứ vô thức đi về phía Ngưu Nhu Miên.

Bạch thiếu gia vẫn như cũ không nhúc nhích đứng ở tại chỗ, nhìn không chuyển mắt vào Ngưu Nhu Miên. Cảnh này giống như cảnh anh mơ vô số lần, làm cho lúc này anh nghĩ mình đang trong mộng. Không phân rõ mộng hay sự thật, anh chỉ lẳng lặng đứng, sợ mình mà đi lên một bước sẽ thấy bùng tỉnh ngay. Nhưng hô hấp lại dần dần dồn dập, trái tim đập cuồng liệt, không khí chung quanh cũng trở nên loãng, làm anh cảm thấy hô hấp gấp gáp, làm anh nhớ lại nỗi đau trước kia, một năm tới nay vẫn ở trong trái tim anh, vĩnh viễn vô phương, chẳng lẽ hôm nay rốt cục đã có thể đi đến cuối rồi? Sau một lúc lâu, Bạch thiếu gia mới nhẹ nhàng bước ra nửa bước..

Dương Thuần Miển đi tới bên người Ngưu Nhu Miên, Ngưu Nhu Miên xoay người nhìn về phía anh, trên mặt lại không có một chút ngạc nhiên, chỉ là khóe miệng khẽ cong, ngọt ngào cười, “Lại thấy nhau!” Lập tức liếc đến vòng cổ vô sò hồng nhạt trên cổ Dương Thuần Miển.

“Lúc này là mùa hoa nở sao?” Dương Thuần Miển chăm chú nhìn Ngưu Nhu Miên, lại bị lạc ở cô kia cười khẽ miệng cười trung.

“A? Anh nghe được âm thanh hoa nở?” Ngưu Nhu Miên lúm đồng tiền như hoa.

“Anh..... Anh chỉ cần chờ đợi tình yêu của em giống như con chó nhỏ nằm dưới chân em!” Lúc này Dương Thuần Miển ngay cả mình nói cái gì cũng không hề ý thức, cứ thốt ra theo chút nghẹn ngào. Con người sâu thẳm của Ngưu Nhu Miên dừng ở Dương Thuần Miển.

Lúc này Bạch thiếu gia cũng chậm rãi đi tới, trầm giọng nói: “Một năm hẹn ước.” Ngưu Nhu Miên hiểu ý Bạch thiếu gia, cười, “Đúng vậy, lần này anh không có đến trễ, vừa đúng lúc!”

Có đôi khi tình yêu giống như một bát mì, lần lượt thay đổi quan hệ cũng phức tạp giống như những sợi mì đan vào nhau. Độ lửa, gia vị vân vân, thiếu một thứ cũng không được, nếu không cũng khó thành mỹ vị, vì vậy để được một bát mì ngon miệng thì cũng giống như kết quả tình yêu, cần duyên phận và.....cần một chút may mắn.

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Mi Thệt Bò+* *Mi Dương Xuân*=? được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.